

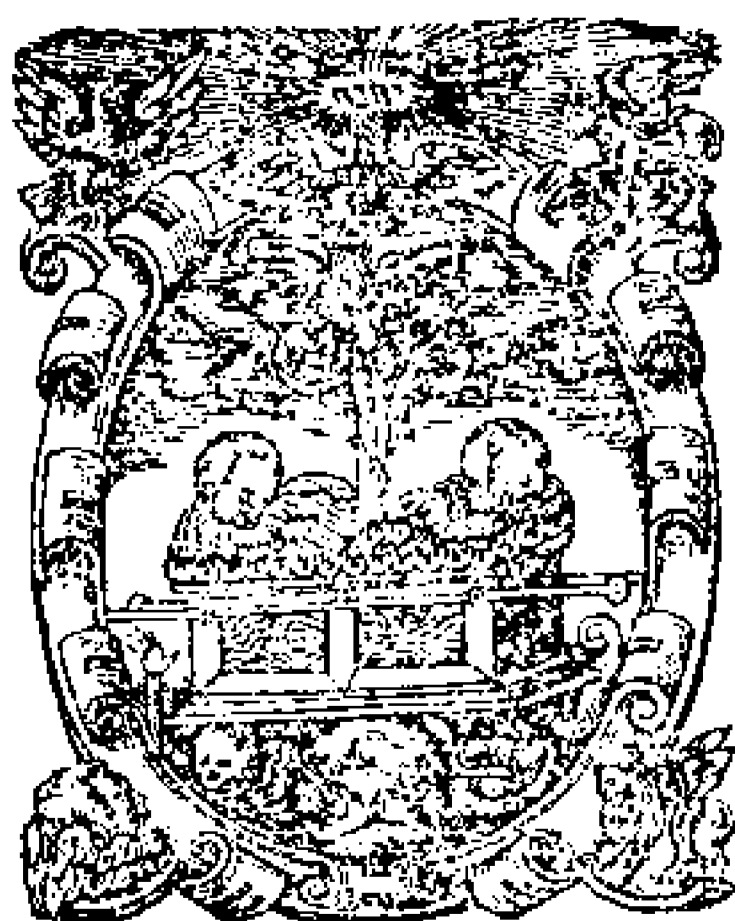
Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O R E S,
C O E L E S T E S, M A R I N I, E T I N-
f e r n i, G r æ c è & L a t i n è e d i t i
i n v s u m p u e r o-
r u m.

L I P S I A E

A N N O

M. D. LXVIII.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-
γοι. προμηθέως
καὶ δῖος.

DEORVM
DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uis.

ΛΥΣΟΝ ΜΕ Ω ΖΩ. ΔΕΙΝΑ
ΓΑΡ ἤδη πέπονθα.
ΖΩΣ. ΛΥΣΩ ΣΕ, ΦῆΣ, ὃν ἐχρῆν
βαρυτέρας· πέδας ἔχον-
τα, καὶ τὸν καύκασον ὄ-
λον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀγκεί-
μενον, ὑπὸ ἐκκείδενκα γυ-
πῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ
ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἐξορύττειν, ἀνθ' ὧν
τοιαυτ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους
ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλε-
ψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδη-
μιούργησας; ἂν μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξη-
πάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν
κρέων, ὅσα τιμελὴ κακαλυμ-
μμένα μοι παραθείς, καὶ πῶς ἀ-
μείνω τῶν μνηστῶν σταντιδ' φυ-
λάττων, τί γὰρ λέγεις; ΠΡ.
Οὐκοῦν ἱκανὸν ἤδη πῶς δι-
κῶς ἐπ' ἐτέτικα, τοσοῦτον
χρόνον τῷ καυκάσῳ προση-
λωμένος, τὸν κάκιστα ὀρ-
γέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέ-
φω

SOLVE ME IUPITER, grauiam enim
iam passus sum.
IUP. Soluam te, ais,
quem oportebat gra-
uiores pedicas habentem,
& Caucasum totum
super caput incumbentem, à xvi. vul-
turib. non solum cor-
rodi epas, sed & ocu-
lis carere effossis, Eo
quod talia nobis ani-
malia, homines videlicet,
effinxeris, & ignem furtim
furripuisti, & mulieres fabri-
catus es. Nam quibus
me ipsum decerpisti, in
distributione carniū
ossa pinguedine obdu-
cta mihi apponens, &
meliozem partium ti-
biipsum seruans, quid at-
tinet dicere? PRO. Igi-
tur sufficientem iam
pœnam exolui, tantum
tempus Caucaso affi-
xus, pessimam auim
perditam aquilā nutri-
ens

ens hepate. IVP. Ne minimum quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. PRO. Atqui non sine mercede solves Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. IVP. Blandiendo decipis me Promethen. PRO. Et quid plus habebō? Non enim ignoras rursus, ubi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. IVP. Dic prius quamnam mercedem persolues necessariam nobis existentem? PRO. Si dixerō, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. IVP. Quomodo. n. nō. PRO. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. IVP. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea: videris. n. verum quidam dicere. PRO. Nihil o Iupiter rei habeas cū Nerine hac: si enim ipsa gravida reddetur ex te, foetus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. I. Hoc ais. expulsurū me regno. PRO.

utinam

φων τῷ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολλοσημέριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡΟ. καὶ μὴ οὐκ ἀμιδί με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μὴδὲν πᾶν ἀναγκᾶν. Ζ. κατασφίζῃ με ὡς προσηυχῶ; ΠΡΟ. καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐτὴς ἐνθα ὁ καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἢ τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ. εἰπέ πρότερον, ὅν τινα μὲν ἀποτίσεις ἀναγκᾶν ἡμῖν ὄντα. ΠΡΟ. ἢ εἶπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις νῦν, ἀξίόπιστος ἔτομαί σοι καὶ πρὶ τῇ ὑπολοίπων μαντεύμενος; Ζεὺς. πῶς γὰρ οὐ. ΠΡΟ. παρὰ πῶς δέτιν, σωσόμενος αὐτῇ. Ζεὺς. τουτὶ μὴ ἔγνωσ. τί δ' οὐκ τὸ ὅτι τούτῳ; δοκεῖς γὰρ τι ἀληθές ἔρεῖν. ΠΡΟ. μηδὲν ὦ Ζεῦ κοινωνήσῃς τῇ νηϊδί. ἢ γὰρ αὐτὴ κυφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρόνον. Ζεὺς. τούτο φῆς, ἐκπεσθεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς; ΠΡΟ.

μὴ γε-

μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν τοι-
ούτοτι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπει-
λεῖ. Ζεὺς. χαίρειτω τοιγαρ-
ουῶ ἢ δέ τις, σὲ δὲ ὁ ἡφαιστος
ὅππότε τοῖς λυσάτω.

Ερωτ. καὶ Διός.

Ερ.

Αλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον ὦ
Ζεῦ, συγγνωδί μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἀφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὅς
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ ἰα-
πέτου; ἢ διότι μὴ πώγωνας,
μηδὲ πολιαῖς ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιώεις νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ πανούρ-
γος ὢν; Ερ. τί δέ σέ ἡδίκη-
σα ὁ γέρον ὥς φής, ἐγὼ,
διότι με καὶ πεδῆσαι διανοήσ;
Ζεὺς. σκόπει ὦ κατάρσατε,
εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὴ οὕτως
ἐντυφῶς. ὥς τε μηδέν ὄντι
ὁ μὴ πεποίηκας με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύ-
κνον, ἀετὸν. ἐμοὶ δὲ ὅ-
λως οὐδεμίαν ἴσθ' τινα
ἐραδίῳαι πεποίηκας. οὐδὲ
σωήκα

Vtinam ne fiat, o I v p.
Veruntamen tale ali-
quid coitus ipsius mi-
natur. I v p. Valeat igitur
Thetis, te vero
Vulcanus ob hæc sol-
uat.

Amoris & Iouis.

Cupido.

At si quid etiam
peccaui, I v p. ignosce
mihi, puer enim admo-
dum sum, & adhuc im-
prudens. I v p. Tu puer
autem Cupido, qui an-
tiquior multo Iapeto
es? An quia neque bar-
bam habes, neque ca-
nos produxisti, propter-
ea etiam infans putari
cupis, senex & versutus
adeo cū sis? C v p. Qua
vero iniuria affeci te,
ego senex ille, ut tu ais,
cur me vincere quoque
cogitas? I v p. Specta o
scelette, an parua, qui
me ita ludibrio habes.
Itaq; iā nihil est, quod
me nō effeceris, Satyrū
taurum, aurum, cygnū,
aquilā, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicif-
sim amaret, nullam pla-
ne vnquam fecisti neq;
A 3 intel-

intellexi me etiam vxori, propter te gratiorem fuisse: Sed oportet me præstigiis vti ad illas et me ipsum abscondere. Illæ autem taurum aut cygnum exosculantur, me verò si aspiciant moriuntur præ formidine. Cyp. Meritò, neque enim ferunt, o Iupiter, vt quæ mortales sint, aspectum tuum. Iup. Quomodo igitur Apollinem Branchus ille & Hyacinthus tantopere amant? Cy. Daphne etiam fugiebat illum, quamvis comatum & imberbem. Quod si autem voles amabilis esse, neque concutias Aegidem, neque fulmen geras, sed quam suauissimū teipsum exhibe, vtrinque demisso capillo, eoque mitra reuincto, vestem sume purpureā, crepidas subliga auratas, ad tibiam & ad tympana cōposito gressu incede, & videbis q̄ plures sequentur, quā Bacchū Menades. Iup. Apage. Equidem noli amabilis esse istoc pacto, vt talem meipsum exhibeam. Cyp. Proinde

de

σωήκα ἡδὺς γυναικί διὰ σε γενηράτος. ἀλλὰ μὲ δέῃ μαγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἱ δὲ τὸν μὲρ ταῦρον ἢ κύκνον φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ὡς ἴδωσι, τεθγᾶσιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Ερ. εἰκότως οὐ γὰρ φέρουσιν ὧς σὺ, θνηταὶ οὕσαι τιμὴν πρόσουψιν. Ζ. πῶς οὖν τὸν ἀπόλλω ὁ βεράρχος, καὶ ὁ ὑάκινθος φιλοῦσιν; Ερ. ἀλλ' ἡ δάφνη καὶ κέϊνον ἔφουγε, καὶ τοὶ κομήτιω καὶ ἀγρίειον ὄντα. εἰδ' ἐθέλεις ἐπέραςτος εἶναι, μὴ ὀπίσσει τιμὴν αἰγίδα, μήδε τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδίστον ποιεῖ σεαυτόν, ἐκατέρωθε καθεμένος βοσρύχους, τῇ μίτρα τοῦτους ἀνειλημμένος. πορφυρίδα ἔχει, ὑποδέου χρυσίδας. ὑπὸ αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαίνει. καὶ ὅψῃ, ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῷ διοτύτου μαινάδων. Ζεύς. ἀπαγε. οὐκ αὖ δεξαίμιω ἐπέραςτος εἶναι, τοιοῦτος γινόμενος. Πρ. οὐκ

ἐκ οὗ ὧς ζῆν, μήδε ἐρεῖν θέλει.
ἐξάδιαν γὰρ τὸ τόγε. Ζ. ἢ ἀλλ'
ἐρεῖν μὲν, ἀποραγμονέστερον δ'
αὐτὸ ἐπιτυγχάνειν. ὅπῃ τού-
τοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ. Ζ.

Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα
τὴν καλὴν οἶδα ὧς Ἑρμῆ.
Ερ. ναί, τὴν ἰὼ λέγεις. Ζ.
οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ὄσιν,
ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τεράστι-
ον τοῦτο. πῶς τέπερ δ' ἐνηλ-
λάγη; Ζ. Ζηλοτυπήσασα ἡ
Ἥρα μέτεβαλλεν αὐτῇ. ἀλ-
λὰ καὶ χαλὸν ἄλλῃ τι δεινὸν
ἐπιμεμηχανῆς τῇ κακοδαί-
μονι. βουκόλον τινὰ πολυέμ-
ματον Ἀργεὺν τὸννομα ἐπέστη-
σεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν,
αὐπνος ὢν. Ερ. τί οὖν ἡμᾶς
χρὴ ποιεῖν; Ζ. κατὰπλάμενος
ἐς τὴν νέμεαν, ἐκεῖ δέ που ὁ
Ἀργὸς βουκολεῖ, ἐκείνον μὲν
ἐπὶ κλένον. τὴν δ' ἰὼ διὰ τὸ πε-
λάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀ-
παγαγὼν, ἱστὴν ποίησον. καὶ τὸ
λοιπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ
τὸ γέρον ἀναγέτω, καὶ τοῦ ἀνέ-

μους

de & amare nolis. Facili
us enim istud certe est.
IvP. Quin amare quidē
volo, minore autem ne-
gotio illo potiri. Atque
ob hæc nūc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
pulchram nosti Mercuri
M ER. Etiam, Io dicis.
IvP. Non amplius puella
illa est, sed iuvenca. M ER.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? IvP.
Zelotypia mota Iuno,
trāsformavit ipsam. Sed
& novum aliud quod-
dam malum insuper ex-
cogitavit. Infelici illi
bubulcū quendam mul-
tioculum, Argum nomi-
ne, custodē addidit, qui
iuvenecam pascit, insom-
nis ac peruvigil ipse exi-
stens. M ER. Quid igitur
nos oportet facere? IvP.
Devolans in Nemeam
syluam illic alicubi Ar-
gus pascit, illū quidem
interficito. Ipsam vero
Io per pelagus in Aegy-
ptum abducens, ἱστὴν fa-
cito, & de cætero p Deo
ab incolis habeatur, Ni-
lumque attollat, & ven-

A 4

τος

ros immittat, & præterea
nauigantes seruet.

μους ὀπιπεμπέτω, καὶ το-
ζέτω τὸν πλέοντα.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή- δους.

Age ὃ Ganymedes,
Peruenimus enim quo
oportebat, osculare me
iam, vt videas non am-
plius rostrum aduncum
me habere, neq; ungues
acutos, neque alas, qua-
lis videbar tibi modo,
cum volucris esse appa-
rebam. G A. Mi homo. an
non aquila modo fuisti,
ac deuolans rapuisti me
à medio ouili? Quo pa-
do igitur alæ illæ abla-
τæ tibi sunt? tu verò ipse
alius quispiam subito ap-
pares. I V. Sed neque ho-
mo, quem vides adoles-
centule, neque aquila,
sed omnium rex Deorū
ego ipse sum, qui me ip-
sum ad tempus ita trans-
formaui. GAN. Quid ais
tu? Pan ille es? deinde,
quomodo fistulā non ha-
bes, neque cornua, neq;
hirsutus es crura? I V P.
Solū enim illū existimas
Deum? GAN. Eτιᾶ. Atque
a deo sacrificatus ipsi,
coleatum hircū ad spe-
luncam

Age ὃ Γανύμηδες, ἤκο-
μεν γὰρ ἔνθα ἔχρῃ, φίλησόν
με ἥδη, ὅπως εἰδῆς ἐκέτι ῥά μ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ'
ὄνυχας ὅξεις, οὐ πτερὰ, οἷος
ἐφαινόμην σοι πτερωτὴς εἶναι
δοκῶν. Γα. ἀνθρώπε, οὐκ ἀε-
τὸς ἄρτι ἦδα, καὶ καταπίε-
μενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου
τῆ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ
μὲν πτερὰ ἐκείνά σοι ἐξερέ-
ηκε, σὺ δ' ἄλλος ἥδη ἀνα-
πέφηνας; Ζεύς. ἀλλ' οὔτε
ἀνθρώπος, ὃν ὄρεῖς ὦ μαιρά-
κιον, οὔτε ἀετὸς. ὃ δ' πάντων
βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰ-
μι, πρὸς τὸν καίρῳ ἀλλάξας
ἐμαυτόν. Γαν. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὃ πᾶν ἐκείνος; εἴτα πῶς
σύριγλα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;
Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἠγῶ
θεόν; Γα. ναί. καὶ δύουλό γε
αὐτὰρ ἐνορχὴν τράγον ὅτι τὸ
σπῆ-

ἐπὶ ἅλας ἀγοντες, ἐνθα ἔσκη-
κε. σὺ δὲ ἀνδραποδισὴς τις
εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
Διὸς δὲ οὐκ ἠκούσας ἔνομα,
οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργά-
ρῳ τῷ ὕνιλος καὶ βροντῶντος,
καὶ ἀπρὰς πηλοῦτος; Γ. σὺ
ὦ βέλτις φῆς εἶναι, ὅς πορ' ἔν
κατέχεας ἡμῶν τιμὴν πολλὴν
χάλαζαν, ὃ οἰκῆν ὑπὲρ αὐτῶν
λεγόμενος, ὃ ποιοῖν τ' ἔσθον,
ὦ τὴν κερὶν ὃ πατὴρ ἔθυσεν;
εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνέ-
πασας ὦ βασιλεῦ τ' θεῶν; ἰὰ
ὃ πρὶς αὐτὰ ἴσως οἱ λύκοι δι-
ηπάσαντο ἡδὴ, ἐρήμοις ὅππτε
σύντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
προβάτων ἀθανάτου Σεργημέ-
νω, καὶ ἐνὶ αὐθασυνετομῶν μὲν
ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καλὰ
ξέεις με ἡδὴ εἰς τιμὴν ἰδὺν ἴμε-
ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μά τιμω
αἰὲς εἶμι αὐτὸν τὸ θεοῦ γεγεν-
μῆος. Γ. ἀκούω. ὅππ' ἤσθες με
ὃ πατὴρ, καὶ ἀθανάτησέ μιν εὐ-
ρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λή-
ψουσι, καὶ ἀλιπὼν τὸ ποιμ-
νίον. Ζεύς. ποῦ γὰρ ἔκείνος
ὑφισταί σοι; Γα. μηδαμῶς.
ποθῶ

luncam agentes, in qua
ipse positus est. Tu vero
plagiarius quispiā vide-
ris mihi esse. IVP. Dic
mihi. Iovis vero nomen
non audisti? neque etiā
arā vidisti illius in Gar-
garo, pluentis scilicet at-
que tonantis, & fulgura
iacientis? GAN. Tu te o-
ptime vir ais esse, qui
paulo ante effudisti no-
bis copiose grandinem,
qui habitare supra nos
diceris faciens strepitum
cui arietem pater sacri-
ficavit. Denique quidnā
improbe tentāte me lur-
sum rapuisti rex Deorum?
Iam vero & oues fortasse
lupi diripuerunt, de-
sertas illas invadendo.
IVP. Adhuc enim curæ
est tibi ovium immorta-
li factio, & hic conuersa-
turo nobiscum. GAN.
Quid dicis? An nō deduc-
ces me tandē in Idā ho-
die? IVP. Nequaquā, quo-
niam frustra aquila fui-
sem pro Deo factus. GA.
Igitur inquireret me pa-
ter, & indignabitur non
inueniens, verberaque
post capiam, relinquens
ovile. IVP. Vbi ille vide-
bit te? GAN. Nequaquā,
A 5 deū-

desidero vero ipsum.
 Quod si vero dimittes
 me promitto tibi & aliū
 hircū ab ipso immolatū
 iri, redemptionis precium
 pro me videlicet. Habe-
 mus autem triennem il-
 lum, & magnū, qui præt
 cæteris in pascua. I v p.
 Quam simplex hic puer
 est, & minime malus, at-
 que id ipsum solum puer
 adhuc. Verum o Gany-
 medes, illa quidem om-
 nia valere sine, & obliui-
 scere ipsorum, ouilis vi-
 delicet & Idæ. Tu autem
 (iam enim cælestis es)
 multa benefacies hinc &
 patri & patriæ. Ac pro
 lacte quidem & casco,
 ambrosiam edas, & ne-
 ctar bibas. Hoc tamen &
 aliis nobis ipse infunden-
 do præbebis. Quod au-
 tem maximum est, non
 amplius homo sed im-
 mortalis eris, atque etiā
 sydus tuum apparere fa-
 ciam pulcherrimum. &
 omnino felix eris. G A
 Si vero ludere cupiā, q̄
 colludet mecum? in Ida
 enim multi coxtanei e-
 ramus. I v p. Habebis &
 hic collusorem tibi hunc
 Cupidinē, & astra galos
 valde

ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰδὲ δὲ
 πᾶξίς με, ὑπαιχνοῦμαι σοι
 καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ πρὶν
 τιθῆσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.
 ἔχομεν δὲ τὸν τριετὴν τὸν μέ-
 γαν, ὃς ἡγείται πρὸς τὴν νο-
 μίῳ. Ζ. ὥς ἀφελὴς ὁ παῖς ὄντι,
 καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦ-
 το, παῖς ἔστι. ἀλλ' ὦ γανυμή-
 δες, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν
 ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν τῶν ποιμ-
 νίου καὶ τῆς ἰδῆς. σὺ γὰρ ἤδη γὰρ
 ἐπουρανίος εἶ, πολλὰ δὲ εὖ ποιή-
 σεις ἐν τοῦθ' καὶ τὸν πα-
 τέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ
 ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος
 ἀμειροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ
 πόει. τί το μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξῃς ἐγ-
 χέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι
 ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γε-
 νήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι
 ποιήσῃ κάλλιστον. καὶ ὅλως,
 εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ἦν γὰρ παῖς
 ζῆν ὅππῃ θυμῷ, τίς συμπαίξει
 ταί μοι; ἐν γὰρ τῇ ἰδῇ πολλοὶ
 ἡλικιωῖ ἡμεῖν. Ζ. ἔχῃς καὶ
 ταῦτα τὰ συμπαίζόμενόν σοι
 εὖ τον ἔρωτα, καὶ ἀπράγαλους
 μάλα

μάλα πολλούς. θάξῃ μόνον, καὶ φαίδρις ἴδῃ. καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τὸ κάτω. Γα. τί ὅ ἔμπῃν χεῖσιμος αὖ θηρίων; ἢ ποιμαίνῃν καὶ νταῦθα δέησας Ζεύς. οὐκ, ἀλλ' οἶνοχρήσας, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρι τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τὸ συμπόσιον. Γ. τὸ τοῦ οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς καὶ ἐγγέσαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισύβιον. Ζ. ἰδοὺ πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακοινησάτω οἴεται. ταυτὶ δ' οὐρανόθεν ὅτι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἐφύω, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὧ ζῶ τῷ γάλακτι; Ζ. εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γουτάμενος, οὐκ ἔτι ποθήσας τὸ γάλα. Γ. κοιμήσομαι δὲ πρὸς τὸν νυκλός; ἢ μὲν αὖτ' ἡλικιώτα ἔρωτος; Ζ. οὐκ ἀλλὰ διὰ τὸ τό σε ἀνέρεπασα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. Γ. μόνος γὰρ ὅτι αὖ δύναμις, ἀλλ' ἥδιον σοι καθεύδῃν μὲν ἐμοῦ. Ζ. ναὶ μὲν γὰρ τοιοῦτος, οἷος εἶσὺ Γανύμηδες, οὕτω καλός; Γ. τί γὰρ σε πρὸς τὸ ὕπνον ὀνήσας τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλησιν

valde multos. Confide solum, & latus sis, & nihil desideres inferorum GAN. Quid vero vobis utilis ero? An oves pascere oportebit & hic? IVP. Non sed ministrabis vinum, & ad nectar paulo post ordinaberis, & procurabis conviviū. GAN. Hoc quidē non difficile, scio enim ut oporteat effundere lac, & coronare poculum pastorale. IVP. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc vero coelum est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. GAN. Dulcius o Iupiter lacte? IVP. Scies post pusillum, & quum gustaveris, non amplius desiderabis lac. GA. Porro ubi dormiam nocte? An cum coxtaneo Cupidine? IVP. Non, sed ob hoc te rapui, ut simul dormiremus. GAN. Solus enim non possis, sed suavius dormire mecū? IVP. Profecto cum tali, qualis es tu Ganymedes sic pulcher. GAN. Quid enim te ad somnum iuvabit pulchritudo? IVP. Habet quoddam inci-

tamen

ramentum suaue, & facilius inducit ipsum. G. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormituum sæpiuscule. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I v p. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim intereate eo sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculante. I v p. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quemadmodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρὸν ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ ὄγε πατρὸς ἤχθετό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτὲ τὸν ὕπνον, σπριφόμενος καὶ λακίζων, καὶ τι φθεγδόμενος μεταξὺ ὅποτε κατεύδοιμι. ὥστε παρὰ πῶ μῆτέρα ἐπεμπε με κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὥρα δὲ σοι εἰ διὰ τῆτο, ὡς φῆς, ἀνῆρπασάς με, καταδεῖναι σῶθις ἐς πῶ γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀργυπνῶν. ἐνοχλήσω γὰρ σε σιωπῶς σπριφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδίστον ποιήσεις, εἰ ἀργυπνήσῃμι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατρέσω πολλάκις, καὶ πειπύσσω. Γα. σὺτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλουῦτος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί πρακτέον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ πύοντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἰνοχρήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρῶτερον, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Ἡρας

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Iunonis & Iouis.

Εξ οὗ τὸ μαιράκιον τοῦτο
ὦ Ζεῦ, τὸ φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης
ἄρπασας δαῦρον ἀνήγαγες,
ἔλαβόν μοι προσέχεις τὴν
νύν. Ζεὺς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἥδη ἀφε-
λές οὕτω καὶ ἀλυπότατον;
ἐγὼ δὲ ὥμιλῃ ταῖς γυναῖξί
μόνας χαλεπῶς σε εἶναι,
ὁπόσαι αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
Ηρα. οὐδ' ἐκέῖνα μὲν εὖ ποι-
εῖς, οὐδὲ ἀρέποντα σεαυτῇ,
ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης
ᾧν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τῶν νόμων
γαμετῶν, ὅπῃ τῶν γυναικῶν
καί-
ται μοιχεύων, χερσίον ἢ
ταῦρος θυόμενος. πλὴν ἀλλ'
ἐκέῖνα μὲν σοι, καὶ ἐν γῇ
μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
τὶ παῖδιον ἄρπασας, ἀνέ-
πης ὦ θύγατρότατε θεῶν. καὶ
σωρικεῖ νῦν ὅπῃ κεφαλῶν
μοι ἐπαχθεῖν, οἰνοχροῶν
δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως ἢ πό-
ρεις οἰνοχόων; καὶ ἀπη-
γορεύκασιν ἄρα ἥτε Η-
ρα καὶ ὁ Ηφαιστος διακονού-
μενοι;

Ex quo adolescentu-
lum hunc Iupiter, Phry-
gium istum dico, ab Ida
rapiens huc adduxi-
sti, minus aduertis mihi
animū. Iun. Etiā ob hunc
Iuno Zelotypa iam es
simplicem adeo, & mini-
me molestum. Ego vero
putabam mulierib. solis
difficilem te esse quæcū-
que conuersantur mecū.
Iun. Neque illa quidem
recte facis, nec conveni-
entia tibi, qui omnium
deorum dominus existēs,
relinquens me legitimā
uxorem, in terram de-
scendis. ibique adulteria
exerces in aurū vel tau-
rum conuersus. Verun-
tamen illæ mulieres tibi
in terra manent. Ideo
autem hoc puero rapto,
etiam in cælum subuo-
lalti, Deorum generosif-
sime, & nunc ille nobis-
cum habitat, ante ocu-
los mihi adductus quasi
æmulus, scilicet ut po-
cillaretur tibi, sic enim
aiunt. Itane vero care-
bas pocillatoribus? Aut
defecti adeo sunt & He-
be et vulcanus ministran-
do?

do? Tu vero etiam calicem nō aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suavior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte unde ipse bibis, & ubi applicavit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cū illo, barbā ipse tantā & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. I V P. At quid adeo graue hoc, o Iuno, adolescentē adeo pulcrum inter bibendū deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare quod si igitur vel semel cōmittam ipsi, quo & te esculetur, non amplius accu-

μνοι; σὺ δὲ καὶ πῶς κέλι-
κα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις
παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρό-
τερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρώ-
των. καὶ τὸ φίλημά σοι
ἡδίων τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ
τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλῆς
αἰτέϊς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ
ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδω-
κας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ἀπο-
λαβὼν πῶς κέλικα, ὅσον ἔσθ-
λοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν
καὶ αὐτὸς ἔπις, καὶ ἐνθά
προσήμερος τὰ χεῖλη, ἵνα
καὶ πίνης ἕμα, καὶ φιλήσ-
ῳ. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ
ἀπάντων πατὴρ, ἀποδέ-
μενος πῶς αἰγίδα καὶ τὸν
κρητὸν, ἐκάθητο ἀτραγα-
λίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα
τηλικούτην καθέμενος. πάν-
τα οὐκ ὁρῶ ταῦτα, ὥς τε
μὴ οἶη λαμβάνειν. Ζεὺς. καὶ
τί δεινὸν ὧ ἦρα, μαιράκιον
οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνον-
τα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεῖσθαι
ἀμφοῖν, καὶ πῶς φιλήμα-
τι, καὶ πῶς νέκταρι, ἢ γού-
ῳ πρὸς αὐτὸν ἢ ἀπ' αὐ-
τοῦ. φιλή-

φιλήσά σε, ἔκτι μέμνη μοι,
 ποροτιμότερον ἢ νέκταρος οἶο-
 μύρ τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
 παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ
 ὅ μὴ οὕτω μαυρίω, ὥς τὰ
 χεῖλη ποροτιμώμεν πρὸ μαλ-
 θακῶ τῶ τῷ φρυγῇ, οὕτως ἐκ-
 τεθνηλυμύρ. Ζ. μή μου λοιδο-
 ροῦ ὃ γυναικιάτη τοῖς παιδι-
 καῖς. οὐτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρεαρος, ὁ μαλθακὲς, ἡδίων
 καὶ ποροτιμότερος. οὐ βούλομαι
 ὅ εἰπῇν, μή σε παροξύνω
 ὅτι πλέον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σῃς αὐτὸ ἐμοῦ ἔνεκα μέμνησο
 γουῦ, οἷά μοι διὰ τὸ οἶνοχρον
 τῶτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. ἐκ. ἀλ-
 λά τὸ ἡφαιστον ἔδξ τὸ σὺν ἡδὺν
 οἶνοχρον ἡμῖν χαλκούμεντα, ἐκ
 τὸ καμίνου ἡκοντα, ἔτι τὸ σπιν
 θήρων ἀνάπλεον, ἄρτι τιμὴν
 πωρᾶσαν ὑποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν ὅς δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τιμὴν
 κύλικα, καὶ ὅτι πασσαμύρους
 φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖ
 ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηνθι-
 ρωμύρον τὸ πρόσωπον; ἡδέ-

ος τὰν-

accusabis me, quod os-
 culum illius præstanti-
 us nectare puto. I V N.
 Pædiconum verba hæc
 sunt. Ego vero non ita
 insaniuro, ut labia mea
 applicem molliculo isti
 Phrygi, adeoque effæ-
 minato. I V P. Ne convi-
 cieris generosissima tu,
 amores meos, nam mu-
 lierosus & barbarus, &
 molliculus iste, suavior
 & desiderabilior, nolo
 autē dicere amplius, ne
 te magis irritem. I V N.
 Utinam vero & in vxo-
 rem illum duxisses, mei
 gratia. Memineris igitur,
 qualibus mihi, pro-
 pter egregium istum po-
 cillatorem temulenter
 insultas. I V P. Imo vero
 Vulcanum istum, filium
 tuum oportebat nobis
 pocillari, claudicantem
 videlicet, & a fornace ve-
 nientem, adhuc favillis
 plenum, deposito paulo
 ante forcipe. Et ab illis
 ipsis digitis, accipere nos
 calicem, attractumque
 ipsum interea osculari,
 quem neque mater tu li-
 benter osculata fueris
 præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie, Nimi-
 rum

rū suavia, adeoque mul-
 tum etiā pocillator iste,
 cohonestat deorum con-
 unium, nonne? Gany-
 medes autem hic iterum
 in Idam hinc ablegan-
 dus est, quippe purus ac
 candidus est, & digitos
 habet roseos, etiam sci-
 te porrigit poculum, &
 quod te omnium mor-
 det maxime, osculatur
 dulcius ipso nectare. Iu-
 no. Nūc tibi & claudus
 o Iupiter, Vulcanus est,
 & repletus fuligine, ac
 qua nausea afficeris, cum
 aspicias ipsū, ex quo for-
 mosum & capillatum is-
 tum Ida enutrit. Olim
 autem non videbas ista,
 neque tū fauillæ, neque
 fornax ipsa abstergebat,
 quo minus biberes illo
 porrigente. I v r. Aegri-
 tudine Iuno te ipsam af-
 ficis, nihil aliud agis, &
 mihi amorem eo magis
 incendis, quia zelotypa
 es. Quod si vero grau-
 ris a puero formoso ac-
 cipere poculū, tibi qui-
 dē filius ministret potū.
 Tu vero Ganymedes mi-
 hi soli redde calicem, &
 cum quolibet bis oscula
 re me, & cum plenū por-
 rigis,

ως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ
 πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκείνος ἐμ-
 πρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
 ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ καλὰ πινυ-
 μένος σῶβρις ἐς πλὴν ἰδὼν. κα-
 θαρὲς, γὰρ, καὶ ἑρδὸς ἀκτύλος,
 καὶ ὀψιταμένος ὀρέγει τὸ ἐκ-
 πομα. καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα,
 καὶ φιλεῖ ἡδίων τοῦ νέκταρος.
 Ἡρα. νῦν καὶ χολὸς ὦ ζεῦ ὁ
 ἡφαιστος, καὶ οἱ δ᾽ ἀκίλυλοι αὐ-
 τῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
 καὶ ἀτρόλου μεσὸς ὄβρι, καὶ
 ναυτίλῃς ὀρέων αὐτὸν, ἐξότου
 τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ
 ἰδὼν ἀνέβρεψε, πάλας δὲ οὐχ
 ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπιν-
 θήρες, οὐδ' ἢ κάμινος ἀπέβε-
 πόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ'
 αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς ὦ Ἡρα
 σεαυτῷ οὐδὲν ἄλλο. καὶ μοὶ
 ὀπτεῖνεις τὸν ἔρωτα ζηλο-
 τυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
 παιδὸς ὠραίου δεχόμενῃ τὸ
 ἐκπομα, σοὶ μὲν ὁ ὕψος οἶνο-
 χοεῖται. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης,
 ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου πλὴν
 κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστῃ δις
 φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
 γοις,

γοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνεις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι. οἰμώζεται γὰρ, ὡς τις σε λυπεῖν ἐθέλη.

Ἡρας καὶ Διός. Ἡρα.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεὺς; ποῖόν τινα τὸν τρέπον ἡγῇ; Ζεὺς. ἀνθρώπον εἶναι χηρὸν ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ αὖ σιωπῶ ἡμῖν, ἀνάξιος τὰς συμποσίους ὢν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιός ὃς ὕβρισις γὰρ ὢν. ὥς μὴ κέτι σωέσσω. Ζεὺς. τί δὲ ὕβρισις; χεῖρ γὰρ οἶμαι καμὲ εἰδέναι. Ἡρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰχμῶμαι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦτόν ὃς, ὃ ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἴποις αὖ, ὅσον καὶ αἰχρῶς ἐπεχείρησε. μὲν οὖν ἐπείρα τινά; σιώημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰχρῶν, ὅπως αὐτοκλήσεως εἴπειν. Ἡρα. αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλω τι
καὶ

rigis, & cum rursum à me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam morib. affectum putas? I V. Homine esse utile Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus convivio foret. I V N. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter nō amplius conuersetur nobiscum. I V. Quid autē contumeliæ intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubescō dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I V. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Nam igitur sollicitavit aliquā ad stuprū intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I V N. Ipsam me, non aliam
B quam-

quampiam Iupiter, longo iā tempore. Ac primum quidem ignorabā quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublachrymabatur. Et si quādo bibens tradidissem Ganymedi poculum, hic petebat eo iā ipso bibere. Et capiēs osculabatur inter ea, & ad oculos admovebat, & rursus prospectū in me intēdebat, hæc intelligebā amatoria esse, & multo quidem tempore verecundabatur dicere ad te, putabamque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittebat illum adhuc lachrymantē, & ad genua provolutum, obturatis auribus. ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abii ut tibi dicerē. Tu vero ipse vide, quōo explores virum. I. Euge, sceleratus ille in me ipsum & vsque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est nectare. Ceterum nos autores horum sumus, [& ultra modum

να ὧ ζεύς, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνοοῦν τὸ παράγμα, διότι ἀτινὲς ἀφείρα ἐς ἐμὲ. ὁ δὲ καὶ ἔστυγε, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ εἰπότε ποιοῦσα παραδοίμην τῷ Γανυμήδει τὸ ἐκπομα, εἰ δὲ ἦται ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ ποιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσήγε. καὶ αὐτῷ ἀφείρα ἐς ἐμὲ, ταῦτα ἤδη συνίμην, ἐρωτικά ὄντα. καὶ ὅπῃ πολὺ μὲν ἠδούμην λέγειν πρὸς σε, καὶ ἔμην παύσασθαι τῆς μαλίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ γὰρ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσινεγκεῖν ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, προκυλινδούμενον, ὅπῃ φραζομένη τὰ αὐτὰ ὥς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτῆς ὑβριστικῶς ἐκείνου ὄντος, ἀπῆλθὼν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα. Ζεύς. εὖ γε ὁ κατάρματος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἡρας γάμων; τοσούτου ἐμεδήδην τοῦ νέκταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι,

αὐτοὶ, καὶ φέρεται τῷ μετρίῳ φι-
 λάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπό-
 τας αὐτοῦ ἐποίησάν μιν. συλ-
 γωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια
 ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐρανία κάλ-
 λη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ἐπὶ
 γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαύσαι
 αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔρως, βίανόν τί ἔστι, καὶ οὐκ
 ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λά καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίστο.
 Ηρα. σοὶ μὲν καὶ πάντῳ οὗτός
 γε δεσπότης ἔστι, καὶ ἄγει
 σε, καὶ φέρει τῆς ξινὸς, φα-
 σιν, ἑλκων, καὶ ἔπη αὐτῶν,
 ἔνθα αὖ ἡγῆταί σοι, καὶ ἀλλάτ-
 τη ῥαδίως, ἐς ὅ,τι αὖ κελεύ-
 σῃ, καὶ ὅπως κλῆμα καὶ παι-
 διὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε, καὶ νῦν
 τῶ ἱξίονι, οἶδα, καθότι συγ-
 γνώμῳ ἀπονέμεις, ἅτε καὶ
 αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῇ
 πλὴν γυναικα, ἥ σοι τὸν πε-
 ρίθουον ἔτεκεν. Ζεὺς. ἔτι γὰρ
 σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴτι
 ἐγὼ ἔπαυσα ἐς γλῶσσαν κατελ-
 θών; ἀτὰρ οἶδαι ὅ μοι δοκεῖ
 πρὸς τοῦ ἱξίονος; κολάζειν
 μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μή
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 nū, qui quidem & conui-
 uatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur ve-
 nia sunt, si bibentes si-
 milia atque eadē nobif-
 cum, deinde & aspici-
 entes cœlestes istas for-
 mas, & quales nunquam
 viderunt in terra, concu-
 puerunt frui illis, amo-
 re capti videlicet. Est
 autem amor violentum
 quiddam, & non homini-
 bus solum imperat, sed
 & nobis ipsis, interdum.
 IYX. Tuus quidem &
 valde hic dominus est, &
 ducit te, & fert naso (ut
 aiunt) trahens, & seque-
 ris ipsum, quocunque
 duxerit, & te immuta-
 ris facile, in quocunque
 iusserit, & prorsus pos-
 sessio & ludus Amoris es
 tu. Et nunc Ixioni scio,
 quod veniam tribuis, ut
 qui & ipse adulterio co-
 gnoueris aliquando illi-
 us uxorem, quæ tibi Pi-
 rithoū peperit. IY. Ad-
 huc enim tu meministi
 illorum, si quid ego lusi
 in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-

B 2 quæ

quaquam, neque à con-
 iuiuo extrudendum esse
 rusticum enim foret. Sed
 quia amat, & ut ais, la-
 chrymatur, & intolera-
 bilia patitur. I v. Quid-
 nam o Iyr. metuo enim,
 ne & tu contumeliosum
 aliquid dicas. I v r. Ne-
 quaquam. Sed simula-
 crum ex nube fingentes
 tibi simile, postquam so-
 lutum fuerit conuiuium
 & ille vigilat (ut par est)
 præ amore, ad concubi-
 tum adhibeamus ipsi
 afferentes. Sic enim ab
 angendo animo fortassis
 desisteret, putans se conse-
 cutum esse desiderium.
 I v n. Apage, ut nūquam
 quicquā tempestiuum
 illi contingat, quādo ea
 ita, quæ supra ipsū sunt,
 concupiscit. I v r. Atta-
 mē patere o Iuno. Quid
 enim adeo prae tibi ac-
 cidet ex hoc figmento, si
 cum nube Ixion congre-
 ditur? I v. Sed nubes ego
 esse apparebo, & turpi-
 tudinem istam in me cō-
 mittet propter similitu-
 dinem. I v r. Nihil istud
 dicis, neque enim nubes
 hæc vnquam Iuno erit,
 neque tu nubes. Ixion
 autem

δ' ἀπαθεῖν τοῦ συμποσίου.
 σκαιὸν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ ὡς
 φῆς, δακρύει, καὶ ἀφόρητα
 πάσχει. Ηἷα. τί ὧ ζεῦ; δέ-
 δια γάρ, μήτι ὑβριστικὸν καὶ
 σὺ εἶπης. Ζεὺς. οὐδαμῶς,
 ἀλλ' εἰδωλὸν ἐκ νεφέλης πλα-
 σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπεί-
 δαν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ
 κείνος ἀρευπνεῖ ὡς τὸ εἰκὼς
 ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακατα-
 κλίνωμεν αὐτῷ φέροντες.
 οὕτω γὰρ πάντα το ἀνιώμε-
 νος, οἴηθ' αἰς τετυχηκέναι τῆς
 ὀπιθυμίας. Ηἷα. ἀπαγε μὴ
 ἔραται ἱκοίτο τῷ ὑπὲρ
 αὐτὸν ὀπιθυμῶν. Ζεὺς.
 ὅμως ὑπόμεινον ὦ Ηἷα. τί
 γὰρ ἂν καὶ πάθοις δει-
 νὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος
 τοῦ ἐκ νεφέλης ὃ ἱξίων συ-
 γέναι; Ηἷα. ἀλλὰ ἡ
 νεφέλη ἐγὼ εἶναι δοξῶ,
 καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ
 ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότη-
 τα. Ζεὺς. οἶδ' ἐν τοῦ-
 το φῆς. οὔτε γὰρ ἡ νε-
 φέλη ποτὲ Ηἷα γένοιτ' ἂν,
 οὔτε σὺ νεφέλη. ὃ δ' ἱξίων
 μόνον

μόνον ἔξαπατηθήσῃ). Ηρα. ἀλλὰ οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχίσαι κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασι, λέγων συγγεγῆσθαι τῇ Ηρα, καὶ σὺ λεκτρὸς εἶναι τῇ Διὶ, καὶ ποῦ τόχα. ἐρᾷν με φήσεν αὐτοῦ. οἱ ὃ πιστεύουσιν, οὐκ εἰδότες ὥς νεφέλη στυγῶ. Ζεὺς. οὐκ οὔ μὲν τι τοιοῦτον εἶπες τὸν ἄδυν ἐμπιστῶν, τροχῶ ἄθλιος φοροδιδός, συμπερινεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ὀπωπὸν ἔξει, δίκῃ δίδους τοῦτο ἔρωτος. Ηρα. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε Διὸ τῆς μεγαλαυχίας.

Ἀπόλλωνος καὶ
Ἡφαίστου.

Εἰσερχόμενος ὦ Απόλλων τὸ
τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι
τεχθέν, ὥς καλὸν τέ ὄναι, καὶ
προσγελαῖ πάντι, καὶ δηλοῖ τι
ἦδη ὥς μέγα ἀγαθὸν ὑποβη-
σόμενον; Απο. ἐκείνο γέ φῶ
βρέφος

autem solum decipietur. I v n. Sed (ut omnes ho- mines arrogantes sunt) gloriabitur descendens forsitan, & narrabit om- nibus, dicens, coisse cū Iunone, & Iouis riva- lem esse, forsitan etiam dixerit, me ipsum ama- re, illi vero credetur, quando nō viderunt quo modo cum nube coierit. I v p. Igitur si quid tale dixerit, in infernum præ cipietur, ac totæ miser alligatus, cum ipsa per- petuo circumvoluetur, & laborem nūquam ces- satum sustinebit, pœ- nas videlicet has pro a- more dependens. I v n. Nō enim graue hoc qui- dam, ob iactantiam.

Apollinis & Vul-
cani.

Vidistis Apollo Maix
infantulum illum, nu-
per genitum, ut formo-
sus est, & arridet omni-
bus, & iam quoque tale
quiddā præ se fert, quasi
in magnum aliquod bo-
num euasurus sit. A p o.
Illumne ego infantem
B ; dicam,

dicam, o Vulcane, aut in magnum aliquod bonū evasurum? qui ipso Iapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam V v l. Et quē adeo iniuria afficere potuerit, iam primū in lucem editus? A p o. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martē nam & huius subtraxit clam e vagina gladium, ut interim de me ipso nō dicam quem & arcu spoliavit & sagittis. V v l. Hæccine infantulus & modo natus ille, qui vix dū movebatur in cunis inter inuolucra? A p o. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venerit. V v l. Atqui venit iam pridē. A p o. Quid igitur habes ne omne fabrilē instrumentum, nec dum quicquam illius tibi amissum est? V v l. Omne Apollo A p o. Attamen inspice diligenter. V v l. Per Iovem, forcipem nō video. A p o. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. V v l. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iā

τυπα

βρέφος ὃ Ηφαίστῃ, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ ἰαπέτου πρεσβύτερόν ὄντιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ηφαί. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δυνάμετο ἀρτίτοκον ὄν. Απολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ πῶς τρέφανεν ἔκλεψεν, ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κοιλιοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῆς βελῶν. Ηφαί. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαραγμοῖς; Απολλ. εἶσθῃ ὃ Ηφαίστῃ, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. Ηφαί. καὶ μὴ προσῆλθεν ἤδη. Απολλ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεία, καὶ οὐδὲν ὑπόλαλιν αὐτῶν; Ηφαί. πάντα ὃ Απολλων. Απολλ. ὁμῶς ἐπίστηφον ἀκριβῶς. Ηφαί. νῆ Δία πῶς πυράρχαν οὐχ ὀρῶ. Απολλ. ἀλλ' ὅφει σὺ πῶς σου ἐν σπαραγμοῖς τοῦ βρέφους. Ηφαί. οὕτως ὀξύχεις ὄντι, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμιλε-

μελετήσας τιῷ κλεπτικῷ ;
 Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλουῦτος ἦδ' ἔωμύλα
 καὶ ὀπίτροχα . ὁ δὲ καὶ δια-
 κονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει . χθρὸς
 δὲ προσκαλεσάμενος τὸν
 ἔρωτα , κατεπάλασεν εὐ-
 δὺς , εὐκ οἷδ' ὅπως ὑφέλ-
 κων τὸ πόδε . ἔτα μεταξὺ
 ἐπαινούμενος , τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κερὸν ἐκλε-
 ψε , προστυζαμένης αὐτὸν
 ὅπ' τῇ νίκῃ , τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος , τὸ σκῆπτρον .
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραυὸς ἦν , καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε , καὶ κείνον αὖ ὑφείλε-
 το . Ηφαισ. γοργόν τινά
 τὸν παῖδα φῆς . Απολ. οὐ
 μόνον , ἀλλ' ἦδ' ἔτι μουσι-
 κόν . Ηφαι. τί , τοῦτο τέκ-
 μαίρεσθαι ἔχεις ; Απολ.
 χελώνῳ που νεκρῶν εὐ-
 ρὼν , ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 συναπῆξάτο . πῆχεις γὰρ
 ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας ,
 ἔπειτα καλὰ μους ἐμπή-
 ξας , καὶ μαγὰδιον ὑποθεῖς ,
 καὶ ὑπεινόμενος ἐπὶ χρε-
 ῖας

tum meditatus esset fu-
 randi rationem ? A P O.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quæ-
 dam . Atque hic etiam
 ministrare nobis vult .
 Heri autē vocato ad se
 Cupidine , statim illum
 palæstra superavit , nes-
 cio quo pacto pedes illi
 subtrahens . Deinde cum
 a cæteris laudaretur , in-
 terea Veneri surripuit
 cingulum , cum illa am-
 plexata ipsum fuisset ob
 victoriam , Ioue autem
 ridente , sceptrum illius
 sustulit , & nisi gravius
 fuisset , & plus ignis ha-
 buisset , ipsum quoque
 fulmē subtraxisset . VUL
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras . A P O . Quinimo
 & Musicū præterea . VUL
 Vnde nam huius rei cō-
 iecturam facis ? A P O .
 Testudine mortua alicu-
 bi inuenta , instrumentū
 ex ea compactum dedit .
 Brachiis enim adapta-
 tis , & iugo super inducto
 deinde calamis (chorda-
 rum ansulis videlicet) in-
 fixis , fundoque infra ,
 & quasi quodam dorso
 B 4 sub-

subiecto, atque inde septem chordis suspensis & intentis, iucundum adeo quiddā modulatur, & concinnum, ut ego quoq; illi iam inuideam, qui iam olim personando citharā me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neq; in cælo noctu maneret, sed præ nimio agendi studio, ad inferos usque descenderet, furaturus scilicet etiam inde aliquid. Alatus autē quoque est, ac virgam quandam apparauit, mirificam potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. VVL. Ego illā dedi ipsi, ut esset quasi ludicrū. APO L. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VVL. Recte sane admonuisti, quare ibo, ut illum recipiam, sicubi, ut ais, inter inuolucra in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita ut iussisti: secum

δὰς, μελωδεῖ παρὸν γλαφυρὸν ὧ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον; ὥς καὶ με αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κυδαρίζειν ἀσκούonta. ἔλεγεν δὲ ἡ Μαῖα, ὥς οὐδὲ μέλει τὰς νύκτας ἐν τῇ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ πειρεργίας ἄχει τοῦ ἄδου κατίσι, κλέψαντί καὶ κείθεν δηλαδὴ. ὑπόπιερος δ' ὄσι, καὶ ἔαβδον τινα πεποιήται θαυμασίαν πλὴν δυνάμιν. ἡ ψυχὰ γαγεί, καὶ κατάγει τοὺς νεκροὺς. Ἥφαιστ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παῖγνιον εἶναι. Απολ. τοῖ γαρὺν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν πλὴν πνεύματι. Ἥφαιστ. οὐ γὰρ ὑπέμνησας, ὥς βαδιοῦμαι ἀποληφόμενος αὐτῷ, εἴπου ὥς φῆς, εὐρεθεῖν ἐν τοῖς σπαραγάγοις.

Ἥφαιστ' καὶ Διός.

Ἥφαιστος.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ ὥς ἐκέλευσας, ἔχων

ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθους δέοι μὲν πληγὴν
 διατεμεῖν. Ζ. εὖ γε Ἡφαίστε.
 ἀλλὰ δίδέ μου τὸ κεφάλιν
 εἰς δύο, κατένεγκών. Ἡφαί.
 πῶς μού εἰ μέμνηται, πῶς αἶ
 τε δ' οὐδ' ἄλλῃθες, ὅπερ δέ-
 λεις σὺ τενέας. Ζ. διακριθῆναι
 μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀπέθῃ-
 σεις, οὐ γὰρ πρῶτον ὀργιζομέ-
 νου πενθήσει μου, ἀλλὰ καὶ
 καθικνεῖσθαι παρὶ τῷ θυμῷ,
 μὴ δ' μέλλειν. ἀπολλύμαι γὰρ
 ὑπὸ τῷ ὀδίνῳ, αἱ μού τ' ἐγ-
 κέφαλον ἀνασπρέφουσιν. Ἡ-
 φαί. ὄρα δὲ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι
 ποιήσωμεν. ὅστις γὰρ ὁ πέλε-
 κὺς ὅστις ἀναιμάδι, οὐδ' ἔχῃ
 τὴν Εἰλεθίαν μακάρεσσιν.
 Ζεὺς. κατένεγκε μόνον ὦ Ἡ-
 φαίστε θαρσύνων. οἶδα γὰρ ἐγὼ
 τὸ συμφέρον. Ἡφαίστε. ἀ-
 κων μὲν, κατοίσω δέ. τί γὰρ
 καὶ ποιεῖν, σοὶ κελεύοντος;
 τί τοῦτο; κῆρ ἔροπλος;
 μέγα δὲ Ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν
 τῇ κεφαλῇ, εἰκότως γοῦν
 ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικού-
 τῳ ὑπὸ τῷ μῦθῳ γα-
 παρ-

rim habens acutissimā,
 etiam si lapides opus sit
 uno ictu diffecare. I v r.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas par-
 tes. V v l. Tentas me, nū
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v r i. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me ex-
 perieris non nunc primū
 irascentem. Veruntamē
 ferire oportet audacter,
 & p'senti animo, neque
 cūctari, Pereo enim p'æ
 doloribus, qui mihi ce-
 rebrum inuerrunt. V v l.
 Vide Iupiter, ne quid
 mali faciamus. Acuta e-
 nim securis est, & non
 absque sanguine, neque
 etiā ad Lucinæ morē, ti-
 bi obstetricabitur. I v r.
 Incute modo Vulcane au-
 dacter. Ego enim noui,
 quid sit conducibile.
 V v l. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam. Quid
 enim agat aliquis, te iu-
 bente? quid hoc? pucl-
 la armata? magnū o Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum
 B 5 virgi-

virginem^o viuam nutri-
ens, idq; armatā, nimi-
rum castra, non caput ha-
buiſti, non aduerrens.
Hæc vero etiā ſultat, &
cum armis tripudiat, cly-
peum concutit, ac haſtā
vibrat, & quaſi quodam
furore concitatur. E-
quod maximum eſt, for-
mola admodum, ac ma-
turis nubilis annis, bre-
ui adeo iam facta eſt, ce-
ruleos quidem oculos ha-
bens, ſed tamen & huic
gratiā addit galea. Qua-
re o Iupiter, obſetrican-
di præmium hoc mihi re-
fer, deſpnde mihi illā.
I v p. Impoſſibilia petis
Vulcanæ, perpetuo enim
virgo manere vult. Ego
certe, quantum in me eſt
nihil repugno. Vni. Hoc
volebā. Reliquum quod
eſt ipſe curabo. Ac iam
ſimul rapiā ipſam. I v p.
Si tibi facile adeo hoc,
facias licet. Veruntamō
illud ſcio, quod amas ea,
quæ tibi contingere ne-
queunt.

Neptuni & Mercu-
rij.

Licet ne Mercuri, con-
uerſi-

παρθένον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἔνοπλον. ἥπου στρα-
τόπεδον, οὐ κεφαλῶν ἔλα-
λήβεις ἔχων. ἡ δὲ παρθῆ,
καὶ πνεύριχίξει, καὶ τὴν
ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δό-
ρυ πάλῃ, καὶ ἐνθουσιᾷ.
καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πά-
ρυ καὶ ἀκμαία γεγένηται
ἤδη ἐν βράχει. γλαυκῶ-
πις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ
τοῦτο ἡ κόρυς. ὥς ὃ Ζεὺς
μαίωτρά μοι ἀπόδος, ἐγγυή-
σας μοι αὐτῷ. Ζεὺς. ἀδύ-
νατα αἰτεῖς ὃ Ἡφαιστε.
παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μέ-
νειν, ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐ-
μοὶ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἡ-
φαις. τοῦτ' ἐβουλόμην.
ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ
ἤδη συναρπάσω αὐτήν.
Ζεὺς. εἰ σοι ῥᾷδιον οὕτω,
ποιεῖ. πάλιν οἶδα, ὅτι ἀδυ-
νάτων ἐρεῖς.

ΠόσφδῶνⓈ καὶ
Ερμού.

Εἰν ὃ Ερμῇ νῦν ἐκτυ-
χεῖν

χεῖν τῷ Δί; Ερμ. οὐδα-
 μῶς ὦ Ποσειδόν. Ποσειδ.
 ὅμως προσάγειλον αὐτῷ.
 Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί.
 ἄκαρον γάρ. ὥς οὐκ αὖ
 ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόν-
 τι. Ποσειδ. μῶν τῇ Ἥρῃ
 συνῶσιν; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
 τερῶν τί ὅτι. Ποσειδ. συν-
 ἱμνί. Γανυμήδης ἔνδον.
 Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μα-
 λακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ.
 πόθεν ὦ Ερμῆ; δεινὸν γάρ
 τοῦτο φής. Ερμ. ἀόχυνο-
 μαι εἰπεῖν, τοιοῦτον ὅτι.
 Ποσειδ. ἀλλ' οὐχὲν πρὸς
 ἐμὲ θεῖόν γε ἔντα. Ερμ. τέ-
 τοκεν ἀγτίας, ὦ Ποσειδόν.
 Ποσειδ. ἀπαγε. τέτοκεν
 ἐμείνους; ἐκ τίνος; οὐκοῦν
 ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος
 ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμα-
 γεν αὐτῷ ἢ γαστῆρ ὄγκον
 τινά. Ερμ. οὐ λέγεις. οὐ
 γάρ ἐμείνη εἶχε τὸ ἐμβρυ-
 ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς
 κεφαλῆς ἔτικεν αὐδὺς, ὥς-
 περ τὴν Ἀθηνᾶν. τοκά-
 δα γάρ τινι κεφαλῇ ἔχει.
 Ερμ.

venire Iovē nunc? M. e.
 Nequaquam Neptune.
 N. e. p. Attamē intro re-
 nuncia de me ipsi. M. e.
 Ne molestus sis, inquā,
 importunum enim hoc.
 Quare nō poteris ipsum
 videre in præsētia. N. e.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M. e. r. Non,
 sed diuersum quiddam
 est. N. e. p. Intellico Ga-
 nymedes intus est. M. e.
 Neque hoc, sed ipse in-
 firmus aliquantulū est.
 N. e. Vnde hoc Mercuri?
 Graue enim istud nar-
 ras. M. e. r. Pudet dicere,
 tale quippiam est. N. e.
 At nihil est tibi opus est
 apud me, patrius utique
 cum tibi sim. M. e. r. Pe-
 perit paulo ante, Nep-
 tune. N. e. p. Apage. An-
 peperit ille? ex quo? ita-
 que laruit ille nos Her-
 maphroditus existens?
 At neq; vterus eius tu-
 morem aliquē prae se tu-
 lit. M. e. r. Recte dicis.
 Neque etiam ille partū
 intra se habebat. N. e. p.
 Noui, rursus ex capite
 peperit scilicet, quemad-
 modum & Mineruam,
 habet enim ille caput
 quoddam puerperum.
 M. e. r.

ΜΕΡ. Neque illud, sed
in foemore gestavit par-
tum, illum videlicet ex
Semele receptū. ΝΗΡ.
Euge generosus, ut ille
totus nobis, & ex omni
parte corporis inpreg-
nando, idoneus atq; foe-
cundus est. Sed quænam
Semele ista est? ΜΕΡ.
Thebana mulier, ex fili-
abus Cadmi una. Huic
congressus prægnantem
eā reliquit. ΝΗΡ. De-
inde vero ipse p̄ illa pe-
perit. ΜΕΡ. Atq; admo-
dum. Etiam si tibi alienū
ac mirum videatur. Nā
Semelem dolis aggressa
Iuno (nostī autem, ut ze-
lotype est) persuadet illi
ut petat a Ioue, quo cum
fulmine ac fulgure ad se
veniat. Quæ cum verbis
huius inducta credidisset
venissetq; Iupiter fulmē
secum portans, conflogra-
uit rectum, ipsaque Se-
mele ex igne periit. Me
autem iubet Iupiter, ut
incisa illius aluo, partū
ad se afferā, imperfectū
illum quidem adhuc, &
intra septimum mensem
conceptum. Quod ubi
fecissem, ille dissecto foe-
more suo, intro illum re-
cipit

ΕΡ. οὐκ ἄλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐ-
κείνῳ τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης
βρέφος. Ποσειδ. οὐ γὰρ ὁ γυ-
ναῖος, ὥς ὅλος ἡμῖν κυοφο-
ρεῖ, καὶ πανταχόθι τοῦ σώ-
ματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέ-
λη ὅτι; ΕΡμ. Θηβαία. τοῦ
Κάδμου θυγατέραν μία.
ταύτῃ σωγελθὼν, ἐγκύμο-
να ἐποίησεν. Ποσειδ. ἔτι
ἔτεκεν ὁ Ερμῷ αὐτ' ἐκείνης;
ΕΡμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ πα-
ράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τὴν
μὲν γὰρ Σεμέλην ὀπιηλθοῦ-
σα ἡ Ηρα, οἶδα δὲ, ὥς ζη-
λότυπός ἐστι, πείθει αὐτῆσαι
παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βρον-
τῇ καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρὰ
αὐτῇ. ὥς δ' ἐπέειπεν, καὶ
ἥκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν,
ἀνεφλέγη ὁ ὄρεφος, καὶ ἡ
Σεμέλη μὲν διαφθείρεται
ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ
κελεύει ἀναταμόντα τὴν
γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνα-
κομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ
τὸ ἔμβρυον ἐπ' ἀμνιωτῶν.
καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διε-
λὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντί-
θησιν,

ἔπειτα, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐν-
ταῦθα, καὶ γὰρ τρίτῳ ἡδὴ
μὲν ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ὠδίνων
ἔχει. Ποσειδ. γὰρ οὐκ οὐδὲ
τὸ βρέφος ὄσιν; Εἰμ. ἐς πῶ
Νύσαν ἀποκρίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἐπονομα-
σθέντα. Ποσειδ. οὐκοῦν ἀμ-
φότερα τοῦ Διονύσου τούτου
καὶ μήτηρ καὶ πατήρ ὁ δὲ
ὄσιν; Εἰμ. ἔοικεν. ἀπειμι
δ' οὐκ ὕδαρ αὐτῷ πρὸς τὸ
τραῦμα οἶσιν, καὶ τὰ ἄλλα
ποιήσων, ὅς αὖ νομίζονται
ὡππερ λέχῃ.

Εἰμὸς καὶ Ἡλίας.

Ὁ ἥλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον,
ὁ Ζεὺς φησὶ, μὴ δὲ αὔριον,
μήδ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν, ἀλλ'
ἔνδον μὲν, καὶ τὸ μεταξὺ
μία τις ἔσωνός μακρά. ὥστε
λυέτωσαν μὲν αἱ ὄρεα αὐθις
τοῦ ἵππου. σὺ δὲ σβέσον
τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ
μακροῦ σιῶτόν. Ἡλι. καί-
γὰ

cipit, ut ibi perficeretur.
Atq; ita iam tertio, post
quam factum illud est,
mense, denuo illum pe-
perit, & nunc ex dolori-
bus aliquantulum lan-
guidus est. N e r. Vbi
igitur infans ille iā est?
M e r. In Nysam hinc
ablatum, tradidi illum
nymphis enutriendum,
Dionysium cognomina-
tum. N e r. Ergo utrū-
que, Dionysi huius &
pater & mater ille est.
M e r c. Ita videtur. A-
beo igitur, ut illi aquam
ad vulnus asseram, ac cæ-
tera ea quæ ex more atq;
consuetudo fieri solent,
quasi puerperæ procuræ.

Mercurij & Solis.

Ο Sol, ne hodie cur-
rū agas, inquit Iupiter,
neq; in crastinum neque
etiam in diem perendi-
num, sed intus mane, fi-
atque interea perpetua
vna nox longa. Quare e-
quos quidem iterum sol-
vant Horæ, tu vero re-
flingue ignem, & nunc
tandem post longum in-
tervallum temporis re-
ipsum recrea. S o l. Νό-
μα

ua hæc atque omnino aliena denunciāns venis. Sed nunquid transgredi huc peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atque id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? **MER.** Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consuetō longiorē. **SO L.** Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, ut hæc nunciāres mihi? **MER.** Ex Boeotia, ab uxore Amphitryonis, cum qua concumbit. **SO L.** Amator illius? atque ita illi satis non est *ποῦνα*? **MER.** Nequaquā. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnū, atq; multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur una nocte absolui ac perfici impossibile est. **SO L.** Sed absoluat atq; ad exitum perducatur ille, quod faustum felixque sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni, non fiebant, (soli enim hic nos sumus.)

Neque

γὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἄλλοι
κοτα ἤκεις παραγγελῶν ἀλλ'
λά μὴ παραβαίνην τι ἔδωξα
ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλά-
σαι τῷ ὄρνῳ, κατὰ μοι ἄχ-
δεταί, καὶ τὴν νύκτα τρι-
πλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆ-
σαι διέγνωκεν; **Ερμ.** οὐ-
δὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αὐτὸ
τοῦτο ἔσαι. δαίται δὲ τι-
νὴν αὐτὸς ἐπιμηκεῖραν γε-
νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. **Ηλ.**
ποῦ δὲ καὶ ὅστιν, ἢ πόθεν
ἔξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦ-
τά μοι; **Ερμ.** ἐκ Βοιωτίας
ὦ Ηλῆ, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύ-
ωνος γυναικὸς, ἣ σὺνείπῃ.
Ηλ. ἐξ ὧν αὐτῆς; εἶτα οὐχ
ἱκανὴ γούστῃ μία; **Ερμ.** οὐδα-
μῶς. τεχθεῖναι γάρ τινα
δαί ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης
μέγαν καὶ πολύαθλον θεόν.
τοῦτον οὐκ ἐν μιᾷ νυκτὶ
ὑποτελεσθεῖναι ἀδύνατον.
Ηλ. ἀλλὰ τελεσιουργέ-
τω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. ταῦ-
τα δ' οὐκ ὦ Ερμῆ οὐκ
ἐγένετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου. αὐ-
τοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν. οὐδ'

οὐδ' ὑπόκοιτος ἐκείνος ποτὲ τῇ
Ρέας ἢ οὐδ' ὑπολιπὼν αὐτῇ
οὐρανὸν ἐν θήβαις ἐκοιμά-
το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἢ ἡ ἡ-
μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς ὥ-
ραις. ξέρον δὲ ἢ παρελλαγ-
μὸν οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
τῶνσέ ποτε ἐκείνους θνητῇ
γυναικί. νῦν ὃ δυσλύνου γυ-
ναίου ἔνεκα, καὶ ἀντιτάφθαι
τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπισέ-
ρως μὲν γυμνάσαι τοὺς ἵππους
ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
δὲ τὸ ὄδον, ἀπεισῇ μύρου-
σαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς
δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκο-
τεινῷ διαβιοῦν; τοιοῦτα
ὑπολαμβάνονται τῷ δὲ ἐρώ-
των; καὶ καθιέδουῦνται ἀει-
μένοντες. ἐς' ἂν ἐκείνος
ὑποτελέσῃ τὴν ἀθλητικὴν ὄν-
λέγεις, ὑπὸ μακροῦ πρὸς ζό-
φῳ. Εἰμ. σιώπα ὦ Ἥλιε, μή-
τι κακὸν ὑπολαμβάνῃς τῷ λό-
γων. ἐγὼ δὲ περὶ τὴν Σε-
λεύην ἀπειλῶν, καὶ τὸν
ὑπνον, ἀπαγγεῖλω καὶ κεί-
νοις, ἅπεις ὃ ζῶνς ἀπέσει-
λε,

Neque ille tum a Rheæ
diuertebat, aut seorsim
cubabat, neque etiam re-
lieta cælo Thebis dor-
miebat. Sed dies quidem
tum dies erat, nox autē
ad suum certum spaciū,
secundum proportionē
horarum agebatur. pere-
grinum vero autem im-
mutatum nihil. Neque
ille tum unquam cum
muliere mortali quic-
quam rei habuit. At nūc
infælicis mulierculæ cau-
sa, oportet omnia iursū
& deorsum verti. Ac e-
quos quidē præfractio-
res & difficiliōres fieri,
ob ociū & desidīā, viam
autem asperiorē eo quod
toto triduo non vsurpa-
bitur, homines præterea
misere in tenebricoso
vivere. Hoc boni ex a-
moribus Iovis consequē-
tur illi scilicet, sedebūt-
que expectantes, donec
ille athletam istum, quē
dicis, absoluerit sub lon-
gis tenebris. Μ Ε Κ. Τα-
ce o Sol, ne quid malī
pro his dictis tuis nan-
ciscare. Ego vero ad Lu-
nam hinc abiens & ad
Somnū, renubiciabo etiā
illis, quæ Iupiter man-
davit

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctem hanc fuisse.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, o Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currū sistas, ac desuper aspectes Endymionē dormientem sub dīo tanquā venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? LV. Interroga ò Venus filium tuum, qui mihi harum rerum autor est. VEN. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idam adigēs Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabilē fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fracturam esse me ipsius &

arcus

λε, πῶς μὲν χολῇ παραβάνην, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνίεναι τοὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω πῶς νύκτα γεγεννημένῳ.

Αφροδίτης καὶ Σε- λήνης.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε, ὅπότε αὖ μὲν πῶς Καρίαν γῆν, ἵσταται μὲν σε τὸ ζεύγος, ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ενδυμίωνα καθύδοντα, ὑπαίθριον ἄτε κυνηγέτιν ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβάνην ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Αφροδίτη τὸν υἱόν, ὅς μοι τέτων αἴτιος. Αφρ. ἔα, ἐμείνος ὕβρις ἔστιν. ἐμὲ γοῦν αὐτὴ μῆτέρα διαδέξαται, ἄρτι μὲν ἐς πῶς Ἰδῶν καλὰ γὰρ Ἀγχίσου ἔνεκα τῆς Ἰλίου, ἄρτι δὲ ἐς τὸν Λίβανον, ὅπῃ τὸ ἀσύβριον ἐμείνο μετράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέραςον ποίησας, ὅς ἡμστίας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥς πολλὰ κίς ἡπέλησα, εἰ μὴ παύσει τοιαῦτα ποιεῖν, κλάσει μὲν αὐτοῦ τὰ τέτρα

τόξα καὶ τὴν φαρέτρην, περιαιρέσειν ὃ καὶ τὰ πτερὰ. ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐρέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ. ὁ δὲ, ἔκ οἱδ', ὅπως τι παρρηγνίκα δεδιώς καὶ ἐκετεύων, μετ' ὀλίγον ὀπλέλῃσαι ἀπάντων. αὐτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ ἐνδυμίων ὅστις; εὐπαρεμύθῃλον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς ὁ Αφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστ' ὅταν ὀπβαλλόμενος ὅπῃ τῆς πέρας τὴν χλαμύδα καθύδῃ τῇ λαῖᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκύντια, ἤδη ἔκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα. ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὀπκεκλασμένη ὀππρέπει; τῷ προσώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμειρόσιον ἐκείνο αἶσμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀποφῆμι καλῶσα, ἐπ' ἀκρῶν τῆς δακτύλων βεβηκῦα, ὥς αὖ μὴ ἀνιχόμενος ἐκλαραχθεῖν. οἶδ' αὖ, τί αὖ οὐκ σοι λέγοιμι τὰ μετὰ τοῦτα, πάλιν ὑπόλυνμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iampridem vero & plagas ipsi in nates incussi sandalio, sed ille, nescio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicās, paulo post obliuiscitur omnium. Verum dic mihi formosus ne Endymion iste est? Nā hoc quidem solatio fuerit malo huic. I v. Mihi quidem etiam admodum formosus, o Venus, videtur, & maxime quando instrata super rupem chlamyde dormit, laeva tenēs sagittas, paulatim e manu prolabētes. Dextra autem circa caput sursum versus reflexi, decorē affert faciei, cui circumfunditur. Ipse vero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine ullo strepitu descendens, ac summis digitis insistens, ut ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post haec dictura fuerim, sed pereo equidem amore.

C

Vene-

Veneris & Cupidi-
nis.Αφροδίτης καὶ
ἔρωτος.

Cupido gnate, vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ
te impulsore mortales
in terra, vel in se quisq;
vel inuicem alii in alios
faciunt, verum de his a-
go, quæ apud superos
quoq; designas, qui qui-
dem Iouem varias assu-
mere formas ostēdis, ver-
tens in quodcunq; tibi
pro tempore visum fue-
rit. Lunam vero e cælo
deuocas. Quin & Solem
aliquoties compellis len-
tum apud Clymenē ces-
sare, aurigandī muneris
oblitum. nam quicquid
iniuriæ in me matrem e-
tiam cōmittis, audacter
tanquam tuto facis. Ve-
rum tu quidem o deorū
omniū confidentissime,
Rheam insuper ipsam
iam anum, præterea de-
orum tam multorum pa-
rentem eo perpulisti, vt
pulsionem adamet, atque
in Phrygium adolescen-
tulū illū depereat, ac tua
iam opera insanit, iun-
ctisque leonibus, adhi-
bitis itē Corybantibus,
quip-

Ω τέκνον ἔρως ὄρα, οἷα
ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λείψω,
ὅπῃσα τοῖς ἀνθρώποις ἀνα-
παύει, καὶ οὐτῶν ἢ κατ'
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ὅς τὸν μὲν
Δία πολύμορφον ὀπιδελγύ-
εις, ἀλλά τῶν ἐς ὃ, τι αὖ σοι
ὅπῃ τὸ κρεῖον δοκῇ. τίω σε-
λιώω ὃ καθαρεύεις ἐκ τῶ οὐ-
ρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδυῶεν ἐνίστα
ἀναγκάζεις, ὀπλησιμύχον
τῆς ἱππασίας. ἂν οὐκ γὰρ
ἐς ἐμὲ τίω μητέρα ὑβρίζεις,
δαρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ
τολμηρότατε, καὶ τίω Πέ-
αν αὐτίω γεαυῷ ἤδη, καὶ
μητέρα τούτων θεῶν,
ἀνέπεισας παίδερασθαι,
καὶ τὸ φρύγιον μειρά-
χιον ἐκείνο ποδεῖν. καὶ
γαῦ ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ
σου, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ
τοὺς Κορύβαντας ἅτε μα-
γικούς

καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω
 καὶ κάτω πρὸς ἰδίῳ περιπο-
 λούσιν, ἢ ἡμὴν ὀλολίζουσα ἐ-
 πὶ τῷ Ἀθρ. οἱ Κορύβαντες δ',
 ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει
 τὸν πῶγχυν. ὁ δὲ ἄλλος πρὸς
 κόρυμβον, ἵεται μεμνῶς διὰ
 τῶν ὀρέων. ὁ δὲ σὺν αὐτῷ τῷ κέ-
 ρατι. ὁ δὲ ὀπιθεμβῶν τῷ τυμ-
 πῶνι, ἢ ὀπιτυπῶν τῷ κυμ-
 βάλῳ. καὶ ὅλως θίξουσιν καὶ
 μανία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά
 ὄντα. δέδια τοίνυν ἅπαν-
 τα. δέδια τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὴν τεκνύουσα, μὴ
 ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Πρία, ἢ
 καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ εὑ-
 στα, κελεύσῃ τοὺς κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπάσαι, ἢ τοῖς λέουσιν
 παρεμβαλεῖν. τοῦτοι δέδια,
 κινδυνεύοντά σε ἐρωτά. Εξ.
 ὁμῶς μῆτις, ἐπεὶ καὶ ταῖς
 λέουσιν σὺ τοῖς ἡδὴ ξυνήθης
 εἶμι. καὶ πολλὰ κίς ἐπα-
 ναβὰς ὅπῃ τὰ νῶτα, καὶ
 τῆς κόρυμβος λαβόμενος,
 ὑμίσχῃ αὐτούς. οἱ δὲ σάι-
 νοῦσί με, καὶ πρὸς χεῖρας
 δαχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montē sursum ac
 deorsum uberrat, ipsa
 quidem Attis amore eiu-
 lans. Cæterum Corybā-
 tum alius suum ipse pe-
 nem ense desecat, alius
 demissa coma per mon-
 tes fertur insanus, alius
 cornu canit, alius tym-
 pano tonat, alius cym-
 balo peritrepit. breui-
 ter, omnis undiqueque.
 Ida tumultus atq; insa-
 niæ plena est. Proinde
 cuncta timeo, metuo ne-
 tale quid accidar, quæ
 magnū malū generans,
 ut si quando resipiscat
 Rhea, vel potius si per-
 gat insanire, Coryban-
 tibus imperet, ut te cor-
 reptum discerpant, aut
 leonibus obiciant. Hic
 me sollicitat metus, qđ
 videam tibi periculum
 imminere. C v r. Ocio
 so animo esto mater, si-
 quidem leonib. etiam ip-
 sis iam familiaris sum fa-
 ctus, ita ut sæpenumero,
 conscensis eorum tergis,
 præhensaque iuba, equi-
 tis ritu insidens illos a-
 gitam. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblādī

untur, ac manum ori insertam receptant, lambuntq; deinde mihi redunt innocuam. Porro Rhece ipsi, quando tandem vacauerit, ut me ulciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulchras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neque tu posthac Martē ames, neque ille te? **V E N.** Ut es peruicax, & nulla in re nō superas? Attamen horum quæ dixi aliquando memineris.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Definite o Aesculapī & tu Hercules, contendere inter vos iurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena a conuiuiis deorum. **H E.** Ac vis, o Iupiter medicamentarium istum priore loco accūbere, quam me? **A E S.** Quid nī, per Iouem melior quoq; enim sum. **M E K.** In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, φελλοχρησάμενοι ἀποδιδάσκει μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότε αὖ ἐκείνη χολίῳ ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῇ Ἀττῇ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ, διὰ ὅσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τὴν καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ ὦ μήτερ αὐτὴ μήκέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἄριστος, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Αἴφρο. ὥς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς πάντων, ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ
Ἡρακλέους. Ζεὺς.

Παύσαθε ὦ Ἀσκληπιε καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀσχετὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τούτον ἢ φαρμακεία προκατακλίνεισθαι μου. Ἀσκλη. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ τί ὧ

τί ὧ ἐμμερόντητε ; ἢ διό-
τισε ὁ Ζεὺς ἐκτεσνῶσιν ,
ἃ μὴ θέμις ποιῶντα , νῦν
δὲ κατ' ἔλεον σῶθις ἀθα-
νασίας μετείληφας ; Ασ-
κλήπιος . ὅπλῃλῃσαι γὰρ
καὶ σὺ ὧ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
τῃ καταφλεγείς , ὅτι μοι
ὄνειδίζεις τὸ πῦρ . Ἡρα.
οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βι-
βίωται ἡμῖν , ὅς Διὸς μὲν
ἦός ἐμι , τοσοῦτα δὲ πι-
πύνηκα ἐκκαθάρων τὴν βί-
ον , θηρία καταγωνιζόμε-
νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς
τιμωρούμενος . σὺ δὲ ἐ-
ζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης .
τοσοῦτοι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
ποις χρήσιμος ὀπιδήσῃεν
καὶ φαρμάκων , ἀνδρῶδες
δὲ οὐδὲν ὀπιδεδεγμένος .
Ασκλη. εὖ λέγεις . ὅτι σου
τὰ ἐγκαίματα ἰασάμην ,
ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
φλεκτος , ὑπὸ ἀμφοῖν
διεφθαρμένος τῷ σώμα-
τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
τὰ τοῦτο τοῦ πυρός . ἐγὼ
δὲ εἶ καὶ μηδὲν ἄλλο , οὐ-
τε ἔ-

igitur o attonite, an qd̄
te Iupiter fulmine ali-
quando percussit, eo qd̄
quæ nefas erat, fe-
ceras, nunc autem ex
misericordia iterum im-
mortalitatis particeps
factus es? Aes. Oblit-
tus vero etiā tu es Her.
quod in Oeta conflagra-
sti, quandoquidem mihi
ignē obiicis? H E R. Ne-
quaquā æqualia atq; si-
milia sunt quæ uterq; in
vita egimus, ut qui ipse
quidem Iouis filius sim,
tantos autem labores su-
stinuerim, expurgata vi-
ta deuictis bestis & hōi-
nibus contumeliosis, vin-
dicta ac pœna affectis,
Tu vero radicū incisor es
& circulator, ægrotanti-
bus fortassis hominibus
utilis medicamenta ad-
hibendo, virile autem ni-
hil quicquam opere præ-
stitisti. Aes. Recte di-
cis. quoniam & inuasio-
nes tuas curavi, quando
paulo ante ascendisti, ad
nos semiustulatus cor-
pore utrinq; corrupto ac
perdito, & a tunica,
& post illam, etiam a
flamma. Ego vero quod
si nihil aliud, tamen ne-

que seruiui, quēadmodū
tu, neq; exercui lanifici-
um in Lydia, purpuram
indutus, & ab Omphale
verberatus sandalio au-
reo, neq; vero etiam in-
faniens, occidi liberos
& uxorem. **HER.** Nisi
desinas conuiciari, sta-
tim admodū senties qđ
non multum tibi profu-
tura sit immortalitas.
Quoniam sublatū hinc,
e cœlo præcipitem dabo
te, vt ne ipse quidē Pæon
curauerit te, diminuto
atq; effracto tibi cere-
bro. **IUR.** Desinite, in-
quam, & ne perturbate
nobis conuersionem
hanc, aut ambos hinc ab-
legabo vos e conuiuiο.
Quanquam: etiam x-
quū est ο Hercules, prio-
re loco accumbere Aes-
culapium, quippe qui &
prior mortuus est:

Mercurij & Apol- linis.

Quid vero tristis es A-
pollo? **APOL.** Quoni-
am Mercuri, miser at-
que infelix circa amores
sum. **MERC.** Dignum
quidē mœrore hoc, sed
tu

το ἐδούλευτα ὡς περ σὺ, οὔτε
ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορ-
φυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παρό-
μβρος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χρυ-
σῷ σανδάλῳ. ἀλλ' οὐδ' ἂν με-
λαγχολήσας ἀπέκλεινα τὰ
τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. **ΗΡΑ.**
εἰ μὴ παύσῃ λαιδορούμενός
μοι αὐτίκα μάλα εἴτῃ, ὥς οὐ
πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία,
ἐπεὶ ἀράμενός σε, εἰς τὸ ὅτι
κεφαλὴν ἐκ τῆ οὐρανοῦ, ὥς
μηδὲ τὸν παῖδα ἰάσασθαι
σε τὸ κρανίον συμτρίβεντα.
ΖΕΥΣ. παύσασθε, φημί, καὶ μὴ
ὀπιταράτῃτε ἡμῖν τὴν ξυ-
ουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀπο-
πέμψωμαι ὑμᾶς τῷ συμπο-
σίου. καὶ τοι οὐ γνομὸν ὃ **Η-**
ΡΑΚΛΕΙΣ προκατακλίνεσθαι σου
τὸν ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ σφό-
δρον ἀποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλων.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὃ **ΑΠΟΛ-**
ΛΟΝ; **ΑΠΟΛΛΩΝ.** ὅτι ὃ **ΕΡΜῆ**
ΔΟΥΣΥΧΩ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.
ΕΡΜ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοι-
ούτου

οὔτον. σὺ δὲ τί δυσυχής; ἢ
 τὸ κτ' πλὴν δάφνιω σε λυπεῖ
 ἔτι; Ἀπολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἐρώμενον πενήθω τὴν λάκω-
 να τὴν Οἰεάδου. Ερ. τέθνη-
 κε γάρ, εἰπέ μοι, ὃ ὑάκωνθος;
 Ἀπο. καὶ μάλα. Ερ. πρὸς τί-
 νος ὦ Ἀπολλων; ἢ τίς οὕτως
 ἀνέραςτος ἔω, ὥς ὑποκτείνειναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μαρτάκιον.
 Ἀπο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Ἀπολ-
 λων; Ἀπο. οὐκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημά τι ἀκούσιον ἐχούτο.
 Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι
 τὸν λόγον. Ἀπο. διακρύβειν
 ἐμάνθανε. καὶ γὰρ συνεδίσ-
 κουν αὐτῇ. ὁ δὲ κάκιστα
 ἀνέμων ὑπολούμενος ζέφυ-
 ρος, ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτός. ἀμελούμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρων πλὴν ὑπερφίαν,
 ἐγὼ μὲν ἀνέξευφα, ὥσπερ
 εἰώθαμεν τὸν δίσκον ἐς τὸ
 αὔω. ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ ταυ-
 γέτου καταπνύσας, καὶ
 κεφαλῇ πῶ παιδὶ ἐνέ-
 σσεισε φέρον αὐτὸν, ὥστε
 ὑπὸ τῆς πληγῆς αἰμά
 τε ἔρῃ-

tu quo pacto miser atq;
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Laconem il-
 lū Oebadi filiū. M E R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A P O.
 Atque admodū. M E R.
 Vnde Apollo? aut quis
 ita ab omni amore alien-
 nus fuit, ut occiderit for-
 mosum illum puerum?
 A P O L. Meum ipsius fa-
 ctū hoc est. M E R. Quid
 igitur, insaniuisti? Ap.
 A P O. Non, sed infortu-
 nium quoddam inuito
 mihi accidit. M E R. Quo
 modo? cupio enim audi-
 re rationē hanc. A P O L.
 Disco ludere discebat,
 atq; ego una cum illo lu-
 debam. Ceterum vento-
 rum omnium pessime
 perditus Zephyrus ama-
 bat quidem longo iam
 tempore etiam ipse illū.
 Verum neglecto eo, &
 contemptum istum non
 ferente, ego quidem,
 quemadmodum consue-
 ueramus, discum in al-
 tum sursum versus iacu-
 labar, ille autem deor-
 sum Taygeto spirans,

ablatus hunc in caput
puero inflixit, ita ut ex
ea plaga & cruor mana-
ret affatim, & ipse puer
statim sagittis, fugientē
que ad montem usque
persequendo. Puerο au-
tem & tumulum extru-
xi in Amyclis, ubi discus
eū prostravit, & ex san-
guine florem, terram in-
duere feci, suavissimum
illum quidem Mercuri.
atq; omnium fragrantis-
simum, præterea & lite-
ras quasdam habentem,
quæ mortuū ipsum quasi
deplorant. Num tibi igitur
præter rationē mœ-
stus fuisse videor? M E N.
Sane vero Apollo. No-
ras enim mortalem te
comparasse amasiū tibi.
Quare dolere nō debes,
mortuo iam illo.

Mercurij & Apol-
linis.

Itan, autem Vulcanū,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contemptam exerce-
at Apollo, pulcherrimas
duos uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiam?
A P O L. Felicitas qua-
dam

τε εἶναι πολὺν, καὶ τὸν παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ
καὶ ζέφυρον, οὐτίκα ἡμιωά-
μιον κατατρέχουσας, φεύγον-
τι ὁπασόμενος, ἄξει τοῦ ὄ-
ρους. τῷ παιδί δ', καὶ τάφον
ἐχασάμιον ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε.
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
ἀναδουῖαι τὴν γλῶσσαν ἐποίη-
σα, ἥδιστον δ' Ἑρμῇ, καὶ εὐαν-
δέστατον ἀνδρῶν ἀπάντων.
ἔτι καὶ χεῖρματα ἔχον, ἐ-
παιάζοντα τῷ νεκρῷ, ἀεὶ
σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δο-
κῶ; Ἑρμ. καὶ ὁ Ἀπόλλων. ἤ-
δεις γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθου ἀποθανόντος.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλ-
λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χεῖρματα οὐτὸν
ἔχοντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῃ
ἔχοντα βαύαυσον ὁ Ἀπόλ-
λων, τὰς καλλίστας γεγαμη-
κέναι, τῷ τε Ἀφροδίτῃ καὶ
τῷ χάριν; Ἀπολ. εὐπο-
μία

μία τις ὦ Ερμῆ, πάλιν ἐκεί-
νό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέ-
χεσθαι σωσῶσας αὐτοῖς, καὶ
μάλιστα ὅταν ἑρῶσιν ἰδρῶ-
τι ξέοντα εἰς τὴν κάμι-
νον ἐπιγεκυφότα, πολλὴν
αἰθάλην ὅπῃ τοῦ προσώπου
ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον
ὄντα αὐτὸν, περὶβάλλουσί
τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
καθεύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ
αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ πρὸς Ἡ-
φαίστω φθονῶ. σὺ δὲ κόμα
ὦ Ἀπολλών, καὶ κιθάριζε,
καὶ μέγα ὅπῃ πρὸς κάλλει
φρονεῖ, καὶ γὰρ ὅπῃ τῇ εὐξία
καὶ τῇ λύρᾳ. εἴτα ἐπειδὴν
κοιμᾶσθαι θεοί, μόνοι κα-
θεύδῃσιν. Απο. ἐγὼ δὲ
καὶ ἄλλως ἀναφροδιτός εἰμι
εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γυναι-
κας, οὐς μάλιστα ὑπερηγάπησα,
τὴν Δάφνην καὶ τὴν Ὑά-
κινθον, ἡ μὲν ὑποδιδράσκει
με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο
ξύλον γενέσθαι μᾶλλον ἢ
ἐμοὶ συνεῖναι, ὁ δὲ ὑπὸ
τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ
νῦν αὐτὸ ἐκείνων σεφάνους
ἔχω.

dam hæc Mercuri. Ve-
runtamen illud equidē
miror, quod cum illo rē
habere sustinent, & ma-
xime quando vident su-
dore fluentem, in for-
nacem demittere atq; in-
curuare sese, multa a-
deo fuligine facie illius
oppleta. Et tamen talis
ipse cū sit, amplectuntur
ipsum, & osculantur, &
vna dormiunt M E R C.
Hoc & ipse indignor, &
Vulcano inuideo. At tu
comam nutri Apollo, ac
citharam persona, ani-
mum ob pulchritudinē
elatum atq; superbum
præ te ferens, & ego et-
iam ob habitudinē cor-
poris & lyram. Ceterum
ubi cubitum eundē fue-
rit, soli dormiemus. A.
Ego vero alias quoque
habeo. Venerem minus
propitiā ad res amatori-
as. Quippe etiam quos
duos maxime præter cæ-
teros amavi, Daphnen
& Hyacinthum, illa qui-
dē aufugit, atq; odit me
adeo ut in lignum con-
verti maluerit, quā me-
cum rem habere, hic au-
tem a disco interfectus
est, & nunc pro illis, co-

ronas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. A P O. No- ui, atque etiam Hermaphroditum istum ex te- aiunt peperisse ipsā. Ve- runtamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non æ- mulatur Venus Gratiā, aut cōtra illa Venerem? M E R. Quoniam, Apol- lo, illa in Lenino cum ipso consuetudinem ha- bet, Venus autem in cœ- lo, præsertim autem hæc cum Matte plerunque versatur, atq; illum a- mat. Quapropter non ita multum fabrum istū curat. A. Atq; hæc pu- tas ipsum Vulcanum sci- re? M E R. Scit, sed quid agat cum generosum a- deo adolescentem, & præterea militare ip- sum esse videat. Quare silentium agit, nisi quod miratur quidem, vincu- la quædam excogitasse contra illos sese, iisque ipsos comprehensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdā lecto. A P O L. Nescio sane. o- rnarim vero ipse ille, q- uis cōprehēderetur esse.

Iuno-

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἤδη πο- τὲ τὴν Ἀφροδίτην, ἀλλ' οὐ- χὲρ αὐχέιν. Απολ. οἶδα. καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐν σοὶ λέγεται τετοκέναί. πολλὸν ἐκείνῳ μοι εἶπε, ἔτι οἶδα, πῶς οὐ ζήλοτυπῇ ἢ Ἀφρο- δίτη τὴν χάριν, ἢ ἡ χάρις ταύτῃ; Ερμ. ὅτι ὦ Απολ- λον ἐκείνη μὲν αὐτῇ ἐν τῇ Δήμῳ σιῶσιν, ἡ δ' Ἀφρο- δίτη ἐν τῇ οὐρανῷ. ἄλλως τε, πρὶν τὸν ἄρῳ ἔχει τὰ πολλὰ, καὶ κείνου ἐρεῖ. ὥς οὐλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκῆος τούτου μέλει. Απόλλων. ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαίστον εἰ- δέναι; Ερμ. οἶδεν ἀλλὰ τί αὐτῷ δρᾶσαι δυνάητο, γεν- ναῖον ἑρῶν νεανίαν, καὶ στρα- τιώτῃ αὐτόν; ὥς τὴν ἡ- συχίαν ἄγει, πολλὸν ἀπει- λῇ γὰρ δέσμᾳ τινὰ ἐπιμη- χανήσαδαι αὐτοῖς, καὶ συλ- λήψαδαι, σαγυνεύτας ἐ- πὶ τῆς οὐνῆς. Απολ. οὐκ οἶδα. οὐχ αἰμὴ δ' αὖ οὐ- τίς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶ- ναι.

Hec

Ηρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & La-
tonæ.

Καλὰ γὰρ γὰρ, ὦ Λητοῖ
καὶ τὰ τέκνα ἔτι κείναι παρ' Διὸς.
Λη. οὐ πάσαι ὦ Ηρα τοιοῦ-
τους τίκτειν δυνάμεθα, οἷ-
ος ὁ Ἡφαιστος ἔστιν. Ηρα. ἀλλ'
οὗτος μὲν ὁ χαλκός, ὅμως χη-
σιμὸς γε ἔστι, τεχνίτης ὢν ἄ-
ριστος, καὶ κατακεκλίσμηκεν ἡ-
μῖν τὸ οὐρανόν, καὶ πάλιν Ἀφρο-
δίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζει
πρὸς αὐτῆς. οἱ δ' οὖν παῖδες,
ἢ μὲν αὐτῶν ἀξέρινη, πέρα τῆ
μέτρου, καὶ ὄρεος, καὶ τὸ τε-
λευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀ-
πελθούσα, πάντες ἵτασιν
οἷα ἐσθίει ξυνοκλονούσα, καὶ
μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐ-
τοῦ, ἀνθρώπων φάγους ὄντας.
ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται
μὴν πάντα εἰδέναι, καὶ το-
ξοῦειν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
ἰατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι.
καὶ κατασηπόμενος ἐργα-
σίῃα τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν
ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρω
καὶ ἐν Διδύμοις, ὅξασα τὰ
τοῦ χρωμένου αὐτῶν, λέξαι καὶ
ἐπαμ

Pulchros enimvero
Latona & liberos pro-
creasti Ioui. L. A. Non e-
nim omnes, o Iuno, ta-
les parere possumus, qua-
lis Vulcanus est. I. V. N.
At hic claudus quidem,
utilis certe tamen est ar-
tifex optimus existēs, ac
cælum nobis exornavit
quoque, Veneremq; v-
xorem duxit, a qua &
studiose observatur. Cō-
tra autem tuorum libe-
rorum, altera quidem
virilis ultra modum, &
montiuaga est, & postre-
mo in Scythiam quoque
profecta, omnes sciunt,
qualia comedat, hospi-
tes mactādo, ac Scythas
ipso imitando, qui hu-
mana carne vescuntur.
Apollo autē simulat qui-
dem omnia scire sese, &
iaculari, & cithara canere,
& medicum esse &
vaticinari. Et erectis va-
ticinandi tabernis hic in
Delphis, illic in Claro
& Didymis, decipit con-
sulentes se, obliqua, &
in vtrunque partē qua-
stionis propositæ incli-
nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atque ita ex hoc quæstū facit, & dite scit. Multi enim amentes sunt, seque ipsos exhibent præstigiis deludendus. Verum non ignoratur utique a prudentioribus, quod pleraque falsa ac ficta dictitet, quæpe ille ipse vates ignorabat, quod interfectorius amasium suum esset disco, neque prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idque adeo formosum atque comatum, Quare non video, qua causa pulchriores liberos te quam Nioben illam, procreasse putaris. L A T. At vero liberi hi, hospitum matatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidē ob pulchritudinē laudatur, ille autē citharā per sonat in cōvivio, omnibus ipsū admiratione prosequētibus. I V. Nequeo risū continere Laton. Illum ne admirantur? Quem

Mar-

ἐπαμφοτριζόντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ὑποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖ μὲν ὑπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοῖς καταγοητεύειν. πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γὰρ ὑπὸ τῆς συνετώτερον, τὰ πολλὰ τερατευόμενος. αὐτὸς γοῦν ὁ μαντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ. οὐ προεμαντεύατο δὲ, ὥς φύξεται αὐτὸν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτιον ὄντα. ὥς οὐχ ὀρῶ, καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδουξας. Λη. ταῦτα μὲν τοι τὰ τέκνα ἡ ξινοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαυῖται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιδρίζει ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμάζόμενος ὑφ' ἀπάντων. Ηφαι. ἐγέλασα ὦ Λη. τοῖ. ἰκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ

Μαρτύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ-
μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
δειξεν αὖ, αὐτὸς κρατήσας
τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
σοφισθεὶς ἄδλιος ἀπόλωλεν,
ἀδίκως ἁλούς. ἡ δὲ καλή σου
παρθένος οὕτω καλή ἐστιν,
ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα
ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβη-
θεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἔξα-
γορεύῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
ἐπαφῆκεν αὐτῇ τὸν κύ-
νας. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐ-
δὲ τὰς τεκούσας ἐμαυτοῦτο,
παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.
Λη. μέγα ὦ Ἡρα φρονεῖς,
ὅτι ξυώῃ τῷ Διὶ, καὶ συμ-
βασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
τοῦτο ὑβρίζεις ἀδελῶς. πλὴν
ἀλλ' ὄψομαι σε μετ' ὀλίγον
αἰθρῇ δακρύουσαν, ὅπότεν
σε καταλιπὼν, ἐς τὴν γαῖαν
κατίη, ταῦρος ἢ κύκνος γε-
νόμενος.

Ἀπόλλωνος καὶ
Ερμού.

Τί γελάς ὦ Ερμῆ; Ερ. ὅτι
γελοι-

Marſyas, ſi iuſſe modo iu-
dicare Muſæ voluiſſent,
excoriaſſet merito, vt q
ipſe in Muſica vicerat,
nunc autem circumuen-
tus miſer ille periit, in-
iuſte ſane dānatus. Hæc
autem formoſa tua vir-
go, ita formoſa nimirum
eſt, vt poſteaquam ani-
maduertit ſeſe conſpe-
ctum ab Actæone fuiſſe,
verita ne adoleſcēs ille,
turpitudinē ipſius euul-
garet, immiſerit illi ca-
nes. Vt interim non di-
cam, quod neque partu-
riētib. oſtetricatura fuiſ-
ſet, ſi virgo vtrique & ip-
ſa foret. L A T. Valde a-
nimo elato es Iuno, eo
quod cum Ioue concum-
bis, & vna cū eo regnas,
& propterea abſq; metu
contumelioſa es. Verun-
tamen videbo te non ita
multo poſt rursū lachry-
mantem, quando te re-
liſta in terram descende-
rit ille, in taurū aut cy-
gnum conuerſus.

Apollinis & Mer-
curij.

Quid rides Mercuri?
M E R. Quoniam maxi-
me

me ridicula Apollo, vidi
 A p o l l. Dic igitur, ut &
 ipse auditis illis, tecum
 ridere possim. M e r c.
 Venus, cum Marte con-
 cūbens, deprehensa est,
 ac Vulcanus comprehen-
 sos illos vinculis cōstin-
 xit. A p o. Quomodo?
 Suaue enim quiddam
 dicere videris. M e. Lō-
 go iam tempore, opinor
 hæc sciens venatus est il-
 los, & lecto occultis qui-
 busdam vinculis circūda-
 to, abiens ad fornacem
 opus faciebat. Post hæc
 Mars ingreditur secreto
 ut quidem ipse putabat.
 Videt autē ipsum ex al-
 to Sol, & rem ad Vulca-
 num defert. Vbi igitur
 lectum cōscendissent, &
 in opere essent, & iam
 intra retia tenerentur,
 circumuoluuntur ipsis q-
 dam vincula, astat autē
 Vulcanus. Illa igitur (nā
 & forte tum nuda erat)
 pudore affecta, non ha-
 bebat, quo se tegeret.
 Mars vero, ab initio fu-
 gere tentabat, sperabat-
 qz se vincula illa disru-
 pturum esse. Cæterū po-
 steaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γελοιότατα ὃ Ἀπολλὸν ἑ-
 δόν. Απο. εἰπέ οὖν, ὥς καὶ
 οὗτος ἀκούσας ἔχω ξυγγρα-
 λᾶν. Ερμ. ἡ ἀφροδίτη ξυμ-
 οὔσα τῷ Ἀρει, κατείληπται,
 καὶ ὁ Ἡφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς
 ξυλλαβών. Απο. πῶς; ἡ-
 δὺ γὰρ τι ἔρεῖν ἔοικας. Ερμ.
 ἐν πολλοῖς, ὁμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐθήρευσεν αὐτοὺς,
 καὶ πρὶν τὴν σύνδυνον ἀφανῆ
 δεσμὰ περιθεῖς, εἰσγάζετο
 ἀπελθὼν ὅπῃ τὴν κάμινον.
 οἷτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέερχεται
 λαθὼν, ὥς ᾤετο. καθορᾶ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεὶ δὲ
 ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγε-
 γνήματο ἤν' ἀρκίων, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἡφαιστος, ἐκείνη μὲν
 οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχεν γυμ-
 νὴ οὔσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως
 ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη. ὁ
 δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλ-
 πιζε. ῥήξαι τὰ δεσμὰ.
 ἐπει-

ἔπειτα δὲ σωεῖς ἐν ἀφί-
κτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέ-
τεσσι. Απο. τί οὐκ ἀπέλυ-
σεν αὐτοῦ ὁ Ἥφαιστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας
τοῦ θεοῦ, ὅπως κινύται πᾶς
μοιχεύει αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ
ἀμφότεροι καὶ τῶν νεοκρίτες,
ξυμδεδαμένοι ἐξουθεῖντι. καὶ
τὸ θέαμα ἡδίστον ἔμοι ἐδόξε
μονοουχί αὐτὸ γινόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κεὺς ἐπείνους, οὐκ αἰδέεται
καὶ αὐτοῖς ὅπως κινύμενος
πᾶς ἀρχαῖον τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅτι καὶ ὅπως
γὰρ αὐτοῖς ἐφιστάς. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ καὶ τάλανδες εἰ-
πέην, ἐφθόνομαι πρὸς Ἀρεῖ, μὴ
μόνον μοιχεύσαντι πᾶς καλ-
λίστῳ θεῶν, ἀλλὰ καὶ δεδε-
μνῶ μετ' αὐτῆς. Απολ. οὐκ
οὐκ καὶ δεδεῖσαι αὐτὴν ὑπέ-
μεινας ὅτι τούτῳ; Ερμ.
οὐ δ' οὐκ αὐτὴ ὦ Ἀπολλών;
ἰδὲ μόνον ἐπελθών. ἐπα-
νέστημαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ὅμοια καὶ αὐτοῖς εὖτις ἰ-
δών.

Ἥρας

neque effugere quoquā
posse, supplicare capite.
A p. Quid igitur, soluit
ne ipsos Vulcanus? M.
Nondum, sed convoca-
tis diis, spectandum ip-
sis exhibuit adulterium.
Illi autem nudi ambo, &
colligati mutuo, inclina-
tis deorsum capitibus, eru-
bescebant. Atque adeo
spectaculum hoc dulcissi-
mū mihi visum est, cū
tantum non ipsum opus
exhiberent. A p o. At
faber ille, an non pudore
afficitur etiā ipse, cū
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugii.
M E R C V R. Per Iovem,
quippe quis etiā arrideat
ipsis astans. Ego vero, si
opus est verum dicere,
inuidebam Marti, non
solum quod cum formo-
sissima dea adulteriū ex-
ercuisset, sed etiā, quod
colligatus cum ipsa una
esset. A p o. Proinde
& tu ligari hoc pacto su-
stineres? M E R C. Tu
vero non, Apollo? A-
spice modo & accedens,
collaudabo enim te, si
non eadem ipse quo-
que oprabis, ubi vide-
ris.

Ἰαν

Iunonis &
Iouis.

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Et quidem erubescerem o Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, ut plurimum autem cum infans mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. I u p. At vero hic mitratus & mulierosus non solum o Iuno, Lydiam subiugavit, & eos qui ad Timolum habitant, cepit, præterea & Thraces sub se redegit, verum etiã contra Indos profectus, cū muliebri isto exercitu & elephãtos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis utendo hederacẽis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Εγὼ μὲν ἡχυνόμενον αὐτὸν
 ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος υἱὸς ᾖ,
 θῆλος οὕτω, καὶ διεφθαρμένος
 ὑπὸ τῆς μέθης. μήτε γὰρ ἀνα-
 δεδερμένος τιμὴν κόμισιν, τὰ
 πολλὰ δὲ μαινομένης γυναι-
 ξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῆς
 εἶναι, ὑπὸ τυμπαίοις καὶ
 αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύ-
 ῶν. καὶ ὅλως παντὶ μάλλον
 εἰκότως, ἢ σοὶ πατρὶ πατρί. Ζεῦς.
 καὶ μὲν οὕτως γὰρ ὁ θηλυμί-
 ρης, ὁ ἀβρότερος τῇ γυναικῶν,
 οὐ μόνον ὧς Ηρα τὴν Λυδίαν
 ἐχέρεώσατο, καὶ τοὺς καλοικοῦ-
 τας τῇ Τρωῶν ἐλάβε, καὶ τοὺς
 θράκας ἐπηγάγει, ἀλλὰ καὶ
 ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τὴν γυναι-
 κείην τούτῳ στρατιωτικῷ τοῦ-
 τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τὴν χώ-
 ραν ἐπράτησε, καὶ τὴν βασιλέα
 πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολ-
 μήσαντα, ἀγχιμάλωντον ἀπή-
 γαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπρα-
 ξεν, δεχόμενος ἅμα καὶ χορεύ-
 ῶν, θύεστοις χρώμενος κιθίνοις
 μεθύων, ὥς φησι, καὶ ἐνθεάζων.
 εἰ δέ τις

εἰ δέ τις ἐπεχέρισε λοιδορή-
 σαυτὸν αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς πλεονέ-
 τελέειν, καὶ τὸν ἐτιμωρή-
 σατο, ἢ καλῶς τοῖς κλή-
 μασιν, ἢ διασπαυῖναι ποι-
 ῆσας ὑπὸ τῇ μητρὶ ὥσπερ νε-
 βρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα,
 καὶ οὐκ ἀντάξια τῷ πατρὶ; εἰ
 δὲ παιδῖα καὶ τρυφὴν ἀπορροῖσιν
 αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λογίσαι τό τις, ὅς τις
 αὐτῶν νύμφων οὗτος ἔστω, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαι-
 στός μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὖρεμα αὐτῷ πλεονέκτειν,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρᾷς
 οἷα οἱ μεθύοντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν
 τρεπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνη-
 νότις ὑπὸ τοῦ πόντου. τὸν
 γοῦν Ἰκάριον, ὃν πρότερον ἔδω-
 κε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπέταται
 αὐτοῖς διέφθειραν, παίοντες
 ταῖς δικάλαις. Ζεὺς. οὐδὲν
 τοῦτο φῆς. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οἷδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ δὲ ἄμετρον τῇ πόσει, καὶ
 τὸ πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος
 ἐμφορεῖται τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὐτὸν ἐμ-

am illum conviciari ag-
 gressus sit, contumelio-
 se de sacris illius loquen-
 do, etiā hunc ulcisci so-
 let, vel palmitib. ipsum
 implicando, vel a matre,
 perinde ut hinnulum, la-
 cerari faciendo. Vides
 quam virilia hæc, & me
 patre minime indigna.
 Si vero lulis quoq; &
 deliciis inter hæc indul-
 get, non est, quod inui-
 deas, & maxime si quis
 cogitet, qualis hic sobri-
 us futurus erat, quando
 etiam ebrius hæc facit.
 I v. Tu mihi videris etiā
 laudare inuentū ipsius,
 vitem videlicet, & vinū,
 & hoc cum videas, qua-
 lia inebriati isti facti-
 tent, titubantes, & ad cō-
 tumeliam prolabantes,
 & in summa, insipientes
 præ vino. Itaque & Ica-
 rium illum, cui primo do-
 navit palmitem, ipsi cō-
 potores perdiderunt ex-
 dentes ligonibus. I v r.
 Nihil hoc dicis. Non e-
 nim vinum hæc, neque
 ipse Dionysius efficit, sed
 immoderatus porus, &
 ultra quam decet, & fa-
 tis est, repleti mero. Cæ-
 terum si quis moderate

D

bi-

bibat, hilarior ille quidem & suavior fieri solet. Qualia vero Icarus passus est, tale nihil ulli cō-potorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem eas res Dionysii calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandem in causa est, Cupido, ut cum reliquos Deos omneis adortus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me denique matrem, ab una Minerva temperes, utq; aduersus hanc nec vllum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tū & ipse arcu careas, neque iaculari noris? C V. Equidem hanc metuo, mater, est enim formidabilis truculentoque aspectu, ac ferocitate quadam supra modū virili. proinde si quando tenso arcu petā illam, galeæ cristam qua tiens, expauescit me, &

treme-

αὐ ἐμμετρα πάντα, ἰλαρώτε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων γίγνεται αὐ-
τίον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐ-
δὲν αὖ ἐργάταί οὐδένα τῶν
συμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ὀπίστη-
λοτυπεῖν ἔοικας ὦ Περσέ, καὶ
Σεμέλης μνημονεύειν, εἴγε
διαβάλλεις τὸ Διονύσου
τὰ κάλλιστα.

Αφροδίτης καὶ ἔρωτος.

Τί δή ποτε ὦ ἔρως, τοὺς
μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγα-
νίσσω ἅπαντας, τὸν Περσει-
δῶν, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Πέ-
αν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μένης
δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' αἰείνης ἀπυροῦ μὲν σοὶ
ἡ δὰς, κενὴ δὲ οἰσῶν ἡ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ
ἄστοχος; ἔρως. δέδια ὦ
μητρί σὺ τὴν. φοβερὰ γάρ
ἔστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινὴ
ἀνδρική. ὁπότεα, οὐκ ἐν-
τεινόμενος τὸ τόξον ἴω
ἐπ' αὐτὴν, ὀπίσκειν τὴν
λόφον, ἐκπλήθει με, καὶ
ὑψότερα-

ὑπότρομος γίνουμαι, καὶ ἀ-
 προξῆνί μου τὰ τοξόματα
 ἐν τῇ χειρῶν. Αφρο. Αφρὸς
 γὰρ οὐ φοβερώτερος ἔω, καὶ
 ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ
 νενίκηκας. Ερ. ἀλλ' ἐκεί-
 νος ἐκὼν προσίεται με,
 καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀθι-
 νᾶ δὲ ὑφ' ὀφθαλμοῖς αἰεῖ. καὶ
 ποτε ἐγὼ μὴ ἄλλως πα-
 ρέπιμυ, πηλοσίον ἔχων τὴν
 λαμπάδα, ἢ δὲ, εἰ μοι πρό-
 σαι, φουτὶ, τὴν τὴν πατέ-
 ρα πᾶν δρεατῖον σε διαπεί-
 ρατα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβο-
 μένη, καὶ ἐς τὴν τάξτα-
 ρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ δι-
 ασπασαμένη, διαφθερῶ.
 ποῖα τοιαῦτα ἠπειλήσει.
 καὶ ὅρα δὲ δριμύ, καὶ
 ὅτι τοῦ εἴδους ἔχει πρό-
 σωπὸν τι φοβερὸν, ἐχίδ-
 ναις κατὰκομον, ὅπρις ἐγὼ
 μάλιστα δέδια. μερομήν-
 τεται γάρ με. καὶ φεύγω
 ὅταν εἶδω αὐτό. Αφρο.
 ἀλλὰ τί μὴ ἀθιναῖαν δέ-
 διας ὡς φῆς, καὶ τί μὴ Γορ-
 γόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
 θῆς

tremebundus fio, sic ut
 arma mihi e manibus ex-
 cidant. V E. Atque Mars
 an non erat hac formi-
 dabilior? & hunc tamen
 superatum exarmasti?
 C Y P. Imo ille cupide
 me recipit, atque ultro
 etiam inuitat, verū Mi-
 nerua sēper adductis su-
 perciliis obseruat. quin
 aliquando, temere ad il-
 lum aduolauī, facē pro-
 pius admouens, at illa,
 siquidem ad me accesse-
 ris, inquit, per paren-
 tem Iouem, quouis mo-
 do te confecero, aut lan-
 cea te transfigam, aut
 pedibus arreptum in tar-
 tara dabo præcipitem,
 aut ipsa te discerpam.
 Plurima item id genus
 cōminabatur. Ad hæc a-
 crius obtuetur oculis,
 postremo & in pectore
 faciem quandam gestat
 horrendam, viperis ca-
 pillorum vice comarum,
 hanc nimirum magni-
 pèrè formido, territat e-
 nim me, fugioq; quoties
 eam aspicio. V E N. Esto
 sane Mineruam metuis,
 ut ais, atque huius gesta-
 men Gorgona reformi-
 das, idque cum Iouis ip-
 sius

sus fulmen non formi-
 daveris. Cæterū Musæ
 quam ob causam ab te
 non feriuntur, atque a
 tuis iaculis tutæ agunt?
 num & hæ cristas quat-
 unt, aut Gorgonas præ-
 tendunt? C Y P. Reue-
 reor eas, o mater: Gra-
 ves enim sunt, & sem-
 per aliquid curant, &
 cantionib. animum in-
 tentum gerunt, quin ip-
 se etiam nō raro illis as-
 sisto, carminis suavitate
 delinitus. V E N. Esto,
 nec has adoriris propter
 ea quod sint reuerēdæ.
 At Dianam qua tandem
 gratia non vulneras? C.
 Ut breuiter dicam, hanc
 ne deprehendere quidē
 usquam sum potis, quip-
 pe perpetuo per montes
 fugitantem, ad hæc alte-
 rius cuiusdam sui cupi-
 dinis illa tenetur cupidi-
 ne. V E. Cuius o gnate?
 C. Venatu cernuorum &
 hinnulorū, quos insecta-
 tur ut capiat, ac iaculo
 figat. Ac psū tota rerū
 huiusmodi studio tēetur
 tametsi fratrē eius q. ni-
 mirū arcu valet & ipse, fe-
 ritq; eminus. V E N. Te-
 neo gnate, cū sapenume-
 ro sa-

θεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς.
 αἰδέεσθαι, διὰ τί σοι
 ἀτρέστοι, καὶ ἔξω βελῶν
 εἰσιν; ἢ καὶ κτεῖναι λόφους
 ὀπισθεύουσιν, καὶ Γοργόνας
 προφαίνουσιν; Εἰμ. αἰ-
 δοῦμαι αὐτὰς ὡς μήτε-
 ραι γὰρ εἰσι, καὶ αἰ-
 τι φροντίζουσι, καὶ πάλιν
 ὠδυνῶν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
 ρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς,
 κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
 λους. Ἀφροδ. ἔα καὶ
 ταύτας, ὅτι σεμναί. τίω
 δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα
 οὐ τιτρώσκεις; Εἰμ. τὸ
 μὴ ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν
 αὐτὴν οἶόν τε, φεύγουσαν
 αἰετὶ διὰ τῶν ὄρεων, εἴτα καὶ
 ἰδόν τινα ἔρωτα ἤδη ἔρῃ.
 Ἀφροδ. τίνος ὧς τέκνον;
 Εἰμ. Δίωκα καὶ ἐλάφῳ
 καὶ νεβρῶν, αἰετὶν τε δι-
 άκουσα, καὶ κατατοξεύ-
 ει, καὶ ὅλως πρὸς τὴν τοι-
 ούτω ὄειν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελ-
 φόν αὐτῆς, καὶ τοι τοξότῳ
 καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκκρόλον.
 Ἀφρο. οἶδα ὧς τέκνον, πολ-
 λὰ

ἀλ' ἐκείνον ἐτόξευτας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Ζεὺς.

Deorum Iudici-
um.

Ερμῇ λαβὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ
μῆλον, ἅπιθι ἐς τὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βοῦκόλον. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρῳ, καὶ λέγε πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σε ὦ Πάρι, κε-
λεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλ-
λίστη ἐστί. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν
αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαρτίζο-
μαι τὴν δίαιταν, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
εἶγε οἶόν τι ἴω, ἡδέως αὖ
ἀπάσας νενικήσας εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλλιστεῖν ἀποδόντα,
πάντας ἀπεχθάνεσθαι ταῖς
πλείοσι. διὰ τοῦτα μὲν αὖ-
τὸς οὐκ ὀπιτήδεος ὑμῖν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomo, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit au-
tem in Ida monte, qua
parte Gargarum vocant
Ac dic illi, Iupiter, inq-
uens, o Pari iubet te post
quam & ipse formosus
es, & rerum amatoriar-
um doctus, sententiam
ferre inter deas, quæ nā
illarum omnium formo-
sissima sit. Certaminis
autem præmium, ea quæ
vicerit, pomū accipiat.
Hora vero iam, ut & ip-
se vos abeat ad Iudi-
cem Ego vero ablego a
me arbitrium, ut qui ex
æquo omnes vos amem,
ac si modo possibile fo-
ret, libenter omnes vos
victrices videre vellem,
præsertim quando & ne-
cesse est, qui vni pulchri-
tudinis summam adiu-
dicabit, tum omnino in
odium cæterarum pluri-
um incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

Iescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Gany-
medis huius cognatus. Cæterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putaverit. V. Ego vero Iupiter, etiam si Momum ipsum præstituas nobis iudicē, præsentianimo itura sū ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiā huiusce placere hominem.

I v. Neque nos, Venus timemus quicquam etiā si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I v r. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, avertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, Ac videte, ne inferiores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, ne ve malum aliquod infersatis ipsi adolescentulo.

Neque

κατῆς. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς δ
φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικός μὲν ἔστι, καὶ Γανυμήδους
τούτου συγγενὴς. τὰλλα δὲ
ἀφελὴς καὶ ὄρειος, καὶ οὐκ αὖ
τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιοῦτης
δέας. Αφροδ. ἐγὼ μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μῶμον
αὐτὸν ὀπίσθιας ἡμῶν
δικαστὴν, θαρσύνουσα βαδίζομαι
πρὸς τὴν ὀπίδειξιν. τί γὰρ αὖ καὶ
μωμήσεται ὁ μου; καὶ δὲ καὶ ταύταις
ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. οὐδ' ἡμεῖς
ὦ Αφροδίτη δειδιῶμεν, οὐδ' αὖ ὁ
Αἰὼς ὁ σὸς ὀπίσθια πρὸς δέεσιν,
ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς τις
αὖ ἢ, τὴν πᾶσιν. Ζεὺς. καὶ σοὶ
ταῦτα ὦ θυγατὲρ σιωδοκῆι;
τί φῆς; ὑποτρέφῃ, καὶ ἐρυθείᾳ;
ἔστι μὲν ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ
τοιαῦτα ὑμῶν ὅσ' ἔπαρξεν, ὀπίσθιας
δὲ ὅμως. ἄπιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ
χαλεπήνῃτε πρὸς τὴν δίκην αἰνε-
νικημένοι, μήδε κακὸν ἐντρέψῃτε
πρὸς νεανίσκον. οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἶόν τε ὁπίσθης εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. πρῶ-
τον εὐδὲ τῆς Φρυγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαρσύνετε, οἶδα
ἐγὼ τὴν Πάριν, νεανίας
ὄντι καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
τικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κεί-
ναι ἱκανότατος, οὐκ αὖ
ἐκείνος δικάσειε κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν εἰπὼν
ἀγαθὸν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶ-
ναι τὴν δικάσιν. πότῃρα
δὲ, ἀγαθὸς ἐστὶν οὗτος,
ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σὺν-
εῖν; Ερμ. οὐ πάντε-
λως ἀγαθὸς ἐστὶν, ὡς Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυ-
νὴ, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς
δὲ, καὶ δεινὸς ὄρεος,
ἀλλ' οὐ σφόδρα ποστέ-
χειν αὐτῇ ἔοικε, τίνος
δ' οὕτως ἔνεκα ταῦτα ἐρω-
τᾷς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡρόμην. ΑΔΗ. παρα-
πισ-

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M E R. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequi-
mini me, & bono animo
este. Noui ego Paridem
hunc, adolescens est for-
mosus, & quod ad cæte-
ra attinet, amoris dedi-
tus, & ad talia disceptan-
da maxime idoneus, ne-
que ille facile iudicaue-
rit male. V E. Hoc qui-
dem totum bene, adeo-
que per me narras, iu-
stum videlicet nobis iu-
dicem. Vtrum autem &
uxore adhuc caret hic,
an mulier quæpiam ipsi
cohabitata? M. Non om-
nino absq; uxore est Ve-
nus. V. Quomodo hoc di-
cis? M. Videtur quædā
cum eo habitare mulier
Idæa, sic satis formosa,
cæterum rustica, atque
inter montes male con-
suetæ. Sed non admodū
adhibere animum ipsi
videtur. Cuius igitur
gratia hæc interrogas?
V. Nullius sane rei, sed
ita temere in mentem ve-
nit. M I N. Male legatio

nem nobis, heus tu, qui privatim cum hac confilia confers. M E R. Nihil mali. Minerva hoc, neque etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine uxore Paris esset. M. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? M E R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentem venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M I. Quid ergo, caret ne uxore adhuc? M E R. Non videtur. M I N. Quid autem, bellicę ne rei studio aliquo tenetur, atque amans glorię est, an nihil aliud quā bubulcus est? M E R. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illum cupere, ac velle pręcipuū in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc cōqueror, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorsim nunc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M E R. Etiam hæc ferme eadem interrogavit me, quamobrē grauius ne feras, neue putet

προσβύεις ὃ οὗτος ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος; Ερ. οὐδὲν ὃ Αἰδύνα δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' εἰς τὸ με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἔστιν; Αἰδ. ὥς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Ερ. μήν. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐκ ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἔξιπότηδες ἦσαντό με. Αἰδ. τί οὐκ ἄγαμος ἔστιν; Ερ. οὐ δοκεῖ. Αἰδ. τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἔστιν αὐτῷ δὴ θυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Ερ. τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἤχω λέγειν. εἰκάζειν δὲ χρὴ, νέον ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλειθαι αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὅρα, οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερ. καὶ αὐτὴ σχεδὸν τὰ αὐτά με ἦσαντο. διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μήδ' οἴου μοιο-

μειονεκτεῖν, ἔστι καὶ ταύ-
τη κατὰ τὸ ἀπλουῶς ἀπεκρι-
νάμεν. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἤδη πολὺ φοροῖντες, ἀ-
πεσάσμεν τῆς ἀσέβων, καὶ
χεδόν γε κατὰ πλὴν φρυγί-
αν ἐσμεν. ἐγὼ δὲ καὶ πλὴν
Ἰδῶν ὄρω, καὶ τὸ Γάργαρον
ὅλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἔξα-
πατώμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.
Hera. ὅπου δὲ ὄσιν; οὐ γὰρ κα-
μοὶ φαίνεται. Eri. ταύτη δὲ
Hera. πρὸς τὰ λατὰ σκύπει,
μὴ πρὸς ἀκρῶς τῷ ὄρει. πα-
ρὰ δὲ πλὴν πλευρᾷ, οὗ τὸ
αὐτῶν, καὶ πλὴν ἀγέλιω ὄ-
ρω; Hera. ἀλλ' οὐχ ὄρω πλὴν
ἀγέλιω. Eri. τί φῆς, οὐχ ὄ-
ρω βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν
εὐτασι δάκτυλον, ἐν μέσων
τῆς πετρῶν προερχόμενα;
καὶ τίνα ἐν τῷ σκοπέλου κα-
ταθέοντα, καλαῦροπα ἔχον-
τα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρό-
σω διασκίδνασθαι πλὴν ἀγέ-
λιω; Hera. ὄρω νῦν, εἴ γε
ὁκείνός ὄσιν. Eri. ἀλλ' ὁκεί-
νος. ἐπειδὴ δὲ παλαιόν ἐσ-
μεν

tes eo minus consecutu-
ram esse te, quod huic
quoque simpliciter & abs-
que dolo respondi. Ve-
rum interea dum sermo-
nes cedimus, iam mul-
tum progressi, reliqui-
mus post nos stellas, &
propemodum Phrygiam
contingimus. Ego vero
etiam Idam video, adeo-
que totum Gargarū ex-
acte, & si non fallor, ip-
sum quoque iudicem ve-
strum Paridem. I v n.
Vbi autem is est, neque
enim ipsa etiam video il-
lū. M e r. Hac versum,
Iuno ad sinistram respi-
ce, non ad summum mon-
tem, sed secundum latus
vbi antrum illuc, & ar-
mentum vides. I v n.
At non video armentū.
M e r. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc digitum, ex
mediis rupibus progre-
dientes, & quendam a
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I v n. Video
nunc tandem, si modo il-
le est. M e r c v. Ille
vero. Sed quia prope iā
D s su-

sumus, in terram, si vi-
detur, demissi, pedibus
faciamus iter, ne contur-
bemus illum, superne ex
improviso deuolando.
Iv. Recte dicis, atq; ita
faciamus. Cæterum po-
steaquam descendimus,
tuum iam est Venus, ut
præeas, ac viam nobis
ducendo commonstres.
Tu enim, ut consentane-
um est, locorum perita
es, quippe quæ sæpius,
ut fertur fama, huc ad
Anchisem descenderis.
Ven. Non admodum,
Iuno, me tua ista mouet
dicacitas. Men. Atque
igitur ego vos ducā. nam
& ipse frequenter in Ida
versatus sum, quando Iu-
piter amabat adolescen-
tulum istum Phrygem,
ac sæpius huc veni, ab il-
lo missus, ut quid age-
ret puer, obseruarem, &
cum iam in aquillam con-
uersus esset, una quoque
cum ipso aderam, & una
formosum illum suble-
uabam. Et si modo satis
memini, ab hac ipsa
rube illum in sublime
abripuit. Nam hic qui-
dem forte tum fistula ca-
nebat ad ouile, Iupiter
autem

μὲν δὲ τῆς γῆς, εἰ δοκῇ,
κατασάντες βαδίζομεν, ἵνα
μὴ διαλαράξωμεν αὐτὸν ἀνα-
δεν εἰς ἀφανοῦς κασιγνή-
μοι. Ηρα. εὖ λέγεις, καὶ
οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κα-
τιβέβηκαμεν, ὥρα σοι Ἀφρο-
δίτη προῖεναι, καὶ ἡγεῖσθαι
ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὥς τὸ
εἶκος, ἐμπειρος εἶ τοῦ χερσί-
ου, πολλάκις, ὥς λόγος κα-
τελθοῦσα πρὸς ἀγχιτύω.
Αφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ηρα,
τούτοις ἀχθομαι τοῖς σκαύμ-
μασιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡ-
γήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτρε-
ψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤ-
ρα τοῦ μεираκίου τῷ φρυγῷ.
καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ὑπὸ
ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς
ἐπισκοπὴν τῆ παιδός. καὶ ὁ-
πότε ἦδεν ἐν τῷ ἀντιῷ λιμῷ, συμ-
παιρπάμην αὐτῷ, καὶ συνε-
κούφισον τὸν καλόν. καὶ εἶγε
μέμνημαι, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς
πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ
μὲν γὰρ τότε ἔτυχεν συρίζων
πρὸς τὸ ποιμνίον. κασιγνή-
ματος δ' ὁπιδεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς,
κούφας

κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῇ σέματι τῶν ὀπῶν τῇ κεφαλῇ τιάσαν δακνὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῇ τραχήλῳ ἀπὲρσεν ἀπὸ τοῦ ἐσθλῆτος. τότε οὖν ἐγὼ τῶν σείργων ἔλαβον, ἀποβέβηκε γὰρ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διακτητὴς οὕτως πλεῖστον, ὥστε πορεύομεν αὐτὸν. χαῖρε ὦ βουκόλε. Πάρι. νῦν καὶ σύ γε ὦ νεανίσκε. τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῆλθαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας τὰς αἰτίας τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ὀπιθήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλᾶί. Εἰρη. ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν. Ἡραν δὲ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην ὄρεῖς, καὶ μὲν τὸν Εἰρηλὼν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρεῖς; καὶ μὴ δέδιθαι. χαλεπὸν γὰρ οὐδὲν. κελούει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γὰρ φησι καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά,

autem a tergo ipsi deuolans, leniter admodum unguibus circumiectis, & ore in tiam, quam super caput habebat, impresso, in altum sustulit puerum, perturbatū, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam præ timore. At enim arbiter hic prope est, quare compellemus ipsum. Salve bubulce Paris. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos adueneris, aut quas nam has adducis mulieres? Nō. n. eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commode queant, formosæ adeo cum sint. MEK. At non mulieres sunt. Iunonem vero & Pari, & Mineruā & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallescis? ne metue, nihil enim periculi hic. lubet autem te iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerum amatoria-

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies, lecto hoc poma. PAR. Cedo, ut videam quid sibi etiā velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cū sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorem atq3 urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuvenca num alia aliam superet, fortassis ex arte diiudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab una ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abstinere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhaeret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiā illud formosum videt, & immoratur, & semper ab iis, quæ propiora sunt,

ccu

τι καὶ, σοὶ τὴν γνῶσιν ὀφειλέτω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀθλον εἶσθι, ἀναγνοῦς τὸ μῆλον. ΠΑΡ. φέρε' ἴδω τί κ' ἐβούλετο. ἢ καλὴ, φησι, λαβέτω. πῶς αὖ οὐκ ὦ δέσποτα Ερμὴ δύνηθ' εἰλω ἐγὼ Σηπτὸς αὐτὸς κ' ἀχρεῖος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῆς ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀσυνκῶν. τὸ δ' εὖδ' ἄγε μὴ αἰγὸς ὅποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλειος, τάχ' αὖ δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην. αὐτῆς δὲ παύσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως αὖ τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ὅπῃ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὅψιν ὑποσάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ ἀπεροίσῃ τὸ πρῶτον, τοῦτου ἔρχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ. καὶ ἐπ' ἄλλῳ μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν ὄρεται, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῆς πλησίον

σίον παραλαμβάνεται. καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ καλὸς οὐτῷ, καὶ ὅλον περιέληφέν με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ οὐτὸς ὡς περὶ ὁ Ἀργος ὅλως βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' αὖ μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοῦναι τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτῃ μὲν εἶναι συμβέβηκε τῇ Διὶς ἀδελφῷ καὶ γυναικί, ταύτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Εἰμ. οὐκ οἶδα. πάλιν οὐχ οἶόν τε ἀναδυῖναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον. Ἀλέ. ἐν τούτῳ ὦ Εἰμῆ πεῖσαι σὺ τὰς, μὴ χαλεπὰς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νεικημένας, ἀλλὰ μόνων ὧν ὁφθαλμῶν ἠγῆσθαι πρὸς διαμαρτίαν. Εἰμ. οὕτω φασὶ ποιεῖσθαι. ὦρα δέ σοι ἤδη περαινέειν μὲν κρίσιν. Ἀλέ. περυσόμεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότῃρα ἔξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς, ὥς ἔχον-

ceu per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me complexa tenet. Ac doleo, quod non & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi, bene tum iudicasse, si omnibus promi hoc reddidero. Nam & rursum illud quoque accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est, illæ vero filia. Quomodo igitur non periculosum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? M. E. N. Nescio, nisi quod non licet detrectare Iouis imperium. P. A. Vnū igitur hoc, Mercuri, persuade ipsis, ne succenseant mihi duæ illæ reliquæ, quæcunque victæ fuerint, sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis imputet. M. E. Ita facturas se aiunt, tempus autem iam tibi est, ut peragas iudiciū. P. A. Faciemus periculū. quid enim agat quispiam? Cæterum illud primum scire volo, utrum satis erit spectare ipsas, ut nunc sunt

sunt vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, ut diligentius examinari eo possint. Μ Ε Κ. Hoc tuum officium erit videre, utpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. Ρ Α Κ. Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. Μ Ε Κ. Exuite, heus, vos Tu vero inspice eas. Ego interim auertam me. Ι Υ Ν. Recte o Paris. Atque prima certe exuam me, ut noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neque etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & uniformiter pulchra. Ρ Α Exue & te o Venus. Μ Ι Ν. Ne prius ipsam exueris, o Paris, quam cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigiis circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot coloribus fucatam esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam for-

matam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; Ερ. τοῦτο μὲν σὺν αὐτῇ τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλεις. Πα. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Ερμ. ἀποδυτε ὧ αὐταί, σὺ δ' ὅπῃ σκύπτει. ἐγὼ δ' ἀποστροφείω. Ηρα. καλῶς ὧ Πάρι, καὶ πρῶτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης, ὅτι μὴ μὲν γὰρ ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῆς βοῶπις εἶναι μέγα φρονεῖ. ὅπῃ τις δὲ εἴμι πάντα, καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. ἀποδυθὶ καὶ σὺ ὧ Αφροδίτη. Αθῆ. μὴ πρότερον αὐτῇ ἀποδύσης ὧ Πάρι, πρὶν αὖ τὴν κεφαλὴν ἀπόθῃται. φαρμακὶς γὰρ ὅτι, μὴ σε καταγοητεύῃ δι' αὐτοῦ. καὶ τοιγε ἐχέω μὴ δ' οὕτω κεκαλλωπισμένῃ παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένῃ χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅτι

ὀπιδεικνύειν. Παρ. εὖ λέ-
γουνσι τὸ πρὸ τοῦ κεσῶτος, καὶ
ἀπόθρου. Αφροδ. τί οὐκ οὐ-
χὲ καὶ σὺ Αθηνᾶ πῶς κό-
ρυς ἀφελούσα, φιλήν πῶς
κεφαλῇ ὀπιδεικνύεις, ἀλλ'
ὀπτεῖς τὸν λόφον, καὶ
τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ
δέδρας, μή σοι ἐλέγχεται
τὸ γλαυκὸν ὄψ' ὀμμάτων
αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ βλέπέμε-
νον; Αθην. ἰδού σοι ἡ κέρυς
αὕτη ἀφήρηται. Αφροδ. ἰ-
δού σοι καὶ ὁ κεσῶς. Ηρα.
ἀλλ' ἀποδυσώμεθα. Παρ.
ὦ Ζεῦ τεράσιε τῆς θεᾶς, τοῦ
κάλλους, τῆς ἡδονῆς. οἷα μὲν
ἡ παρθένης; ὡς δὲ σασιλι-
κὸν αὐτὴ καὶ σεμνὴν ἀπολάμ-
πει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
Διός; ὡς δὲ ὀρεῖ ἡδέως, καὶ
γλαφυρόν τι καὶ προσαγα-
γὸν ἐμειδίασιν. ἀλλ' ἤδη
μὲν ἄλλος ἔχω τῆς εὐδαιμο-
νίας. εἰδοκῇ δὲ, καὶ ἰδίᾳ
καθ' ἑκάστῳ ὀπιδεῖν βού-
λομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβο-
λός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς
ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη
τάς

nam nudam exhibere
spectandam. P A R. Re-
cte sane admonent illud
de cestro, atque etiam de
pone illum. V E N. Cur
non igitur & tu Miner-
ua galea deposita, nudū
caput spectandum exhi-
bes, sed concutis conū,
& perterres iudicē. An
metuisti, ne tibi obiciat
& reprehendat cærule-
um istud oculorum, si
dēpto terribili isto aspi-
ciatur? M I N. Ecce tibi
galea hæc ablata. V E N.
Ecce tibi & cestus hic.
I V. Sed exuamur tan-
dem. P A R. O Iupiter
monstrifce, quod spe-
taculum? quæ pulchri-
tudo? quæ voluptas? qua-
lis virgo hæc? ut vero re-
galis illa & venerabilis
effulget, adeoq; vere di-
gna Ioue. Tuetur autem
iuaue quiddam & iucun-
dum, ac blandum & il-
lecebrosū etiam arri-
sit. Sed iam satis habeo
felicitatis huius. Si vi-
detur autem, etiā seor-
sim vnamquamque in-
spicere volo, quoniam
nunc certe abiguus sum
neque satis scio, ad quid
etiam me referam, visu
in

in omnes partes distra-
bo. V E N. Ita faciamus.
P A R. Abscedite igitur
vos duæ. Tu vero Iuno
hic mane. I V N. Maneo.
Ac posteaquam me di-
ligenter inspexeris, tem-
pus tibi erit & cætera iā
spectare, num pulchra
victoriæ meæ dona pro-
posita tibi. Nam si me
Pari formosorem esse
iudicaueris, vniuersæ e-
ris Asiæ dominus. P A R.
Non donis nostra hæc
geruntur. Sed tamē abi.
Agetur enim, quicquid
æquum visum erit. Tu
vero accede Minerva.
M I. Adsum tibi. Quod
si igitur me o Pari, for-
mosam esse iudicio de-
claraueris, haud unquā
ex pugna victus abibis,
bellatorem enim te, &
victoriarum compotem
efficiam P A. Nihil, Mi-
nerua, opus mihi est bel-
lo, & pugnis. Pax enim
ut vides, in præsentia te-
net Phrygiam ac Lydi-
am, & ab hostibus quie-
tum est patris imperiū,
Sed tamen confide, neq;
enim eo minus feres, ta-
met si ob munera nequa-
quam iudicium feram.
Sed

τὰς ὀφείας περιπαύμενος.
Αφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ.
ἄπιτε οὐκ αἰ δύνω. σὺ δὲ ὦ
Ἥρα περιμένε. Ἥρα. εἰ-
μήνω. καὶ παιδὰν με ἀκριβοῦς
ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοὶ
τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
μῆς. ὡς γὰρ με ὦ Πάρι δι-
κᾶσης εἶναι καλῶν, ἀπά-
σης ἔσθῃ τῆς Ἀσίας δεσπό-
της. Παρ. οὐκ ὅτι δῶρα
μήν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
ἄπιθι. θεωράξει γὰρ, ἄπερ
αὐτοκῆ. σὺ ὅτι πρότιθι Ἀθη-
ναί. Ἀθη. παρέσθῃ σοι. καὶ
ταῦτά με ὦ Πάρι δικᾶσης
καλῶν, οὐ ποτε ἦθ' ὡν ἄπει
ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν.
πολιμιστὴν γὰρ σε, καὶ νικη-
φόρον ἀπεργάσομαι. Παρ.
οὐδὲν Ἀθήναι δέ μοι πολέ-
μου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ,
ὥς ὁρᾷς τὰ νῦν ἐπέχει πλὴν
φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
ὑπολέμντος ἡμῖν ἡ τοῦ πα-
τρὸς ἀρχή. δάξει δέ. οὐ
μειονεκθήσεις γὰρ, καὶ ἂν μὴ
ὅτι δῶρα δικάζομεν.
αἰν'

ἄλλ' ἐνδυθὶ ἤδη, καὶ ἐπιθου
 πτω κέρει, ἵκανῶς γὰρ εἶδεν.
 πτω Ἀφροδίτῃ παρῆναι
 χαμέης. Ἀφροδ. αὐτὴ σοι ἐγὼ
 πλοησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν
 ἀκρεβῶς, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρέβων ἐκά-
 στῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἀκου-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάλα οὐρῶτά
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὅποιον
 οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἢ
 φρυγία πέφει, μακαρίζω
 μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπλιπύοντα τοὺς
 σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς
 πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλ-
 λά διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λαύσεις τῶν οὐρανῶν; τί δ'
 αὖ ἀπόναντο τοῦ σοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπαρετε δὲ
 ἤδη σοὶ γεγαμηκένας, μὴ
 μὲν τοι ἀγροικόν τινα,
 καὶ χωρίτιν, εἶαι κατὰ
 πτω Ἰδῶν αἱ γυναικες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ελλά-
 δος, ἢ Αργύθην, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἰά-
 πτε

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. V. E. Eccam me ipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim unumquodque
 diligenter, nihil cursu pre-
 teruehendo, sed immo-
 rando singulis etiā mem-
 bris, Quod si vero placet
 o formose, etiā hæc mea
 dicta accipe. Ego enim
 iam dudum aspiciens te
 iuuenem adeo & formo-
 sum, & qualē nescio, an
 ullum aliū nutriat Phry-
 gia, beatum quidem te
 puto ob pulchritudinē,
 reprehendo autem, quod
 non relictis hisce rupib.
 & saxis, in vrbe alicubi
 vitam degis, sed corrū-
 pi pulchritudinem istam
 finis in solitudine. Quid
 enim tu frueris his mon-
 tibus? Aut quid pro-
 ficiunt pulchritudine tua
 ista boues? Decebat au-
 tem te iam & uxorem du-
 xisse, non tamen nulli-
 cam aliquā aut indigenā
 quales per Idam passim
 mulieres sunt, sed ex
 Græcia aliquam, vel Ar-
 giuam vel Corinthiam
 vel Lacænam, cuiusmo-
 di

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in dedicationem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. P A R. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubes audiero, omne quicquid est, de illa te narrante. V E. Est hæc filia quidem Leda, formosæ illius, ad quam Iupiter e cælo deuolauit, in cygnum conuersus. P. Qualis autem aspectu est? V E. Candida quidem, qualē consentaneum est esse, e cygno progeneratam, tenera autem, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda praeque exercens sese, & palestricæ rei dedita. A deo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam
ad

περ ἡ Ελένη ἔστι, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττω ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, οἶδ' ἐγὼ, πάντα ὑπολιπούσα, καὶ παρὰ χεῖρας ἑαυτῷ ἐκδοτόν, ἔφεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. Πάρε. οὐδὲν ὧς Ἀφροδίτη. γυνὴ δὲ ἠδέως αὖ ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Ἀφροδ. αὐτῇ θυγάτηρ μὲν ἔστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ᾧ ὁ Ζεὺς κατέπεη, κύκνος γενόμενος. ποῖα δέ τις πλὴν ὅψιν; Ἀφροδ. λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην. ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστική. καὶ οὕτω δὴ τι, περιπούδας, ὥς τε καὶ πάλαι μὲν ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄνερον ἔτι ἄρπάσαντος. οὐ μὲν ἄλλ' ἐπεὶ δὴ περ

δῆπτε εἰς ἀκμὴν κατέστη,
 πάντες οἱ ἄριστοι τῆς ἀχαι-
 ῶν ἐπὶ τῷ μνησείῳ ἀπώ-
 τησαν, ποικίλῃ δὲ Μενέ-
 λαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
 νους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ
 σοι καταπράξωμαι τὸν γά-
 μον. Πά. πῶς φης, τὸν
 τῆς γεγαμημένης; Αφροδ.
 νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγώ
 δὲ οἶδα, ὥς χεὶρ τὰ τοιαῦ-
 τα δρᾶν. Πά. πῶς; ἐθέ-
 λω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Α-
 φροδ. σὺ μὲν ἀποδημήσεις
 ἐπὶ Δεῖαν δὴ τῆς Ἑλλάδος,
 καὶ πειδαν ἀφίκη ἐς τὴν
 Λακεδαίμονα, ὅφεται σε
 ἡ Ελένη. τούντοῦδε δὲ,
 ἔμιν αὖ εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
 ἐραδέτεταί σου, καὶ ἀκο-
 λουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ
 καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὴν
 ὑπολιπούσαν τὸν ἄνδρα,
 ἐδεληῖται βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
 συνεκπλεύσαι. Αφροδ.
 δάξῃς τούτου γε ἔνεκα.
 παῖδε γὰρ μοι ἐστὶν δύο κα-
 λῶ, ἱμερος καὶ ἔρως. τού-
 τω σοι παραδώσω ἡγεμό-
 νε τ'

ad florem ætatis perue-
 nisset, optimi quique A-
 chivorum ad petendas il-
 lius nuptias sese obrule-
 runt. Antepositus autē
 reliquis tum Menelaus
 fuit, ex genere Pelopi-
 darum natus. Quod si au-
 tem voles, ego tibi con-
 ficiam has nuptias. P. A.
 Quid narras? eius neq̃
 iam nupsit alteri? V. E.
 Iuuenis adhuc es, & ru-
 sticus. Ego vero novi,
 quo pacto talia perficere
 conveniat. P. A. Quom̃.
 cupio enim & ipse scire.
 V. E. Tu quidē proficisce-
 ris ad perlustrandā Græ-
 ciam, atque ubi Lacedæ-
 mona perveneris, vide-
 bit te Helena. Post illa
 vero, meum iam opus e-
 rit, efficere, quo illa a-
 more tui capiatur, teque
 seſectetur. P. E. Hoc ipsū
 etiam incredibile mihi
 videtur, ut illa relicto cō-
 iuge, cum homine bar-
 baro atque hospite e pa-
 tria nauigare, in animū
 inducat. V. Bono animo
 esto. Nam huius certe
 rei gratia, liberos duos
 habeo pulchros, Ama-
 bilitatem & Cupidinem
 videlicet, quos tibi tra-
 dam,

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidam, totus subingrediens illam vi coget amare mulierē. Amabilitas autē tibi ipsi circūfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratias, quo & illæ comites se præbeāt, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. P A R. Quo modo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo, recta versus Græciam, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. V E. Ne prius amaueris Pari, quam pronubam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adesse vobis, & celebritatem peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

τε τῆς ὁδοῦ γεννησομένη. καὶ ὁ μὲν ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναικα ἔρῃ. ὁ δ' ἔμερος αὐτῇ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ὄειν, ἡμερόν τε θήσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρούσα, δεήσομαι καὶ τῆς χαρίτων ἀκολουθεῖν, ἀπαλῆς αὐτῇ ἀπαπείσομεν. Πά. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἀδελον ὦ Ἀφροδίτη, πάλιν ἔρῳ γε ἤδη τῆς Ελένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὅρῃν αὐτῇ οἶμαι. καὶ πλέω οὐδὲ τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ὀπδημῶ, καὶ ἐπάγειμι ἔχων τὴν γυναικα. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Ἀφροδ. μὴ πρότερον ἐραθῆς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. ὥρεπει γὰρ καὶ μὲν νικηφόρον ἡμῶν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀπνίγια. πάντα γὰρ ἐνισί

ἔνεσί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, ἢ γάμον, τούτε τοῦ μήλου πρίασθαι. Πά. δέδοικα, μή μου ἀμελήσῃς μὲν τὴν κρίσιν. Αφροδ. βούλει οὖν, ἐπομόσομαι; Πά. μηδ' αὖτως, ἀλλ' ἐπόχου πάλιν. Αφροδ. ἐπιχνοῦμαι δὴ σοι τὴν Ελένην παραδόντα γυναικα, καὶ ἀκολουθήσῃν γε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξειάς παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἰλιον, καὶ αὐτὴν παρέστομαι, καὶ συμπαράξω τὰ πάντα. Πά. καὶ ἢ ἔρωτα καὶ ἢ ἡμερον καὶ τὰς χάριτας ἄξεις; Αφροδ. θά' ῥξει. καὶ ἢ πόθον, καὶ ἢ ὑψέλιον πρὸς τέτοισ παραλήφομαι. Πά. οὐκ οὖν ὅτι τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ὅτι τέ τοις λάμβανε.

Αρεως καὶ Ερμῆ.

Ἦκουσας ὦ Ερμῆ, ὅτι ἡπεύλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ἐπεροπικὰ καὶ ἀπίθανα; ὡς ἐδελήσω, φύσιν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ὡς ἀπὸ κρημνοῦ ἐνίστε, κατασπῶν βιάζεσθαι με, μάττω

cet tibi hæc, & amorem & formam, & nuptias poma isto mercari. P A. At metuo, ne me post latum iudiciū negligas & cōiēnas V. Vis igitur, ut iurē tibi? P. Nequaquā sed tantum promitte de nuo. V E. Promitto igitur, Helenam tradituram me esse uxore tibi, & futuram comitem proficiscenti ad ipsam, deinde & Ilium venturam esse ad vos, & ipsa adero, & adiuuabo omnia. P A. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratias tecum adduces? V E. Bonum animum habe, quin & desiderium & Hymenæum præterea comites assumā. P A R. Ob hæc igitur do tibi pomum, ob hæc accipe.

Martis & Mercurij.

Audisti n' Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quam superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si voluero catenam ex æthere demittam, unde si vos suspensi me vi detra

E

here

here conemini, luseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verumetiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiori, haudquaquā negauerim. verū unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut cum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id neutiquam crediderim. M. E. Bona verba Mars. Neque enim sat tutum est ista loq, ne quid forte mali nobis concilemus petulantia. M. A. Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audeo, quæ linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem haud

que-

τίω πονήσετε. οὐ γὰρ δὴ καθεκλύσεται. ὁ δὲ ἐγὼ θελήσωμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίω. καὶ τὰλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν κατ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός εἶμι, οὐκ αὖ ἀρνηθεῖμι. ὁμοῦ δὲ καὶ τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβαρύνειν αὐτόν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβομεν. οὐκ αὖ πειθεῖμι. Εἰμ. εὐφήμεῖω ἄρες. οὐ γὰρ ἀτφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ὑπολάβωμεν τῆς φλυαρίας. Α. ρης. οἶμαι γὰρ με πρὸς πάντας αὖ τοῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχεμυθεῖν ἠπιστάμεν. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ δυνάμεν σιωπῆσαι πρὸς σί.

σι. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβούλευσαν ξυυδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος βῶ δειδώς καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις καταλέησάτα ἐκάλεσιν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχερα ὄντα. καὶ ἐδέδοτο αὐτῷ κεραυνῷ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένη, ἐπῆει μοι γελαῖν ὅπῃ τῇ καλλιῤῥημοσωῇ αὐτοῦ. Ερμ. σιώπα, εὐφῆμαι. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκροῦν τὰ τοιαῦτα.

Πανὸς καὶ Ερμῆ.
Παν.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ.
Ερμ. νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Πα. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ερμῆς ὦ τυγχάνεις; Ερμ. καὶ μάλα. πῶς οὐκ ᾗς ἐμὸς εἶ; Παν. μοιχί-

queam apud te reticere. Etenim memineram, quum nō ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illū in vincula coniicere, quā torpere formidarit, utq; in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essēt dii. quod ni Thetis misericordia commota, Briareum cētimanum illi auxilio accessuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruu vinctus erat. Hæc reputanti mihi reddere libebat eius magniloquentiam iactantiamq;. M E R. Tace, bona verba neq;. n. tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Panis & Mercu-
rij.

Salve o pater Mercuri. M E R. Salve utique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? P A. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? M E R. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? P.

E 4 Adulto

Ad ulterius sum, ex amore tibi natus. M E R. Per Iouem hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulterium cognouit. Nam meus quô fueris, qui & cornua habes, & nasum talē, & barbā hirtam, & pedes bifidos, hircinosque, preterea & caudam lupet natibus? P A. Quæcunque in me conuiciando dicis, iis tui ipsius filium, pater, probrosum ac turpē declaras, imo potius teipsum qui eiusmodi generas & tales liberos procreas. Ego vero extra culpam sum. M E. Quā autem etiam matrem tuam ais esse? Nū ignorās alicubi cum capra adulterium exercui ego? P A. Non cum capra, sed tibi ipse in memoriam reuoca, nū in Arcadia quandoque puellam liberam per vim stupraris. Quid mordendo digitum, quæris ac diu dubitas? Icarī filiā dico Penelopē. M. Quid igitur illi accidit, quod pro me hircō similem te reperit? P A. Dicam tibi, quæ ex illa ipsa audiui. Quando enim

me

μοιχίδιός εἰμι, ὃς ἔρωτός σοι γινόμενος. Ερ. νῦν Δία τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ εἶνα τοιαύτῳ, καὶ πάγωνά λάσιον, καὶ σκέλη διχνηλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; Πάν. ὅσα αὖ ὑποκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σταυτοῦ υἱὸν ὧ πάτερ ἐπογνίδισον ὑποφάνεις, μᾶλλον δὲ σταυτὸν, ὃς τοιαῦτα γινῶς, καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀνάτις. Ερμ. τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἥπου ἔλαθον, αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε. Πάν. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σταυτὸν, εἰποτι ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐξιάσω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὅτι πολὺ ὑπερεῖς; πῶς Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπειαν. Ερ. εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη αὐτ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτικεν; Πάν. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. ὥτε γάρ

με

με ἔξευμπεν ὅπῃ πλὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν
 σου, ἔφ' ἐγὼ εἰμι Πηνε-
 λόπη ἢ σπαρτιάτις, τὴν
 πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν
 ἔχων Εὐμῆν τὴν Μαίαν καὶ
 Δίος. εἰ δὲ κεραιφόρος
 καὶ τραγοςκελῆς εἶ, μὴ λυ-
 πείτω σε. ὅπῃ γάρ μοι
 σωλὺς ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τρά-
 γῳ ἑαυτὸν ἀπεικασεν, ὥς
 λάθῃ. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
 ἀπέβης τῷ τράγῳ. Εὐμ.
 νῆ Διὰ μέμνημαι ποιήσας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὐαὶ ὁ ὅπῃ
 κάλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀγλαίως αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ πάνσιν
 ὅπῃ τῇ εὐπαιδία. Παν. καὶ
 μὴ οὐ καταχυνῶ σε ὦ
 πάτερ, μουσικός τε γάρ εἰ-
 μι, καὶ συρίζω πάντῃ κα-
 πυρόν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐ-
 δὲν ἐμοῦ ἀνεν ποιεῖν δύνα-
 ται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώ-
 τῃ πεποιήκέ με, καὶ ἡγοῦ-
 μοι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποιμένα δὲ, εἰ θεάσαιό μου
 ὅπῃ

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit, Ma-
 ter quidē tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta na-
 ta. Cæterum patrem no-
 ris habere te deum, Mer-
 curium illum Maiæ ac
 Iouis filiū, Quod si igitur
 cornutus ipse es, ac
 pedes hircinos habes, ne
 id ægre feras. Quādo e-
 nim mecum rem habe-
 bat pater tuus, hircο se-
 ipsum assimilauerat, quo
 facilius lateret, & ob id
 similis hircο tu quoque
 euasisti. M. Per Iouē,
 memini me tale quiddā
 facere. Ego igitur for-
 mosus ille, qui ob formā
 ac pulchritudinem ani-
 mum elatum præ me fe-
 ro, qui adhuc imberbis
 ipse sum pater tuus vo-
 cabor? & ab omnibus ri-
 su accipiar ob præclarā
 liberorum procreationē
 P. A. At vero dedecori ti-
 bi pater non sum. Nam
 & Musicus sum & fistula
 cano, admodum pleno
 spiritu. Et Bacchus ille
 nihil absque me facere
 quicquam potest, sed &
 socium & consultatorē
 fecit me, & duco ipsi cho-
 rum. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod est sub arcē. Quod si igitur Athenas veneris, cognoscēs quantum ibi sit nomen Panos. M E K. At dic mihi, duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, distitant te. P A. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cum una aliqua rem habere contentus forem. M E R C Y R. Capras videlicet conscendis. P A. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studiose ab illis observor. M E R C Y R. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P A. Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiat. M E. Et accedas ad me,

&

ὅποσα περ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδέσθην. ἀρχὴ δὲ καὶ τῆς Ἀρκადίας ἀπάσης. πρῶτον δὲ καὶ ἀθρυαίνεις συμμαχίας, οὕτως ἤρισεντα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθην μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει ἀσπῆλαιον. ὡς γοῶν ἐς ἀθῆνας ἔλθης, εἶσθι ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ὄνομα. Εἰμ. εἰπέ μοι, γεγάμηκας ὦ παῖρ ἡδὲ; τοῦτο γὰρ οἶμαι, καλοῦσί σε. Παν. οὐδαμῶς ὦ πάτερ. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ αὖ ἀγαπήσασθαι συνὼν μισῶ. Εἰμ. ταῖς οὖν αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. Παν. σὺ μὲν σκώπτεις, ἐγὼ δὲ τῆτι Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σῶμαι, καὶ ἀπάσας ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι. καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῆς. Εἰμ. οἶδα οὖν ὅ, τι χαρίσθῃ ὦ τέκνον τὰ πρῶτα αἰτουῦτί μου. Παν. πρὸς αἴθε ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. Εἰμ. καὶ πρόστιθί μοι,

καὶ

καὶ φιλονοφρονοῦ, πατέρα δὲ
ὄρα, μὴ καλέσης με, ἀκού-
οντός γε τινός.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διονύσου.

Τί αὖ λέγομεν ὁμομη-
τρίους τῷ Διονύσῳ ἀδελφούς
εἶναι, Εἰώτα καὶ Εἰμαφρόδι-
τον καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους
ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
πάγκαλος καὶ τοξότης, καὶ
δυάμιν οὐ μικρὰν περιβε-
βλημένος, ὑπ' αὐτῶν ἀρχων.
ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος,
καὶ ἀμφίβολος πλὴν ὅψιν.
οὐκ αὖ διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
βός ὄν, εἴτε καὶ παρθένος.
ὁ δὲ καὶ πέρα τῶ εὐπρεποῦς
ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Διό
μηδὲν θαυμάσης τῷ Ἀπολ-
λον. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γεγεννημένοι. ὅπου
γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
ἐκ μιᾶς γαστρός, ὁ μὲν ἀρσέν, ὁ
δὲ θήλυς, ὥσπερ ὑμεῖς, γί-
νονται. Ἀπο. ναί, ἀλλ' ἡμεῖς
ὁμοί-

& prehenses licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquā au-
diente.

Apollinis & Bac-
chi.

Quid igitur, dicendū
ne est, Bacche. fratres es-
se Cupidinē, Hermaphro-
ditum & Priapum? adeo
dissimiles forma & stu-
diis cum sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parua com-
parata sibi, omnibus im-
perat. Ille autem mulie-
rosus ac semivir, ambigu-
am quoque faciem præ-
se ferens, ut non facile
dignoscas, adolescens ne
sit, an virgo. Hic vero &
supra modum virilis est
Priapus videlicet. B. A.
Ne mireris Apollo, non
enim ipsa Venus in cau-
sa est, sed patres, qui di-
versi fuere. Quādoqui-
dem & ii qui eodem pa-
tre, eademque matre
nascuntur, sæpenumero
alius vir, alius foemina,
quemadmodum & vos,
nascuntur. A. P. Ita sane
est ut dicis, sed nos ta-
men

mē similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarii enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadē ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, qđ Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris ægrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adoravit, si quis Græcus aliquando in Tauricam advenierit, ut cum eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes illas. B A. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cū Lampfaci nupet essem mihi accidit. Ego quidem vrbe accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquā igitur quieti nos dedimus, in convivio affatim mactati, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitavit ne te? B A C. Huius-

ομοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπτηδύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διών. μέχει μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ δὲ Ἀπολλόν, ἐκείνη δὲ οὐχ ὁμοία. ὅτι ἢ μὲν Ἀρτεμὶς ξενικὴν ἐν Σκύθαις, οὐ δὲ μαντεύει, καὶ ἰατρὰ καὶ κάμνοντας. Ἀπολλ. οἶει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἢ γε καὶ παρεσκεύασαι, ὡς τις ἑλλήνων ἀφικηταί ποτε εἰς τὴν ταυρικὴν, συνεκπλεῖται μετ' αὐτοῦ, μυσαπορδύει τὰς σφαγὰς. Διών. εὖ γε ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μὲν γὰρ τοὶ Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοὶ διηγέσομαι, παρῶν ἐν Λαμφάκῃ ἡρόμενος. ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ἀνιπαυσάμεθα ἐν τῇ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβιβρυγμένοι. κατ' αὐτὰς πρὸς μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ ἡγναῖος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Ἀπολλ. ἐπείρα σε; Διών. τοιοῦ-

ποιούτον ἔσι. Απολ. σὺ δὲ
τί πρὸς ταῦτα; Διό. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Απολ. εὖ-
γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ
καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεί-
ρα. Διό. τούτου μὲν οὐκ
ἐνεκα καὶ ἐπὶ σε αὖ, ὃ Α-
πολλων ἀγάγοι πλὴν πείρα.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομῆτης,
ὥς καὶ γόφοντα αὖ σοι τὸν
Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. Απολ.
ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γὰρ ὃ
Διώνυσε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κόρης καὶ τόξα.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Ἐστὶ γὰρ τις ὃ μῆτρει ἐν
οὐρανῷ θεὸς ἀδελιώτερος
ἐμοῦ; Μαί. μὴ λέγε ὃ
Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μόνος κάμ-
νων, καὶ πρὸς τοσαῦτας ὑ-
ποχρεώσεις διασπώμενος; ἔω-
θεν μὲν γὰρ ὃ ἔξαναστάντα,
σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διαπράττα πλὴν ἐκ-

κλη-

iustmodi quippiā est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc? B A C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Re-
cte sane, quod neque a-
cerbe, neque rustice quic-
quam. Venia enim dig-
nus est, si te formosum
adeo sollicitavit. B A C.
Huius igitur gratia, etiā
te, Apollo, sollicitatum
merito venerit, Formo-
sus enim & tu, & præter
ea comatus, ut vel so-
brius Priapus ille aggre-
di te queat. A r. Sed nō
aggrediatur Bacche, me
facile. Nam præter co-
matem etiam arcum gero.

Mercurij & Ma- iæ.

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
miserior? M A. Caue
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M r. Quid
non dicam? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus. Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dii compotant. Tum ubi

curiam

curiam in qua consul-
tant, undique strauero,
ac singula ita, vt opor-
tet, composuero, Ioui
necessum est assistere, ac
perferendis illius man-
datis toto die sursum ac
deorsum cursitare, & re-
deuntē insuper, pulueru-
lentum ambrosiam ap-
ponere. Porro priusquā
nouitius iste pocillator
aduenisset, ego nectar et
iam ministrabā. Quod-
que est omnium indig-
nissimum, soli omnium
ne noctu quidem agere
quietem licet, Verum id
quoque temporis neces-
se habeo defunctorum a-
nimas ad Plutonem de-
ducere, maniumque gre-
gi me ducem præbere,
tum autem & tribunali-
bus assistere. Neque enim
mihi sufficiebant scilicet
diurna negocia, dū ver-
sor in palæstris, dum in
concionibus præconis vi-
ces ago, dum oratores
instruo, ni hæc quoque
prouincia accedat, vt si-
mul etiam umbrarū res
disponam. Atqui Leda
filii alternis inter ipsos
vicibus apud superos at-
que inferos agitant. Mi-
hi

κλησίαν, εἴτα εὐδιήσαν-
τα ἕκαστα, παρυσάμει τοῦ
Διὸς, ἢ διαφέρειν τὰς ἀγ-
γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ
ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρε-
μουῦντα καὶ ἐπανελθόντα
ἔτι κεκοιμημένον, παρσι-
δέναν τὴν ἀμβροσίαν, πρὶν
δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰ-
νοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκ-
ταρ ἐγὼ ἐνέχρον. τὸ δὲ
πάντων δεινότατον, ὅτι
μηδὲ νυκτὸς καθούδω μό-
νος ἢ ἄλλων, ἀλλὰ
δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλού-
τωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
κροπομπὸν εἶναι, καὶ πα-
ρυσάμει τοῦ δικαστηρίου, οὐ
γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡ-
μέρας ἔργα, ἐν παλαί-
στραις εἶναι, καὶ τὰς ἐκ-
κλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥή-
τορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
ἔτι καὶ νεκρικὰ στυδαι-
αρχεῖν μεμερισμένον.
καὶ τοὶ τὰ μὲν τῆς Λή-
δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
ραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐν ᾄδου εἰσὶν. ἐμοὶ
δὲ,

δὲ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ
 ταῦτα καὶ κείνα ποιεῖν ἀναγ-
 χεῖν. ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σε-
 μέλης ὧς ἐκ γυναικῶν δυ-
 σιύων γινόμενοι, εὐωχουῖν
 ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαΐας τῆς
 Ἀτλαντος, διακονοῦμαι αὐ-
 τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἦκοντά
 με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
 πέπομφέ με ὀφόμενον ὅ, τι
 παρήει ἢ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 πνεύσαντα, πέπομφεν αὐ-
 δὲς ἐς τὸ Ἀργος ὀπισθεψέ-
 μινον τὴν Δανάην, εἴτ' ἐκεί-
 δειν, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ-
 θῶν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιό-
 πην ἰδεῖ. καὶ ὅλως, ἀπηγύ-
 ρουκα ἤδη· εἰ γοῦν μοι δυνά-
 τὸν εἶναι, ἡδέως αὖ ἡξίωσα
 πεπομφῆσαι, ὥσπερ ἐν γῇ κα-
 κῶς δουλεύοντις. Μαῖ. ἔα
 ταῦτα ὅ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ἐσπερεῖν τὸ πατήρ,
 νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ
 ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἀργος,
 εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πληγὰς βραδύων λάβοις.
 ἐξέχολοι γὰρ οἱ ἐρώντες.

E N A.

hi necesse est quotidie
 tū hoc tū illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 menæ ac Semele miseris
 progeneris mulieribus, o-
 cioſi in conuiuiis accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis mi-
 nistro ſcilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone a
 Cadmi filia reuerſus ei-
 ſem, nam ad hanc me le-
 garat, viſum qd ageret
 puella, neque reſpirantē
 legauit rurſum in Argos
 inuiſurum Danaē. Rur-
 ſum inde in Bœotiam
 profeſtus, inquit, obiter
 Antiopam viſito, adeo
 vt plane iam pariturum
 me negarim. Quod ſi mi-
 hi licuiſſet, lubens profe-
 cto feciſſē, id qd ſolent
 ii, qui in terris durā ſer-
 uunt ſeruitutem. M. A.
 Miſſa fac iſta gnate,
 decet enim per omnia
 morem gerere patri,
 quum ſis iuuenis, ac
 nunc quo iuſſus es, Ar-
 gos contende, deinde in
 Bœotiam, ne ſi ceſ-
 ſaris, fueriſque lenti-
 or, plagas etiam auferas.
 Nam iracundi ſunt qui
 amant.

D O.

Doridis & Gala-
tex.

Formosum amantem
Galatea, nempe Sicu-
lum istum pastorem a-
iūt amore tui deperire.
GAL. Ne ride Doris, nā
qualis qualis est, Nept.
patre prognatus est. D.
Quid tum postea, si vel
Ioue ipso sit progenitus,
cum vsque adeo agre-
stis atque hispidus appa-
reat, quodque est omni-
um deformissimum, vno
culus: An vero credis
genus illi quicquam pro-
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidē ipsum,
quod hispidus est atque
agrestis, vt tu vocas, il-
lum deformat, quin vi-
rile magis est. Porro o-
culus decet etiam fron-
tem, quo quidem nihilo
segnius cernit, quam si
duo forent. DOR. Vi-
deris Galatea non aman-
tē habere Polyphemum,
sed illum potius adama-
re, sic eum prædicas. G.
Equidem haud adamo,
sed tamen insignem istā
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδος καὶ Γαλα-
τέας.

Καλὸν ἐρασὺν ὦ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμένα δῆμιελώεσθαι
σοι. Γα. μὴ σκώπῃς Δωρί,
Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἔστιν, ὁ-
ποῖός αὐτῇ. Δω. τί οὐκ εἶ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν,
ἄριστος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μονόφθαλμος.
εἴη τὸ γένος ὑπῆσαι αὐτὶ αὐ-
τὸν πρὸς τὴν μορφὴν; Γα.
οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτῆς, καὶ ὡς
φῆς ἄριστον, ἀμορφὸν ἔστιν.
ἀνδρῶδες γάρ - ὅ, τε ὀφθαλ-
μὸς δῆμιελῶει πρὸ μετώπῳ,
οὐδὲν ἐνδρέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ
δύ' ἦσαν. Δωρί. ἔοικας ὦ
Γαλάτεια οὐκ ἐρασὺν, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφθ-
μον, οἷα ἐπαινῆς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πά-
νυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέ-
ρω

ξω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑπὸ φθόγου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκυπιάς παίζούσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅτι τῆς αἵγος, ἐν τοῖς
 πρόποσι τῆς Αἰτνῆς, καὶ
 μεταξὺ τοῦ ἔρους καὶ τῆς
 θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπομη-
 κυύεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἔξ ἀ-
 पासῶν ἢ καλλίσῃ ἔδοξα,
 ἢ καὶ μὲν ἐμοὶ ἐπέειχε τὸν
 ὀφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νιᾷ. δειγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 ἐμὶ, καὶ ἀξίερασος. ὑμεῖς
 δὲ παρώφθητε. Δω. εἰ ποί-
 μῳ καὶ ἐνδεῇ καλὴ τιμὴ
 ὄψιν ἔδοξας, ὅτι φθόγος οἶε
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λο ἐν σοι ἐπαινέσαι εἶχεν,
 ἢ τὸ λευκὸν μύρον. καὶ τοῦ-
 το οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ὄρεϊ
 τυρῷ καὶ χάλακι. πάντα
 οὐκ τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖ-
 ται καλὰ. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ὅπουτ' αὖ ἐθελήσης μα-
 δεῖν οἷα τυγχάνεις οὔσα
 τιμὴ ὄψιν, ὑπὸ πέτραις τινέσιν,
 εἴ ποτε γαλήνη εἴη, ὅπ-
 κύψασα

probrandique petulan-
 tiam ferre non queo. ac
 mihi nimirum inviden-
 tia quadam isthuc face-
 re videmini, propterea
 quod ille quum forte ali-
 quando gregem pasceret
 suum, nosque e littorali
 specula in littore luden-
 tes cerneret in promi-
 nentibus Aetnae pedib.
 qua videlicet inter mon-
 te & mare littus sese in
 longum porrigit, vos ne
 aspexerit quidem, ac e-
 go omnium una visa sum
 formosissima, eoque in
 unam me coniecit o-
 culum. Ea res vos male
 habet, nam argumentum
 est, ne forma præstan-
 tiorē esse ac digniorē
 quæ aperi, vos contra fa-
 stiditas esse. D o r. An
 istud tibi putas inviden-
 dū videri si primū pasto-
 ri, deinde lusco formosa
 visa sis? quanquā quid aliud
 ille potuit in te probare
 præter cādorē? Is illi pla-
 cet, opinor, quod caseo &
 lacti assueverit, proinde
 quicquid his sit simile, id p-
 tinus pulcrū iudicat Ali-
 oqui vbi libet scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piā, si quando serenitas
 F esset,

despectās in aquā, temet
ipsam cōtemplare, vide-
bis aliud nihil nisi per-
petuum candorem. verū
is quidem non probatur
nisi rubor admixtus illi
decus illi iunxerit. G A.
Atq ego illa immodice
candida, tamen eiusmodi
habeo amantem quū
interime vobis nulla sit,
quam vel pastor vel nau-
ta, vel portitor aliquis
miretur, cæterum Poly-
phemus (vt alia ne di-
cam) etiam canendi pe-
ritus est. D O N. Tace o
Galatea, audiuius il-
lum canentem, quū nu-
per pruriret in te, sed o
sancta Venus asinum ru-
dere dixisses. Nam lyra
corpus similitum erat
ceruino capiti ossibus re-
nudato, tum cornua pe-
rinde quasi cubiti promi-
nebant, iis iunctis, in-
ductisque fidibus, quas
ne Collope quidem cir-
cum torquebat, agreste
quiddam & absonum cā-
tillabat, quum aliud in-
terim ipse voce caneret,
aliud lyra succineret, ita
vt temperare nobis ne-
quiuerimus, quin ridere-
mus amatoriam illā can-
tionem

κύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ
σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χεῖραν λευκὴν ἀκρεβῶς. οὐκ
ἐπαινῆται δὲ τοῦτο, μὴ μὴ
ὀπιωρέπῃ αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθνη-
μα. Γαλ. καὶ μὲν ἐγὼ μὲν
ἢ ἀκράτως λευκῇ, ὅμως
ἐρασὺν καὶ τοῦτον ἔχω. ὁ-
μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὡςτινα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ πορ-
θμεύς ἐπαινῇ. ὁ δὲ Πο-
λύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
μουσικός ἔστι. Δω. σιώπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
τοῦ ἄδοντος, ὅπῃτε ἐκώ-
μασε παῶν ὅπῃ σε, Αφροδί-
τη φίλῃ, ὄνον αὖ τις ὀγκᾶδ' ἔ-
δοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικτὶς,
οἷα κερνίον ἐλάφου γυμνὸν
ἔξ' σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέ-
ρατα, πῶχαις ὥσπερ ἦσαν.
ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νοῦρα, οὐδὲ κέ-
λοπι περιτρέψας, ἐμελῶδει
ἄμουσόν τι καὶ ἀπαδόν,
ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἢ λίρα ὑψήχει. ὥς οὐδὲ
κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα, ὅπῃ τῷ ἐρωτικῷ
σκεῖ-

ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ γὰρ ἄρ' ἤχῳ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠδελον, οὕτω λάλος οὕτω βρυχομένη, ἀλλ' ἤχυνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν καὶ καταγέλαστον. ἔφερε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς ἀγκάλας ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ αὖ φθονήσῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτῃ ἐρασοῦ, Γαλά. οὐκουῦ σὺ Δωρεῖ, δῆϊξον ὑμῖν ἑσταυτῆς, καὶ λίω δῆλον ὅτι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζον ἄμεινον ὅππῃ ἀμύμον. Δω. ἀλλ' ἐρασῆς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνωμαί ἐπέρastos εἶναι. τοιούτος δὲ, οἷος ὁ κύκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ ῥάγος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ὀπιδημουῦτας τῶν ξένων, σοὶ γήρυτο, καὶ σὺ ἀντερώης αὐτῷ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶνος.

Ω πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ

tionem. Nam Echo ne respondere quidem illi voluit balanti, quum sit adeo garrula, imo puduisset, si visa fuisset imitari stridulum cantū & ridiculum. Adhuc gestabat in vlnis amasius ille delicias suas, vrsi catulū pilis hirtum, ipsi non dissimilem. Quis autem nō inuideat amicū istū Galateæ? G A L. Quin tu igitur Dori, tuum ipsius amicum nobis commonstra, qui eo sit formosior quique doctius ac melius vel voce canat, vel cithara? D O R. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc nomine iactō, quasi sim vehementer amabilis, veruntamen istiusmodi amicum, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, tū crudis victitans carnibus, & hospites, si qui appulerint, deuorans, tibi habeas, eumque tu mutuum ames.

Cyclopi & Neptuni.

O pater, qualia passus sum ab execrabili
F * isto

isto hospite, qui me inebriatū excæcavit, somno grauatū aggressus. N e p. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? C y r. Principio quidē seipsum Neminem vocabat, postquā autem effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit, Vlysem nominari se aiebat. N e p. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? C y c. Deprehendi in antro, e pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquā autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdā, ut par erat, deuoravi, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlyses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἔξειτύφλωτέ με κοιμωμένον ὅππῃ χεῖρῃ σας. Πο. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας ὦ Πολύφημε; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον Οὔτιν ἐαυτὸν ἀπικάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἡ βέλους, Οδυσσεύς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Πο. οἶδα ὅν λέγεις, τὴν Ἰθακήσιον, ἔξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς τοῦτ' ἑώραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρτῆς ὢν; Κύ. κατέλαβον ἐν τῷ αὐτῷ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνατρέψας, πολλοὺς τινὰς ὀπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθικα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἔστι μοι παρμυγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὺς ἡ, κατέφαγον λεγὰς ὄντας ἵσταῦθα ὁ πανούργότατος ὀκῆντος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Οδυσσεύς ἡ, δίδω

ἴωσί μοι πικρὴν φάρμακόν τι
 ἐγχείας, ἠδὲ μὴ καὶ εὖοσ-
 μον, ὅππῃ βουλευτότατον ἢ καὶ
 ταραχωδέστατον. Ἰ. ἅπαντα
 γὰρ αὐτὸς ἐδουκῆ μοι περφέ-
 ρειός τίοντι. καὶ τὸ σπῆλαιον
 αὐτὸ ἀνέπρεφετο. καὶ οὐκ ἔτι
 ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμην. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσπά-
 θην. ὁ δὲ ἐπεξίσας τὸν
 μοχλόν, καὶ πυρώσας γει-
 πορσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 δεύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πύσει-
 δον. Π. ὡς βαδυνὸν ἐμοι-
 μήθης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἔξέ-
 δορες μεταξὺ τυφλούμηνος.
 ὁ δ' οὐκ Ὀδυσσεύς πῶς διέ-
 φυγεν; τοῦ γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι
 ἐδωμήθη ἀποκινῆσαι πλὴν πέ-
 τραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μάλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξιόντα. καὶ κα-
 δίσας παρὰ πλὴν θύραν, ἐδή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας,
 μόνα παρῆς τὰ πόρτατα
 ἐς πλὴν νόμῳ, ἐντειλόμενος
 πρὸς κρείων, ὅπόσα ἐχέμιν πράτ-
 τειν αὐτῷ ὑπὲρ ἐμοῦ. Π. οὐ μαν-
 θάνω

fuso quodā veneno, dul-
 ci illo quidem & fragrā-
 ti, cæterum ad insidias
 struendas præsentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquā
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inuer-
 tebatur, & prorsum a-
 pud me amplius ipse nō
 eram. Postremo autem
 somno correptus iacui.
 Ille vero exacuato ve-
 ste, eodemque igne suc-
 censo, in super etiam ex-
 cæcavit me dormientē.
 Et ex eo iam tempore
 cæcus tibi sum Neptu-
 ne. N E P. Ut alte nimis
 dormisti o fili, qui non
 interea exilueris, cum
 excæcareris. Vlysses igitur
 ille quo pacto effu-
 git? Non enim, sat scio,
 potuit dimouere saxum
 a foribus. C Y C. At ego
 amoui ipsum, quo facili-
 us illum comprehende-
 rem inter egrediendum.
 At collocato me ipso ad
 fores, extentis manibus
 venabar, solis dimissis in
 pascua ouibus, & arietī
 negotio dato, quænam
 ipsum agere p me oport-
 teret. N E P T V. Intel-
 ligo

Igo rem. Sub illis latuit
 re, clam se subducens.
 At ceteros certe Cyclo-
 pas conveniebat te in-
 vocare cōtra ipsum. Cy-
 clo. Convocaui illos,
 pater, atque etiam vene-
 runt. Sed postquam me
 interrogassent insidiato-
 ris nomen, atque ego di-
 cerem Neminem esse, in-
 sanire me arbitrati, re-
 licto me iterum discesse-
 runt. Ita imposuit mihi
 execrabilis, nomine. Et
 quod maxime mihi ægre
 fuit contumeliose obie-
 cta mihi clade hac, Ne
 pater quidē Neptunus,
 inquit, leuabit te hoc
 malo. Νεπτυ. Con-
 fide fili, vlciscar enim ip-
 sum, ut sentiat, etiamsi
 cæcitatem oculorū me-
 deri impossibile, navi-
 gantes certe tamen ser-
 vare vel perdere, penes
 me esse, navigat autem
 adhuc.

Alphei & Neptu- ni.

Quid hoc, Alphee,
 quod tu solus aliorū in
 mare delapsus, neq; cum
 salingine misceris, per-
 inde

θάνα ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γὰρ
 ἔλαθεν ὑπεξελθών σι. ἀλλὰ
 τὸν ἄλλους Ἰε Κίκλωπας
 ἔδει ἐπιβροῦσταδ' ἐπ' αὐτόν.
 Κύ. σιωπάλαστα ὦ πατέρ,
 καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρουντο τῷ
 ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα,
 καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐτις ὄντι,
 μεγαγχαλῶν οἰκθύντες με,
 ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κα-
 τεσοφίσατό με ὁ κατάρρα-
 τος τῇ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλι-
 στα λυῖατέ με, ὅτι καὶ ὀνειδί-
 ζων ἐμὴ πλὴν συμφεραίν, οὐδ'
 ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν
 ἰάσεται σι. Ποσ. θάρσει ὦ
 τέκνον. ἀμυνῶμαι γὰρ αὐ-
 τόν, ὥς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πῶ-
 ξωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι
 ἀδύνατον, τὰ γούμ τ' ἤδ' πλε-
 οντων τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ
 διαπλάσσει, ἐπ' ἐμοὶ πόρροισι.
 πλεῖ δὲ ἔτι.

Αλφειῶ καὶ Πο- σειδῶνος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειῶ, μόνος
 τ' ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέ-
 λαγος, οὐτὲ ἀνχρίγγυσαι τῇ
 ἁλμῇ

ἔλμῃ, ὥς ἔδος ποταμοῖς
 ἅπασιν, οὔτε ἀναπορεύεις σε-
 αὐτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάττης ζυγνύσας, καὶ
 γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥέθρον,
 ἀμυγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἐπείγῃ. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 θιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ
 λάροι καὶ ἐρωδιοὶ, ἔνικας
 ἀνακύψαι πον, καὶ αὖθις
 ἀναφαίνειν σεαυτὸν. Αἰ.
 ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα
 ἔστιν ὦ Πόσειδον. ὥς μὴ
 ἔλεγχε. ἡράδης δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πειλάκας. Ποσειδ. γυ-
 ναικὸς ὦ Αλφειὲ ἢ νύμφης
 ἐρεῖς, ἢ καὶ τῆς Νηρηίδων
 αὐτῆς μιᾶς; Αλφ. οὐκ ἄλ-
 λὰ πηγῆς ὦ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτῆς ἐστὶ; Αλφ. νησιῶτις
 ἔστι σικελικὴ. Αἰέθουσαν
 αὐτὴν καλοῦσιν. Ποσειδ.
 οἶδα οὐκ ἄμορφον ὦ Αλ-
 φειὲ πῶ Αἰέθουσαν, ἀλλὰ
 διαμυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ κα-
 θαρὸν ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
 δωρ ὅπως πέπειται ταῖς ψηφί-
 σιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῆς φαινό-
 μενον

inde ut solent cætera flu-
 mina omnia, neque dif-
 fusus, sed per mare, ve-
 lut concretus, ac dulci
 custodito fluore, incor-
 ruptus etiã & purus cur-
 su laberis? Nescio quo
 locorum in profundum
 te ipso quemadmodum
 gaudet atque ardet faci-
 unt, submerso, ac vide-
 ris rursũ emergere quo-
 que alibi, & te ipsum ite-
 rum spectandum exhibe-
 re. A L P. Amatoria quæ-
 dam res hæc est, Neptu-
 ne, quamobrem ne mi-
 hi vitio vertas. Amasti
 autem & ipse sæpenume-
 ro. N E P. Mulierem ne,
 Alphæe, an nympham
 amas, an etiam Nerei-
 dum ipsarum unam ali-
 quam? A L P. Non, ve-
 rum fontem Neptune
 quendam. N E P T V. Vbi
 igitur terrarum ille ma-
 nat? A L P. Insularis est,
 in Sicilia, Arethusam ip-
 sum vocant. N E P. Scio.
 Non deformem sane.
 A L P H. Arethusam a-
 mas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiã
 calculi gratiã addunt, su-
 pra quos tota ea velut ar-
 gen-

gentea apparet. ALPH. Ut vere nosti fontē hūc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. NE. Sed abi quidem, & feliciter vivere amore. illud autē mihi dic, vbi tu Arethusa conspicatus es, Arcas ipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet? AL. Properantem me moraris, Neptune, curiose nimis interrogando. NEP. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum e mari, eodē alveo cum fonte illo miscearis & in vnam aquam redigamini.

Menelai & Protei.

At in aquam conuer-
ti te Proteu, incredibi-
le adeo non est, marinus
utique cum sis, etiam
arbores fieri, tolerabi-
le, præterea & in leonē
aliquando muteris licet
tamen neque hoc supra
fidem est. Quod si autē
& ignem fieri te possibi-
le est, cum in mari ha-
bites, hoc omnino mi-
ror, neque adducor, ut
cre-

μυρον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς
ἀληθῶς οἶδα τὴν πηγὴν
ὃ Πόσειδον. παρ' ἐκείνῳ
οὐκ ἀπέρχομαι. ΠΡΟ. ἀλλ'
ἀπιθι μὲν, καὶ αὐτόχειρ ἐν τῷ
ἔρωτι. ἐμείνο δέ μοι εἶπε,
ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδεις,
αὐτὸς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν
Συρακούσαις ὄειν. ΑΛ. ἐπὶ
γόμενον με κατέχεις ὃ Πό-
σειδον. περίεργα ἔρωτῃς.
ΠΡΟ. οὐ λέγεις, χάρι παρ'
τὴν ἀγαπωμένην. καὶ ἀνα-
δύς ἀπὸ τῆς θαλάττης, ξυ-
αυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ
ἐν ὕδαρ γίνεται.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Αλλὰ ὕδαρ μὲν σε γί-
νεσθαι, ὃ Πρωτεύς, οὐκ
ἀπίδαγον, ἐπ' αὐτὸν γε ὄν-
τα, καὶ δένδρον ἔτι φορη-
τὸν, καὶ ἐς λέοντα ὅσῳτι
ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦ-
το ἔξω πίσειας. εἰ δὲ καὶ
οὕτως γίνεσθαι δυνατὸν ἐν
τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦ-
το πάνυ θαυμάζω, καὶ
ἀπιστῶ.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θορυβά-
σης ὦ Μενέλαε. γίγνομαι
γάρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλ-
λά μοι δοκεῖς, εἰρήσει γὰρ
πρὸς σε, γοητείαν τινὰ προσ-
άγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὀξυπατᾶν τῆς
ὀρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦ-
το γιγνόμενος. Πρω. καὶ τίς
αὖ ἡ ἀπάτη ὅτι τῆς οὕτως
ἐναργῶν γήραιο; οὐκ ἀνι-
σχυμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα
ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ
τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι
δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῆς
ὀφθαλμῶν ἰσαμύνης, ἐπει-
δὲν πῶς γήρωμαι, προσένεγ-
κέ μοι ὦ γηναύτατε πλὴν
χείρα. ἦσθι γάρ, ὀρώμαι μέ-
ρον, ἢ καὶ τὸ κρεῖν τότε μοι
πρόσσειν. Με. οὐκ ἀσφα-
λὴς ἡ πείρα ὦ Πρωτέρω. Πρω.
σὺ δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς
οὐδὲ πολύπου ἐωρακέναι
πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχ-
θὺς οὗτος εἶδέναι. Με. ἀλ-
λά τὸν μὲν πολύπου εἶδον,
ἃ πάσχει δὲ, ἠδέως αὖ μά-
λοισι

credam. P ρ ο τ. Ne mi-
reris Menelae, fieri e-
nim soleo. Μ ε ν ε. Vidi
& ipse, verum tamen vi-
deris mihi (dicitur enim
hic apud te) praestigias
quasdam adhibere rei, at
que intuentium oculos
decipere, cum interim
ipse nihil tale fias. P ρ ο
Et quænam adeo decep-
tio in rebus sic manife-
stis fieri queat. An non
apertis oculis vidisti in
quam multa ipse me trās-
formauerim? Quod si ve-
ro non credis, & res hæc
tibi falsa videtur, nempe
apparentia quædam ina-
nis ante oculos obuer-
sans, posteaquam ignis
factus fuero, applica mi-
hi, heus generose tu,
manum. Nimirum sen-
ties, videar ne tantum
ignis, an & vrendi vim
habeam. Μ ε ν ε. Pe-
riculosum est experimen-
tū hoc Proteu. P ρ ο τ.
At tu Menelae vide-
ris mihi neque Polypum
vidisse unquam, neque
etiam quid pisci huic ac-
cidere soleat, scire. Μ ε.
Verum Polypum ipsum
quidem vidi, quæ vero
accidant illi, libenter ex

te cognouerim. P R O.
 Cuicumque saxo acce-
 dens, acetabula sua ap-
 plicuerit, atque affixus
 inhæserit circummentis,
 illi seipsum similem ef-
 ficit, mutatque colorē,
 imitando saxum, quo vi-
 delicet lateat piscato-
 res, nihil ab illo variās,
 neque manifestus exi-
 stens ob hoc, sed assimi-
 latus lapidi. M E N. Fe-
 runt hæc. Sed tuum hoc
 multo magis omnem opi-
 nionem excedit Proteu.
 P R O. Nescio, Menelæe,
 cuiusnam alteri facile cre-
 das, qui tuis ipsius ocu-
 lis non credas. M E N.
 Videns equidem vidi,
 sed tamen res ipsa mon-
 stro similis est, eundem
 videlicet ignem atque
 æquam fieri.

Panopes & Gale- nes.

Vidisti ne Galene he-
 ri, qualia fecit Eris, ad
 cœnā in Thessalia, prop-
 terea quod non & ipsa
 vocata fuerat ad conui-
 uium? G A L. Haud con-
 uiuata equidem. vobis-
 cum tum fui. Nam me

Ne-

θυμι παρὰ σου. Πρω. ὁποῖα
 αὖ πέτρε προσελθὼν ἀερόσῃ
 τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς
 ἔχεται κατὰ τὰς πλεκταί-
 ας, ἐκείνη ὁμοίον ἀπεργά-
 ζεται ἑαυτὸν; καὶ μεταβάλλει
 τὴν χεῖρα, μιμούμενος
 τὴν πέτρεαν, ὥς αὖ λάθῃ τοὺς
 αἰλίεας, μὴ διαλάθων,
 μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο,
 ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Με-
 φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὺν πολ-
 λῷ παραδοξότερον ὧ παρω-
 τοῦ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὦ Με-
 νέλαι. τίτι αὖ ἄλλω πιστεύ-
 σιας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλ-
 μοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν
 εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τε-
 ράσιον, τὸν αὐτὸν αὖτε καὶ
 εἶδω γίγνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλυνός.

Εἶδες ὦ Γαλυνὸν χεῖρας,
 οἷα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὸ
 δεῖπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, διότι
 μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ
 συμπόσιον; Γαλ. οὐ ζῶει-
 σιώμην ἐμὴν ἔγωγε. ὁ γὰρ

Πο-

Ποσειδῶν ἐκέλευτε με ὦ
 Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν το-
 σούτῳ φυλάττειν τὸ πέλα-
 γος τίδ' οὐκ ἐποίησεν ἡ Εἰς
 μὴ παρούσα; Παν. ὦ Θέτις
 καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθσαν
 ἐς τὴν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶνος περιπεμφθέντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐκ τοσούτῳ λαθοῦσα
 πάντας, ἐδυήθη δὲ ῥαδί-
 ως, καὶ μὴ πινόντων ἐνίων
 δὲ κροτωμάτων, ἢ τῷ Ἀ-
 πέλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς
 μούσαις ἀδούσαις προσε-
 χόντων τὸν νοῦν, ἐξέβαλεν
 ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι
 πάγκαλον χρυσοῦ ὄλον ὦ
 Γαλιών. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ
 καλὴ λαβέτω. κυλινδού-
 μνον δὲ τοῦτο ὥσπερ ἐξίπι-
 τηδες, ἔκιν ἔνθα Ἡρὰ τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατε-
 κλίνοντο. καὶ πρὶν δὴ ὁ Ἑρμῆς
 ἀνελθόμενος ἐπελέξατο τὰ
 γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηί-
 δες ἡμῖς ἀπισιωπήσαντες.
 τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων πα-
 ρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιούτο
 ἑκάστη,

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cū præ-
 sens non adesset? P. A. N.
 Thebis ac Peleus conces-
 serant intro in thalamū
 deducantibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam
 cæteris omnib. (id quod
 facile illi tum fuit, aliis
 bibentibus, quibusdam
 autem applaudentibus,
 vel Apollini citharam
 personanti, vel Musis
 ore modulantibus adhi-
 bendo animum) projecit
 in convivium potum
 quoddam admodum pul-
 chrum, aureum totum,
 o. Galene. Inscriptum
 autem erat his verbis,
 Formosa accipiat. Dum
 igitur volutatur hoc tan-
 quam ex composito ia-
 ctum, peruenit eo loci,
 ubi Iuno & Venus & Mi-
 nerua accumbebant. De-
 inde ubi Mercurius sub-
 lato illo, legit ea, quib.
 illud inscriptum erat.
 Nos quidem Nereides
 cum silētio sedebamus,
 quid enim agendum e-
 rat, illis præsētib. U-
 bi vero inter se contem-
 debant

debant, ac quælibet suū illud esse volebat. Et nisi Jupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tametsi illæ ipsum iudicare vellent, sed in Idā ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, ut pote elegantix studio sus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicaverit male. GAL. Quid igitur ad hæc Dæx illæ, Panope? PANO. Hodie arbitror, in Idam abeunt. GAL. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciet eam, quæ vicerit? PAN. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino exequat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄλλαι χεῖρας προὔχοντες τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὸς μὲν, οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίου. ἅπιτα δὲ ἐς τὴν Ἰδύμ παρὰ τὴν Πριάμου παῖδα. ὅς οἱ δέ τις διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκείνος κρινῶν κακῶς. Γαίτι οὐκ αἰδέσθαι, ὦ Πανόπη. ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἅπιασι πρὸς τὴν Ἰδύμ. ΓΑΛ. καὶ τις ἡξεί μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. ΠΑΝ. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσεται, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης. ὣς μὴ τι πάνω ὁ διακτητὴς ἀμβλυώτῃ.

Τρίτων , Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Ποσειδῶν, παραγίγνεται καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευτομένη παρθένος,

δένει, πάγκαλόν τι χεῖμα,
 οὐκ οἶδα ἔγωγε καλῶ
 παῖδα ἰδόν. Ποτ. ἐλευθέ-
 ραν τινα ὦ Τρίτον λέγεις,
 ἢ θειάπαινά τις ὑδροφόρος
 ἔστιν. Τρί. οὐ μὲρου ἄλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
 τος, μία γάρ πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμόνη τὸ ὄνο-
 μα. ἐπυθόμην γάρ, ἢ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτοῦ γεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὑδαρ-
 τε ἀρυσουμένας, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μόνη
 δὲ παρῴνεται μακρὰν οὐ-
 τω πᾶν ὁδὸν ἔξ Αργους ἐς
 Λέρναν; Τρί. μόνη. πολυ-
 δίφλον δὲ τὸ Αργος, ὥς οἶ-
 δα, ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποτ. ὦ Τρίτον, οὐ
 μετρίως με διετάραξας, εἰ-
 πὼν τὰ πρὸς τῆς παιδός. ὥς
 ἰωμδρ ἐπ' αὐτῷ. Τρί. ἰω-
 μδρ. ἤδη γὰρ κακὸς τ' ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χεδόν που κατὰ
 μέσῳ πᾶν ὁδὸν ἔστιν, ἰούσα
 ἐς πᾶν

dem scio, formosiorē,
 vllam puellā vidisse me.
 N e p. Liberam ne dicis
 Triton, an vero Ierua
 quæpiam est, quæ aquā
 ferre solet. T r i. Mini-
 me vero, sed Danaī il-
 lius filia, una ex quinquā-
 ginta illis, etiā ipsa est,
 Amymone nomine. In-
 terrogavi enim, & quæ
 vocaretur, & genus ip-
 sius. Danaus autem du-
 riter admodum educat
 filias, & opus manu face-
 re ipsas docet, & ad a-
 quam hauriendam mit-
 tit, & ad alias res agen-
 das instituit, impigræ ip-
 sæ ut sint. N e p. Solane
 autem venire solet lon-
 gam adeo viam, ex Ar-
 gis ad Lernam usque?
 T r i. Sola, nam siticu-
 lolum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N e p. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, o Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T r i. Eamus, iam
 enim tempus quoq; est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Lernam. N e p. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerime prouehar. T r i. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. N e p. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidiis ero, tu autem speculando observa, quando illam accedentem sentias. T r i. Eccam tibi, prope est. N e p. Forniofa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A m y. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarium quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrem vocabo. T r i. Tace Amymone, Neptunus hic est. A m y. Quid Neptunum mihi par-

ες τὴν Λέρναν Πιστεῖδ. οὐκ οὐκ ζῶζον τὸ ἄρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλὸν ἔχει τὴν διατρίβην ὑπάρχον τοῖς ἰσχυροῖς τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπιτεκνάζειν; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ πρὸς ὠκέων παρέστησον; ἐφίπωάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρεῖ. ἰδοὺ σοι οὗτος, οἱ δὲ δελφίνων ἀκρότατος. Πιστ. εὖ γε ἀπειλάνωμι. σὺ δὲ παρηνίχου ὦ Τρεῖτων. καὶ περὶ παρὲς μὲν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχίσσω ἐνταῦθά σου, σὺ δ' ἄποσκόπει, ὅπουτ' αὖ αἴσῃ πορσιούσαν αὐτήν. Τρεῖ. αὐτὴ σοι πησίον. Πιστ. καλὴ ὦ Τρεῖτων, καὶ ὡς ἄρα παρεθένοσ. ἀλλὰ συλληπτεῖα ἡμῖν ὄζειν. Αμν. ἀνδρῶπε ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ εἰκας ἡμῖν ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θεοῦ ὀπιπεμφθῆναι. ὥς βοήθημα τὸν πατέρα. Τρεῖ. σιώπησον ὦ Αμνῶν. ποτειδῶν ὄζει. Αμν. τί ποτειδῶν λέ-

λέγεις; τί βιάζῃ με ὦ ἀνθρώ-
πε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν κα-
θέλκεις; ἐγὼ δὲ σποπνιγύσο-
μαι ἢ ἀθλία καταδύσα. Πο-
θέξῃς, οὐδὲν δεινὸν πάθης,
ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι
ἀναδοθῆναι ἰάτω ἐνταῦθα.
πατάξας τῇ τριάνῃ τῷ
πέτρῃ, πηλυσίον τοῦ κλύσ-
ματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ
τι καὶ μόνη σὺ ἀδελφῶν οὐχ
ὑδροφορήσεις σποθαγύσα.

Νότῃ καὶ Ζεφύρῳ.

Ταύτῃ ὦ Ζέφυρε τὴν
δάμαλιν, ἣν διὰ τῆς πελάγους
ἐς αἴγυπτον ὁ Εὐριπύδης ἄγει, ὁ
Ζεὺς διακόρησεν, αἰλοῦς ἔρω-
τις Ζε. καὶ ὦ Νότε, οὐ δά-
μαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
ἡ τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου.
ναῦ δὲ ἡ Ἡρα τοιαύτῃ ἐποί-
ησεν σὺ τὴν ζηλοτυπήσασα,
ὅτι καὶ πάντες ἐώρεα ἔρωτα τῇ
Δία. Νό. ναῦ οὐκ ἔτι ἐξ ἧς
τῆς βοῆς; Ζε. καὶ μάλα. καὶ
διὰ τοῦτο ἐς αἴγυπτον σὺ τὴν
ἔπεμψες, καὶ ἡμῖν προσέταξες,
μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν,
ἐς αὖ

narras? cur mihi o homo-
vim facis, atque hinc in
mare abstrahis? Ego ve-
ro suffocabor misera, sub-
mersa aquis. N e p. Bo-
no animo sis. Nihil gra-
ue patiaris, sed & fontē
cognominem tibi mana-
re hic sinam, percusso
tridente saxo hoc, iuxta
afluarium, & tu ipsa fe-
lix atque beata eris, ac
sola sororum obita mor-
te, aquam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre,
iuuencam, quam per ma-
re in Aegyptum Mercu-
rius ducit, Iupiter, a-
more captus, vitiauit?
Z e p h. Hanc ipsam, No-
te, sed iuuenta tum non
erat, sed puella, Inachi
fluvii filia. Nunc autem
Iuno talem ipsam effigia-
uit, æmulatione amoris
cōmota, propterea quod
videbat Iouē illam pror-
sus deperire. N o. Pro-
inde etiam nunc bouem
illum amat? Z e p h. At-
que admodum, & pro-
pterea in Aegyptū ipsa
misi, nobisque dixit, ne
conturbaremus mare, do-
nec

nec illa transnataſſet, ut
quæ illic paritura ſit,
fert autē vterum modo,
Deuſque fiet, cum ipſa,
tum quod ex ea partum
erit. N o. An iuuenca
Deus? Z e p h. Atque
admodum Note, impe-
rabitque, inquit Mercu-
rius, nauigantibus, ac
noſtra erit domina. ut
quemcunque noſtrum
volet, emittat, vel pro-
hibeat aſpirare. N o t.
Colenda igitur obſeruā-
daque nobis erit Zephy-
re, iam domina certe cū
ſit. Nam per Iouem, be-
neuolentior eo pacto no-
bis erit. Z e p h. Sed n.
iam traiecit, & inter-
ram enatauit. Vides, ut
non amplius quadrupes
incedat, ſed erectam ip-
ſam, Mercurius denuo
mulierem, formoſam
prorſus reddidit. N o.
Mira nimirum hæc Ze-
phyre, nuſquam ampli-
us neque cornua illius,
neque cauda, neque ti-
biæ bifidæ, ſed amabilis
puella eſt. Cæterū Mer-
curio quidnam accidit,
qui ſe ipſum mutauit, &
ex adolescente factus eſt
quiſpiam, caninam faci-

ἔς' αὖ διαγίγνεται, ὥς ἀ-
ποτεκοῦσα ἐκεί, κίε δὲ
ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐ-
τὴ καὶ τὸ τιγδέν. Νό.
ἡ δάμαλις θεός; Ζεφυ. καὶ
μάλ᾽ ὦ Νότε. ἄρξῃ τι
ὁ ἐρμῆς ἔφη τῶν πλεόν-
των, καὶ ἡμῶν ἔσαι δεσ-
ποινα, ὃν τινὰ αὖ ἡμῶν ἐθέ-
λῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι
ἐπιπνείν. Νό. θεραπυντέα
τοιγαροῦ ὦ Ζέφυρε, ἤδη
δὲ σποινὰ γε οὕτω, νῆ Δία,
εὐνοῦσέρας γὰρ οὕτω γένοι-
το. Ζεφ. ἀλλ' ἤδη γὰρ δι-
επέρασε, καὶ ἰξένευσεν
ἔς τιώ γῆν. ὅρως ὅπως
οὐκέτι μὲν τετραποδισὶ βα-
δίζει; ἀνορθώσας δ' αὖ-
τιώ ὁ Ερμῆς, γυναικα
παγκάλῳ αὐθις ἐποίησε;
Νό. παρὰδοξα γοῦν ταῦ-
τα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι
τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά,
καὶ διχῆλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ'
ἐπέρασος κόρη. ὁ μὲν τοι
Ερμῆς τι παθὼν, μεταβέ-
βληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ
νιαιγίου κυνοφρόσωπος γε-
γῆνται.

ῥύηται. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἀμεινον ἐκεί-
νος οἶδε τὰ παρακίεα.

Ποσειδῶν καὶ
Δελφίνων.

Εὖγε ὦ δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ
φιλόανθρωποι ἔστε, καὶ πά-
λαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παι-
δίον ὅππῃ τὸν ἰσθμὸν ἐκομί-
σατε, ὑποδέξάμενοι ἀπὸ
τοῦ Σκίρωνίδων μετὰ τῆς
μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν
σὺ τὸν κιθαρωδὴν τοῦτον
τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλα-
βὼν, ἔξενήξω ἐς Τάιναρὸν
αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ.
οὐδὲ πειεῖδες, κακῶς ὑπὸ
τοῦ ναυτοῦ ἀπολλύμενον.
Δελφ. μὴ θαυμάσης ὦ Πό-
σειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους
οὕτως ποιεῖμεν, ἔξ ἀνθρώ-
πων γε καὶ οὗτοι ἰχθύες γε-
νέσονται. Ποσ. ἢ μέμφομαι
γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβα-
λε, δέον χειρώτασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγά-
γετο, ὅπως γῶν τὰ μετὰ τῇ
Ἀρίονα

em prae se ferens. ZEP.
Ne curiosius persequāur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae facienda
sint, novit.

Neptuni & Delphi-
num.

Laudo, recte facitis
Delphines, quod semper
amantes hominum estis.
Nam & olim Inonis fili-
um in Isthmū portastis,
exceptū a Scironiis sco-
pulis, unde cum matre
praecipitatus fuerat. Et
nunc tu Citharædo isto
Methymnensi, cum ipso
ornatu & cithara rece-
pto, in Tænarum enata-
sti, neque passus es in-
digne a nautis perire il-
lum. DELP. Ne mire-
ris Neptune si hominib.
benefacimus, nam & ip-
si ex hominibus pisces fa-
cti sumus. NEP. Atque
equidem ob id reprehen-
do Bachum, quod vos
nauali praelio superatos
ita transformavit, cum
deberet captivos solum
in deditionem accipere,
quemadmodum & cæte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum

Arione hoc, quod accidit, sese habet? D E L P. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac saepe illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem diues iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiciendum nauis, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, ubi ad mediū ferme Aegeum peruentū fuit, insidiari illi nautæ coeperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentē sinite præcipitare me ipsum. Concesserūt nautæ. Tum ille assumpsit ornatū, & cecinit omnino lenis, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, enataui.

Αρίωνα τοῦτον ἐγγύετο ὁ Δελφίν; Δελ. ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλὰ κίς μετεπέμπετο αὐτὸν ὅπῃ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τῷ τυραννικοῦ ἐπεθύμησε πλούτας οἰκαδὲς εἰς τὴν Μήθυμναν, ὅπως εἴξει τὸν πλοῦτον. καὶ ὅπως πορθεῖν τιτὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολλὰ ἄσων χρυσὸν καὶ ἀργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγγύοντο, ὅπως βουλόμενοι αὐτῷ οἰναῖται. ὁ δὲ, ἠεροσίμῳ γὰρ ἅπαντα, παργένων τῷ σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ πῶς σκευὴ ἀναλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θρυλῶν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐόντα. εἰσατε εἰς αὐτὸν ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἰναῖται. καὶ ἀνέλαβε πῶς σκευὴ. καὶ ἦτε πάνυ λεγυρῶς, καὶ ἔπιπεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδύμενος αὐτὸν, ἔξενηξάμην.

μίω ἔχων εἰς Τάϊναρον. Πο.
ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ τ' ἑμῶν ἀποδέδω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν & καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν σενὸν τοῦτο, ἐς ὃ
ἢ πᾶσι κατωέχθη, ἐλλή-
σσοντος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ γενεὸν, ὑμεῖς ὦ
Νηρηίδες παρελαβοῦσαι,
τῇ Τρωάδι προσενέγκατε,
ὥς ταφείη ὑπὸ τῆς ἐπιχω-
ρίων. Νηρ. μηδαμῶς ὦ Πό-
σειδον, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν πρὶ
ἐπώνυμον πελάγει τεθά-
φω. ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν, οἰ-
κίσα ὑπὸ τῆς μητρὸς πε-
πονθῆαν. Ποσ. τῆτο μὲν ὦ
Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις, οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα σου
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ φάμῳ σὺ τὴν
ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τεθά-
ψεται. ἐκείνο δὲ παρμύθιον
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσε-
ται, καὶ ἐμπεσῆται ὑπὸ τοῦ

Ἀθά-

tau vn a cum ipso in Te-
natum. N E P. Laudo stu-
dium erga Musicam tu-
um, dignam enim mer-
cedem retulisti ipsi pro
eo quod auscultaras.

Neptuni & Nerei-
dum

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Hellepontus ab ipsa vo-
cetur. Cadaver autem
ipsum, vos Nereides ac-
ceptum, in Troadem au-
ferre, ut ibi ab incolis se-
peliatur. N E K. Nequa-
quam, Neptune, sed hic
in cognomini pelago se-
peliatur. Misereamur e-
nim ipsius, ut quæ mise-
rabilia maxime a nouer-
ca passa fuerit. N E P T.
At hoc quidem, Am-
phitrite, fas non est, ne-
que etiam alias honestū
hic illam alicubi sub a-
rena iacere: Sed quod
dixi, in Troade, in Cher-
soneso mox sepelietur.
Illud autem pro solatio
ei erit, quod paulo post
eadem, ipsa quoque Ino
patietur, & præcipitabi-
tur, persequente illam

G : Atha-

Athamante, in pelagus
ex summo Citherone,
qua in mare porrigitur,
una cum filio, quem in
vlnis gestabat. N e r.
Sed & illam servare con-
veniet gratiam hanc Bac-
cho faciendo. Educavit
enim illum Ino, eadem-
que nutrix illius fuit.
N e r. Nō decebat, adeo
pravam. Sed tamen Bac-
cho non gratificari, Am-
phitrite, indignū foret.
N e r. Sed quid accidit
huic, quod ab ariete de-
cidit? frater autem eius,
Phryxus tuto velitur?
N e r. Merito, adoles-
cens enim est, & contra
imperū obistere potest.
Illa vero, eo quod insue-
ta eius rei erat conscen-
so videlicet vehiculo no-
uo & inopinato, & de-
spiciendo in profundum
immensum, perculsa a-
nimo, & pauore pariter
attonita, præterea &
vertigine correpta, præ
vehementia & impetu
volatus, retinere cornua
arictis amplius non po-
tuit, quibus se eo usque
sustentauerat, atque ita
in mare decidit. N e r.
An non igitur matrem
ipsi-

Αθάμαντος διωκομένη εἰς
τὸ πέλαγος, ἀπ' ἀκροῦ τοῦ
Κιθαιρώνος, καθόπιε καθή-
κει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχου-
σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκά-
λης. Νη. ἀλλὰ καὶ κείνην σώ-
σαι δεήσει, χαρισάμενος τῇ
Διονύτῳ. τροφὸς γὰρ αὐτοῦ
καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνός. Προσ. οὐκ
ἐχρῶ οὕτω πονηρὰν οὔσαν.
ἀλλὰ τῇ Διονύτῳ ἀχαρισεῖν
ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.
Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦ-
σα κατέπεσεν ὑπὸ τῷ κριού;
ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀ-
σφαλῶς ὀχεῖται; Προσ. εἰκό-
τως. νεανίας γὰρ, καὶ θυά-
ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φο-
ρὰν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθείας ἐπι-
βᾶσα ὀχήματος παραδόξου,
καὶ ἀπιδούσα εἰς βάθος ἀχα-
νὲς, ἐκπλαγείσα, καὶ τῇ
θάμβει ἅμα χεῖρῃσα, καὶ
ἰληγιάσασα πρὸς τὸ σφο-
δρὸν τῆς πίστεως, ἀκρατὴς
ἐγνώριε τῷ κριάτῳ τοῦ κριού,
ὣν τέως ἀπείληπτο, καὶ κα-
τέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Νη.
οὐκοῦν ἐχρῶ τὴν μητέρα
τὴν

τιὺ Νεφέλιω βοηθεῖν πι-
πούση; Ποσ. ἐχέω. ἀλλὰ
ἢ μήρα πολλῶ τῆς Νεφέλης
δυνατοτέρα.

Ἰριδ^Θ καὶ Πο-
σειδῶνος.

Τιὺ νῆσον τιὺ πλανα-
μήλιω ὦ Πόσειδον, ὑποπα-
θεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφα-
λον ὀπνήχειδαι συμβέβηκε.
ταύτῃ φησὶν ὁ Ζεὺς σῆτον
ἦδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποί-
ησον ἦδη δῆλον ἐν τῇ αἰ-
γαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
τηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς.
δεῖται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πεπράζεται τοῦτο ὦ Ἰρι-
τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῇ
τιὺ χρεῖαν ἀναφανῆσα καὶ
μηκέτι πλέουσα. Ἰρις. τιὺ
Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ὑπο-
κνῆσαι. ἦδη γὰρ πονήρως
ὑπὸ τῷ ὠδίνῳ ἔχει. Πο. τί
οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλ-
λά σε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἀν' ὑπο-
δέξαδ' δύναιτο τὰς αὐτῆς
γονάς; Ἰρις. οὐκ ὦ Πόσειδον.
ἢ Ἡρα

ipsius Nephelen dece-
bat opem ferre cadenti?
N E P T V. Decebat sa-
ne, sed Parca quam Ne-
phele multo potentior
est.

Iridis & Neptu-
ni.

Insulam istā errantē
Neptune, quæ a Sicilia
reuulsa atquo undis sub-
mersa, mari innatat. Eā,
ita iubet Iupiter, consi-
stere facias iam atque ap-
parere, & ut tantundem
manifesta atque conspi-
cua in medio Aegæo in-
concussa maneat, funda-
ta firmiter admodum il-
la. Opus enim illa non
nihil habet. N E P. Fiet
hoc. I R I. Sed tamē quē
usum illi præbebit, mani-
festa apparens, & non
amplius fluctuans? I R I.
Latonem in ipsa oportet
parere, iam enim ma-
le habet a dolorib. N E.
Quid igitur? an non suf-
ficit illi cælum, ut in
eo pariat? Quod si mi-
nus autem illud, at cer-
te nec rota terra partus
illius recipere poterat?
I R I. Non Neptune. Nā
G 3 Iuno

Iuno obstrinxit iureiurā
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ par-
turienti vllum recepta-
culum. Hæc igitur insu-
la, iuramento non tene-
tur. Abscondita enim
tum fuit. N a p. Intelli-
go rem. Igitur subsiste
Insula atq; emergere ite-
rum ex profundo, & nō
amplius fluctues aut titu-
bes, sed imota maneas.
Ac suscipe, o felicissima,
fratris mei liberos duos
deorum omniū pulcher-
rimos. Et vos, Tritones
trancite Latonem in ip-
sam, omniaque tranquil-
la sint. Serpentem autē
istum, qui nunc velut a-
stro exagitat illam, per-
terrefaciendo, ipsi infā-
tes posteaquam in lucē
editi fuerint, aggredien-
tur, ac matrē vindicabūt
Tu vero vade renuncia
Ioui, omnia bene habere
Stabilita est Insula. Ve-
niet Latona ac pariat.

Xanthi & Ma- ris.

Suscipe me, o Mare,
grauia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.
M a r.

ἡ Ἡρα γὰρ ὄρεω μεγάλη κα-
τέλαβε πλὴν γλῶ, μὴ παρα-
χεῖν τῇ Λητοῖ τῇς ὠδίνων
ὑποδοχίῳ. ἡ τοίνυν νῆσος
αὐτῇ ἀνώματός ἐστιν. ἀφανὴς
γὰρ ἡ. Ποσ. συνίημι. σῶθι δὲ
νῆσε, καὶ ἀνάδυσθι αὐθις ἐκ
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑπο-
φέρου, ἀλλὰ βεβαίως μῆλα.
καὶ ὑποδέξαι δὲ εὐδαιμονι-
στάτη τῷ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
δύο, τοὺς καλλίστους τῇς θε-
ῶν. καὶ ὑμεῖς δὲ τρίτῳι,
διαπορθεύσατε πλὴν Λη-
τῶ ἐς αὐτὴν, καὶ γαλίῃα
ἅπαντα ἔσω. τὸν δράκοντα
δὲ, ὅς νυν ἔξοιπρῇ αὐτὴν φο-
βῶν τὰ νεογνὰ, ἐπέδωκε τεχ-
τῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τι-
μωρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀ-
πάγγελλε πρὸς Διὶ, πάντα
εἶναι εὐπρεπῆ. ἔσκηκεν ἡ Δῆ-
λος. ἡκέτω ἡ Λήϊα, καὶ τι κλέτω.

Ξάνθῃ καὶ Θα- λάσσῃ.

Δέξαι με δὲ θάλασσα,
δεινὰ πεπονθότα, κατὰ-
σβέσον μου τὰ τραύματα.
Θάλα.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξάν. Ηφαίστος. ἀλλ' ἀπὸ πυθρά-
κωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων,
καὶ ζέω. Θάλ. διατί δέ
σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ. Ξάν.
διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτι-
δος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα
τοῦ φεύγας ἰκέτευσα, ὃ
δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀρ-
γῆς, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ νεκρῶν
ἀπέφραθ' ἐμοὶ τὸν ξοῦν,
ἐλεήσας τοῦ ἀδελίου, ἐπῆλ-
θον, ὅπως κλύσαι θέλων, ὥς
φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τοῦ ἀν-
δρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ηφαίστος,
ἔτυχε γὰρ πλησίον που
ᾧ, πάν ὅσον οἶμαι πῦρ ἔ-
χε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ,
καὶ ἔποθι ἄλλοθι, φέρων,
ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε
μὲν τὰς πελέας, καὶ μυρ-
ρίκας. ὠπῆσε δὲ καὶ τοὺς
κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ
τὰς ἐγγέλυας. αὐτὸν δὲ
ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιή-
σας, μικροῦ δεῖν ὅλον ξη-
ρὸν εἶργασαι. ὁρᾷς δ' οὐκ
ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τοῦ
ἔκ-

M A R. Quid hoc rei est
Xanthe? quis te deussit?
X A N. Vulcanus, sed ig-
ne candesco prorsus mi-
ser, & efferuesco. M A R.
Cur autem iniecit tibi
ignem. X A N. Propter fi-
lium Thetidis. Postquā
enim occidentem illum
Phrygas, supplex depre-
catus sum, ille autem ab
ira nihil remisit, sed oc-
cisorum corporibus etiā
obstruxit mihi alueum,
ego misertus miserorū,
occurri, ut aquis inun-
darem atque involuerē
illum, quo eo periculo
absterritus, ab occisio-
ne virorū cessaret. Ibi igi-
tur Vulcanus, (aderat. n.
prope forte existens) uni-
verso igne, quantum, o-
pior, usquam habebat,
quantumque & in Aet-
na, & si quibus aliis lo-
cis, illius est, allata, pro-
cessit obviam, ac exussit
equidem vltimos, & myri-
cas, assauit autem & in-
felices pisces & anguil-
las. Me vero, cum effer-
uescere fecisset, parum
abfuit, quin totum ari-
dum ac siccum reddide-
rit. Vides nimirum quo
pacto exustionibus istis

deformatus sim. M A R. Turbidus es, o Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, a cadaveribus, calore autē, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. X A N. An non igitur decebat miserere Phrygum, vicinorum adeo meorum? M A R. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filii?

Doridis & Thetidis.

Quid lacrimaris Thetis? T H E. Pulcherrimā Dori, puellam vidi, in arcam a patre coniectā, tum ipsam, tum infantē ab ea paulo ante genitū. Iussit autem pater nautas, arcam illam acceptam, postquā in altum de terra prouecti essent, abicere in mare, vt ita periret & misera illa, & infans vna cum ea. D O. Quamobrem autem, o soror, hoc? quandoquidem

ἐμκαυμάτων; Θά. Θυγερὸς ὃ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἶκός. τὸ αἷμα μὲν, ὑπὸ πυρρῶν, ἢ θέρμη δὲ, ὡς φησ, ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὃ Ξάνθε, ὅς ὄπῃ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμητας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἴμι. Ξάν. οὐκ ἔδῃ οὐδ' ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς φεύγας; Θάλ. τὸν Ἡφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα.

Δωριδὲ καὶ Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὃ Θέτι. Θέ. καλίσιν ὃ Δωρὶ κέριν εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγόννητον. ἐκέλευτε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναῦτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺ ὑπὸ τῆς γῆς ὑποσπᾶσθαι ἀφείναι ἐς πλὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἢ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. τίνοσ δ' ἐνικα ὃ ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἑμαυτοὺς ἀκρί-

ἀκρίβως ἅπαντα ; Θε.
 Ακρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς,
 καλλίστῳ οὕταν, ἐπαρθέ-
 νευεν εἰς χαλκοῦ τινα
 θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα
 τὸ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν, φασὶ δ' οὐκ τὸν
 Δία χρυσὸν γυρόμενον, ἔν-
 ῥυαι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ'
 αὐτῷ. δεξαμένη δ' ἐκεί-
 νῳ ἐς τὸν κόλπον καταξ-
 ῖνοντα τὸν θεόν, ἐγκύμο-
 να γνέσθαι. τοῦτο αἰδέο-
 μενος ὁ πατὴρ, ἀχρεῖς τις
 καὶ ζηλότυπος γέρον, ἠ-
 γανάκησεν. καὶ ὑπὸ τι-
 νος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς
 αὐτῷ, ἐμβάλλει ἐς τὴν
 κιβωτὸν ἀρτι τετοκῦαν.
 Δωρ. ἡ δὲ, τί ἑώραπεν
 ὧ Θετί, ὁπότε κατίκει-
 το ; Θε. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν
 εἰσὶ γὰρ ὧ Δωρὶ, καὶ ἔφερε
 τὴν καταδίκην. τὸ βρέ-
 φος δὲ παρεττίτο μὴ ἀπο-
 θανεῖν, δακρύουσα, καὶ τὰ
 πάπῳ δεικνύουσα αὐτὸ,
 κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ, ὑπὸ ἀ-
 γνοίας τῆς κακῶν, καὶ ἐμε-
 δία

dem comperta habes ex-
 acte omnia. T H A. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cherima erat, in æreū
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgi-
 nitati destinarat. Dein-
 de verum quidem dicere
 non possum, Iovem au-
 tem aiunt, cōuersum in
 aurum, delapsum per im-
 pluvium ad ipsam esse.
 Accipiente autem illa
 in sinum demanantē de-
 um, gravidam ex eo fa-
 ctam fuisse. Quod cum
 pater animaduertisset,
 utpote durus quidam &
 zelotypus senex, gravi-
 ter indignatus est. Et
 quia ab aliquo stupratā
 fuisse illam arbitratus
 est, cōiicit in arcā hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O R. Cæterum illa
 quid agebat Theri, quan-
 do abripiebatur ? T H E.
 Pro se quidē nihil dice-
 bat, Dori, sed tacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem depreca-
 batur ne morti tradere-
 tur, lachrymando, atq;
 illū auro ostentando pul-
 cherrimum sane puerū
 Dori. Ille autem præ ig-
 norantia malorum, et-

G 5 iam

iam arridebat matri. Opleo rursus oculos lachrymis, cum in mentē illius venit. D O R. Et me flere fecisti. Sed nunc quid iam mortui sunt? T H E. Haudquaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, vivis illis custoditis. D O. Cur igitur non conservamus ipsam, piscatoribus istis Seriphiis, in retia immitrendo? qui extractos illos, incolumes præstarent scilicet: T H E. Recte dicis. atque ita faciamus. Non enim perire decet, neque ipsam, neq; infantem, adeo cum sit formosus.

Neptuni & Enipei.

Minime vero præclara hæc, Neptune (diceretur enim verum) qui circumventa amica mea, assimilatus in formam meam, viciaſti puellam. Putabat enim illa mecum reſſe ſibi, & ob id exhibebat ſeſe. N E P T V. Tu enim, Enipeu faſtuoſus es & tardus, qui puella adeo formoſa quoti-

die

δία πρὸς τὴν θάλασσαν, ὑποπύμπλαμαι οὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. Δω. καὶ με δακρύσαι ἐποίηſας. ἀλλ' ἤδη τεθνῶσιν; Θέ. οὐδαμῶς, νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτός ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐτὴν φυλάττουσα. Δω. τί οὐκ οὐχὶ ſώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες, ſώσουσι δηλονότι. Θέ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσω μὴ τε αὐτὴν, μῆτε τὸ παῖδ' οὕτως ὄν καλὴν.

Ποσειδῶν καὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Πόσειδον· εἰρήσε' γὰρ τὰ ληθές. ἐπελθὼν μοι τ' ἐρωμὴν, εἰκαδείς ἐμοὶ, διεκέρηſας τ' παῖδα. ἢ ἢ ὥς τοι ὥς ἐμοὶ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῆτο παροῖχεν ἑαυτῷ. Πο. σὺ γὰρ ὦ Ενιπεῦ, ὑπεροπικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κότες οὕτω κα-

λῆς

λῆς φοιτάσης ὁσημέραν παρὰ
 δὲ, ὑπολυμμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαιρες λυπῶν αὐτῷ. ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύ-
 ούσα, καὶ ἐπεμβάινουσα,
 καὶ λουομένη, ἐνίοτε εὐχε-
 τó σοι ἐντυχεῖν. σύ δ'
 ἐδρεύῃου πρὸς αὐτῷ. Εὐι-
 τί οὐκ, διὰ τοῦτο ἐχέω
 σε προσαρπάσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι
 Εὐιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσα-
 θαι τῷ Τύρῳ ἀφελῇ κό-
 ριν οὕταν; Ποσειδ. ὁψέ
 ζηλοτυπεῖς ὦ Εὐιπεῦ,
 ὑπερόπτης τρυφώτερον ὢν. ἢ
 Τύρῳ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πέ-
 πονθεν, οἰομένη ὑπὸ σου
 διακεκορῆσθαι. Εὐι. οὐ-
 μνυῖ; ἔφης γὰρ ἀπιδὼν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦν. ὁ καὶ
 μάλιστα ἐλύπησεν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδραί-
 νου τότε, καὶ περιεή-
 σας πορφύρεόν τι κῦμα;
 ὅπῃ ὑμᾶς σφωέκρυπτε,
 ἅμα

die ad te nante, ac prae a-
 more pereunte, despexe-
 ris illam, & gaudius sis,
 si posses illi xgre facere.
 Illa vero iuxta rigas mœ-
 rore affecta, atque ibi
 inambulans, seseque la-
 uans, non semel opta-
 bat in conspectum sibi
 venire te. Tu vero las-
 ciuiebas contra eam. E.
 Quid igitur? an propter
 ea oportebat te præri-
 pere amorem mihi, &
 velut histrionem aliquē
 pro Neptuneo, Enipeum
 te gerere, atque ita decē-
 pere Tyron istam, puel-
 lam adeo simplicē. N. Sero
 nunc vero zelotypus es,
 Enipeu, cum prius
 superbum & contem-
 ptorem te gesseris. Ipsa
 autem Tyro nihil graue
 passa est, quando se pu-
 tauit a te viciatam esse.
 E. N. I. P. Nihil autem? Dixisti
 enim abiens Neptu-
 num esse te, qđ vel ma-
 xime dolore affectu ipsā,
 atque ipse eo abs te iniu-
 ria affectus sum, quod &
 quæ mea esse debuerat,
 eam voluptatem perce-
 pisti tu, & præterea com-
 posito circa vos fluctu
 purpureo, sub quo ab-
 fcon-

scōditi iaculistis cum puella pro me tute rem habuisti. N E P. Tu enim non volebas Enipeu.

ἄμα σωῆδα τῇ παιδί αὐτ' ἐμοῦ. Πιστ. σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες ὦ Εὐριπύ.

Tritonis & Nereidum.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

Baleña ista vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, neque puellam ipsam iniuria aliqua affecit, perinde ut vos putatis, & ipsa iam mortua est. N E. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illeſtamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multa vi adortus? T P 1. Non. Sed nostis, arbitror, Iphianassa, Perseum illum, Danaes puerum illū paruum, quem una cum matre in arca abiectum in mare ab avo materno, conservastis, misertæ illorum videlicet. I P H. Novi quem dicis. Consentaneum vere, illum iam adolescentem factū esse, atque admodum generosum, & pulchrum aspectu. T P 1. Hic occidit Balænam. I P H. Quā obrem

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νηρηίδες, ὃ ὅτι πλὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα πλὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε πλὴν παῖδα ἠδίκησεν ὥς οἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη. ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτον, ἢ ὁ Κηφύς καθάπερ δέλεαρ πορεύς, πλὴν κέρει ἀπέκλιεν ὅπλων, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; Τρί. οὐκ, ἀλλ' ἴσῃ, ὀίμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ ἐμβληθὲν ἐς πλὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἐσώσατε, οἰκτιράσασαι αὐτούς. Ἰφι. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ἰφι. διατί ὦ Τρί.

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶτρα
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν
 ἐχέω. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φεά-
 σω τὸ πᾶν ὥς ἐγγύετο, ἐσάλη
 μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας,
 ἀθλόν τινα τοῦτον τῷ βα-
 σιλεῖ ὀπιτελῶν, ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φίκετο ἐς τὴν Λιβύην. Ιφι.
 πῶς ὦ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγεν;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ὁδός.
 Τρί. διὰ τοῦ αἵετος. ὑπό-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν
 ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν
 ἐκάθευδον οἶμαι. ὁ δὲ,
 ὑπολαμὼν τῆς Μεδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχετ' ὑποπλά-
 μμος. Ιφι. πῶς ἰδὼν, ἀ-
 δέατοι γὰρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἰδοί; Τρί. ἡ Ἀθη-
 νᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διη-
 γουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέα ὕστερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ἐπὶ
 τῆς ἀσπίδος ὑποσιμβούσης,
 ὥστε ἐπὶ κατόπτρου παρέ-
 χεν

obrem Triton? Neque
 enim huiusmodi conser-
 vationis præmia persol-
 vere nobis debebat. T. κ.
 Ego vobis exponam om-
 nem rē, ita ut gesta est.
 Missus hic fuit ad Gor-
 gonas, ut hoc quasi quod-
 dam certamen regi pera-
 geret. Postquam autem
 peruenit in Libyā. I. ρ. η.
 Quomodo Triton, so-
 lus ne, an & alios secum
 socios abduxit? nā alio-
 qui difficile hoc iter. T.
 Per aērē profectus est,
 alatum enim ipsum Mi-
 nerua reddidit. postquā
 autem eo loci venit, ubi
 illæ agebant, illæ quidē
 dormiebant, opinor. At
 hic amputato Medusæ
 capite, iterum auolauit.
 I. ρ. η. Quo pacto autem
 aspexit illas? Aspici. n.
 nequeunt, vel quisquis
 illas aspexerit, non am-
 plius quicquam posthac
 aspicit. T. κ. ι. Minerua
 scutum præferens. (Ta-
 lia enim audiui ipsum
 narrantem apud Andro-
 medam, postea & apud
 Cephæum.) Minerua
 igitur, inquā, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipsi

ipsi spectandam Medusæ
 imaginem. Postea sini-
 stra, arrepta illius coma,
 & inspecta imagine, dex-
 tra autē sublata harpe,
 abscidit caput illius, at-
 que ita priusquam soror-
 es reliquæ expergisce-
 rentur, auolavit. Porro
 ubi circa maritimā hanc
 Aethiopiæ oram venis-
 set, terræ iam propin-
 quior aliquanto volans,
 videt Andromedam, ex-
 positam in rupe quadam
 prominente palo affixā,
 pulcherrimā, o Dii, pro-
 missa coma, & semipu-
 dam, longe vsque infra
 vbera. Ac primum qui-
 dem misertus fortunæ
 illius, interrogat causā
 damnationis huius. Pau-
 lo autem post amore cap-
 tus, (oportebat enim in-
 columē servari puellā)
 opem ferre illi statuit.
 Atque ubi iam Balæna
 accessisset terribilis ad-
 modum & quasi mox ab-
 sorptura Andromedam,
 in altum sublatus ado-
 lescens manu ad capulū
 admoto, harpam tenens
 altera quidem ferit, alte-
 ra autem Gorgona spe-
 ctandam proferens, in
 lapi-

χεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα
 τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβὼν
 τῇ αὐτῇ τὴν κόμην, ἐνορῶν δὲ
 τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέταμε τὴν
 κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀνέ-
 γρεθαι τὰς ἀδελφάς, ἀνέπλε-
 το. ἐπεὶ ὅτε τὴν παράλιον
 ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγγύετο,
 ἤδη πρόσγειος πετόμενος,
 ὄρεα τὴν Ἀνδρομέδαν προκει-
 μένην, ὅπῃ τινος πέτρης
 προσλήτος προσεπατήσατο
 μένῃ, καλλίστην ὡς θεοὶ, κα-
 θαμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμ-
 νον πολλὸν ἐνέρεθε τῆς μάστι-
 γος καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας
 τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπα
 τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
 κατὰ μικρὸν δὲ ἄλους ἔρωτι,
 ἔχοντι γὰρ σισύταθαι τὴν
 παῖδα βοηθεῖν διέγνω. καὶ
 ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μά-
 λα φοβερὸν, ὥς καταπιού-
 μενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐ-
 πεισώμενός οἱ νεανίσκος
 πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην
 τῇ μὲν καθικνέεται, τῇ δὲ
 προδεικνύς τὴν Γοργόνα, λί-
 θον

Δὸν ἐποίει σὺτό. τὸ δὲ,
 τέθυκε γούῳ, καὶ πέ-
 πηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ,
 ὅσα εἶδε πῶς Μένουσαν.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ
 τῆς παρθένου, ὑποχῶν
 πῶς χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀκροποδῆτι κατιούσαν ἐκ
 τῆς πέτρης, ὀλισθηρᾶς οὖ-
 σης. καὶ νῦν γαμῶ ἐν
 τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀργεῖον. ὥς τε
 ἀντὶ θανάτου, γάμον οὐ
 τὸν τυχόντα εὗρετο. Νη.
 ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ πῶς γε-
 γονότι ἀχθομαι. τί γὰρ ἢ
 πᾶσι ἡδίκηται ἡμᾶς, εἴ τι ἢ
 μήτηρ ἐμεγαλύνει τότε,
 καὶ ἡξίου καλίων εἶναι;
 Τεῖ. ὅτι οὕτως αὖ ἡλγη-
 σιν ὅτι τῇ θυγατρὶ, μή-
 τρι γε οὕσα. Νη. μήκέ-
 τι μεμνήμεθα ὧ Δωρὶ ἐκεί-
 νων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ
 ὑπερ πῶς ἀξίαν ἐλάλη-
 σεν. ἱκανῶς γὰρ ἡμῶν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅτι
 τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν
 πῶς γάμῳ.

Ζεφύ-

lapidem illam cōuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 dirigere ipsius membra
 omnia, quæcunque Me-
 dulam aspexerunt. At
 hic solutis vinculis, qui-
 bus virgo alligata fue-
 rat, suppositaque manu
 suscepit illam, summis
 pedum digitis descendē-
 tem e rupe, atque illa
 quidem atque proclui,
 & nunc cum eadem nup-
 tias peragit in ædib. Ce-
 pheï, abducatque illam
 secum Argos. Quare p
 morte, nuptias neq; eas
 vulgares illa inuenit. N.
 Equidem non ita valde
 ægrefero factum hoc.
 Quid enim adeo nobis
 iniuriæ fecit puella, si
 mater ipsius superbe ex-
 tulit sese tunc, ac pul-
 chrior nobis esse voluit?
 T κ ι. Quod hoc pacto
 magnum dolorē perce-
 ptura fuisset ob filiam,
 mater certe illius cū sit.
 Ν ε. Ne meminerimus
 Dori illorum amplius si
 quid barbarā mulier, su-
 pra quā decebat, loquax
 fuit. Satis enim suppli-
 cii tulit, quæ tāto in me-
 tu, filie causa constituta
 fuit. Gratulemur igitur
 nuptiis. Zephy.

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquā equidem pō-
pam magnificentiorem
vidi in mari, ex quo ego
sum, & spiro. Tu vero
non vidisti o Note. N o.
Quānam hanc dicis
Zephyre pompam? aut
quinam sunt qui illam
duxerunt? Z e p. Suavis-
simo spectaculo caruisti,
& quale non facile aliud
unquam videris. N o t.
Iuxta rubrum mare oc-
cupatus fui, afflavi autē
& partem Indiæ nonnul-
lam, quantum videlicet
eius terræ mare adiacet.
Proinde nihil eorum no-
ui, quæ tu dicis. Z e p h.
Quid? Sidonium il-
lum Agenorum vidisti?
N o. Etiam, Europæ pa-
trem scilicet. Quid tu?
Z e p h. De illa ipsa nar-
rabo tibi. N o. Nū, qd
Iupiter iam olim amare
puellam cœpit? Nā hoc
etiam pridem sciui. Z e.
Igitur quod ad amorem
attinet, nosti. Quæ ve-
ro postea cōsecuta sunt,
ea nunc audi. Descende-
rat Europa ad litus, lu-
dendi gratia, assumptis
secum aqualib. suis. Iu-

piter

Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ
μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν
τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ
πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες ὦ Νό-
τι. Νό. τίνα ταύτῃ λέγεις
ὦ Ζέφυρε πλὴν πομπῆν; καὶ
τίνας οἱ πόντους ἦσαν; Ζέ.
ἡδίστου διαμάτος ἀπελείφ-
θης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.
Νό. παρὰ πλὴν Εὐθεράν γ' ὅθι
λασσαν εἰργαζόμενον. ἐπέ-
πονυστα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ιν-
δικῆς, ὅσα περὶ αὐτῆς τῆς θα-
λάσσης. οὐδὲν οὐκ οἶδα, ὧν λέ-
γεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον
Ἀγνώστου οἶδας; Νό. ναί, καὶ
τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί
μὲν; Ζέ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης
διηγήσομαι σοι. Νό. μὲν
ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐκ πολλοῦ
τῆς παιδός; τῆτο γ' καὶ πά-
λαι ἠπιστάμενον. Ζέ. οὐκοῦν
τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μετὰ
ταῦτα δὲ ἤδη, ἀκουσον. ἡ γὰρ
Εὐρώπη κατεληλύθει ὅπῃ πλὴν
ἥϊονα παύσασα, τὰς ἐλπί-
δας παραλαβούσα. ὁ

Ζεὺς

Ζεύς δὲ ταύτῃ εἰκάσας ἑαυ-
τὴν, συνέπαιζεν αὐταῖς,
κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
κός τε γὰρ ὡς ἀκρίβως, καὶ
τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ
τὸ βλέμμα ἡμερὺς. ἐτκίε-
τα οὖν καὶ αὐτὸς ὅπῃ τῆς
ἡῖνος, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον,
ὥς τε πρὸς Εὐρώπῳ τοιμή-
σαι καὶ ἀναβῦναι αὐτόν. ὥς
δὲ τοῦτ' ἐγίνετο, δρομαῖος
μὲν ὁ Ζεύς ὤρμησεν ὅπῃ
πρὸς θάλατταν φέρον αὐ-
τήν, καὶ ἐνέχετο ἐμπε-
πών. ἡ δὲ πάνυ ἐκπλα-
γῆσα πρὸς παράγματι, τῇ
λαϊᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρα-
τος, ὥς μὴ ἀπολιθάνοι.
τῇ ἑτέρῃ δὲ, ὑψομεμέ-
νον τὴν πέπλον ξυνεῖχε.
Νό. ἡδὲ τοῦτο θέαμα ὦ
Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτι-
κὸν, νηχόμενον τὸν Δία,
φέροντα πρὸς ἀγαπωμένην.
Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
ταῦτα ἡδίω παραπολὺ ὦ
Νότε. ἥτε γὰρ θάλαττα
οὐδὲς ἀκύμων ἐγένετο,
καὶ πρὸς γαλήνῳ ὅπασα-
σαμένη,

piter autem in formam
tauri assimilatus, lude-
bat una cum ipsis, pul-
cherrimus tū apparens.
Nam & candidus erat,
ut nihil supra, & cornua
habebat reflexa pulcre,
vultumque præ se fere-
bat admodum mansue-
tum ac placidum. Salta-
bat igitur & ipse in lit-
tore, & mugiebat sua-
uissime, ita ut Europa au-
deret etiam conscende-
re ipsum. Cæterum ubi
hoc factum est, citato
cursu Iupiter quidē una
cum illa in mare prorup-
pit, atque ibi, ut inci-
derat, natabat. Illa ve-
ro admodum perculsa a-
nimo ex hac re, sinistra
apprehendit ac tenuit
cornua, ut ne delabere-
tur, altera autem manu,
diffluentem vento velle
continebat. N. Dulce
hoc spectaculum, Zeph.
vidisti, & amatorium, natā
tē videlicet Iovē & feren-
tem secum amores suos
ΖΕΥΣ. At vero quæ cō-
secuta sunt, suaviora
multo, Note. Nam &
mare statim compositis
fluctibus quietum fuit,
& tranquillitate ultro

H

atra

attracta, placidū ac platum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agētes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulū supra mare ita ut interrim summis pedib. contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæum cantabant. Nereides autem emersæ undis, delphinum tergis insidentes obsequitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinarum, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus cōscenso curru, & quasi pronubus incedens, una cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens natanti fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehabant in cōcha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc a Phœnicia vsque in

Cre-

σαμῶν, λείαν παρείχεν ἐαυτῷ. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μῆνον τῆς γιγνομένης παρεκολουσούμεν. ἔρωτες δὲ παρεπιτώμενοι, μικρὴν ὑπὲρ τῷ θάλασσαν, ὥς ἐνίοτε ἀκρὺς τοῖς ποσσὶν ὅπισθόμειν τοῦ ὕδατος, ἡμύνας τὰς δῶδας φέροντες, ἦδον ἅμα τὸν ὑμῶσιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι, παρίππουσιν ὅτι τῆς δελφίνων ὀπκροτούσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῆς Τριτωνῶν γένος, καὶ εἰ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῆς θαλασσίῳν ἅπαντα πειεχόμεναι τῷ παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ὀπισθεπικῶς ἄεματος, παροχούμενός τε, καὶ τῷ Ἀμφιτρίτῃ ἔχων, ποροῖ γε γένεθός, ποροδοιποροῖν νηχομένη τῇ ἀδελφῇ. ὅτι πᾶσι δὲ τῷ Ἀφροδίτῃ δύο Τριτωνες ἔφερον, ὅτι κούρης κατακειμένη, αὐτὴ πάντοια ὀππάθουσιν τῇ νύμφῃ. ταῦτα ἐν φοινίκῃς ἄρει
τὸ Κρέ

τῆς Κρήτης ἐγγύς το· ἐπεὶ δὲ
ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὃ μὲν τοῦτος
οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ὁππασθ-
μενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ
Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν,
καὶ κάτω ὀρώσαν, ὑπίστατο
γὰρ ἤδη ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο· ἡ-
μεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διεκυμαίνομεν. Νό. ὦ μα-
κάριε Ζέφυρε τῆς θεᾶς. ἐγὼ
δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλανας ἀνθρώπους
εἶδων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ-
ΛΟΓΟΙ.

Διογῆνης καὶ Πολυδά-
κους. Διογῆνης.

Ω πολύδευκε, ἐντέλ-
λαμαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα
ἀνέλθης, σὲν γὰρ ὅτιν οἶμαι
τὸ ἀναξιώσα σῆριον, ὑῦ
σου ἰδῆς Μένιππον τὸν κύ-
να, εὖρεῖς δ' αὖ αὐτὸν ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρανέιον,
ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων
πρὸς

Cretam fiebant. Postq̃
autem in Insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem appren-
sam manu Europam, in
antrum Dictæum abdu-
xit, erubescientem, atq;
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob-
quam rem ita ducere-
tur. Nos autem incum-
bentes mari, alius aliam
illius partem fluctibus
agitabamus. No. O bea-
tum Zephyre, te, qui ist-
hæc videris. Ego vero in-
terea Gryphas & Elephā-
tos, & nigros homines
aspiciebam.

INFERNI DIA-
LOGI.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
reuiuiscere) ut, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contenden-

H 2 tes

tes istos inter se Philo-
sophos, dicas illi, Me-
nippe, inquiens, iubet
te Diogenes, si satis ea,
quæ super terram sunt,
derisisti, quo & huc ad
inferos descendas, ubi
multo plura, quæ rideas,
habiturus es. Illic enim
in ambiguo tibi adhuc ri-
sus fuit, & frequens il-
lud obiici potuit, Quis
enim omnino scit, quæ
post vitam futura sint?
Hic autem, non desines
constanter atque perpe-
tuo ridere, quemadmo-
dum ego quoque nunc
facio. Et maxime post-
quam videris, diuites
istos ac satrapas & tyran-
nos ita humiles & obscu-
ros esse, soloque eiulatu
ab aliis dignosci. Tum
quod & molles & igna-
vi sunt, reminiscētes eo-
rum quæ in vita gerun-
tur. Hæc illi quæso ut di-
cas, & ut præterea etiam
pera veniat impleta &
multo lupino, & sicubi
in trivio positam inue-
niant Hecates cœnam,
aut ovum ex lustratione
relictum, aut simile quip-
piam. **P O L.** At renun-
ciabo hæc, o Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων
καταγελῶντα, εἰπὼν πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε
κελεύει ὁ Διογῆνης, εἴ σοι ἱ-
κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
γεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε
πολλῷ πλείω ὀπτασόμε-
νον. ὅκει μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβό-
λῳ σοι ἔτι ὁ γέλος ἰσχυρὸς, καὶ πο-
λὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ,
οὐ πάντῃ βεβαίως γελῶν,
καθάπερ ἐγὼ νυνί. καὶ μά-
λιστα ἐπειδὴν ὄρεται τοῖς
πλουσίοις, καὶ σατράπαις,
καὶ τυράννοις, οὕτω τα-
πεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μό-
νης οἰμωγῆς διαγινώσκο-
μένους. καὶ ὅτι μαλακοὶ
καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημέ-
νοι τῆς ἀφ' αὐτοῦ. ταῦτα λέγε αὐ-
τῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμε-
νον τιμῇ πῆραν ἥκειν δέξ-
μων τε πολλῶν, καὶ εἰπον
εὖροι ἐν τῇ τρίῳδῳ. Ἐκά-
της δ' εἵπνον κείμενον, ἢ
ὦν ἐκ καθαρτίου, ἥτις τοι-
οῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγ-
γελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενε.

ἔπειτα

ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποιός τις ὅτι πῶς ὄψιν; Διο. γε-
ρων φαλακρὸς, τριβούνιον ἔ-
χων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέ-
μῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς
ὀππρυχαῖς τῆς ἑακίων ποι-
κίλον, γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ
πολλὰ τοῦ ἀλαζόνος τού-
τους φιλοσόφους ὀππρυχῶπις.
Πολ. ἑξάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε-
τότων. Διο. βούλει καὶ
πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντεί-
λαι τι τοῦ φιλοσόφου;
Πολυ. λέγε. οὐ βαρὺ γὰρ
οὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
λον, πάντα αὐτοῖς πα-
ρεγγύα ληροῦσι, καὶ πρὸς τῶν
ὄλων ἐρίζουσι, καὶ κέρματα
φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
δείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
τα ἅπορα ἐρωτῶν διδάσκου-
σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
ἐμὲ ἁμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον
εἶναι φύσουσι, κατηγοροῦν-
τα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο.
οὐ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ'
ἐμοῦ λέγε. Πολυ. καὶ ταῦ-
τα ὦ Διόγενες ἀπαγγελάω.
Διο. τοῖς πλουσίοις δὲ ὦ
φίλ-

Sed quo melius illū ag-
noscere queam, cuius-
modi facie est? D I O G.
Senex est, caluaster, pal-
lio indutus lacero, & ven-
to cuius peruiso, præter-
ea & diuersorum pan-
norum assumentis varie-
gato. Ridet autem sem-
per, ac plerumque arro-
gantes istos philosophos
acerbe perstringit. P o.
Facile erit inuenire illū,
ex his utique signis. D.
Vis ne ut ad ipsos quoque
philosophos illos aliqd
tibi mandem? P o l. Mā
des licet, non enim gra-
ue neque hoc mihi fue-
rit. D i o. In vniuersum,
adhortare illos, ut desi-
stant a nugis suis, neque
de toto cōtendant, neque
cornua sibi mutuo affi-
gant, neque crocodilos
faciant, neque huiusce-
modi sterilia atque ieiua
interrogare, animum
instituant. P o l. At in-
doctum me & ineruditū
esse dicent, qui doctrinā
illorum reprehendam.
D i o G e. Tu vero plo-
rare illos meo nomine iu-
be. P o l. Et hæc nun-
ciabo illis. D i o G e n.
Diuitibus autem o lepi-
H ; diss

diffimum caput, hæc nostro nomine annuncies quæso. Quid, o vani, aurū custoditis? Quid autē cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, & talentū aliud super aliud accumulantes, quos non plusquam vnum obolū habentes, venire huc paulo post oportet? P. q. Dicetur & hæc ad illos D. i. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeo palestritis, qd' apud nos neque flaua coma, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nerui intēti & robusti, neque humeri laborū tolerantes, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P. o. l. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D. i. o. Etiā pauperibus. o Lacon, dicas licet, (multi autē sunt, quibus & ea res perquā molesta est, & inopiam iugent) vt neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis squalitate hac

φίλτατον Πολυδούκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τι ὧ μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὅπῃ γαλάντοις σωτηθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὄβολον ἔχοντας, ἢ κειν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται ἢ ταῦτα πρὸς ἐμείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γὰ καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλω τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χερσὶν, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὅπῃ τοῦ προσώπου ἔτι ὄσιν, ἢ νοῦρα σῦτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόμης φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολύ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὧ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτεῖροντις τὴν ἀπορίαν, λέγε μή τι δακρύειν, μή τι οἰμᾶ-

οἰμώζειν, διηγνησάμενος τὴν
ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν. καὶ ὅτι
ὑφ' ἄντας τοὺς ἐκεί πλουσίους
οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ
Λακεδαιμονίους δὲ τοῖς
σοῖς, τοῦτα εἰ δοκῇ, παρ'
ἐμοῦ δ' ἐπ' ἰμνησον, λέγων ἐκ-
κελίσθαι οὐκ οὐ. Πλού. μν-
δὲν ὦ Διόγενες περὶ Λακε-
δαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ ἀγέ-
ξομαι γὰρ. ἀ δὲ πρὸς τοὺς
ἄλλους ἐφησθαι, ἀπαγγεῖλω.
Διο. ἔαστε μὲν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκῇ. σὺ δὲ εἰς προῆ-
πον, ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ
τοὺς λόγους.

Πλέτων, ἢ κατὰ Με-
νίππου. Κροῖσος.

Οὐ φέρωμεν ὦ Πλού-
των, Μένιππον τουτονὲ τὸν
κυνὸν παροικουῦντα, ὥστε
ἢ ἐκεῖνόν ποί κατὰσῃσιν,
ἢ ἡμεῖς μετοικήσωμεν εἰς
ἕτερον τόπον. Πλού. τί
δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐρηιάζεται,
οἰκονομῶντων; Κροῖσος.
ἔπειδ' ἂν ἡμεῖς οἰμώζο-
μεν καὶ σένομεν, ἐκεῖνων
μεμ-

hac, quæ hic est, & quod
videbunt, eos qui illic
divites sunt nihilo meli-
ores, quam sese hic esse.
Lacedæmoniis autem tu
is, hæc si videtur, nomi-
ne meo obicias, molles
& enervatos ipsos esse
dictitans. P O L L. Ne de
Lacedæmoniis, Dioge-
nes quicquam dicas, non
enim feram. Sed quæ ad
cæteros mandasti, ea il-
lis renuntiabo. D I O G.
Missos igitur faciamus
hos quando tibi ita vide-
tur. Tu vero quibus an-
tea dixi, ad eos sermo-
nes hos meos deferas.

Pluto, seu contra
Menippum. Croe-
sus.

Non poterimus ferre
Pluto, Menippum hunc
canem, cohabitantem
nobiscum. Quapropter
aut illum hinc amotum
alio loco colloca, aut nos
hinc alio commigrabi-
mus. P L U. Quid autem
vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuus est ac vos? C R O E.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorū

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, vtro-
te, Midas hic auri, Sar-
danapalus autem multæ
voluptatis, ego vero the-
saurosum, irridet, & cū
conuiciis exprobrat ea
nobis, mancipia & pia-
cula nos vocitando. In-
terdum autem etiam cā-
tando, conturbat plo-
ratus nostros, & in sum-
ma, valde nobis mole-
stus est. P. L. V. Quid hæc
audio de te, Menippe?
M. V. N. Vera Pluto, Odi
enim ipsos, ignavi ac per-
diti adeo cum sint, qui-
bus non satis fuit vixisse
male, sed etiam mortui,
insuper cogitatione atq;
animo illis inherēt, quæ
apud superos sunt. Dele-
ctor itaque ægre ipsis fa-
ciendo. P. L. V. Sed non
decet. Dolent enim non
exiguïs reb. priuati. M.
Etiam tu deliras Pluto,
qui gemitus istorum tuo
quoque calculo appro-
bas. P. Haud quaquam,
verum nolim vos discor-
des ac seditiosos esse mu-
tuo. M. V. N. At vero, o
pellimi Lydorum, Phry-
gum, & Assyriorum, ita
de me cognoscite vt qui
neque

μνησθῆναι τῶν αὐτῶν, Μίδας
μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσοῦ, ὁ
Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολ-
λῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν
θησαυρῶν, ὀπιγυλῶ, καὶ
ἔξονειδίξαι, ἀνδράποδα καὶ
καθάματα ἡμᾶς ὑποκα-
λῶν. ἐνίστε δὲ καὶ ἄδων,
ὅππῃ τὰς ἡμῶν τὰς οἰ-
μωγὰς. καὶ ὅπως, λυπη-
ρὸς ὅστις. Πλου. τί ταῦτα
φασὶν ὧ Μένιππε; Μέν.
ἀληθῆ ὧ Πλούτων. μισθῶ
γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ
ὕλεθραίους ὄντας οἷς οὐκ
ἀπέχρηστε βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ὑποθανόντες ἔτι
μέμνυνται, καὶ πείθενται
τῶν αὐτῶν. χαίρω τριγαστοῦ
ἀντιῶν αὐτοῦ. Πλου. ἀλλ'
οὐ χεῖρ, λυποῦνται γὰρ οὐ
μικρῶν τερούμενοι. Μέν. καὶ
οὐ μαρναίμην ὧ Πλούτων
ὁμόφητος ὢν τοῖς τούτων
τεναγμοῖς; Πλου. οὐδαμῶς.
ἀλλ' οὐκ αὖ ἐθέλησαιμὲν στα-
σιάζειν ὑμᾶς. Μέν. καὶ μὴν ὧ
κάκιστοι Λυδῶν, καὶ φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γνώσκετε,
ὡς

ὥς οὐδὲ παντομίμου μου,
ἐνθα γὰρ αὖ ἴητε, ἀκολουθή-
σω ἀνίων, καὶ κατὰδων, καὶ
καταγιλῶν. Κροῖ. ταῦτα
οὐχ ὕβρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ'
ἐκείνα ὕβρις ἡμῶν, αἱ ὑμεῖς ἐ-
ποιεῖτε, προσκυνοῦναι ἀξι-
οῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
δράσιν ἐντυφῶντες, καὶ τοῦ
θανάτου τὸ παρὰπαν εὐ-
μνημονεύοντες. τοιγαροῦν
οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων
ἀφρημένοι. Κροῖ. πολλῶν
γε ὧ θεοὶ, καὶ μεγάλων κλη-
μάτων. Μίδ. ὅσου μὲν ἐγὼ
χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ
τρυφῆς. Μέ. εὖγε οὕτω
παιεῖτε. ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶσι σαυτὸν
πολλάκις σωείρων, ἐπάτο-
μαι ὑμῶν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς
τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδό-
μην.

Μενίππυ, Ἀμφιλόχῳ,
καὶ Τροφωνίου. Μέ-
νιππος.

Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφώνιε,
καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, ἔκ-
ειδ'.

neque unquam defiturus
sim. Nam quocumq; ab-
ieritis hinc, eodem se-
quar ægre faciendo, can-
tando atque irridendo
vos. C R O E. An nō hæc
contumelia est? M E N.
Non, sed illa contumelia
erant, quæ vos facere so-
lebatis, quando & ado-
rari vos volebatis, & ho-
minibus liberis pro libi-
dine abutebamini, neq;
tum mortis quicquā me-
mores eratis. Proinde de-
plorate nunc, omnibus
illis despoliati. C R O E.
Multis certe o Dii, & ma-
gnis possessiōibus. M I.
Quanto equidem ipse
auro? S A R. Quanta ve-
ro ego voluptate? M E N.
Recte sane, ita facite,
lugete vos quidem, ego
vero tritum illud, Nosce
te ipsum, identidem con-
nectendo, vobis occinā,
decet enim huiusmodi
ploratus, si crebro illis
accinatur.

Menippi Amphilo-
chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
ni atq; Amphiloche, quū
sitis mortui, tamen haud
H s scio

scio quoniam modo phan-
 nis estis donati, vatesq;
 credimini, ac stulti mor-
 tales deos esse vos arbi-
 trantur. Τ κ ο. Quid? an
 nobis igitur imputandū,
 si per inscitiam illi de
 mortuis huiusmodi opi-
 nantur? Μ ε ν. Atqui nō
 ista fuissent opinati, ni
 vos, tum quū viueretis
 eiusmodi quædam por-
 tenta ostentassetis, tan-
 quam futurorum fuille-
 tis præscii, quasiq; præ-
 dicere potuissetis si quæ
 percontarentur. Τ κ ο.
 Ρ η ο. Menippe, nouerit
 Amphilochous hic, ipsi
 pro sese respondendum
 esse. Cæterum ego He-
 ros sum, vaticinorque si
 quis ad me descenderit.
 At tu videre nunquam
 omnino Lebadiam adiu-
 se, neque enim alioqui
 ista non crederes. Μ ε ν.
 Quid ais? equidem nisi
 Lebadiam fuisset profe-
 ctus, ac linteis amictus,
 offam ridicule manu ge-
 stans, per angustum ad-
 itum in specū irrepsisset,
 nequaquam fieri potuisset
 ut te defunctum esse
 cognoscerem perinde ac
 que nos, solaque præsti-
 gia-

οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθη-
 τε, καὶ μάντις δοκεῖτε. καὶ οἱ
 μάταιοι τῆς ἀνθρώπων, θε-
 οὺς ὑμᾶς ἐπαλήθευσιν εἶναι.
 Τρο. τί οὐκ ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ
 ἐπ' ἀνοίας, ἐκείνοι τοιαῦτα
 περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;
 Μένι. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον,
 εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
 αῦτα ἐτετρατεύεσθε, ὥς τὰ
 μέλλοντα προειδότες, καὶ
 προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς
 ἐρωτῆτοῖς. Τρο. ὦ Μένιππε,
 Ἀμφίλοχος μὲν οὐτος αὖ
 εἰδείη, ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον
 ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως
 εἰμι, καὶ μαντεύομαι, καὶ τις
 κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ'
 ἔοικας οὐκ ἐπιδημηκέναι
 Λεβαδείᾳ τὸ πάρος. οὐ
 γὰρ ἠπίσεις σὺ τούτοις. Μέν-
 τι φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδεῖαν
 γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλημῆος
 ταῖς ὁδόναις, γελοίως μάζαν
 ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐστερω-
 σω διὰ τοῦ σομίου ταπεινοῦ
 ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν
 ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς
 εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη τῇ χον-
 τείᾳ

τήα διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως
ἔστιν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἔξ
ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ συν-
δετον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
πος ἔστιν, ὥς φῆς, μήτε θε-
ὸς, καὶ συναμφότερον ἔστι;
νῦν οὖν ποῦ σου τὰ θεοῦ ἐ-
κείνο ἡμίτομον ἀπελάλυθε;
Τρο. ἤρ᾽ ὦ Μένιππε ἐν
Βιωτία. Μέν. οὐκ οἶδα ὦ
Τροφώνιε ὅ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἶ νεκρὸς,
ἀκριβῶς ὁρῶ.

Ερμού καὶ Χά-
ρωνος.

Λογισώμεθα ὦ πορ-
δυῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι
ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐ-
θις ἐρίζωμῃ τι πρὸς αὐτῷ.
Χά. λογισώμεθα ὦ Ερμῆ.
ἀμεινον γὰρ ὀρίσαι πρὸς
αὐτῷ, καὶ ἀποραγμονέσει-
ρον. Ερμ. ἀγκυραν ἐνται-
λαμνῷ ἐκδόμενα πέντε δρα-
χμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. νῆ τὸν Αἰδω-
νέα,

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam
divinandi artem, quid
tandem est Heros? neq;
enim intelligo. Τρο. Εἰ
quiddam partim ex
homine, partim ex deo
compositum. Μέν. Νέ-
pe quod neque sit homo
quemadmodū audio, ne-
que deus, verum pariter
utrumq; , Ergo dimidia
illa tui, ac divina pars,
quo nūc recessit? Τρο.
Reddit oracula Menip-
pe, in Boeotia. Μέν.
Haud intelligo quid di-
cas Trophoni, nisi quod
illud plane video, te to-
tum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationē supputemus
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
ΧΑ. Supputemus, Μ.
Satiū enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negotii. ΜΕ. An-
choram mandaras, com-
paravi tibi quinque dra-
chmis. ΧΑ. Caro di-
cis. ΜΕ. At per Pluto-
nem,

nem, quinque emi illam,
 & præterea lorum, quo
 remum alligares, obulis
 duob, C H A. Pone quin-
 que drachmas, & obulos
 duos. M E R. Et pro re-
 sarciendo velo, quinque
 obulos ego exolui. C H.
 Etiam hos appone. M E.
 Et ceram ad oblinendas
 nauigii rimas tibi emi,
 & clauos præterea, & fu-
 niculum, unde Hyperā
 fecisti, omnia hæc duab.
 drachmis. C H A. Recte,
 laudo, hæc vili emisti. M
 Hæc sunt, quæ tibi ex-
 posui, nisi si quid reliquū
 est qd' me fugit inter cō-
 putandum. Quando au-
 tem hæc redditurum te-
 promittis? C H A. Nunc
 quidem, Mercuri nō pos-
 sum. Si vero pestis ali-
 qua, aut bellum, confer-
 tos & frequentes huc di-
 miserit aliquos, licebit
 mihi tum allucrari ali-
 quid, subraeto clam nō
 nihil exportorio. M E R.
 Proinde ego nunc sede-
 bo, pessima quæque vt
 eueniant precando, vt in
 de fructum aliquem ca-
 rpiam. C H A. Fieri aliter
 non potest, Mercuri.
 Nam pauci nunc, vides,

ad

νέα, ὅτι πάντε ἀνησάμην,
 καὶ προπωτήρα δύο ὀβολῶν.
 Χάρι. τίθει πάντε δραχ-
 μάς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ.
 καὶ ἀκέραν ὑπὲρ τοῦ ἱσίου
 πάντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέ-
 βαλον. Χάρι. καὶ τούτους
 προσίδει. Ερμ. καὶ κηρὸν,
 ὥς ὀπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου
 τὰ ἀνεωγύτα, καὶ ἥλους δέ,
 καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν
 ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχ-
 μῶν ἅπαντα. Χάρι. εὐγε ἄ-
 ξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦ-
 τά εἰν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς
 διέλαθιν ἐν τῷ λογισμῷ.
 πότε δ' οὐὼ ταῦτ' ἀποδώ-
 σειν φής; Χάρι. νῦν μὲν ὦ
 Ερμῆ ἀδυνάτο. ἡμεῖς δὲ λοι-
 μὸς τις ἢ πόλεμος κατα-
 πέμψῃ ἀδελφούς τινὰς, ἐν-
 ται τότε ἀποκερδάναι ἐν
 τῷ πλήθει παραλογιζόμε-
 νον τὰ πορθημῖα. Ερ. νῦν οὐὼ
 ἐγὼ καθεδούμαι, τὰ κἀκι-
 στα εὐχόμενος γινέσθαι, ὥς
 αὖ ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.
 Χάρι. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὢ Ερ-
 μῆ. νῦν δ' ὀλίγοι ὥς ὀρεῖς
 ἀφί-

ἀφικουῦνται ἡμῖν. εἰρήνη
 γάρ. Ερμ. ἀμεινον οὕτως, εἰ
 καὶ ἡμῖν παρατείνητο ὑπό
 σου τὸ ὄφλημα. πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιὸι ὧ Χά-
 ρον, οἷα οἱ παρεγίνοντο,
 ἀνδρείοι ἅπαντες, αἵματος
 ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ
 πολλοὶ. νῦν δὲ ἢ φαρμάκω
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθα-
 νῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς πλὴν
 γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὧχοι
 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀλγυνοὶ, οὐδὲ
 ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν,
 ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς
 εἰκόασιν. Χάρ. πάντῳ γὰρ πε-
 रिπόθητά ἐστι ταῦτα. Ερμ.
 οὐκουῶ οὐδ' ἐγὼ δόξαμι αὖ
 ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαι-
 τῶν τὰ ὀφειλόμενα παρέ-
 σθαι.

Πλούτων & καὶ
 Ερμού.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν
 πάντῳ γεγηρακότα λέγω,
 τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὧ
 πάντῳ

ad nos descendunt. Pax
 enim est. ΜΕΡ. Satius
 est ita esse, etiāsi ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Ve-
 rū enimvero prisci illi,
 Charon, nostri quales ad
 venire solebant, quā for-
 tes atque animosi om-
 nes, cruore madidi, &
 vulnerib. pleni pleriq;. Nunc
 autem, aut vene-
 no aliquis a filio interfe-
 ctus, aut ab uxore, aut
 præ nimia voluptate, tu-
 mefacto ventre & cru-
 ribus adveniunt. Pallidi
 enim omnes, & ignavi,
 neque similes prioribus
 illis. Plurimi autem ip-
 sorum etiam pecuniarū
 causa veniunt, factis, ut
 videtur, mutuo sibi insi-
 diis. CHA. Omnino. n.
 experibiles illæ sunt. ΜΕΡ.
 Proinde neq; ego
 videar peccare gravius
 aliquid, si vel acerbius
 abs te exigam, ea quæ
 mihi debes.

Plutonis & Mercu-
 rij.

Senem ne nosti, istum
 ætate omnino confectū
 dico, Eucratem divitem
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quam quinquaginta millia. M. Noui, Sicionium illum dicis. Sed quid postea? P. L. V. Viuere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe huc ordine omnes. M. s. Atqui absurdum hoc videri queat. P. L. V. Haudquaquã, imo iustissimũ. Quam enim ob causam illi adeo operant illũ mori? nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifeste utique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat, at tamẽ sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo, & in summa varia quædã adulandi ratio

παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κληῖρον δὲ θηρεύοντες, πεντακισμύριοι; Εἰμ. γὰρ, τὸν σικυώνιον φῆς. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὲν ὃ Εἰμὴ ζῶν ἔασον ὅπῃ τοῖς ἐγγήκοντα ἔτισιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπμετρήσας ἄλλα τοσοῦτα, εἴγε οἶόν τε ὧν, καὶ ἔτι πλείω. τοῦ δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν γέγον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοῦ ἄλλους κατέσπασον ἐφελῆς ἅπαντας. Εἰμ. ἀτοπον αὖ δόξεις τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαίωτατον. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, εὐχόμενοι σποθαρεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, οὐδὲν προσήκοντες. ὃ δὲ πάντων βεβιωκότατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θηρεύουσιν ἐν γε τῷ φανερῷ. καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πάντα πρόδηλα, δύσσειν δὲ ὅμως, ὑποχνοῦνται, ὧν γὰρ. καὶ ὅπως ποιήσῃ τις ἢ κολακεία

ἄνδρων. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἔστω ἀθάνατος. οἱ δὲ, προαπί-
 τωσαν αὐτὲ μάλιστα ὅππῃ χα-
 ρύντες. Ερ. γελοῖα πείσονται,
 πανούργοι ὄντες. πολλὰ καὶ
 κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ
 οὐτοῦ, καὶ ἐπελπίζει. καὶ
 ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἔοικώς, ἐρ-
 ῶτα πολὺ μᾶλλον ἢ νέων.
 οἱ δὲ, ἤδη τὸν κληῖρον ἐν σφί-
 σι διηρημένοι, βοάσονται, ζώμι
 μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τι-
 θέντες. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν
 ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσ-
 περ ἰάλεως ἀνέβησάτω. οἷδ'
 ἀπὸ μέσων τῆς ἐλπίδων τὴν
 ὀνειροποληθέντα φλοῦτον ἀ-
 πολιπόντες, ἠκέτωσαν ἤδη
 κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
 Ερμ. ἀμέλησον ὦ Πλούτων.
 μετελεύτομαι γὰρ σοι ἤδη
 οὐκ οὐ κατ' ἓνα ἐξῆς. ἐπὶ αὖ
 δὲ σιμαίεσι. Πλου. κατὰ-
 σπα. ὁ δὲ παραπέμψαι ἔχα-
 στον, ἀντὶ γέροντος οὐθις προ-
 σήκῃς γυμνός.

Τερψίωνος καὶ
 Πλούτωνος.

Τοῦ-

tio illorū hominum est.
 Quamobrem ipse quidē
 immortalis sit, illi autē
 præ ipso abeant, frustra
 hiantes. M e r. Ridicu-
 la patientur, sceleratū
 cum sint. Sed tamen &
 ille admodum scite cir-
 cūducit illos, & spe pas-
 cit inani, & in summa
 semper morituro simi-
 lis, multo validus magis
 est, quam quisquam iuve-
 nis. Illi autem hæredi-
 tate inter se diuisa, pas-
 cuntur, vitam quandam
 beatam secū ipsi animo
 præcipientes. P l u. Pro-
 inde ipse exuta senectū-
 te, quemadmodum Io-
 laus ille, in iuvenem re-
 deat. Illi autem in ipsa
 media spe, diuitiis illis,
 quasi per somnum specta-
 tis, destituti abeant iam
 huc, mali male mortui.
 M. Alias res cura, Plu-
 to, iam enim accersam
 tibi illos, aliū super ali-
 um ordine, septem autē,
 opinor, sunt. P. Deducas
 licet. Ille autē mittat sin-
 gulos p̄ se, ex senē iterū
 in adolescentē cōuersus.

Terpsionis & Plu-
 tonis.

Iu-

Iustum ne hoc est o
 Pluto, me quidem e vi-
 ta obiisse, triginta cum
 sim annorum, Tueritum
 vero senem septuagena-
 rium, & ultra, adhuc
 vivere? P L V. iustissimū
 quidem o Terps. Nam &
 si ipse viuit, certe ad nul-
 lius tamen mortem affe-
 ctus est, tu vero omni
 tempore illius heredita-
 tem expectans, eum mo-
 ri avidissime cupiebas.
 T E R. Nonne opus fue-
 rat, quum senex sit, ne-
 queatque de cætero suis
 uti diuitiis, locum dare
 iuuenibus? P L V. Nouas
 o Terpsio statuis leges,
 quum ad voluptatem di-
 uitiiis uti nequeat, ipsum
 e vita decedere. Aliter
 autem & Parca & natu-
 ra statuisse videtur. T E.
 Proinde hanc ob huius-
 cemodi accuso ordinem,
 decebat enim has res suc-
 cessione graduque fieri,
 senē primo, deinde qui
 in ea ætate sequeretur
 mori. Haudquaquam au-
 tem exerceri, aut vivere
 qui senectute decrepitis
 esset, qui tres duntaxat
 dentes habeat, cui vix
 deseruiunt oculi, qui cur-
 ua-

Τούτο δὲ Πλούτον δίκαιον,
 ἐμὲ μὲν τεθναῖναι τριάκοντα
 ἔτη γεγονότα, καὶ ὃ ὑπὲρ τὰ
 ἐνενήκοντα γέροντα Θούκρην
 ζῶντι; Πλού. δικαίονταίον
 μὲν οὐκ ὦ Τέρψιον, εἰ γὰρ ὁ μὲν
 ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθα-
 νεῖν τῷ φίλῳ. σὺ δὲ, παρὰ πάν-
 τα καὶ χρόνον ἐπεβούλευες αὐ-
 τῷ, πεινῶν καὶ κληῖρον. Τερ-
 σ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ
 αὐτὸν δυνάμην, ἀπελθεῖν
 τῷ βίῳ, παραχωρήσαντα τοῖς
 νέοις; Πλού. καὶ γὰρ ὁ Τέρ-
 ψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι
 τῷ πλούτῳ χήσασθαι δυνά-
 μην, πρὶς ἡδονῇ ἀποθνήσ-
 κειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ
 ἡ φύσις διέταξεν. Τερ. οὐκ
 οὐκ ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον
 μακρῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν
 πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ με-
 τῷ τῷ, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτόν. ἀναστέφεις δὲ μηδα-
 μῶς, μηδὲ ζῶν μὲν καὶ ὑπὲρ ἡ-
 ρων, ὁδόντας βεῖς ἔτι λοιποὺς
 ἔχοντα, μόγις ὄρωντα, οἰκέ-
 ταις

ταῖς τετράσιν ὅππεκυφότα,
 κορύζης μὲν πλὴν εἶναι, λήμης
 δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦς μεσὶν ὄν-
 τα, εὐδὲν ἔτι ἠδὲ εἰδ' ἴτα,
 ἔμφυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς νέων καταγελάμενον,
 ἀποθνήσκειν δὲ καλλίσους,
 καὶ ἐξῆρωδρισάτους νεανίσ-
 κους. αὖθις ποταμῶν του-
 τῶγε ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέ-
 ναι ἐχέω, πόσῃ καὶ τεθνή-
 ξεται τῆς γερόντων ἑκάστος,
 ἵνα μὴ μάττω αὖ ἐνέους ἐθε-
 ράπειον. νῦν δὲ τὸ τῆς πα-
 ροικίας, Ἡἄμαξα τὴν βρομῇ
 πολλάκις ἐμφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὦ Τέρψιον πολὺ
 σιωπώτερον γίνεται, ἢ περ
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὅππε χαί-
 ρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γερόντων εἰσποιεῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; τριγασροῦ
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπόμενοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοῖς ἠδίστον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπο-
 θανῆν εὐχεσθε, τοσαῦτο
 ἅπα-

uatus a quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique
 voluptatis degustans,
 haud aliter existens, quā
 animatum quoddam se-
 pulchrum, ab ipsa iuue-
 tute derisum. Et contra
 mori optimos atque ro-
 bustissimos adolescētes.
 Nam hoc perinde esse vi-
 detur, ac si flumina sur-
 sum deferantur. Aut sal-
 tem scire necesse foret,
 quando & senum quili-
 bet obiturus esset, ne
 quos, prout eis mos est,
 fallerent. Nunc vero il-
 lud accidit, quod pro-
 uerbio dici solet, Qua-
 driga bouem sepiissime
 ducit. P. L. V. Hæc quidē
 o Terpsio, prudentius fi-
 unt, quam tibi profecto
 videntur. Verum & vos
 quid passi estis? quod re-
 bus alienis gaudetis, &
 senib. filiis o. batis, vos-
 met tantopere in adop-
 tionem traditis, quam-
 obrem in derisum addu-
 citi, ab illis sepe limini,
 quod quidem plurimis
 sit periuicundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnib. quā gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, præsertim quidē si liberis sint orbatī, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignū est, omnem eorum substantiam consequuntur, ac illi tristitia affecti, suæque spe delusi, dentibus fremūt. ΤΕΡ. Omnia hæc vera sunt, quæ de me & Tuerito autumas. Quantum enim meorum ille devoravit, quū semper eum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendo, & internum quiddā, perinde atque ex ovo pul-
lus aliquis immaturus, Aridendo ægritudinem

ἀπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καὶ γὰρ τινὰ ταύτῃ τέχνῃ συνενοήκατε, γράων καὶ γερόντων ἐρώντες. καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκνοὶ εἶναι. οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν αὐέραςοι. καὶ τοι, πολλοὶ ἡδὴ τῶν ἐρωμένων συνέντες ὑμῶν τῷ πανουργίᾳ τοῦ ἐρωτός, καὶ τύχῃ παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάθονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπεκληθήσαν μὲν οἱ παῖλαι δορυφορήσαντες. ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποσφίοντες τοὺς ὀδόντας, ἀποσφυγνύουσιν. ΤΙΣ. ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμοὶ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, αἰετὸν ἢ ζεῦσαι δοκῶν; καὶ ὅποτε ἐσίοιμι, ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ὄξω ὡς νεοπῆς ἀτελὲς ὑποκρῶζων, ὥς ἐγὼ γὰρ ὅσον αὐτίκα οἶδμι.

οἶόμενος ὀπιθήσειν αὐτὸν τῆς
σοροῦ, ἐπεμπὸν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπερβάλωιντό με οἱ
ἀντερχαί τῇ μεγαλοδωρεῇ.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἀρτυπνος ἐκείμην ἀριθ-
μῶν ἕκαστα, καὶ διατάπων.
ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ὑπο-
δανεῖν αἷτια γέγενηται, ἀ-
ρτυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ
τοσοῦτόν μοι δέλεαρ κατα-
πιὼν, ἐφεισάκει θαπτομῶν
πρώτῳ ἐπιγελῶν. Πλού-
τῳ γε ὦ Θούκριτε, ζῶης ὀπι-
μήκισον, πλούτων ἅμα, καὶ
σὺν τοιούτων καταγελῶν.
μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ὑποθά-
νεις, ἢ προπέμψῃς πάντας
σὺ κόλακας. Τερ. τοῦτο
μὲν ὦ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἡδι-
στον ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης
προτεθνήσκειται Θουκρίτου.
Πλού. Δάρεται ὦ Τέρψιον.
καὶ Φεῖδων γάρ, καὶ Μέλαν-
δος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προ-
ελεύονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
παινῶ ταῦτα. Ζῶης ὀπιμή-
κισον ὦ Θούκριτε.

Ζῶν.

simulabat. Vnde quanto
citius eum ad sepulchrū
duci existimabam, tan-
to plus illi donorū mit-
tebam, ut ne ii, qui amo-
re concurrebant, mure-
ribus me præclaris vin-
cerent. Plerumque etiā
præ nimia sollicitudine
in somnis iacebam, sin-
gula enumerans, ac vñ
quodque disponens. Ea-
que etiam causa interi-
tus mihi fuit, cura & vi-
gilix. Ille autem deglu-
tito hoc illectamēto meo
tanto, adstitit mihi, qua-
do sepeliebar paulo an-
te, irridens. P L V. Euge
o Tucrite, diutissime vi-
uas, una & diuitiis abun-
dans, & huiusmodi
homines deridens, neq3
prius moriaris, quā hos
blanditores cunctos præ-
mitras. T E H. Hoc qui-
dem o Pluto perivcun-
dum mihi foret, si ante
Tucritum Chariades vi-
ta decederet. P L V. Boni
animi sis o Ter. & Phido
etiam, & Melanthus, &
omnes penitus ipsū præ-
cedent, suis ipsorū curis
confecti. T E. Hæc ego
sum opere laudo, o Tucri-
te diutissime viuas.

I :

Zc

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

At tu Callidemides,
quo pacto interisti? Nā
ipse quemadmodum Di-
nix parasitus cū essem,
immodica ingurgitatio-
ne præfocatus fuerim,
nōsti, aderas enim mori-
enti. CAL. Aderam Ze-
nophantes. Porro mihi
nouum quiddam atque
inopinatum accidit. Nā
tibi quoq; notus est Ptœ-
odorus ille senex. ZEN-
OPH. Orbem illum di-
cis, ac diuitem, apud
quem te assidue versari
conspiciebam? CAL. Il-
lum semper captabam,
colebamque, id mihi pol-
licens fore, ut meo bono
quamprimū moteretur.
Verum quum ea res in
longum proferretur, se-
ne videlicet, vel ultra
Tithonios annos viuen-
te, compendiariam quā-
dam excogitavi viam,
qua ad hæreditatem per-
uenirem. Siquidem emp-
to veneno, pocillatori
persuaseram, ut simulat-
que Ptœodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθανες, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι
παράτυχος ὢν Δεινίου, πλέ-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀ-
πεπνίγην, οἶδα. παρεῖς γὰρ
ὑποθήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρεύῃ ὦ Ζηνοφάντης. τὸ δὲ ἐ-
μὲν, παρέδοξόν τι ἐγνώστο.
οἶδα γὰρ καὶ σύ σου Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα. Ζη-
τὸν ἀτεκνον, τὸν πολούσιον,
ὥς σε τὰ πολλὰ ἤδειν σωθόν-
τα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπερχνού-
μηνος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμῳ
τεθνήξειναι, ἐπεὶ δὲ τὸ
παῖγμα ἐς μήκιστον ἐπεγί-
νετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνί-
ον ὁ γέρον ἔζη, ὅπτοιμιν
τινα ὁδὸν ὅπῃ τὸν κληῖρον ἐξ-
εῦρον. παριάμενος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπειτα τὸν οἶνο-
χρόν, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν,
πίνει δ' ὀπρὶκῶς, ζω-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λικα

λικα, ἔτοιμον ἔχον αὐτὸ, καὶ ὑπιδραῦσαι αὐτὴν. εἰ δὲ τοῦτο ποίησαι, ἐλεύθερον ἐπωμοτάμην ἀφίσειν αὐτόν. **Λη.** τί οὐκ ἐγγύς το; πάνυ γὰρ τι παρέδωξον ἐρεῖν ἔοικας. **Καλ.** ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δὴν ἤδη ὁ μαχευκίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, πῶ μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ πῶ ἔχυσαν τὸ φάρμακον, πῶ δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκιν. εἶτα ὁ μὲν ἐπινεν. ἐγὼ δὲ οὕτως μάλα ἐπιδάδην ἐκείμην, ὥστε βολιμαῖος αὐτ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς ὦ Ζήνῳφαντες; καὶ μὲν οὐκ ἔδειγε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελάειν. **Λη.** ἀσεία γὰρ ὦ Καλλιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρον ὅ, τί πρὸς ταῦτα; **Καλ.** πρῶτον μὲν ἐπιδάραχθαι πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα σωαῖς οἶμαι τὸ γελοῦς καὶ ἐγγύς, ἐγγύς καὶ αὐτός, διὰ γε ὁ οἰνευχὸς ἐπεγασαί. **Λη.** πάλιν ἀλλ' οὐδὲ σὲ πῶ

calicem iniceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manumissurum. **Ze.** Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. **C.** Vbi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenū, Ptoodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectum stratus sum, suppositiciū videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. **Ze.** Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res evenit. Porro senex ille, qd interim? **Cal.** Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, putapocillatoris errore factum, risit & ipse. **Ze.** Recte sane. Tametsi nō

oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiam si paulo serius.

Cnemonis & Damnippi.

Hoc illud est quod vulgo dici consuevit, Hinus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C. Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delusus miser, iis quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D A. Sed isthuc quidnam euenit? C N E. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbus esset, imminente morte captabam, assidens atque inferuiens. Neque ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoque mihi visum est scitum, consultumque, ut testamentum proferrem ac publicarem; quo illum rerum mearum in solidum heredem institue-

ῥητόμον ἐχρῶ τραπέδαι. ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἔω.

Κνήμον & Δαμνίππου.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Οὐβερὺς τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνή. Πωδάρη ὅ, τί ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφιδεὺς ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβουλόμην αὖ μάλιστα χεῖν τὰ μὰ, παρὰ λιπὼν. Δα. Πῶς τοῦτ' ἐγμήτεο; Κνή. Εὐμβλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἀτεκνον ὄντα, ἐξεράπτειον ὅττι θανάτῳ. καὶ κείνος οὐκ ἀνδρῶς τιμὴν δειραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δέδωκε διαθήκας εἰς τὸ φανερόν, ἐπ' αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κείνῳ

τος ζηλώσεις, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξεις. Δά. τί οὐ
δὲ κεῖνος; Κρη. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐνέγραφε
ταῖς ἐαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἄφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέλους μοι
ἐπιπετόντος, καὶ γὰρ Ερ-
μόλαος ἔχει τὰμα, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
πρὸς δελέατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐτόν σε τὴν ἀλιέα. ὥς
σέφισμα κατὰ σαυτοῦ
συντέθεικας. Κρή. ἔοικα,
οἰμῶζω τοιγαροῦν.

Σιμύλα καὶ Πο-
λυστράτου.

Ηκεῖς ποτὲ ὦ Πολύστρατε
καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι
οὐ πολὺ ὑποδέοντα πρὸς ἑκα-
τὸν βεβιωκώς. Πολυ. ὀκτῶ
ἐπὶ ταῖς ἐνεγήμεναις ὦ Σί-
μυλα. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκον-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πο.

tueram, nimirum ut il-
le vicissim idem faceret
meo provocatus exēplo
D A M. Ac quid tandem
ille? C N E. Quid ille suo
in testamento scripserit
id quidem ignoro. Cæ-
terum ego repente atq;
insperato e vita decessi,
tecti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea
possidet, lupi cuiuspiam
in morem ipso hamo cū
esca pariter avulso. D A.
Imo non escam modo cū
hamo, quin etiam te quo-
que piscatorem simul ab-
stulit. Itaque technam
istam, in tuum ipsius ca-
put struxeras. C N E. Sic
apparet, idque adeo de-
ploro.

Simyli & Polystra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P. Nōaginta octo
Simyle. S i m. Sed quinā
triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueras
superstes? Nam ipse perii
te ferme septuagena-
rio. P O L Y S T. Quam
I 4 sue

suavissime profecto, etiam hoc mirum tibi videbitur. S i m. Mirum uero, siquidem tibi primum seni, deinde invalido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suaue? P o l y. Principio nihil erat quod non possem, præterea pueri formosi complures aderant, tum mulieres nitidissimæ, unguenta, vinum mire fragrans, postremo mensæ vel Siculis illis lautiores. S i m. Nova narras, nā ego te plane sordidum ac parcissimū esse sciebam P. Atque vir præclare ex alienis arcis opes mihi subscebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas veniebant, simulque ex omni rerum genere, quæ terrarum ubiuis pulcherrimæ reperiantur, munera deportabantur. S i m. Num me defuncto regnum gessisti? P. Minime, verum amantes habebam innumeros. S i m. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natu cum esses, vixque tibi dentes superessent

qua-

ὑπὸ ῥήδισα, εἰ καὶ σοὶ παραδόξον τοῦτο δοῖται. Σ i. παράδοξον. εἰ γέρον τε, καὶ ἀδενῆς, ἀτεκνὸς τε προσέτι, ἠδὲ αἰμα τοῖς ἐπὶ βίῃ ἐδυάτο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἐδυάμην. ἔτι καὶ παῖδες ὥρᾳσι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνδοσμίαν, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σ i. καὶ γὰρ ταῦτα. ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρξει μοι ὃ γενναῖον παρ' ἄλλων τὰ γαθὰ. καὶ ἔωθεν μὲν αὐτὸς ὅτι θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί, μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο, ἃ πανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιπα. Σ i. ἐτυραννήσας ὃ Πολύστρατε μετ' ἐμῆς; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίους. Σ i. ἐγέλαισα. ἐρασὰς σὺ τηλικούτους ὄν, ἐδόντας τέτταρας ἔχων

ἔχων; Πολυ. νὴ Δία τοῦ
 αἰετοῦ γε τῷ ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ὄρεος ὄν-
 τα, καὶ ληῶντα πορτέ-
 τι, καὶ κρηζῶντα, ὑπε-
 ρήδοντο διεραπύοντες. καὶ
 μακάριος ἡμῶν αὐτῶν, ὅν-
 τινα αὖ καὶ μόνον πορτέ-
 βλεψα. Σιμ. μῶν καὶ
 σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων
 πρὸς Ἀφροδίτῃ ἐν Χίου
 διεπρόδμευσας, εἰτά σοι
 εὐχαρδύῃ ἔδωκε νέον εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ὅς ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 πειπόδητος ἡμῶν. Σιμ.
 ἀνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔ-
 ρως οὕτως πολλὸς ὢν, ὁ
 πρὸς τοὺς ἀτέκνους καὶ
 πλουτίους γέροντας. Σι-
 μῶν μανθάνω σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χερσὶς Ἀφροδί-
 τῃς ἡμῶν. Πολυ. ἀτὰρ
 ὃ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 τῶν ἐρασῶν ἀπολέλαυκα,
 μονο-

quatuor? P o l. Habebā
 per Iovem equidem op-
 timates civitatis, cumq;
 essem cum senex tū cal-
 uis, sicuti vides, præter-
 ea lippiens etiam ac se-
 nio cæcutiens, postremo
 naribus mucosis, tamē
 cupidissime mihi inter-
 uiebant, adeo ut is fe-
 lix videretur, quæcunq;
 vel aspexissem modo.
 S i m. Num tu quoque
 quemadmodum Phaon
 ille, Venerem aliquam
 e Chio transuexisti? ut
 ob id optanti tibi illa de-
 derit rursus ad iuuen-
 tam redire, ac denuo for-
 molū atque amabilem
 fieri. P o l. Haudqua-
 quam, quin magis quam
 talis essem qualem dixi,
 tamen supra modū ada-
 mabar. S i m. Aenigma-
 ta narras. P o l. Atqui
 notissimus est hic amor,
 cum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos
 diuites. S i m. Nunc tua
 forma vnde tibi profe-
 cta fuerit intelligo vir e-
 gregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parū
 multas comoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,
 I s pro-

propemodum etiam ad-
 ratus ab illis. Porro sæ-
 pius etiam quasi procax
 illis illudebam, excludēs
 interdum nonnullos eo-
 rum, interim illi inter
 sese decertabant, & in
 ambiendis primis apud
 me partibus, alium ali-
 us antecire nitebatur. S.
 Sed age de facultatibus
 tuis quid tandem statue-
 ras? P O L. Palam quidē
 affirmabam, me unum-
 quēq; illorū relicturū
 hæredē, idq; illi cū cre-
 derent futurum, certa-
 rīm se quisque obsequen-
 tiorem atque adulantio-
 rem præbebat. Cæterū
 alteras illas veras tabu-
 las, quas apud me set-
 uaueram, reliqui, in qui-
 bus omnes illos plorare
 iussi. S I M. At postremā
 illæ tabulæ quæm pronū-
 tiabant hæredem? num
 e cognatis quæmpiam?
 P O L. Non per Iouem;
 imo nouitium quendam
 ex formosis illis adoles-
 centulis, natione Phry-
 gei. S I M. Quot annos
 natum Polystrate? P O-
 L. I. Viginti ferme. S I.
 Iam intelligo, quib. ob-
 sequiis ille te demerue-
 rit.

μονογουχὶ προσκαυνόμενος
 ὑπ' αὐτῆς. καὶ ἐθροπύ-
 μω δὲ πολλάκις, καὶ ἀ-
 πέκλειον αὐτῆς τινὰς ἐνίο-
 τε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ
 ἀλλήλους ὑπεριβάλλοντο ἐν
 τῇ φει ἐμὲ φιλοτιμία. ΣΙ.
 τέλος δ' οὐδ', πῶς ἐβου-
 λούτω φει τῆς κτημά-
 των; Πολυ. ἐς τὸ φανε-
 ρὸν αὐτὸν ἕκαστον αὐτῆς κλη-
 ρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφα-
 σκον. ὃ δ' ὀπίσκει τε, καὶ
 κολακευτικώτερον παρι-
 σκεύαζεν ἑαυτόν. ἄλλας
 δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
 κας ἐκείνας ἔχων, κατέ-
 λιπον, οἰμώζειν ἀπαι-
 φράτας. ΣΙ. τίνα δ' αἱ
 τελευταῖαι τὴν κληρονόμην
 ἔχον; ἢ σου τινὰ τῆς ἀπὸ
 τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὰ
 Δί', ἀλλὰ νεώτητὸν τινὰ
 τῆς μειρακίων τῆς ὠραίων
 φεύγα. ΣΙ. ἀμφὶ πότα ἔτη
 ὃ Πολύστρατε; Πολυ. χε-
 δὸν ἀμφὶ τὰ ἑκοσι. ΣΙ.
 ἤδη μανθάνω, ἃ τινὰ
 σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.

Πολ.

Πολυ. πάλιν ἀλλὰ πολὺ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ὢν,
καὶ ὀλεθρὸς. ὃν ἦδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἄριστοι δεραπύου-
σιν, ἐκεῖνος τοίνυν ἐκλη-
ρονόμητέ μου. καὶ νῦν ἐν
ταῖς εὐπατερίδαις ἀριθμεῖ-
ται, ὑπερυψηλὸς μὲν τὸ
γένος, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ συγγένετος, καὶ
Νιρέως καλῆϊων, καὶ Ο-
δυσσεως σωετώτερος λε-
γόμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι
μέλει, καὶ στρατηγησάτω
τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεῖ-
νοὶ δὲ, μὴ κληρονομεῖτω-
σαν μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμού.

Ακούσατε ὥς ἔχει ἡμῖν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῖν, ὥς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν ὄντι,
καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
καὶ ὢν τραπὴ ὅπῃ θάτερος,
εἰχθήσεται περιτραπέν. ὅ-
μεις

rit. P o l. Attamen mul-
to illis dignior qui scri-
beretur hæres, etiam si
Barbarus erat ac perdi-
tus, quem iam ipsi etiā
optimates colunt captāe
que. Is igitur mihi extitit
hæres, iamque inter
patricios numeratur, sub
raso mento, barbaroque
cultu ac lingua, quin eū
Codro generosiorē,
Nireo formosiorē, Vlyc-
se prudentiorē esse præ-
dicant. S i m. Non labo-
ro, ut totius Græciæ sit
imperator, si libet, modo
ne illi potiantur hære-
ditate.

Charon, Mercuri-
us, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
sias, Philosophus,
Rhetor.

Audite quo loco sint
res nostræ. Equidē par-
ua est nobis, quemad-
modum videtis, & cario-
sa navicula, & quæ un-
dique perfluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submersa
peribit, atque vestram
tam multi simul conflue-
unt,

unt, & singuli plurimas
 sarcinas afferunt. Quod
 si cum his nauculam cō-
 scenderitis, vereor ne
 postea vos facti pœnite-
 at, maxime vero eos, q-
 nandi sunt imperiti. M.
 Quid igitur faciendum
 erit, ut sine periculo na-
 uigemus? C H A K. Ego
 vobis dicam, nudos vos
 ingredi oportet, atque
 ista omnia quæ superflua
 sunt, in litore relinque-
 re. Nam sic etiam vix ca-
 piet vos naucula. Tibi
 vero Mercuri deinceps
 curæ erit, neminem ex
 illis recipere, nisi nudus
 sit, & supellectilem ab-
 iecerit. Itaque ad ipsas
 scalas te statuas, ipsosq-
 cognoscito, & suscipito,
 nudosq- ingredi cogito.
 M E K C V. Recte dicis,
 atque sic faciemus. Quis
 est ille primus? M E N I.
 Ego Menippus sum. Ec-
 ce autem peram & bacu-
 lum in paludem abieci,
 verum recte feci, qui pal-
 lium non acceperim. M.
 Ingredere o Menippe
 vir optime, primumque
 apud gubernatorem na-
 vis, locum accipe, in ip-
 sa summitate quo omnes
 pos-

υμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα
 ἦκετε, πολλὰ ἐπιφρεσμένοι ἑ-
 κατος. ὡς οὐ μὲν τούτων ἐμ-
 βήτε, δέδια μὴ ὑστερον μετα-
 νοήσεις, καὶ μάλιστ' ὁπόσοι νεῖν
 οὐκ ἐπίστασθε. Νε. πῶς οὐ
 ποιήσαντες, εὐπλοήσομεν; Χά.
 ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς
 ἐπιβαίνην καὶ, ἀποδείξαι τού-
 τα πάντα ἐπὶ τῇ ἡῖνος κα-
 ταλιπόντας. μέγιστον γὰρ αὖ καὶ
 οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθη-
 μέιον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μελήσει
 τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέ-
 χεσθαι αὐτῷ, ὅς αὖ μὴ φίλος ᾖ,
 καὶ τὰ ἐπιπλά ὥσπερ ἔφλω ἀ-
 ποβαλὼν. παρὰ δ' ἢ ἀποβά-
 θραν ἐς ὧς, διαβίωσκει αὐτοῦ,
 καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνοὺς ἐπι-
 βαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. οὐ λέ-
 γεις. καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὐτο-
 σὶ τις ὁ πρῶτος ὅστις; Μέ.
 Μένιππος ἐγώ γε. αἴ μ' ἰδοὺ ἢ
 πῆρξέ μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάν-
 τρον, ἐς τὴν λίμνην ἀποδείξο-
 ναι. τὴν τρίβωνα δ' οὐδ' ἐκό-
 μισα, οὐ ποιῶν. Ερ. ἐμβαινέ
 ὦ Μένιππε αὐδῶν ἄριστε, καὶ
 τὴν προεδρίαν ἔχει παρὰ τῇ κυ-
 βερνή-

Βεργήτιω ἐφ' ὑψηλοῦ, ὥς ὅπ-
 σκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς
 δ' οὗτος, τίς ἐστὶ; Χα. Χα-
 μύλεως ὁ μεγαρικὸς, ἐπὶ ῥα-
 σος, οὗ τὶ φίλημα διτάλαν-
 τον ἔω. Ερ. Σπώδουθι τοιγα-
 ρὺ τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήματα, καὶ τὴν κ-
 μὴν τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅπ-
 ρον παρειῶν ἐρέθισμα, καὶ τὸ
 δέμα ὅλον. ἔχει καλῶς. οὐ-
 ζωνος εἶ, ὅπως αὖτε ἦδεν. ὁ δ' ἔ-
 πορφυρεῖ δα οὗτος, καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελοῶν τύραννος. Ερ. τί οὖν
 ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρε; Λά. τί οὖν ἐχέω ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἢ κεν τύραννον
 αἰδεῖσθαι; Ερ. τύραννον μὲν οὐδα-
 μῶς, νεκρὸν δ' μάλα. ὥς ἐσπώ-
 δου ταῦτα. Λάμ. ἰδού σοι ὁ
 πλοῦτος ἀπέρριπτο. Ερ. καὶ τὸ
 τύπον ἀπόρριπτον ὦ Λάμπι-
 χε, καὶ τὸ ὑποπόδιον, βαρὺς γὰρ
 τὸ πορφυρεῖον, συγερμπεσύνει.
 Λά. ὅκου ἄλλα τὸ διάδημα
 ἔασόν με ἔχον, καὶ τὸ ἐφεστίδα.
 Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἄφες

possis intueri. Verum
 quis ille formosus est?
 CHA. Charmoleus sum
 Megarensis ille amator,
 cui osculum unum duo-
 bus talētis conficit. M.
 Exue igitur istam pul-
 chritudinē, & labia una
 cum osculis, istam etiā
 densam comam, & gena-
 rum ruborem, adeoque
 totam cutē. Bene se res
 habet. expeditus es, in-
 gredere nunc Quis vero
 ille est purpuratus & dia-
 demate præcinctus, gra-
 uitatem quandam præ-
 se ferens? Quis es tu?
 LAMP. Lampichus sum
 Gelorum tyrannus. M.
 Quid igitur cum tot sar-
 cinis venisti? LAMP. An-
 ne nudum aduentare cō-
 ueniebat tyrannum? M.
 Nequaquam tyrannum,
 sed mortuum, itaque de-
 pone ista. LAMP. Ecce
 abieci diuitias ME. Sed
 superbiam o Lampiche
 & fastum etiam abice,
 nam ista si in nauiculam
 coincidant, vehemente r
 grauabunt eam. LAMP.
 Igitur sine ut diadema
 habeam saltem & stragu-
 lum. MER. Nequaquā,
 imo & hæc relinquito.
 LAMP.

L A. Sit ita. Quid præter
ea via? Nam omnia, ut
vides, abiici. M E. Cru-
delitatem etiam, & a-
mentiam, & violentiã,
& iracundiam, atque his
similia deponere. L A M P.
Ecce nudus sum. M E R.
C V R. Ingredere nunc.
Tu vero pinguis admodũ
& carnosus quis es? D A.
Damafias ego sum ath-
leta. M E R C V R. Certe
videris ille esse, scio e-
nim te sæpe in palæstris
a me visum. D. Ita est o
Mercuri, verum accipe
me, nudum existentem.
M E R C V R. Nequaquã o
bone vir, nudus es tan-
ta carne circumdatus, ita
que exue eam. Nam si
vel alterum tantum pe-
dem in nauem posueris,
submerges eam. Sed &
coronas istas & præco-
nia abucito. D A M A S.
En plane nudus sum, ut
vides, & simili cum aliis
mortua statura. M E R.
Sic præstat leuem esse,
itaque inscende iam. Et
tu o Crato diuitias abii-
ce, præterea molliciem
& delicias, neque feras
tecum Epitaphia, neque
maiorum tuorum digni-
tates.

ἀφες. Δά. εἴην. τί ἔτι, πάν-
τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Ερ. καὶ
τὴν ὀμότητα, καὶ τὴν ἀνοίαν,
καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ
ταῦτα ἀφες. Δάμ. ἰδοὺ σοι,
φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἤδη.
σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρ-
κος, τίς εἶ; Δά. Δαμασίας
ἀθλητής. Ερ. γὰρ εἰκας, οἶ-
δα γὰρ σε; πολλὰ κίς ἐν ταῖς
παλαίστραις ἰδὼν. Δά. γὰρ
ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παρέδεξάί με
γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμ-
νὸν ὦ βέλῃς, τοσούτας σάρ-
κας πειβεβλημένον, ὥς ἐκ
πόδουθι αὐτάς. ἐπεὶ κατα-
δύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον
πόδα ὑπερθεῖς, μόνον. ἀλλὰ
καὶ τὰς σεφάνους τούτους ἀ-
πὸ ῥέεψον, καὶ τὰ κρητύμμα-
τα. Δά. ἰδοὺ σοι γυμνὸς ὡς
ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσο-
στάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
Ερ. οὕτως ἀμείνον ἀβαρὴ ἔ-
ναι. ὥς ἐμβαινε. καὶ σὺ δὲ
πλοῦτον ὑποθέμενος ὦ Κρά-
των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ
προσέτι, καὶ τὴν τευφλίαν, μὴ
δὲ τὰ ἐντάφια κρύπτει, μὴ δὲ
τὰ

τά τῶν προγόνων ἀξιώματα.
κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δό-
ξαν, καὶ εἰποῖέ σε ἡ πόλις ἀ-
νεκέρυξεν, οὐκ ἐγέτω δηλο-
νότι. καὶ τὰς τῶν ἀνδραίωντων
ἐπιγραφὰς, μηδὲ ὅτι μέγαν
τάφον ὅπῃ σοὶ ἔχουσιν λέξῃ.
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημό-
νευόμενα. Κα. οὐχ ἔκων μὲν,
ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ
παύσομαι; Ερ. βαβαί, σὺ δὲ ὁ
ἐνοπλος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
τρόπαλον τοῦτο φέρεις; Σερ. α.
ὅτι ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
συστα, καὶ ἡ πόλις ἐτιμωσέ
με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρό-
παλον. ἐν ἄδου γὰρ αἰετοῦν, καὶ
οὐδὲν ὀπλων δέήσει. ὁ στυγὴς
δὲ οὗτος ἀπὸ γε τῶν χιμάτων,
καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς
ἐπηρεκὼς ὅπῃ τῶν φρυγιδῶν,
τίς ὅστις, ὁ τὴν βασιλῆα πάγω-
να καθαιρῶν; Μέ. φιλό-
σοφος τις ὦ Ερμῆ. μάλλον δὲ
γόνος, καὶ τερατείας μεσῆς.
ὥς ἀπόδυστον καὶ τῶν, ὅφει
γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ
πρὸ ἱματίου κρυπόμενα. Ερ.
κατάδου σὺ τὸ χιῆμα πρῶ-
του.

rates. Relinque etiam
genus, & gloriam, item
civitatum de quibus scilicet
bene meritus es, pu-
blica præconia, statuarū
inscriptiones, & dicas,
ne tibi magnum sepul-
chrum construant, nam
& hæc grauant, si in me-
moriā reuocentur. C.
Inuitus certe, sed tamē
abiciam, quid taciā?
M E R. Papæ, Quid tibi
vis armatus? aut quid
illud trophæum tecum
circumfers? C R A. Quia
vici Mercuri, & res præ-
claras gessi, propterea
ciuitas hoc me honore
affecit. M E R. Relinqz
trophæum in terra, apud
infernōs enim pax est, ne-
que ullis armis opus est.
Verum quis ille est, ipso
habitu grauitatem quan-
dā præ se ferens, elatus
& contractis superciliis,
propter curas, longa bar-
ba, quis est ipse? M E N.
Philosophus quidam est
o Mercuri, imo præsti-
giorum & nugarum ple-
nus. Itaque & hunc ex-
ue, videtis enim multa,
eæque ridicula, sub pal-
liolo occulta esse. M. De-
pone tu hunc habitum
pri.

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionū & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item pugnas, & quantam curiositatem. Sed per Iovem aurum etiam hoc, & voluptatē, & impudentiam, iracundiam, delicias & molli-
 tiem secum habet, neque enim latent me ista, etiam si studiose celas. Verum abiice mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua exi-
 stimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum reb. omnib. ingrediaris, quæ quin-
 queterem te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic iu-
 bes. M A N I P. Sed & barbā hanc deponat M. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. εἴτα καὶ ταυτὶ πάν-
 τα, ὦ Ζεῦ, ὅσιν μὲν πλεῖ-
 ὸν ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσιν
 δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ
 κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτικὰς
 ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκατα-
 θάδεις, καὶ ἐννοίας πολυ-
 πλόκους; ἀλλὰ καὶ μα-
 ταιοπονίαν μάλα πολλήν,
 καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ
 ὕβλους, καὶ μικρολογίαν.
 γὰρ Δία καὶ χρυσίον γε του-
 τὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ
 ἀναχλωτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ
 περὶ φύσιν, καὶ μαλακίαν. οὐ
 λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα
 περικλυτοὶ αὐτά. καὶ τὸ
 ψεύδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν
 τύφον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω
 εἶναι τῷ ἄλλῳ. ὥς εἴ γε
 πάντα ταῦτα ἔχον ἐμβαί-
 νοις, ποῖα πεντηκόντηρες
 δέξαστο ἄν σε; ΦΙΛ. ὅπου
 τίθεται τοίνυν οὗτά, ἐπεὶ
 περ οὕτω κελεύεις. ΜΕ. ἀλλὰ
 καὶ τὴν πάγωνά τοῦτον
 ἀποθέσθαι ὦ Εὐμή, βαρυνόμε-
 ὄντα, καὶ λείον ὥς ὀρέσ-
 σεντε μὲν τείχεα εἰς τοῦ-
 λάχι-

λάχιτον. Ερ. εὖ λέγεις. Σπό-
δου καὶ τῆτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
ποκείρων ἔσαι; Ερ. Μένιπ-
πος οὗτος, λαδῶν πέλεκυν
τῶν ναυπηγικῶν, σποκόμε-
νόν τὸν ὀπικόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ
χρησάμενος. Μέ. οὐκ ὦ Ερ-
μῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος.
γελοιότερον γὰρ τῆτο. Ερμ. ὁ
πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε.
ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
πέφηνας, σποθέμενος αὐτοῦ
πῶς κινάβραν. βούλει μι-
κρόν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀ-
φρύων; Ερμ. μάλιστα. ὑπὲρ
τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
ἐπῆρεκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τῆτο;
καὶ δακρύεις ὦ κάθαρμα, καὶ
πρὸς θάνατον σποδειλιάς;
ἔμβηθι δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἔτι
τὸ βαρύτερα ὑπὸ μάλης
ἔχει. Ερ. τί ὦ Μένιππε;
Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολ-
λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμύσα-
σαν αὐτῷ. Φίλο. οὐκοῦν καὶ σὺ
ὦ Μένιππε, σπόθου πῶς ἑ-
λευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
τὸ ἄλυσον, καὶ τὸ γυμναῖον, καὶ
τὸν

minus. ΜΕΡ. Bene di-
cis. Depone & illam. Ρ.
Sed quis abradet? ΜΕ.
Menippus ille securim
accipiens, quibus naues
fabricantur, eam refeca-
bit, utetur autem scalis
naualibus, quibus super
posita barba refecetur.
ΜΕΝΙΡ. Nequaquam
Mercuri, sed da mihi ser-
ram, hoc enim erit ma-
gis ridiculum. ΜΕΡCΥ.
Sufficit bipennis. ΜΕΝ.
Euge, Humanior nunc
appareas, deposito hirci-
no foetore, vis ne ut pa-
rum etiam de superciliis
auferam? ΜΕΡCΥΚ.
Maxime: Nā has super
frontem etiam attollit,
neque scio quo seipsum
extendat. Quid hoc rei
est? Etiam ploras scele-
ste? & mortem times? in-
gredere igitur. ΜΕ-
ΝΙΡ. Vnum quiddam adā-
huc grauissimum gestat
sub alis. ΜΕΡC. Quid
Menippe? ΜΕΝ. Adula-
tionem, Mercuri, quæ il-
li dum viueret, multum
profuit. ΡΗΙ. Igitur &
tu Menippe, tuam abii-
ce libertatem, & loquē-
di audaciam, lætitiā,
animi magnitudinem, &

risum. An tu solus alios
omnes ridebis? **M E R C V**
X I. Nequaquam, sed re-
tine ista, leuia enim sunt
& plane facilia portatu,
& ad nauigandum pro-
sunt. Tu vero Rhetor,
abice istam tantam ver-
borum contradictionem
& antitheses, & simili-
tudines, item periodos
& Barbarismos, atque alia
sermonis pondera. **R H.**
En abicio. **M E R C V.**
Bene se habent res. Ita-
que solve funem, attol-
lamus scalas, attrahatur
anchora, expande velu,
tuque nauta clauum di-
rige, Simus hilares. qd
ploratis o vos amantes?
p̄sertim tu Philosophe,
qui paulo ante tua bar-
ba spoliatus es. **P H.** Quia
existimabam immortalē
esse animam. **M E N I P.**
Mentitur, nā alia sunt,
quæ videntur eum ma-
iore afficere. **M E R C V.**
Qualia? **M E N.** Quia nō
amplius tam oriparas
cœnas habebit, neq; no-
ctu exiens, clam omnib.
circumvoluto palliolo
capiti, ordine omnia ac-
cedet scorta, nec mane
deceptis adolescentibus
sua

τὴν γέλωτα. μένος γοῦν τῶν ἄλλων
γελάσας; **Ερμ.** μηδαμῶς.
ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ
καὶ πάντῃ εὐφορεῖ ὄντα, καὶ παρὰ
τὴν κατάπλουον χεῖρσιν. καὶ ὁ
ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημά-
των πλὴν τοσαύτων ἀπεραν-
τολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ
παρισώσεις, καὶ περὶ λόγους, καὶ
βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βά-
ρη τῷ λόγῳ. **Ρη.** ὦν, ἰδὼν ἀπο-
τίθεμαι. **Ερ.** εὖ ἔχει, ὥς τε
λύει τὰ ἀπόγεια. πλὴν ἀποβά-
ξας ἀνελώμεθα τὸ ἀγκύριον
ἀναπάδω. πέτατον τὸ ἰστί-
ον. εὐθιῶν δὲ πορεύμεν τὸ πη-
δάλιν. εὖ πάθωμεν. τί οἱ
μῶζ' εἶε ὁ μάταιος, καὶ μάστιγα
ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρετίῳις ἀ-
πώγονα διδωμένους; **Φιλο.**
ὅτι ὁ **Ερμῆς** ἀθάνατον ὤμιλεν
ψυχὴν ὑπάρεχεν. **Με.** ψεύδε-
ται. ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν
αὐτόν. **Ερ.** τὰ ποῖα; **Με.** ὅτι
μηκέτι δὲ πνήσει πολυτελεῖ
δαιτνα. μηδὲ νύκτωρ ὕπνῳ, ἀ-
πανίας λανθάνων, πρὶν ἰμαλίσαι
τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλίσσας, περὶ
σιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
πεία

πειρα, καὶ ἔωθεν ἔξαπατῆς
 τοὺς νέους ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀε-
 γύριον λήψῃ. ταῦτα λυπεῖ
 οὐτόν. Φιλ. σὺ δὲ ὦ Μένιπ-
 πε, οὐκ ἀχθῇ σποδανών; Με.
 πῶς, ὅς ἐπερυστα ὅτι τὴ δαί-
 τον, καλέσαντος μηδενός; ἀλ-
 λὰ μείσσῃ λόγων, οὐ κρουγῇ
 τις ἀκούει, ὥσπερ τινων ὑπὸ
 γῆς βοῶντων; Ερ. ναὶ ὦ Μέν-
 πιππε. οὐκ ἀφ' ἐνὸς γε χώ-
 ρου. ἀλλ' ὡ μὲν ἐς πλεὺς ἐκκλη-
 σίαν συναθροίντες, ἄσμενοι
 γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Δαμ-
 πίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 οὐτοῦ συνέχεῃ πρὸς τῆς γυ-
 ναικῶν, καὶ τὰ παλαιὰ νεογνὰ
 ἔντα, ὁμοίως καλεῖν αὐτὸν τῶν
 παίδων βάλλεται ἀφ' ὁνοῖς
 ταῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν τὴν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι ταφίους λόγους
 διεξίεντα ὅτι Κράτῳι τού-
 τῳ. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωλύουσα, ἔξ-
 ἄρχει τοῦ θένοντος σὺν γυ-
 ναξίν ὅτι τῷ Δαμασίῳ. σὲ
 δὲ οὐδεὶς ὦ Μένιππε δακρύει,
 καθ' ἡσυχίαν δὲ καίσσει μένος.
 Μέν.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ
 illi dolent. P H I. Antibi
 molestum non est, Me-
 nippe, quod mortuus es?
 M E N. quomodo posset
 esse molestum mihi, qui
 ad mortem festinaui, ne-
 mine vocante. Verum
 nonne clamor quidam in-
 terim dum nos confabu-
 lamur, exauditus est?
 veluti quorundam in ter-
 ra vociferantium? M E.
 Certe Menippe, verum
 non vno tantum loco ex-
 auditur clamor, sed qui-
 dam in vnum cœtum cō-
 uenientes, cum volupta-
 te derident mortuū Lam-
 pichum, & illius vxorē
 mulieres circumstrepūt,
 atque illius pueri nuper
 admodum geniti, multis
 lapidibus a pueris obru-
 untur. Quidam Diophā-
 tum Rhetorem laudant
 in Sicyone funebres ora-
 tiones recitantem, de
 hoc Cratone. & per Io-
 uem Damasiæ mater plu-
 lans, lamentationem in-
 ceptat vna cum mulierī-
 bus pro Damasia. Te ve-
 ro, Menippe, nemo est q
 deplorat, & trāquillus
 iaces solus. M E N I P-

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, au-
 dies canes miserabiliter
 latrantes propter me, &
 coruos alas cōcutientes
 quando ad sepeliendum
 me conuenient. M E N.
 Fortis es Menippe. Sed
 quia iam transfretauim-
 us, abite vos recta per
 hanc viam ad forum iu-
 dicialē. Ego vero & nau-
 ta alios trāsfuectabimus.
 M E N T P. Feliciter na-
 uigate o Mercuri, nos
 quoque progrediemur.
 Verum quid præterea
 de nobis futurum est? Iu-
 diciū de nobis ferri o-
 portebit, & quidem aiūt
 pœnas esse graues, rotas
 aquilas, & lapides, vni-
 us cuiusque autem vita
 examinabitur.

Cratetis & Dioge- nīs.

Μοίριχον διuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectū, cui
 tot erant naues onustæ
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristēas quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσθαι
 τῆς κυνῶν μετ' ὀλίγων ὠ-
 ρυομένων οἰκλισόν ἐπ' ἐμοί, καὶ
 τῆς κοράκων τυπιομένων τοῖς
 πτεροῖς, ὅπότ' αὖ συναελθόν-
 τες θάπωσί με. Ερ. Ἰννά-
 δας εἶ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ
 καταπεπλύνκαμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνῳ
 ποιοῦντες. ἐγὼ δ', καὶ ὁ πορθε-
 μὸς, ἄλλους μεθελουσέμε-
 θα. Μέ. εὐπρόειτε ὦ Ερμῆ.
 ποιοῦμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 οὐκ ἔτι καὶ μέλῃτε; δικα-
 δύναι δέήσει. καὶ τὰς κα-
 ταδίκας φασὶν εἶναι βαρεῖ-
 ας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους. δειγθήσεται δὲ ὁ ἐ-
 κάστου βίος.

Κρατήτης καὶ Διογένηος.

Μοίριχον τὸν πλούσιον,
 ἐγίνωσκis ὦ Διόγενες, ἢ πάλ-
 νυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὀγκάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀνεψίος Αἰσέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ὁμη-

ὁμηρικὸν ἐμείνο εἰσέθης ὀπλί-
 γειν, ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ σε.
 Διο. τίνας ἐνεκα ὧ Κράτης,
 ἐθεράπευσεν ἀλλήλους; Κρα.
 τοῦ κλήρου ἐνεκα ἐκάτε-
 ρος, ἡλικιωτάι ὄντες. καὶ
 τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
 νερὸν, ἐτίθεντο. Αἰσέαν
 μὲν ὁ Μοίριχος εἰ πορραπο-
 दाοι, δεσπότῃ ἀφίεις
 τῆς ἐαυτοῦ πάντων. Μοί-
 ριχον δὲ ὁ Αἰσέας, εἰ πορ-
 απέλθαι αὐτοῦ. ταῦτα
 μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ, ἐθε-
 ράπευσεν ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
 καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ
 τῆς ἀστρον τεκμαιρόμε-
 νοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ
 τῆς ὀνειράτων, ὥς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλ-
 λά καὶ ὁ Πύθιος αὐτός,
 ἄρετι μὲν Αἰσέῃ παρεῖχε
 τὸ κράτος, ἄρετι δὲ Μοί-
 ρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα,
 ποτὲ μὲν ὅπῃ τοῦτον, νῦν
 δ' ἐπ' ἐμείνον ἔρρεπε. Διο.
 τί οὐκ ἔπειτα ἐχέμετο ὧ
 Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ
 ἄξιον.

Homericum illud in ore
 solebat habere: Aut me
 confice tu, aut ego tete.
 D i o. Cuius rei gratia
 sese captabant inuicem
 Crates? C r a. Hæredi-
 tatis causa, quum essent
 æquales, vterque alterū
 captabant. Iamque te-
 stamenta publicauerant
 ambo, in quibus Mœri-
 ch⁹ (si prior moreretur)
 Aristeam omniū rerum
 suarum dominum relin-
 quebat: Mœrichum vi-
 cissim Aristeam, siquidem
 ipse prior e vita decede-
 ret. Hæc igitur quum
 essent in tabulis scripta,
 illi inter sese captabant
 & alter alterum adula-
 tionibus obsequiisq; su-
 perare contēdebat. Por-
 ro divini, haud scio v-
 trum ex astris id quod
 futurum sit coniectātes,
 an somniis, quemadmo-
 dum Chaldæi faciunt,
 quin & Pythius ipse, nūc
 Aristeam victorem fore
 pronuntiabat, nunc Mœ-
 richum, ac trutina qui-
 dem interim ad hunc, in-
 terim ad illum propen-
 debat. D i o. Quid igi-
 tur tandem euenit? nam
 audire est operæ precium
 K 3 Cra-

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasy-
 clem deuenerunt, quorū vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futu-
 rum, vt tale quippiam accideret. Etenim quū Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto Ia-
 pyge, euerfa nauī perie-
 runt. D I O G. Recte fa-
 ctum, at nos cum in vi-
 ta essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogi-
 tabamus. Neque enim ego vnquam optabam vt moreretur Antisthenes,
 quo nimirum baculus il-
 lius ad me rediret hære-
 dem, neque tu Crates opinor, desiderabas vt in-
 me mortuo, in possessio-
 num mearum successio-
 nem venires, puta dolii ac peræ, in quæ quidem lupini chœnices inerant
 duæ. C R. Neque enim mihi quicquam istis reb.
 erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, si qui-
 dem quæ ad rem pertine-
 bant, quæq; tu Antisthe-
 ni succedens accepisti, de-

ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθνή-
 σιν ὅτι μίας ἡμέρας. οἱ δὲ
 κληροῖ, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρα-
 σικλέα περιήλθον, ἄμφω
 συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώ-
 ποτε προμαντευομένους οὕ-
 τω γινέσθαι ταῦτα. Διαπλέ-
 οντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς
 Κίρραν, κατὰ μέσον τὴν πώ-
 ρον πλαγίῳ πείπτοντες τῷ
 Ἰάπυγι, ἀνέτράπησαν. Διο.
 οὗ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ὅπ-
 οτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν
 τοιοῦτοι ἐνενοῦμεν πρὸς ἀλ-
 λήλων. οὔτε πώποτε οὐδέ-
 μιν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν,
 ὥς κληρονομήσαι με τῆς
 βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ
 πάνυ καετιθεὰν ἐκ κοτίνου
 ποιητάμενος. οὔτε οἶμα σὺ
 ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κλη-
 ρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ,
 τὰ κτήματα, καὶ τὸν πώ-
 ρον, καὶ πλὴν πῆραν, χοῖνι-
 κας δύο δέξμων ἔχουσιν.
 Κρά. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων
 ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διό-
 γνης. ἃ γὰρ ἔχουσιν, σὺ τε Ἀν-
 τιθένοισι ἐκκληρονομήσας,
 καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μεί-
ζω καὶ σεμνότερα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
να ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
φίαν, αὐτάρεκειαν, ἀλή-
θειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
θερίαν. Διο. νῦν Δία
μένειναι. τοῦτον δια-
δέξάμενος τὸν πλοῦτον
παρ' Ἀντιθέου, καὶ
σοὶ ἔτι πλείω καταλι-
πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
ἡμέλοιω τῷ τοιούτων
κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐ-
δεράπειν ἡμᾶς, κλη-
ρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς
δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐ-
βλεπον. Διογένης. ἐκόν-
τως. οὐ γὰρ εἶχον ἐνθά-
δέξασθαι τὰ τοιαῦτα παρ'
ἡμῶν, διεξυπκότες ὑπὸ
τρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
δεὰ τῷ βαλαντίῳ. ὥς
εἶποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐλευ-
θερίαν εὐδὺς, καὶ διέξρει,
τοῦ πωθόμενος σέγειν οὐ
δυναμένου, οἶόν τι πά-
χου-

deinde ego succedens ti-
bi ea nimirū multo sunt
potiora, multoque splen-
didiora, quam vel Per-
sarum imperium. D i o.
Quænam sunt ista quæ
dicis? C r a. Sapientiā,
inquam, frugalitatem,
veritatem dicendi, vivē-
dique libertatem. D i o.
Per Iovem memini me
in istiusmodi opum hære-
ditatem Antistheni suc-
cessisse, tibi que eas lon-
ge etiam maiores reli-
quisse. C r. Verum reli-
qui mortales hoc posses-
sionum genus aspernabā-
tur, neq; quisquam nos
ob spem potiunde hære-
ditatis obsequiis capta-
bat, sed ad aurū omnes
intendebant oculos. D.
Nec iniuria, neq; enim
habebant, quo faculta-
tes eiusmodi a nobis tra-
ditas acciperent, quip-
pe rimosi iam, viciariq;
deliciis, non aliter quam
vasa carie putrida. Quo
fit, ut si quando quis in
illos infundat vel sapiē-
tiam, vel libertatem, vel
veritatem, effluat illico
perstilletque, fundo qđ
immissum est continere
non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danaï filiabus aiunt accidere, dum in doliū perculsum haustam aquam important, at iidem aurum dentibus & unguibus, omnique vi seruabant: C R. Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obulum duntaxat secū ferent, ac ne hunc quidem ulterius quā ad portitorem.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

O Libyce, me decet proponi, melior equidem sum. HAN. Imo vero me. ALB. Iudicet ergo Minos, qui semper iustissimus iudex est habitus. MIN. Quis es tu? AL. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexāder Philippi regis filius. MIN. Per Iouem utriq; gloriosi. Sed quare re vobis altercatio est? ALB. De præstantia, dicit enim is sese meliorem quam ego ducem exercitus fuisse. ego vero quemadmodū omnes sci-

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ οὐ-
ται παρθένοι, ἐς τὸν τέτυ-
πημένον πίθον ἐπανήλουσαι.
τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῦσι, καὶ
ὄνουξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. Κρα. οὐκοῦν ἡ-
μεῖς μὲν ἔξομν καὶ νταῦθα ἔ-
πλουτον. οἱ δὲ ὁβολὸν ἔξου-
σι κομίζοντες, καὶ τοῦτον
ἔχει τοῦ πορθέμεως.

Αλεξάνδρου, Αννίβου,
Μινῶος, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ προκεκρίθαι σου
ὦ Λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι.
Αν. οὐ μανοῦν, ἀλλ' ἐμέ.
Αλβ. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικα-
σάτω. Μι. τινὲς δ' ἐσέ.
Αλβ. οὗτος μὲν, Αννίβας ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι.
νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέ-
ροι. ἀλλὰ ποῦ τίνος ὑμῖν ἡ
ἐρις; Αλέξαν. ποῦ προ-
δρίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων γεγνηῖσθαι στρατηγὸς ἐ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὡσπερ ἀπαντες
ἴσα-

ἴσασιν, οὐχὶ τέττε μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῷ πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκουῦ ἐν μέρει ἐκότερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ λίβυς λέγε. Αν. ἐν μὲν τῷτο ὦ Μίνως ἀνάμω, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τῇ ἐλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημι δὲ τέττου μάλιστα ἐπαύτου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅπῃ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτὴν δυνάμιν τε περὶ αἰλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς πλὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῶ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιάθην, ἀριστος κρινθεὶς. καὶ πύργε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῷ ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τῇ Ηριδανόν, ἀπανίας κατέδραμον. καὶ ἀναστάς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ πλὴν πεδινῶν Ἰταλίαν ἐχέουσάμην, καὶ μέχρη τῷ ποταμῶν τῷ προὔχουσιν πόλεως ἔλαθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, quā ante meam ætatem fuerit, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Μι. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero o Libyce prius loquaris. ΗΑΝΝΙ. Vnum hoc me iuuat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui a principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quidusdam Hispaniam primum inuadens, quū subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et quū magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planā Italiā subiugavi, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

uno die Romanos cecidi, ut annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam requatur, fugiunt, & facile cuius audeti victoriâ tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodam impetu ampliauit. Qui quum deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbelas victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias inuitari libenter tulit, atque in cōuiuiis amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatorem, quæ quum me re-

voca-

ἦλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκλεινα
μιάς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυ-
λίους αὐτῶν μεδίμνοις ὑπομέτρη-
σαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρώ-
σαι νεκροῖς. καὶ τὰυτα πάντα
ἔπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς
ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι
προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆ
μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρώπος
εἶναι ὁμολογῶν, πρῶτοις τε
τοῖς συνελώλετοισι ἀντεξέλα-
ζόμενος, καὶ πρῶτοις τοῖς μα-
χιωτάτοις συμπληκόμενος.
οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου κα-
ταγωνιζόμενος ὑποφύγον-
τας, ὡς ἐν διακῆν τινά, καὶ πρὸς
τολμήσαντι παραδιδύναις εὐ-
θὺς τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ,
πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτενε,
χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ἐρ-
μῇ. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ
τὸν ὀλεθρὸν ἐκείνου Δαρεῖον ἐν
Ισῶν τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
σεν, ὑποστὰς τῶν πατρώων, προσ-
κυκνέων ἡξίου. καὶ διάλειπεν τὴν
μηδικὴν μέλει διήτησεν ἑαυτῷ.
καὶ ἐμιαφύνης ἐν ταῖς συμπο-
σίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμ-
βαν

εανεν ὅτι θανάτῳ. ἐπὶ δὲ ἡρξά-
 ῳ τῆς πατρίδος. καὶ ἐπεὶ δὴ
 μέγιστον πλοῦτον πολέμιον με-
 γάλῳ στόλῳ ὅτι πλεονάζοντων
 τῇ Λιβύῃσι, λαχέως ὑπήκουσα.
 καὶ ἰδιώτῳ ἐμαυτὸν παρέσχον.
 καὶ καὶ ἀδικασθεὶς, ὡς γὰρ εὖ
 γνωμόνως τὸ πορᾶγμα. καὶ τοῦτ'
 ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαί-
 δευτος παιδείας τῇ ἑλληνικῇ.
 καὶ οὔτε Ομηρον, ὥσπερ οὗτος,
 ἔξευκτάδην, οὔτε ὑπὸ Ἀριστο-
 τέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς,
 μόνη δὲ τῇ φύσει ἀβασθῇ χρυ-
 σάιδιος. τοῦτά ὅτιν, ἀ ἐγὼ
 Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων οὗτο-
 σι, διότι διαδήματι πλεονέκτη-
 λην διεδέδωτο. Μακεδόσι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, οὐ μὲν
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξεν αὐ-
 τῷ γυναικίῳ καὶ σπέρματι τοῦ ἀνδρός,
 τῇ γνώμῃ πλεονέκτην τῇ τύ-
 χῃ κεχρημένον. Μί. ὅ μιν εἰρη-
 κεν ὅτι ἀγνοῖ τὸν λόγον, οὐδ' ὥς
 λέγουσιν εἰς τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ
 δὲ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ-
 τα φῆς; Αλ. ἐχέτω μὲν ὦ Μί-
 νος, μηδὲν πρὸς ἀνδρα, οὕτω
 δεῖ

reuocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Lybi-
 am nauigante, parui, cō-
 tinuoque me hominem
 priuatum dedi, & dam-
 natus æquo animo rem
 tuli. Atque hæc egi bar-
 barus cum essem, omni-
 que Græcorum discipli-
 næ expers, & neque Ho-
 merum, vt hic, edidici,
 neque Aristotele sophi-
 sta magistro eruditus fui,
 sed solū mea natura opti-
 ma sum usus. Hæc sunt
 quibus me meliorem A-
 lexandro esse puto. Si ve-
 ro ea causa mihi hic præ-
 ferendus est, quod caput
 diademate ornauerit, id
 decorum forsan apud
 Macedones est, non ta-
 men ob id præstantior
 hic videri debet genero-
 so duce, & viro, qui mē-
 tis sententia magis quā
 fortuna est usus. ΜΙΝ.
 Hic certe orationem ne-
 que ingenerosam, neque
 vt Libycum decebat, di-
 xit: tu vero Alexander,
 quid ad hæc inquis? Α-
 ΛΕΞΑΝ. Oportet quidē
 ο Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnū obtinui, & de patris mei interemptorib. supplicium sumpsi. At quū Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiā, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transferā subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tūc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque

θρασυῶ. ἔκταν' ὅτ' ἡ φήμη διδάξαι σε. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δ' οὗτος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διωλύεσκα. ὅς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅπῃ τὰ σφάγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν· τετραραβμένῳ κατέχευον, καὶ τοῦ φονέας τῷ πατρὶσι μάλιστα, καταφρόνησας ἰὺν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, σφάλληγες ὑπὸ αὐτῷ χερσὶν ὀνηθεῖς. καὶ οἱ ἡξιώταται Μακεδόνων ἀρχὴν ἀείρων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ἐπύσαν ὁ πατήρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πάσαν ὀπνοόσας τῷ γλύῳ, καὶ δένον ἡσάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅπῃ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως ἰὰ ἐκποσὶν αἰὲν χερσὺ μένος, ἦλθεν ὅπῃ Ἰσθμῷ, ἐνθα Δαρεῖος ὑπὸ μέγε, μυριάδας πολλὰς σφάττον ἄγων. καὶ τὸ ὑπὸ τῷ Μίνω, ὅμεις ἴσε' ὅσους ὑμῶν νεκροὺς ὅπῃ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέπεμψα. φησὶ γοῶν ὁ πορθεμὸς,

μεύς, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας
 διασηξαμένους τοὺς πολλοὺς
 αὐτῷ, διαπλευτοῖ. καὶ ἰοῦντα δὲ
 ἐπρατήεν αὐτοῖς ποροκινδυνεύ-
 ων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἄξιων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Αἰγύπτῳ διηγέσονται,
 ἀλλὰ καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ωκεανὸν ὄρον, ἐποίησά-
 μιν τὴν ἀρχὴν. καὶ τοὺς ἐλέφαν-
 τας αὐτῷ ἔειλον, καὶ Πάρον ἐγχο-
 ρωτάμενον. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ
 οὐκ ἀταφροὺς ἀνδρας, ἐ-
 περβὰς τὸν Τανάιν, ἐνίκησα
 μεγάλη ἐπιπομαχία. καὶ τοὺς
 φίλους αὐτῷ ἐποίησα, καὶ τοὺς
 ἐχθροὺς ἡμιανάμενον. εἰ δὲ καὶ
 θεοὶ ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τῆς πράξεως, καὶ
 τοιοῦτόν τι πεισύναντες πε-
 ςεῖ ἐμοῦ. τὸ δ' οὐκ ἐτελευ-
 τάων, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, αὐτὸς δὲ ἐν φυγῇ
 ὢν, παρὰ Περυσίαν τὴν βιθυ-
 νῶν, καθάπερ ἄξιον ἑω, πα-
 νουργότατον καὶ ὁμότατον
 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε
 τῆς

se transportasse, atque
 hæc confeci meipsum pe-
 riculis opponēs, & in pug-
 na vulnerari nō timens.
 Et ut quæ apud Tyrum
 & Arbēlas gesta sunt o-
 mittam, usque ad Indos
 veni, atque Oceanum
 mei regni terminum fe-
 ci, & illorum hominum
 elephantes cepi, ac Porū
 captivū abduxi. Scythas
 vero homines certe non
 spernēdos, Tanaim trāsi-
 ens magna equitū pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneravi, inimicos au-
 tem ultus sum. Si vero
 Deus hominibus vide-
 bar, parcendum illis e-
 rat. Nam rerum magni-
 tudine, ut talis aliquid de
 me crederent, inducti
 sunt, tandem mors me
 regem occupavit. Hic
 autem Hannibal apud
 Prusiam Bithyniæ exula-
 vit, ut crudelissimo &
 pessimo homini conveni-
 ens erat. Nam quo pacto
 Italos vicit omitto dice-
 re, nam non virtute, sed
 malicia atque perfidia &
 dolo id peregit, nunquā
 autem alicuius claritu-
 dinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 ciose

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admisit. Ibi enim mulieribus debitus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parva quidem putans, versus Orientem me impulissém, quidnam adeo magni profecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissém? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis percussis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos; iudica. Nā & hæc multis protulisse, satis est. Sc i. Nō, nisi me quoque prius audias o Minos. M i. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? Sc. Scipio Romanus, qui Carthaginē deleui, & Afros multis magnis præliis devici. M. Quid igitur & tu dicis?

ἤρ' Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι. νόμιμον δὲ, ἢ φοφανές, οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ἀνείδισε πῶς πυφύω, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις σωῶν, καὶ τοῦ τοῦ πολέμου καιροῦς ὁ θυμώσιος καθηδύπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δέξας, ὅπῃ πῶς ἔο μάλλον ὤρμησα, τί αὖ μέγα ἐπραΰνα; Ἰταλίαν ἀναιμῶτι λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκείνα, ὑποπίνεσθαι τὰ ἡδὴ, καὶ δεσπότην ὁμολογεῖν. εἴρηκα. σὺ γὰρ ὦ Μίνως δίκασσι. ἱκανὰ γὰρ ἐπὶ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρῶτερον, ὡς μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλτερος; ἢ πόθεν ὧν ἐρεῖς; Σκι. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ σὺ

οὐ ἐρεῖς; Σκί. Αλέξανδρου
μὲν ἦπ' ὄν εἶναι, τοῦδ' Ἀννί-
βου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νι-
κήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
οὐκ ἀνάγκη οὗτος, ὃς
ὡς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ,
ὅς οὐδ' Ἐπιπύων ἐγὼ ὁ νενι-
κηκὼς αὐτὸν, παρεβάλλεσθαι
ἀξιῶ; Μί. νῆ Δί' αὐγνώμο-
να φῆς ὃ Ἐπιπύων. ἄρα ὡς
τοσ μὲν κηρείῳ Αλέξαν-
δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, εἴ-
τα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννί-
βας, οὐδ' οὗτος οὐ καταφρό-
νητος ὢν.

Διογῆρους καὶ Αλε-
ξάνδρου. Διογ.

Τί τοῦτο ὃ Αλέξαν-
δρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμῖς ἅπαντες; Αλέξαν-
δρε ὃ Διόγενες, οὐ παρῶ-
δον δὲ, εἰ ἀνδρωπὸς ὢν,
ἀπέθανον. Διόγ. οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐφούβετο, λέγων
ἐαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
Φιλίππου ἀρεὰ ἦσθα; Αλέξ.
Φι-

cis? S C I. Alexandro qu-
dem minorem esse me,
Annibale autem præsta-
torem, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam cōpulerim.
Quō igitur non impu-
dens ille videatur, qui cū
Alexandro sese compa-
ret, cui ne ipse quidem
Scipio, qui istum devici,
comparare me ausim.
M. Per Iovem æqua di-
cis, Scipio, quapropter
primus quidē iudicetur
Alexander, deinde post
illum tu, atq; tum si pla-
cet, tertius hic Hānibal
quippe qui nec ipse con-
tempnendus existat.

Diogenis & Ale-
xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes? A I. Vides
nimirum Diogenes, ta-
met si mirandū non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D I O. Nū
ergo Iupiter ille Hāmon
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras? A I. Haud
du-

dubie Philippo, neq; .n. obiissem, si Hāmone parente fuisset progenitus. D i o. Atqui de Olympiade etiam consimilia quædam ferebantur, puta draconem quædam cū ea fuisse cōgressum, visumque in cubiculo, ex eo gravidam peperisse, te porro Philip-pum errare, falliq; qui se tuum patrem esse crederet. A l e. Audieram quidem & ipse ista, quæadmodum tu, at nunc video, neque matrem neq; Hammonios illos vates, sani quicquam aut vere dixisse. D i o. Attamen istud illorum mendaciū Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? A l e x. Id equidē ignoro Diog. celerius enim e vita submouebat, quam ut esset ociū de illo quicquā statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdicæ annulum tradidi. Sed

Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ αὖ ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὦν. Διογ. καὶ μὲν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ σὺνῃ, εἶτα οὕτως σε τεχνῶσαι. τὸν δὲ Φίλιππον ὁξυπατῆσαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἔκουον ὡππερ σύ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῆς Ἀμμωνίων τροφήται ἐλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῆς, οὐκ ἄχρηστόν σοι ὧ Ἀλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ἐπέπλησον, θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. αὐτὰρ εἶπέ μοι, τίτι πλὴν τοσαύτῳ ἀρχὴν καταλέλοιπας. Ἀλέξανδρ. οἶκ οἶδα ὧ Διόγενες. σὺ γὰρ ἔφθασα ὁπισκῆσαι τι περὶ αὐτῆς. ἡ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκῃ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γι-

τὴ γελαῖς ὃ Διόγενης; Διο.
 τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήσκω
 οἷα ἐπαίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι
 σε παρειληφότα τῶν ἀρχῶν
 κολακεύοντες, καὶ προσά-
 ττω αἰετούμενοι, καὶ στα-
 τηγόν ὅτι πρὸ βαρβάρους.
 ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσιδέντες, καὶ νεῶς
 οἰκοδομοῦμεναι, καὶ θυώ-
 τες ὡς δεσπόκτορος ὕψ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; Αλέξ. ἔτι
 ἐν βαβυλῶνι κείμεν τρίτῳ
 ταύτῃ ἡμέρᾳ. ὑπερβύ-
 ται δὲ πολέμακες ὁ ἔπασ-
 σις, ὡς ποτε ἐγὰρ ἡ χη-
 λὴν ὑπὸ τοῦ θούλου τοῦ
 ἐν ποσὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγὼν με, θάψειν ἐκέῖ,
 ὡς χρυσίῳ εἰς τοῦ Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὃ Αλέξανδρε, ἐρῶν
 ἐν αἴδου ἔτι σε μωραίνον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀννου-
 βιν, ἢ Οσίριν γενέσθαι;
 πλὴν ἄλλα ταῦτα ὑμῖν ὃ θά-
 βηται, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τοῦ
 ἀπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D i o. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 qd Græci fecerint, quū
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemque ac ducem aduer-
 sus Barbaros deligerent
 nonnulli vero in duode-
 cim deorum numerum
 referrent, ac phana con-
 stituerent, deniq; sacra
 facerent tanquam Dra-
 conis filio? Sed illud mi-
 hi dicito, ubi te sepelie-
 runt Macedones? A L E.
 Etiamdum in Babylone
 iaceo tertium iam diem,
 porro Ptolemæus ille la-
 telles meus, si quando
 detur ocium ab his rerū
 tumultibus, qui nunc
 instant, pollicetur in Ae-
 gyptū deportaturū me,
 atque inibi sepulcrum,
 quo videlicet vnus sum
 ex diis Aegyptiis. D i o.
 Non possim non ridere
 Alexander, qui quidem
 te videam etiam apud in-
 fetos celsipientem, spe-
 rantemque fore, vt ali-
 quando vel Anubis fias,
 vel Osi is. Quid tu spes
 istas onittis o diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuati quenquam, qui

semel tranſmiferit palu-
dem atque intra ſpecus
hiatum deſcenderit, pro-
pterea quod neque indi-
ligens eſt Aeacus, neque
contemnendus Cerbe-
rus. Verum illud abs te
diſcere peruelim, quo
feras animo, quoties in-
mentem cedit, quanta fe-
licitate apud ſuperos re-
liſta, huc ſis proſectus,
puta corporis cuſtodib.
ſatellitibus, ducibus, tū
auri tanta vi, ad hoc po-
pulis qui te adorabant,
præterea Babylone, Ba-
ctris, immanibus illis be-
luis, dignitate, gloria,
deinde quod eminebas
conſpicuus, dum vecta-
reris, dum amiculo can-
dido caput haberes re-
uinctum, dum purpura
cicumamictus eſſes? nū
quid hæc te diſcrutiant,
quoties recuſat animo?
Quid lachrynaris ſtul-
te? an non id te ſapiens
ille docuit Ariſtoteles,
ne res eas quæ a fortuna
proficiſcantur, ſtabiles,
ac firmas exiſtimares?
A. I. V. Sapiens ille quū
ſit aſſentatorum, omniū
perdiſſimus. Site me
ſolum Ariſtotelis facta
ſcire

ἅπαξ διαπλευταίων πῶ
λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ ἔσω τοῦ
τομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ
ἀμελὴς ὁ Αἰακὴς, οὐδ' ὁ κέρ-
βερος ἐν κλίμαφρονήτορ. ἔκκει-
να δὲ ἡδέως αὐτὸν μάθειμι πα-
ρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ὅπουτ'
αὐτὸν ἐννοήσης ὅσιν ἐὺδαίμο-
νίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφί-
ξαι, σωματοφύλακας καὶ
ὑπαπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ
χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη
προσκηνοῦντα, καὶ βασι-
λῶνά, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
γάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ
δόξαν καὶ τὸ δῆτηρμον εἶ-
ναι, ἐλθόνοντα, διαδεδε-
μνόν ταινίᾳ λευκῇ πῶ κε-
φαλῶν, πορφυρίδα ἐμπε-
πορημνόν. οὐ λυπεῖ ταῦ-
τά σε ὑπὸ πῶν μνημῶν ἵκν-
τα; τί δακρύεις ὦ μάταιε;
οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὴς Αρι-
στοτέλης ἐπαίδουτε, μὴ οἷεσθαι
βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς
τύχης; Ἀλέξ. σοφὸς ἀπάρ-
των ἐκείνος κολάκων ὀπιτη-
πλότατος ὢν. ἐμὲ μνην ἔα-
σον τὰ Αριστοτέλους εἰδέναι
ἴσα

ἔσα μὲν ἦτοσε παρ' ἐμοῦ,
οἷα δὲ ἐπέσειλιν. ὥς δὲ
κατερχήτο μου τῇ πρὸς
παλαιάν φιλοτιμίᾳ, σω-
πύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρ-
τι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς
καὶ τοῦτο μέρος ἐν τῷ γα-
σοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πρά-
ξεις, καὶ τὸν πλεῖστον. καὶ
γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν
ἡγήτ' εἶναι, μὴ αἰχμύοι-
το καὶ αὐτὸς λαμβάνων.
γόνος ὃ Διόνυσος ἀνδρω-
πος, καὶ τεχνίτης. πλὴν
ἀλλὰ τοῦτό γε ὑπολέλει-
κα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖσθαι ὥς ὅτι μεγίστης
ἀγαθείς, ἃ κατηριζήσω
μικροῦ γε ἔμφοθεν. Διηγ-
ναι δ' οἶδα ὃ δράσεις. ἄ-
κος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
δύσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε
ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ
δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδαρ
χανδὸν ὀπισπασάμενος πίε,
καὶ αὖθις πίε, καὶ ποιλά-
ναις. οὕτω γὰρ αὖ παύσῃ
ὅτι τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγα-
θοῖς ἀνιόμενος. καὶ γὰρ καὶ
ἑλπί-

scire quam multa a me
petierit, quæ mihi scri-
pserit, deinde quæ ad mo-
dum abusus sit mea illa
ambitione, quæ cupiebā
eruditione cæteris præ-
flare, cum mihi palpare-
tur interim, ac prædica-
ret me, nunc ob formam
tanquam & ipsa summi
boni pars quædam esset,
nunc ob res gestas atque
opes, nam has quoque in
bonorum numero collo-
candas esse censebat, ne
sibi vitio verteretur, quæ
eas acciperet. Plane pig-
stigiōsus vir ille quidem
erat, ac fraudulentus. O
Diogenes, quanquam il-
lud fructus scilicet ex il-
lius sapientia fero, quod
nunc perinde quasi sum-
mis de bonis excrucior,
ob illa quæ tu paulo an-
te commemorasti. D I.
At scin' quid facies? of-
tendā tibi molestiæ isti-
us remedium. Quando-
quidem in his locis vera-
trum non provenit, fac
ut Lethei fluminis aquā
avidis faucibus attrahēs
bibas, iterumque ac sæ-
pius bibas, atque eo pacto
desines de bonis Aristo-
telicis discruciarī. Verū
L 2 enim

enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios compluribus raptim huc sese ferentes, quo te discerpant poenasque sumant ob ea quæ quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium, nam ad Iovem Hammonem genus paternum referens, mortem non obiisses. A L E. Neque vero nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii. P H I. Quid ais? Conducibile id tibi visum, ut vatibus impostoribus fallendum te exponeres? A L. Non isthuc, sed barbaros in mei admirationem tractos facilius hoc prætectu nostro subdidimus imperio, cum nemo
vnu

Κλείτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλιθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὅτι σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσιντο, καὶ ἀμύναντο ὧν ἔδρασας αὐτοῦ. ὥς τε πλὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ βιάδιζε. καὶ πῶν πολλὰ κίς, ὡς ἔφην.

Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Ναὺ μὲν ὦ Αλέξανδρε, οὐκ αὖ ἔξαρκος γένος, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ αὖ ἐτεθνήκεις, Αμμωνὸς γε ὧν. Αλέξ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Αμυντοῦ υἱὸς εἶμι, ἀλλ' ἐδιξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἔδοκει σοι, τὸ παρῆλθαι σεαυτὸν Ἰσταπαιθηςόμενον ὑπὸ τῆς προφητῆς; Αλέξ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνδίστατο, οἶόν-

οὐ μὲν οὖν θεῶν μάχεσθαι. ὥς
 ἔχον ἐκράτουσιν αὐτῶν.
 Φιλ. τίνων ἐκράτησας σύ
 γε ἀξιμαχὸν ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς ἀεὶ συνυπέχθης,
 τοξάρια, καὶ πελτάρια,
 καὶ γ' ἔξα ὀπίσθινά ποδοβλά-
 ρηοῖς; Ἑλλήων κρατῆν
 ἔργον ὤ, Βυλίων, καὶ Φω-
 κέων καὶ Αἰτωλῶν, καὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπωλιτικόν,
 καὶ πῶς Θεσσαλῶν ἰσ-
 τῶν, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀ-
 κοντιστάς, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πελτασικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλυριούς, ἢ καὶ
 Παίονας χερσώταδες, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μίδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφύρων ἀν-
 δρώπων, καὶ Ἀβρῶν, οὐκ
 εἶδα ὥς πρὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεινάντων ἔλ-
 δεῖν ἐμείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τύξινμα ἰξικνεῖσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδρ. ἀλλ'
 εἰ σκύδαί γε ὦ πάτερ,

vnus viribus nostris ha-
 ctenus resisterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 qd' aduersus Deum sibi
 esset praeliandum. P H T.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsque vici-
 sis? qui cum timidis illis
 arculis, peltariis, ac ger-
 ris vimineis pugnare so-
 litis semper congressus
 es? Atqui Græcos armis
 domare, Bœotios, Pho-
 censes, Athenienses, &
 id genus alios operis fue-
 rat strenui atque magni-
 fici. Arcadū insuper su-
 stinere armaturam, equi-
 tatum Thessalium, Eleo-
 rum iaculatores, Man-
 tineos peltis instructos,
 aut cum Thracib. Illy-
 ricis, Pæonibusue ma-
 nū conferere, operosum
 profecto atque arduum
 id fuisset inprimis. Cæ-
 terum Medos, Persas &
 Chaldaeos delicatos ac
 plurimo auro cōspicuos,
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, fœde in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A L. At vero Scythæ pa-
 ter,

ter, & Indici elephantes
res sunt non usque adeo
abiectione & contemptibili-
les. Et tamen neque cō-
citatis inter ipsos inte-
stinis odiis, neque per
proditionem mihi venū-
daripassus sum victoriā
Sed neque deieceram vn-
quam, aut per nugas a
pollicito recessi, fidemq;
solui victoriæ gratia. Ad-
de, quod & Græcos ali-
os sine sanguine in dedi-
tionem accepi, Theba-
nos autem fortassis ipse
audisti, quomodo aggres-
sus fuerim. ΡΗΙ. Noui
hæc omnia ex Clito, quē
tu inter epulas, eo quod
nomen meum celebra-
ret, & meas res gestas
cum tuis conferre aude-
ret, traiectione per corp⁹ te-
lo, tum iugularas. Tu
vero & Macedonicā chla-
mydem abiiciens, can-
dyn, Persicum amictum,
recepisti (ut aiunt) & tia-
ram rectam. Vt ne inte-
rim commemorē, quod
a Macedonibus, viris uti-
que liberis, adorari de-
bere te, in animū duxe-
ris. Et qui, quod maxi-
me omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-
cto-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες·
οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι
ἔργον. καὶ ὅμως οὐ δια-
σήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προ-
δοσίαις ὠνούμενος τὰς
νίκας, ἐκράτουσιν αὐτῶν.
οὐδ' ἐπιώρκητα πώποτε,
ἢ ὑποχόμενος ἐψευτά-
μινα, ἢ ἄπιστον ἑώραξά-
τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα. καὶ
τοὺ Ἑλλήνας δὲ, τοὺς μὲν
ἀναιματὶ παρέλαβον. Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀκούεις
ὅπως μετήλθον. Φιλ. δι-
δα ταῦτα πάντα. Κλεΐ-
τος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι,
ὅν σὺ τῷ Σορατίῳ διηλά-
σας μετὰ δειπνῶντα,
ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς
τὰς σὰς πρῶτας ἐπαιné-
σαι ἐτόλμισε. σὺ δὲ καὶ
τὴν Μακεδονικὴν χλα-
μύδα καταβαλὼν, κἀν-
δυν ὥς φασι μετενέδυσ,
καὶ τιάραν ὀρθρῶς ἐπέδου,
καὶ προσκυβεῖσθαι ὑπὸ
Μακεδόνων, ὑπὸ ἑλευθέ-
ρων ἀνδρῶν ἡξίους. καὶ τὸ
πάντων γελοιότατον, ἐμί-
μου

μου· τὰ τῶν νυνικημένων.
 ἔω γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἔπραξας, λέουσι συγ-
 κατακλείων πεπαιδευμέ-
 νους ἀνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ἡφαισίωνα ὑπερβαπῶν.
 ἐν ἐπὶ νῆσσα μένον ἀκού-
 σαι, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὗτης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῆς θυγα-
 τέων ἐπιμελήδους. βασι-
 λικὰ γὰρ τούτα. Αλέξ-
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὧ πά-
 τερ οὐκ ἐπαινέεις, καὶ τὸ
 ἐν Οἰυδράκῃσι πρῶτον
 καὶ θαλάσῃ εἰς τὸ ἐντὶς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ-
 οὐκ ἐπαινῶ τούτο ὧ Α-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ποτὲ τὴν βασιλέα,
 καὶ προκινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 οῦτο ἥκιστα συμφέρει. Δι-
 ὅς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ-
 ποτὲ τραυθεῖν, καὶ βλέ-
 πειν

etorum mores imitatus
 es. Tēpero mihi, ne me
 morem alia, quæ turpi-
 ter admiseris in leonum
 claustra inclusis doctis
 viris, & nuptiis talibus
 peractis. Quodq; Ephæ-
 sionem plus quam esset
 satis, amaris. Vnum est
 quod solum laudo abs te
 gestum, in Darii vxore
 videlicet, forma præstan-
 te, quia ab illius cōple-
 xu abstinueris, & geni-
 tricis illius, atque filia-
 rum, ne vim paterentur,
 curam susceperis. Re-
 gium certe id opus exti-
 tit, quod tum factitaf-
 se te accepimus. A L E X.
 Quō autem tibi non p-
 batur pater, qđ in Oxy-
 dracis gente Indica, lu-
 bens me in periculū con-
 iecerim, atque acceptis
 plurimis vulneribus, mu-
 ros primus omniū tran-
 slierim P H. Nō probo,
 Alexander. Neque id,
 quia pulchrū esse negē,
 vulnerari quandoque im-
 peratorem, & in subeun-
 dis periculis prætentā-
 re viam, sed quia ex re
 tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-

bebas spectatoribus quā
do post acceptū vulnus ,
ab exercitu magno tu-
multu direptus , mœrēs
ac ciulans sanguine flui-
tabas? Addeque Iupiter
Hammon tanquam præ-
stigiator quispiam, & va-
nus propheta, reus men-
dacii palam tum argue-
batur. Non enim video
qualiter risum contine-
at, qui Iouis filium vide-
rit animū deicere, & in
desperatione rerum ef-
flagitare medicorū au-
xilia, Denique quum tā-
dem iam mortem obie-
ris, quē credas obsecro,
qui confictam illam ad-
optionem qua Iouis di-
ctus es filius, non carpat
maledictis? Potissimum
vbi dei istius cadauer
porrectum iacere, turgi-
dum sane, & iuxta ali-
orum corporum morem
contractu suo omnia la-
befactans, aspexerit. Cæ-
terum quod ais Alexan-
der, tibi fuisse conduci-
bile, quo facilius rerum
potireris, id profecto
multū tibi gloriæ ex be-
ne etiā ac strenue gestis
eripuit Nam quanquam
insigniter multa, tamen
diis

παίειν σε φορέδῳ τοῦ πο-
λέμου ἐκπομιζόμενον, αἵ-
ματι ῥέομενον, οἰμαίζον-
τα ἐπὶ τῷ τραύματι,
ταῦτα γέλωσ ἰὼ τοῖς ὀ-
ρώσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γέ-
ως, καὶ ψευδόμαντις ἡ-
λέγχετο, καὶ οἱ περιφῆ-
ται, κβλακες. ἢ τίς οὐκ
αὖ ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν
τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυ-
χοῦντα, δέομενον τῶν
ἰατρῶν βοηθεῖν; γὰρ μὴ
γὰρ ἐπότε ἤδη τέθνηκας,
οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι
τοὺς τὴν προσποίησην ἐκεί-
νῳ δπηρετομουῦτας, ὀ-
ρώντας τὸν νεκρὸν τοῦ
θεοῦ ἐκτάδῳ κείμενον,
μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξω-
δηκόντα, κατὰ νόμον
σωμάτων ἀπάντων; ἄλ-
λως τε, καὶ τὸ χήσι-
μον ὃ εἶπες Ἀλέξανδρε.
τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν
ῥαδίως, πολὺ σε τῆς
δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κα-
τορθουμένων. πᾶν γὰρ ἐ-
δοκεῖ ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ
γίνεσθαι

γίνεσθαι δοκῶ. Αλέξανδρ.
οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἀν-
δρες ποὺ εἰς ἐμὸν, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νάμιλλον τιθέασί με. καί
τοὶ πῶς Αἰῶνα ἐκείνῳ
οὐδ' ἐτέρῳ ἐκείνων λα-
βόντος, ἐγὼ μόνος ἐχει-
ρωτάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς
ὅτι ταῦτα ὡς ἡμεῖς Αμ-
μωνος λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
ὦ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὴν τύ-
φον διαμαθήσῃ, καὶ γνῶ-
σῃ σεαυτὸν, καὶ σωῆς ἦδη
πικρὸς ὢν;

Αχιλλέως καὶ
Αντιλόχου.

Οἷα παρὶς Αχιλλεὺς
πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοὶ εἴ-
ρηται πρὸς τοῦ θανάτου,
ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν
διδασκάλων ἀμφὶν, Χεί-
ρωνος τε καὶ Φοίνικος. ἡ-
κροῶμεν γὰρ ὅποτε ἐ-
φης βούλεσθαι ἐπάρουσ
ὢν,

diis longe inferiora age-
re visus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ra-
tione deficere. A. Haud
quaquam de me isthuc
sentiunt mortales. Sed
cum Hercule me & Bac-
cho conferunt, veluti
æmulum, parique cum
illis gloria certantem.
Nam & Aornum, a neu-
tro etiam illorum armis
subactum, ego facile ce-
pi. P H I. Etiamdum vi-
deris ista ut Hammonis
filius dicere? quando nec
Baccho quidem cedis,
aut Herculi, sed nec eru-
bescere nollis. Alexan-
der, solitamne dedisce-
re arrogantiam, te ipsum
deinde noscere, vel iam
tandem sapere, etiam si
serius, ubi fato occu-
bueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quænam sunt illa A-
chilles, quæ tu Vlyssi iā
primum commemoran-
do in mortem executus
es, ut minime generosa,
ac Chirone atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do usus es præceptorib.

L 5 parum

parum digna. Audiui. n. magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ mun⁹ obiēs, inopi cui nec vict⁹ suppetat, loces operam, quā ut omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atque immodico insuper etiam vitæ affectator diceret ferendum forte id esset, atque con- donandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo progenitum, & ex omni heroū numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinione, credū sane atque pudendū inprimis, deniq; iis quæ in vita strenue gesseris equidem haud scio quō ista conveniant. Nā dum in Pythio regnare tibi ad senectā vsque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quā potiri regna. A c. At o Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earū periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriosam

ὦν, διητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ὅ μὴ βίος τοσούτος εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν οὐκ νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὐκ ἀγνοῖν τινα φεύγοντα δειλὸν, καὶ πέρας τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωντος ἐχέειν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν τὸ φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, τὰ πεινὰ οὕτω περιούτου διανοεῖσθαι, πολλὰ ἀσχιῶν, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ περιπραγμένα σοι ἐν πρὸ βίω ὥς ὅτι ἀκλιῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἔκων προεῖλον τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ πάτερ Νέστωρ, ἀλλὰ τότε μὲν ὁπείρου ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων δώτερον ἢ ἀγνοῶν, τὸ δὲ σῴζον ἐκείνο δοξάζουσιν προετίμων τοῦ βίου. νῦν δὲ σωίημι ἤδη, ὥς ἐκείνη μὲν

νη μὲν ἀνωφελὲς, εἰ καὶ
 ὅ,τι μάλιστα εἰ ἀνὼ ξα-
 ψωδῆσουσι. μετὰ νεκρῶν
 δὲ, ὁμοτιμία. καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐκείνο ὃ Αντί-
 λοχῆ, οὔτε ἡ ἰσχὺς Πά-
 ρισιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅ-
 παντες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 ζόφου ὅμοιοι, καὶ κατ'
 οὐδὲν ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες. καὶ οὔτε εἰ τῶν
 Τρώων νεκρῶν διδίαστί με,
 οὔτε εἰ τῶν Ἀχαιῶν δε-
 ραπεύουσιν. ἰσηγορία
 δὲ ἀκριβὲς, καὶ νεκρὸς ὁ-
 μοιος, ἢ μὲν κακὸς, ἢ
 δὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με
 ἀνίη, καὶ ἀχθίμην, ὅ-
 τι μὴ θνητὸν ζῶν. Αν-
 τίλο. ὅμως τί οὐκ αὖ-
 τις Πάρις ὃ Ἀχιλλεύς;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει, πάντως ὑποθνήσκειν
 ἅπαντας. ὥςτε καὶ ἐμ-
 ρήειν τοῦ νόμου, καὶ μὴ
 ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις. ἄλλως τὲ, ὅρῳ
 τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ,
 ἐσμὲν οἶδε; μετὰ μὲν
 δὲ

iam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo
 quam egerim prudenter.
 Apud viros enim reperī
 es forte, qui res bene ge-
 stas celebrent literarum
 monumentis, sed hic a-
 pud manes non video quod
 frugiferum opus effece-
 rim, ubi unus est honor
 omnium. Sed neque vires
 iam assunt corporis Anti-
 aut forma, interciderunt
 omnia, pari rerum statu
 vivuntur omnia, nullum
 sapientie, aut alterius
 rei discrimen est. Adde
 quod nulli iam ex Troia-
 norum mortuis formi-
 dabilis sum, nemini græ-
 corum venerandus, prorsus
 omnium de mortuis
 existimatio est, siue bo-
 ni fuerint siue improbi.
 Hæc sunt quæ me angunt
 & misere sollicitant, &
 ob quæ doleo, quod non
 potius loco operas & vi-
 vo. A C H. quid agat qui
 spiam? quando sic natu-
 ra comparatum est, ut
 omnes prorsum cogantur
 semel vitam relinque-
 re, quæ lex cum in unī-
 versum iam obtinuit, nec
 abrogari vlllo modo que-
 at,

at, patienter banc feras oportet. Cæterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adueniet. Unde solatium tibi merito afferet societas, id quod & aliis in rebus plerumque usu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala cōiectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidē (ni fallor) haudquam in vitā videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indigos mittat, ut illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hæc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autē & vestrū unumquemque ita affici, etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achillēs, sed longe tibi præstamus quippe quæ intelligimus quā sit inutile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παρὰ μυσθίαν καὶ ἡ κοινὴ τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν ἀποπιδέναι, ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ αὖ οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, ἢ τις αὐτοὺς ἀπαπέμψῃ θητεῖοντας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἑταιρική μὲν ἡ παραινέσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη. τῆς παρὰ τὸν βίον ἀνιᾶ. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρους ἐσέ, κατ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμὴν ὥσπερ σὺ, τοι-

τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διογῆρους καὶ Ηρα-
κλέους.

Οὐχ Ηρακλῆς οὗτός
ἔστιν; οὐμένουῦ ἄλλος μὰ
τὸν Ηρακλέα. τὸ τόξον,
τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντὴ, τὸ
μέγεθος, ὅλος Ηρα-
κλῆς ἔστιν, εἴτα τέθνη-
κε Διὸς υἱὸς ὢν; εἰπέ-
μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς
εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσον ὑ-
πὲρ γῆς, ὡς θεῶ. Ηρα-
κλῆς. καὶ ὁρθῶς ἔδυες.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς στυ-
γεῖ, καὶ ἔχει καλλίσφυ-
ρον ἥβην. ἐγὼ δ' εἶδω-
λον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἶδω-
λον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνά-
τον ἔξ ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι; τεθναῖναι
δὲ πρὸς ἡμίσει; Ηρακλῆς.
ναί. οὐ γὰρ ἐκείνος τέθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μανθά-
νω. ἀντανδρὲν σε πρὸς
Πλού

tile, de iis rebus verba
facere. Silere enim & æ-
quo animo sustinere om-
nia, quæ accidunt, datū
nobis est, ne tibi affectu
isto similes ipsi quoque,
ridiculi omnibus merito
videamus.

Diogenis & Hercu-
lis.

Nunquid Hercules hic
est? Haud quisquam me
hercule alius, arcus, cla-
ua, pellis leonina, mag-
nitude ipsa, totus deniq;
Hercules est. Igitur e vi-
ta decessit, qui Iovis e-
rat filius? Dic quæso o
victoriose mortuus ne
es? Ego enim cum terræ
superessem, tibi haud se-
cus quā deo sacrificavi.
H. R. Recte quippe sa-
cificasti. Hercules enim
ipse in cælo una cū diis
immortalibus consistit,
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vero q te alloquor,
sua sum umbra. D. G.
Quidnam dicis amabo?
umbra ipsius dei? Fie-
ri enim potest, altera cū
dem ex parte deum esse,
altera vita decessisse? H.
Vn-

Vtique Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. D i. Intellego rem, Te utrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H e r. Sic res se habet. D i o. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquam illum esse non novit, sed admisit tanquam supposititiū Herculem. H e. Quoniam ille ipse esse videor. D i o. Vera autumas, nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Caveas igitur ne contra sit ut tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in uxorem duxerit. H e r. Audax nimium es atque loquax: & nisi a sommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimū qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. D i o. Cur autem pe cætero te timeā, quū semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille vivebat, eras ne una cum ipso, & tunc imago existens, aut vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτῷ ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτὸν ἐκείνου γέγραπτος εἶ. H e r. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς οὐκ ἀκριβὲς ὧν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ἔντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρέδέξατο ὑποβολιμαῖον H e r a κ λ έ α παρὲντα; H e r a κ λ. ὅτι ἐδῶκεν ἀκριβῶς. Διογ. ἀλλὰ πῶς λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥς αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναγτίον ὅτι. σὺ μὲν εἶ ὁ H e r a κ λ έ ας, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμηκε πλὴν H e β η ῶν τοῖς θεοῖς. H e r a κ λ. θεός εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα οἷου θεοῦ εἶδωλον εἶμι. τὸ μὲν τόξον γυμνόν, καὶ πρὸς χεῖρα. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἔτι φοβούμην σε, ἀπαξ τεθνηὼς; ἀτὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ H e r a κ λ έ ο υ ς, ὁπότε ἐκείνος ἔζη, σιωπῆς αὐτῷ, καὶ τότε εἶδωλον ὧν; καὶ εἴς μὲν ἦτε ὡς τὸν βίον, ἐπὶ δ' αὖ

οὐδ' ἀπειδάνατε, διαμεθύν-
 τεσ, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἐπά-
 πιατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον,
 ὥσπερ εἰκὺς ἴω, εἰς ἄδου
 πάρεαι; ΗῤΑ. ἐξελὼ μὲν
 μήδ' ἀποκρίνεσθαι ποῖς ἄν-
 δρα ὀπίτηδες ἐρεχλουῦ-
 τα. ὅμως δὲ οὐκ καὶ τοῦτ'
 ἀκουτον. ὁπάσον μὲν Ἀμ-
 φιτρυῶνος ἐν πρὸς Ηρακλεῖ
 ἴω, τοῦτο τέθνηκε, καὶ
 εἰμὶ ἐγὼ ἐκείνου παῖν. ὁ
 δὲ ἴω τοῦ Διὸς, ἐν οὐρα-
 νῷ σώεσι τοῖς θεοῖς. Διο.
 σαφῶς γὰρ μανθάνω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Ἀλκ-
 μώνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ηρα-
 κλέας, τὸν μὲν ὑπὸ Ἀμ-
 φιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ
 τοῦ Διὸς. ὥς ἐλελή-
 θαιτε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μῆτριοι. ΗῤΑΚΛ. οὐκ ὁ-
 μάταρ. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 φω ἦμεν. Διογ. οὐκ ἔστι
 μαθεῖν τοῦτο ῥᾶδιον, συ-
 νέτους δὲ ὄντας Ηρακλέ-
 ας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἰω-
 ποκέντουρός τις ἦτε, εἰς
 ἓν συμπεφυκότες, ἢ ἀνθρω-
 πους

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem e
 vita decessistis separati,
 ille quidem ad deos im-
 mortales aduolauit, tu
 vero vmbra, vt dignum
 videtur, ad inferos adue-
 nisti? ΗΕΡ. Et si fas e-
 quidem foret, nequaquā
 respondere viro sophisti-
 ce percunctanti. attamē
 aures quoq; ad hos por-
 rigas. Quicquid enim
 Amphitryonis in Hercu-
 le erat id ipsum morte af-
 fectum est, quod nempe
 ego sum (vt dixi) totū,
 quod autem ex Ioue e-
 rat, cum diis immorta-
 libus conuersatur. ΔΙ.
 Perspicue nūc intelligo,
 autumas enim eadem vi-
 ce Alcmenam duos pepe-
 risse Hercules, vnū qui-
 dem ex Amphitryone,
 alterum vero ex summo
 Ioue, ex quo factum est,
 vt gemini vnus matris
 vtero lateretis. ΗΕΡC.
 Nequaquam o insane,
 idē profecto ipsi eramus
 ambo. ΔΙΟ. Neque ad-
 huc ad intelligendum id
 facile est, duos Hercu-
 les in vnū esse compo-
 sitos, nisi quis diceret,
 vos tanquam Hippocen-
 tau-

raurum in vnum fuisse
 copulatos hominem vi-
 delicet, & deum. H E R.
 An nō & homines eodē
 pacto ex duobus compo-
 nitibi videntur, animo
 videlicet & corpore? Vn
 de qđ prohibet animum
 quidem ipsum ex summo
 Ioue natū, adesse cœlo,
 me vero mortalem ad in-
 feros venisse? D I. Vti-
 que elegāter hæc differu-
 illes, o optime Amphi-
 tryoniade, si corpus hac
 tempestate esses, sed in-
 corporea es imago, itaq;
 periculum est, te tripli-
 cem iam fecisse Hercu-
 lem. H E R C. Quonam
 modo triplicem? D I O.
 Hoc quidem modo, nam
 si vnus in cœlo existit, tu
 vero apud nos imago,
 corpus autem in Oeta,
 iam in puluerē versum,
 hæc tria iam sunt, ani-
 maduertas igitur velim,
 quem tertiū corpori esse
 intelligas patrem. H E.
 Audax es, atque sophi-
 sta, sed quod nomen tibi
 est? D I O G. Diogenis
 Sinopei imago, ipse au-
 tem, per Iouem, minime
 cum diis immortalibus,
 sed cum mortuorum o-
 ptimis

προς καὶ θεός. Ηρακ. οὐ καὶ πάντες οὕτω σοι δο-
 κοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυ-
 οῖν, ψυχῆς καὶ σώματος;
 ὥστε τί τὸ καλὸν ἐστὶ, πλεον
 μὴ ψυχὴ ἐν οὐρανῷ εἶναι,
 ἢ περὶ ἡμῶν Διὸς, τὸ δὲ θνη-
 τὴν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε-
 κροῖς; Διογ. ἀλλ' ὧ βέλ-
 τιστε Ἀμφιτρυωνιάδῃ, κα-
 λῶς αὖ ταῦτ' ἐλεγες, εἰ
 σῶμα ἦδ' αὖ, νῦν δὲ σώ-
 ματον εἶδωλον ἔστι. ὥστε κιν-
 δυεύεις τριπλοῦν ἤδη
 ποιήσει τὸν Ἡρακλέα. Ηρα-
 κλῆς τριπλοῦν. Διο. ὠδέ-
 πως. εἰ γὰρ ὅ μιν τις ἐν οὐ-
 ρανῷ, ὃ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ
 εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν
 Οἷτῃ κόνις ἤδη γινόμενον,
 τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ
 σκόπει ὅν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ὀπινοήσεις τῷ σώμα-
 τι. Ηρα. δεξιὺς τις εἶ, καὶ
 σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὧν τυγ-
 χάνεις; Διο. Διομήδους τοῦ
 σινωπέως εἶδωλον, αὐτὸς
 δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανά-
 τοις θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελ-
 τίστοις

τίστοις νεκρῶν σωῖμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Τί κλάεις ὦ Τάνταλε;
ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρεται, ὅτι ἡ λήμνη ἐσῶς; Τάν. ὅτι ὦ Μενίππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ Δίφρου. Μεν. οὕτως ἄργος εἶ, ὥς μὴ ὀπκύνῃς πιεῖν, ἢ καὶ τὸ Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. οὐδὲν ὄφελος εἰ ὀπκύνῃμι. φύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπεὶ δὲ ἀποσιόντια αἰδοῦνται με. καὶ δέποτε καὶ ἀρύταμι, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαρξυέν, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν πρὶν χεῖρά μου. Μεν. τεράσιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ὁκείνο μὲν ἐν Λυδία που τέθαπται, ὅπερ

timis conuersor, Homerū atq; huiusmodi fabulas deridens.

Menippi & Tantalii.

Quid ciulas o Tātale, aut quid tuam deploras fortunam, flagno imminens? TANTA. Quoniam siti enecor Menippe. M E N. Usque adeo piger es atque iners, ut nō vel pronus iucumbens bibere poris, vel caua uola hauriens? TANTA. Nihil profecero si procūbam, refugit enim aqua simulatque me propius admoueri senserit, quod si quando hausero, oriq; coner applicare, prius effluxit, quam summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridā relinquit. M E N. Prodigiosum quiddam de te narras Tantale, verum dic mihi illud ipsum, quod sum opus est bibere quum corpore careas, nā illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterum

tu quum sis animus, qui
nam posthac aut sitire
queas aut bibere. T A N.
Atq hoc ipsum supplicii
genus est, ut anima per-
inde quasi corpus sit,
ita sitiat. M A. Age, hoc
ita habere credam? quā-
doquidem affirmas te si-
ti puniri. At quid hinc
acerbi tibi poterit acci-
dere? Num metuis ne po-
tus inopia moriari? At
equidem haud video al-
teros inferos, si quis hos
relinquat, neque locum
aliuū in quem morte de-
migrēt quispiam. T A N.
Recte tu quidem dicis,
verum hoc ipsum suppli-
cii genus est, sitire, quū
nihil sit opus. M E N. De-
siris Tantale, & uti ve-
rum tibi fatear, nō alio
potu videris egere quam
veratro mero, nam di-
uersum quiddā pateris,
his quos canes rabiosi
memorderint, ut qui nō
aquam quemadmodum
ille sed sitim horreas. T.
Ne veratrum quidem re-
cusatim bibere Menippe
si liceat modo. M. Bono
es animo Tantale, certū
habens nunquam fore,
ut vel tu, vel reliquorū
mani-

καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδύνα-
το. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς αὖ ἔτι
ἢ διψῶς, ἢ πίνεις; Ταν.
τοῦτ' αὐτὸ ἡ κίλασις ὄσπερ, τὸ
διψῶ μου πλὴν ψυχῆ ὡς
σῶμα οὐταν. Μέν. ἀλλὰ τῶ-
το μὲ οὕτω πεινῶντα, ἐπεὶ
φῆς τῷ διψῶ καλᾶζεαι. τέ-
τι οὐκ οἶσσι τὸ δεινὸν ἔσσαι; ἢ
δέδρας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτῆ
ἀποδάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον ἄδιν, ἢ θάνα-
τον ἐνταῦθεν εἰς ἕτερον τό-
πον. Ταν. ὁρθῶς μὲν λέγεις.
καὶ τοῦτο δ' οὐκ μέρος τῆς
καταδίκης, τὸ ὀπιθόμενόν τι
εἶναι, μηδὲν δεινόν. Μέν.
ληγῆς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς
ἀληθῶς ποτοῦ δεῖνός δοκῆς,
ἀκράτου γε ἐλλέβορου καὶ
Δία. ὅς τις τοῦ γυντίου τοῖς
ὑπὸ σφίσι λυπώντων κυνῶν
δεδαγμένους πέπονθας, οὐ
τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ πλὴν δίψαν
πεφοβημένος. Ταν. οὐδὲ
τὸν ἐλλέβορον ὦ Μένιππε ἀν-
αίνομαι πίνειν, γῆροί τε μοι
μόνον. Μέν. θάξεαι ὦ Τάν-
ταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίει

πίεται τῶν νεκρῶν . ἀδυνά-
τον γάρ . καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης
διψῶσι , τοῦ ὕδατος αὐτοῦς
οὐχ ὑπομείνοντες .

Μενίππου καὶ
Ερμού .

Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν ,
ἡ αἰ καλαὶ ὦ Ερμῆ ; ξενά-
γησόν με νέηλω ὄντα . Ερμ.
οὐ χολῶ μὲν ὦ Μένιππε .
πάλιν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀπό-
βλεψον , ὥς ὅπῃ τὰ δέξια ,
ἐνθα γάκινθός τέ ἔστι , καὶ
ὁ Νάρκισσος , καὶ Νιρῶς , καὶ
Αχιλλεύς , καὶ Τυρῶ , καὶ Ε-
λένη , καὶ Λήδα , καὶ ὅλως τὰ
ἀρχαῖα κάλλη πάντα . Μέν.
ὅσα μόνον ἔρω , καὶ κενῶς ,
οἷς σαρκῶν γυμνά , ὅμοια
τὰ πολλά . Ερμ . καὶ μὴν
ἐκείνά ἔστιν , ἀ πάντες οἱ
πρὸς ταῖς θαυμάζουσι τὰ
ὅσα , ὧν σὺ εἰκας , κα-
ταφρονεῖν . Μέν . ὅμως
τίω Ελένη μοι δείξον .
οὐ γὰρ αὖ διαγνοίω ἔγω-
γε .

manum quispiam bibat
Nec .n. fieri potest , quā
quam non omnibus quē
admodū tibi , poena adju-
dicata est , ut sistant , a-
qua illos non expectate .

Nenippi & Mercu-
rij .

At ubinam formosi il-
li sunt , ac formosæ Mer-
curij? ducito me doceto-
que , ut potē recens huc
profectum hospitem . M.
Haud mihi licet per ocl-
um Menippe , quia tu ist
huc ipse e loco dextror-
um oculos deflecte . Il-
lic & Hyacinthus est , &
Narcissus ille , & Nire-
us , & Achilles , & Tyro ,
& Helena , & Leda , bre-
uiter quicquid est veter-
um formarū . M . Equi-
dem præter ossa nihil vi-
deo , caluariasque carni-
bus renudatas , inter quę
omnia nihil sit omnino
discriminis . M . Atqui
hæc sunt quæ poetæ cun-
cti miratur ac celebrāt ,
ossa scilicet quæ tu vide-
ris contemnere . M . At
Helenam saltem mihi
commonstra , nam ipse
quidem haud queam di-
gnos-

M .gnos-

poscere. M. E. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M. E. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia acto delectu, sunt impletæ, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorū multitudo confluit, tot vrbes sunt eversæ? M. E. Cæterum Menippe non vidisti mulierem hanc vi uam, quod si vidisses, forsitan diceres tu quoque, vitio dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiā arefactos marcidosque contempletur, posteaquā coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Ac iidē donec florent coloremque obtinent, sunt speciosissimi. M. E. N. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re vsque adeo momentanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M. Haud mihi vacat tecū philosophari, quare delecto loco ubicunq; velis, prosterne te met ac recumbe, mihi iam alix sunt traducendæ umbræ.

Αἶα-

γε. Ερμ. τούτῳ τὸ κρανίον ἡ Ελένη ὄσιν. Μέν. εἴτα αἱ χίλια νῆες διὰ τῷτο ἐπληρώθησαν ὅξ' ἀπάτης τῆς ἐλάδου, καὶ τοσούτῳ ἐπεσον Ἑλλήες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν πλὴν γυναικα. ἔφησ' γὰρ αὐτὴ καὶ σὺ ἀνέμέσσητον εἶναι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγος πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνθρώπων ὄντα, εἴ τις βλέπῃ, ἀποβληνόντα πλὴν βαφίῳ, ἀμερφα δηλονότι αὐτῷ δόξει. ὅτε μὲν τοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τ' ἡσυχίαν, καὶ κλισία ὄσιν. Μέ. οὐκ οὐδ' τοῦτο ὦ Ερμὴ θαυμάζω, εἰ μὴ σιωπῆσαν οἱ Ἀχαιοὶ φεῖ σφάγματος οὐδ' ὀλιγοχρονίου, καὶ ἑαδίως ἀπανθούσας παρνούσας. Ερ. οὐ χολή μοι ὦ Μένιππε συμφοροσφεῖν σοι. ὥς ἐπὶ πλεονέχου τόπον, ἐνθα αὐτὴ ἐθέλης, κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δὲ, τοῦ ἄλλου νεκροῦς ἤδη μετελεύτομαι.

Αἶα-

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτεσίλαε
τὴν Ελένην ποροπιδών; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸ δόμον
καταλιπόν, χεῖρα δὲ τὴν νεό-
γυμνον γυναῖκα. Αἰ. αὐτῷ
τοίνυν τὸ Μενέλαον, ὅς τις ὑ-
μᾶς ὑπερῖστος γυναικὶς
ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. οὐ
λέγεις. ἐκείνη μοι αἰτία ἔνν.
Μενε. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὴν Πάριν,
ὅς ἐμοῦ τὸ ξένου τὴν γυναῖ-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔσχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ
οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιος ἀγχιδνῶ, τοσού-
τοις θανάτῳ αἴτιος γενημέ-
νος. Πρω. ἀμείνων οὕτω. σὲ
τοιγαροῦν ὦ δύσπαρι, ἐκ ἀφῆ-
σσω ποιεῖς ὑπὸ τῶν χειρῶν. Πά.
ἀδίκῃ ποιῶν ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ὁμότεγγον ὄντα σοι.
ἑσπικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ
τις

Quamobrem, Prote-
filae in Helenā irruens,
strangulas illam? P r o.
Quia huius causa Ae-
ce, imperfecta quidem
domo relicta, & vidua
uxore quam nuper duxi,
reddita, mortuus sum.
A e a. Accusa igitur Me-
nelaum, qui vos omnes
pro tali coniuge recupe-
randa, contra Troiā du-
xit. M e n. Nequaquam
me, sed multo iustius Pa-
ridem, qui hospiti mihi,
uxorem contra omne ius
eripuit. Hic enim non
modo abs te, verum ab
omnibus tum Graecis tum
Barbaris merito strangu-
lari debebat, ut qui tam
multis, morris causa ex-
titerit. P r o t. Melius
hoc. Proinde male nomi-
nate Pari, nunquam te
dimittam e manib. P a.
Iniuriam adeonum facis
Protefilae, idque eo ma-
gis, quod eandem tecum
artem exerceo. Nam &
amori etiā deditus ipse
sum, & ab eodē deo qua
vinctus teneor. Nosti

autē quod quædam sunt
quæ inuitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocunque i-
psi placet, atq; impossi-
bile est, illi repugnare.
P. O. Recte dicis. Vti-
nam igitur Cupidinem
ipsum hic comprehende-
re mihi liceat. A. E. At
ego etiam pro Cupidine
tibi respōdebo, quæ ista
videntur. Sic enim ille
dicet, Sese quidem Pari
diuisse fortassis causam
amandi, sed mortis cau-
sam tibi fuisse neminem
aliū, quam te ipsum,
Protesila. qui clam vxore
nuper ducta, postquam
appropinquabaris Tro-
adi, ita omni contempto
periculo, & velut despe-
ratus ante reliquos o-
mnes in litore exilisti,
gloriæ nimirū cupidus,
propter quā & primus,
in egressu nauium occisus
fuiſti. P. Proinde & ego
pro me ipso, tibi, Aeace,
respondebo, multo iusti-
ora, quam tu. Neque
enim ego mihi horū cau-
sa fui, sed fatū, & quod
iā inde ab initio ita præ-
destinatum fuerat. A. Pro-
pter, quod ergo istos accusas?

Me-

πρὸ αὐτῶν θεῶν κατέχημαι.
οἷός τε δὲ ὥς ἀκούσιν τί ὅστις
καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἀγει
ἐνθάδ' ἐθέλη, καὶ ἀδυνά-
τον ὅστις ἀντιτάττειν αὐ-
τῶν. Πρω. οὐ λέγεις. εἴθε
οὐκ μοι τὴν ἐρώτα ἐνταῦθα
λαβεῖν δυνάτῃν ἔω. Αἰ. ἐγώ
σοι καὶ περὶ τοῦ ἐρώτος ἀπο-
κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φησὶ
γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἐρωτῆν πρὸ
Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἰ-
τίας, τοῦ θανάτου δὲ σοι,
οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτεσί-
λαε, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλα-
δύμενος τῆς νεογάμου γυ-
ναικός, ἐπεὶ προσεφείδεται
τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκιν-
δυνῶς καὶ ἀπονενοημένως
προεπήδησας τῇ ἄλλων,
δόξης ἐραδίης, δι' ἡμῶν πρῶ-
τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθαν-
ες. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυ-
τοῦ σοι ὢ Αἰακὲ ἀποκρινοῦ-
μαι δίκαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἰτίας, ἀλλ' ἢ μοῖρα,
καὶ τὸ ὅτι ἀρχῆς οὕτως ὅπως
κεκλῶσθαι. Αἰ. ὁρῶς. τί
οὐκ αὖ τούτους αἰτίζῃ;

Μέ-

Μενίππου καὶ

Menippi & Acaci.

Αἰακῶ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ
 Αἰακὲ, ἀπαγγέλαι μοι τὰ
 ἐν ᾧδου πάντα. Αἰ. οὐ ἔρ-
 διον ὦ Μενίππε ἅπαντα.
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη
 μάθων. οὐτοσί μὲν, ὅτι
 Κέρβερος ὄν, οἶδα, καὶ
 τὸν Περθρμία τοῦτον, ὅς σε
 διεπέρασε, καὶ τὸν λίμνῳ,
 καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤ-
 δῃ ἐόρτασας ἐσιόν. Μέν. οἶ-
 δα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυ-
 λωρεῖς. καὶ τὴν βασιλῆα ἔι-
 δον, καὶ τὰς Εὐρινύς. τοῦ
 δ' ἀνθρώπου μοι τὸ πάλ-
 λαι δείξον, καὶ μάλιστα τοῦ
 ὀπσῆμους αὐτοῦ. Αἰ. οὐ-
 τοσὶ μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος
 δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
 μέυης πρῶτος. ἔπειτα Ο-
 δυσσεύς, εἴτα Αἴας, καὶ Διο-
 μέδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
 λήνων. Μενίππος. βαθεῖαι
 Ομηρε, διὰ σοι τῶν ἑαλω-
 τῶν τὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἐξῆπται, ἀγνοῶσα,
 καὶ

Per Plutonem, o Ae-
 ace, expone mihi, quæ-
 so, hic quæ apud interos
 sunt, omnia. A. E. Hand
 facile, Menippe, omnia.
 Verum quæ summorum
 & veluti per capita indi-
 cati possunt hæc accipe :
 Hic quidem, quod Cer-
 berus sit, nosti. Deinde
 & portitorem huc nosti,
 qui te traiecit, præterea
 & lacum, & Pyriphleg-
 thonem iam vidisti, cū
 ingressus es. M. E. Nosti
 hæc, & præterea te quo-
 que, quod hic in vestibulo
 sedes, atque aditum
 observas. Etiam regem
 ipsum vidi, & Furias.
 Homines vero priscos,
 quæso, ostende & maxi-
 me eos, qui inter cæteros
 nobiliores fuerunt. A. E. A.
 Hic quidē Agamemnon
 est, ille autem Achilles.
 Rursū hic Idomeneus,
 qui propius assidet. post
 hunc Vlysses, deinceps
 Ajax & Diomedes, &
 cæteri græcorum præstā-
 tissimi. M. E. N. Papa Ho-
 mere, ut ibi Rapsodiarū
 tuarum capita, humi p-
 iecta iacent, ignobilia

M

4

at-

atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nugæ meræ, denique vere, ut abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nā est? A. s. Cyrus est. Ille autē Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. M. n. Et te, o scelestè, tora exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes navibus traicete affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. A. Nequaquā. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeo cū sit. M. At certe tamē amplexabor illum, ut pote semivirum ac mulierosum plane. A. e. a. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M. e. n. Per Iovem etiam. A. e. a. Primus eni hic tibi Pythagoras est. M. n. Salve Euphorbe, siue Apollo, siue deniq; quodcunq; voles. P. y. t. Ita sane, & tu utiq; M. M. e. n.

καὶ ἀμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενέως ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστὶ; Αἰ. Κύριός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. ἔτα σὲ ὦ κάθαμα ἢ Ἑλλάς ἔφριπε, ζευγνύτα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἑρῶν πλεῖν ὀπισθυμουῦτα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κέρους ὀπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς. διαδρεύσεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικῆιον ὄν. Μένιπ. οὐκ οὐδ' ἀλλὰ προσπίπτωμαι γε πάντως ἀνδρὸς γυναικὶ ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ πρὸ σοφούς; Μένιπ. γὰρ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφορβέ, ἢ Ἀπολλόν, ἢ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλης. Πυθ. γὰρ, χύσέ γε ὦ Μένιππε. Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μη-
 ρός δέῃ σοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρεῖς ἰδῶ, εἴτι σοι
 ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὄγαθέ.
 ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδι-
 μον. Πυθ. δὺς μόνον, ἄλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δόγματα.
 ἤμαθον γὰρ, ὥς οὐδὲν ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κῆων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εξηκесίδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος. καὶ
 παρ' αὐτῶν, Πιπτακός, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσὶν, ὥς ὄρεῖς. Μέν. ἄλ-
 ωοι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνον, καὶ
 φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 ποδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐκρυφί-
 κες ἄρετος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ναις ὅλος ἐξλωθηκώς, τίς
 ὄσιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ
 Μένιππε, ἡμίφθορος ὑπὸ τῆς
 Αἵτνης παρών. Μέν. ὦ χαλ-
 κῆπου βέλτιστε, τί παθὼν
 στυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέ-
 βαλες; Εμ. μελαγχολία
 τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία,
 καὶ

Μέν. Quid? an nō am-
 plius aureū istud femur
 habes? ΠΥΘΗΑ. Non,
 sed age cedo, si quid mā-
 ducabile tibi habet pera
 ista. Μ. Fabas habet, qua-
 re nihil hic est, quod tu
 manducare queas. ΠΥ.
 Da modo. Νᾶ hic apud
 manes alia dogmata at-
 que instituta didici, nem-
 pe quod nihil hic inter
 se similes sunt, fabæ &
 parrantium testiculi. Α.
 Porro hic Solon est, fili-
 us Execestidis. præterea
 ille Thales, & iuxta ip-
 sos Pittacus, & cæteri
 illi, septem autē omnes
 sunt, ut vides. ΜΕ. Læ-
 ti hi sunt Acace, soli at-
 que alacres præter cæte-
 ros. Sed hic oppletus ci-
 nere, tanquam subcine-
 ricus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quisquā est?
 ΑΕ. Empedocles, ΜΕ.
 semicoctus ab Aetna mō-
 te huc profectus. Μ. Ο-
 xripes optime, quid ob-
 secto acciderat tibi, cur
 te ipsum in crateres Aet-
 næ iniiceret? ΕΜ. Insā-
 nia quædam, Menippe.
 ΜΕ. Non per Iouē, sed
 inanis quædam gloriæ
 Μ 5 affe-

affectatio, & fastus, &
 multa dementia. Hæc te
 conflagrare fecerunt, una
 cum ipsis crepidis, cum
 dignus minime esses. Ve-
 runtamen nihil tibi com-
 mentum illud profuit,
 deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Cæterum
 Socrates ille, Aeace, ubi
 locorum tandem est? A.
 Cum Nestore ac Pala-
 mæde ille plerumque nu-
 gatur. M E N. Cuperem
 tamen videre ipsum, si-
 cubi locorum hic foret.
 A E. Vides ne caluum
 illum? M E N. At omnes
 hic calui sunt, quare o-
 mnium æq; notatio hæc
 fuerit. A E. Simum illū
 dico. M E N. Etiam hoc
 simile omnium est. Nam
 & simi omnes sunt. S O-
 C R A. Mene quæris Me-
 nippe? M E N. Te ipsum
 S O C R A. Quo pacto res
 Athenis se habent? M E.
 Multi iuniorum philoso-
 phari se profitentur. Ac
 habitum certe ipsum, &
 incessum si quis aspiciat,
 meri philosophi viden-
 tur, admodum multi. Cæ-
 terum autem vidisti opi-
 nor, qualis & Aristippus
 huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κέρυ-
 ζα. ταῦτά σε ἀπλωδρά-
 κωσιν οὐταῖς κρηπίσιν οὐκ
 ἄξιον ὄντα, πάλιν ἄλλ' οὐ-
 δέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν.
 ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ
 Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακέ,
 ποῦ ποτε ἀρά ἔστι. Αἰα. με-
 τὰ Νέστορος, καὶ Πυλαμῆ-
 δους ἐκείνος ληγῇ τὰ πολ-
 λά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην
 ἰδεῖν αὐτ', εἴπου ἐνθάδε ἔσθιν.
 Αἰ. ὅρᾳς τὸν φαλακρόν; Μέν.
 ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν.
 ὥς τε πάντων αὖ εἴη τοῦτο
 γνώριμα. Αἰα. τὸν σιμὸν
 λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον.
 σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ
 ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ
 μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ.
 τί τὰ ἐν Αθήναις; Μέν.
 πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν
 λέγουσι. καὶ τά γε χήματα
 αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα ἐ-
 θεάταιτό τις, ἄκροι φιλό-
 σοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς
 εἶδρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
 εἶδρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πα-
 ρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλά-

των αὐτός. ὁ μὲν ὑποπνέων
 μύρου, ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ
 τυραννοῦς διαπορεύειν ἐπιμα-
 δών. Σωκ. ἀεὶ ἐμοῦ δὲ τί
 φρονεῖσιν; Μέν. εὐδαίμων
 ὦ Σώκρατες ἄνθρωπος εἶ-
 τά γε τοιαῦτα πάντες οὐκ
 σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα
 γιγνώσκειν, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι
 τᾷ ἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδόν-
 τα. Σωκ. καὶ οὗτοις ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ
 δὲ, εἰρωνεῖαν φόντο τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι. Μέν. τίνες δὲ οὗ-
 τοί εἰπιν οἱ περὶ σέ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ
 Φαίδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλένιου.
 Μέν. οὐ γὰρ ὦ Σώκρατες, ὅτι
 καὶ νταῦθα μένει πρὸς σεαυτὸν
 τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγοῦρεῖς τῆς
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δο-
 κεῖ. Μέν. μὰ Δί' ὅτι ἢ Κρεῖ-
 στον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἄπειμι, πολλοὺς οἰκῆ-
 σων αὐτῶν. ἔοικα γοῶν οὐκ
 ὀλίγα γελάσειν, οἰμωζόν-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens unguenta, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis
 adulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quispi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res utique pertinet.
 Omnes itaque te admi-
 rabilem fuisse virum exi-
 stimant, atque omnia co-
 gnovisse hę (deceat enim
 opinor, verum hic dice-
 re) cū nihil scires. S o.
 Et ipse dicebam hęc ad
 illos, sed illi tum simu-
 lationem quandam, eā
 rem esse putabant. M e.
 Sed quinam isti sunt cir-
 ca te? S o. Charmides,
 Menippe, & Phædrus
 & Clinix filius ille. M.
 Euge, Socrates quoniā
 & hac artem tuam exer-
 ces, neque formosos istos
 negligis. S o. Quid enim
 aliud quod quidem sua-
 vius sit, agere? Sed huc
 propius nobiscum recū-
 be, si videtur. M e n i p.
 Non, per Iovem. Ad
 Crotam enim & Sarda-
 napalum redeo, prope
 illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habitur⁹ ibi esse, quę
 rideam, quando ploran-

tes illos audiam. A E A.
 Er ego quoque iā abeo,
 ne quis mortuorum clā
 nobis subducatur sese. Ple
 raque autē alia videbis
 Menippe, quando iterū
 conueniemus. M E. Abe
 as licet, nam & hęc Aea
 ce, vidisse sufficit.

Menippi & Cerbe ri.

Heus Cerbere, quan
 doquidem mihi tecum
 cognatio quædam inter
 cedit, cum & ipse sim ca
 nis, dic mihi per Stygiā
 paludem, quō se habe
 bat Socrates, cum huc
 accederet? Verisimile ē
 autem te, deus cum sis,
 non latrare modo, verū
 etiam humano more lo
 qui, si quando velis. C.
 Quum procul adhuc ab
 esset Menippe, visus est
 constanti atque interri
 to adire vultu, perinde
 quasi mortem nihil om
 nino formidaret, tanquā
 hoc ipsum vellet iis, qui
 procul a specus ingressu
 stabant, ostendere. verū
 simulatque despexit in
 hiatum viditque profun
 dum atque atrum antri
 reces-

των ἀκούων. Αἶα. καὶ
 γὰρ ἤδη ἀπείμι, μὴ καί τις
 ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυ
 γών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις
 ὄψαι ὦ Μένιππε. Μεν. ἀ
 ποθί. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ
 Αἰακέ.

Μενίππου καὶ Κερβέρου.

ὦ Κέρβερε, συγγήμης
 γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐ
 τὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
 Στυγὸς, οἷος ἔω ὁ Σω
 κράτης ὁπότε κατήει πρὸς
 ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε θε
 ὄν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μό
 νον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς
 φθέγγεσθαι ὁπότε ἐθέλοις.
 Κέρβ. πότερ' ὤθεις μὲν ὦ Μέν
 ιππε, παντάπασιν ἐδό
 κει ἀτρέπτῳ προσώπῳ προ
 σιέναι, καὶ οὐ πάνυ δι
 δίεναι τὸν θάνατον δοκῶν.
 καὶ τοῦτ' ἐμφύῳαι τοῖς
 ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσιν
 ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυ
 ψεν εἴσω τοῦ χάσματος,
 καὶ

καὶ εἶδε τὴν ζόφον, κα-
γὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐ-
τὴν δακῶν τῇ κωνείῳ,
κατέπατα τοῦ ποδὸς,
ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε,
καὶ τὰ ἐαυτοῦ παῖδια ὠ-
δύρετο, καὶ παντοῖος ἐ-
γύστο. Μέν. οὐκοῦν σο-
φιστὴς ὁ ἀνδρῶπις ὡς, καὶ
οὐκ ἀληθῶς κατεφρένει
τοῦ πράγματος; Κέρβ. οὐκ.
ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγ-
χῆμον οὐτὸ ἐώρα, κατε-
δρασιώετο, ὥς δῆδει οὐκ
ἄκων πεισόμενος, ὁ παρ-
τως ἔδει παθεῖν, ὥς δαι-
μάσωνται εἰ διαταί, καὶ
ὅλως, πᾶσι πάντων γε
τῶν τοιούτων εἰπεῖν αὐ-
τοῖς, ἕως τοῦ σομίου
τολμηροὶ, καὶ ἀνδρείοι.
τάδ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος
ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ
δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι
ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὃ
Μένιππε ἀξίως τοῦ γέ-
νους, καὶ Διογένης πρὸς
σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζό-
μενοι ἐσήμετε, μή δ' ὠ-
δύ-
σου-

recessum, simulque ego
cunctantem etiam illum
aconito mordens, pede
correptum detraherem,
infantium ritu eiulabat
suosque deplorabat libe-
ros, nihilque non facie-
bat in omnem speciem
sele conuertens. MEN.
Num igitur fucate sapi-
ens erat ille, neque vere
mortem contemnebat?
CER. Haud vere, cete-
rum ubi vidit id esse ne-
cesse, audaciam quandā
præ se ferebat, quasi ve-
ro volens id esset passu-
rus, quod alioqui volenti
nolenti tamen omnino
fuerat ferendum, videli-
cet, quo spectatoribus
esset miraculo. Equidem
illud in totum de viris i-
stiusmodi vere possum di-
cere, ad fauces usque spe-
cus intrepidi sunt ac for-
tes, porro intus cū sunt,
nihil mollius neque fra-
ctius. MEN. Cæterum
ego quonam animo tibi
visus sum subiisse specū?
CER. Vnus mortalium
Menippe, sic mihi visus
es subire, ut tuo dignū
erat genere, & prior te
Diogenes, propterea quod
neutiquam adacti subie-
ritis,

ritis, aut intrusi, verum
tum vitroneis, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

Charontis & Me- nippi.

Redde naulum scele-
ste. M E N. Vociferare,
si quidem isthuc tibi vo-
luptati est Charon. C.
Redde, inquam, quod
pro traditione debes.
M E N. Haudquaquam au-
ferre queas ab eo qui nō
habeat. C H A. An est q-
uispiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M E N. Sic
ne alius quispiā præter-
ea, equidē ignoro, ipse
certe non habeo. C H A.
Atqui præfocabo te per
Ditem impurissime, ni
reddas. M E N. At ego il-
liso baculo tibi commi-
nuā caput. C H A. Num
ego te tam longo traie-
ctu gratis transuehero?
M E N. Mercurius meo
nomine tibi reddat, ut
qui me tibi tradiderit.
M E N. Belle mecū aga-
tur per Iouem, siquidē
futurum est, ut etiam de-
functorum nomine per-
soluam. C H A. Haud o-
mit-

δοῦντοί , ἀλλ' ἐξελούσιναι
γελῶντες, αἰμώζειν πειρά-
ζοντες ἅπασιν.

Χάρων & Με- νίππου. Χάρων.

Απόδος ὦ κατάρτατε τὰ
πρεβμία. Μέν. βῆα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὦ Χάρων.
Χάρ. Απόδος φημί αὐτῷ
ὦν σε διεπρεβμευτάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δὲ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε νῆ-
τὸν πολύτωνα ὦ μιᾶρ,
ὡ μὴ ἀποδῶς. Μέν. κα-
τὰ πρῶτον σου πατάξας,
διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
μά τι οὐ ἔστι πεπλευκὸς
τοσούτον πλοῦν. Μέν. ὦ
Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀπο-
δότη, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Ερμ. νῆ Δία ὀναίμην, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίθειν
τῷ νεκρῷ. Χάρ. οὐκ ἀπο-
θήσο-

εἴσομαι σου. Μέν. τούτου
 γε ἔνεκα νεωλεήσας τὸ πορθῆ
 μέιον, παρσύνει. πλὴν αἰλ'
 ὃ, γε μὴ ἔγωγε, πῶς αὖ λαβοίς;
 Χάρ. σὺ δὲ οὐκ ἤδεις ὥς κο-
 μίζειν δέον; Μέν. ἤδειν
 μὲν οὐκ εἶχεν δέ. τί οὖν,
 ἐχέω διὰ τοῦτο μὴ ἀποδα-
 νεῖν; Χάρ. μόνος οὖν αὐχί-
 σεις πορῆα πεπλευκέναι;
 Μέν. οὐ πορῆα ὧ βέλυσεν. καὶ
 γὰρ ἠντλησα, καὶ τῆς κόπης ἐ-
 πολλαβίμην, καὶ οὐκ ἔκλαυν
 μένος τῆς ἀλλοτρίᾳ ὀπίσθῃ.
 Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὶς τὰ
 πορθμῖα. τὸν ὄβελον ἀποδοῦ-
 ναί σε δεῖ. οὐ γὰρ δέμεις ἀλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις,
 ἵνα καὶ πολλὰς ἐπὶ τούτῳ
 παρὰ τῷ Αἰακοῦ προσλάβω.
 Μέν. μὴ ἐνόχλει οὖν. Χάρ.
 δεῖξόν τι ἐν τῇ σῇ ἐχεις.
 Μέν. δέμους εἰ δέλεις, καὶ
 τῆς Εκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ.
 πόθεν τέτονον ἡμῶν ὧ Ερμῇ ἢ
 Κυβέβητι ἡγάγες; οἷα δὲ καὶ ἐλά-
 λει παρὰ τῷ Πλούτῳ, τῆς ὀπι-
 σσάτῃ

mittam te. M E N. Quin
 igitur vel huius gratia
 perge, ut facis, navim
 trahere, quanquā quod
 non habeo, quinam aufe-
 ras? C H A. At tu nescie-
 bas, quid tibi fuerit ad-
 portandum? M E N. Scie-
 bam quidem, verum non
 erat. Quid igitur? num
 ea gratia erat mihi sem-
 per in vita manendum?
 C H A. Solus ergo gloria-
 beris te gratis fuisse trās-
 uectum? M E N. Haud
 gratis o præclare, siquī-
 dem & sentinā exhausti,
 & remum attritū, & ve-
 ctorum omnium unus non
 ciulaui. C H A. Illa nihil
 ad navium, obolum red-
 das oportet, neque enim
 fas est secus fieri. M E N.
 Proinde tu me rursū
 in vitam reuehe. C H A.
 Belle dicis, nimirum ut
 verbera etiam ab Aeaco
 mihi lucrificiā. M E N.
 Ergo molestus ne sis. C.
 Ostende quid habeas in
 pera. M E N. Lupinum si
 velis, & Hecatae coetā.
 C H A. Vnde nobis hunc
 canem adduxisti Mercu-
 ritum qualia garriebat
 inter nauigandum? ve-
 ctorez omnes irridens,

ac dictariis incessens, v-
nusque cantillans, illis
plorantibus. M E R C Y.
An ignoras Charon quē
virū transuexeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ sit. Hic est M.
C H A. Atqui si vnquam
posthac te recepero. M.
Si receperis o præclare,
ne possis quidem iterum
recipere.

Protesilai & Pluto- nis.

O Domine, o rex, o
poster Jupiter & tu Ce-
reris filia, ne despici-
te preces amatorias. P. Tu
vero quid precaris a no-
bis, aut quis deniq; es?
P R O. Equidem Prote-
silas sum, filius Iphicli,
patria Philacensis, qui
cum reliquis Græcis in
expeditione ad Troiam
profectus, ac primus om-
nium contra Ilium pug-
nando, occisus sum. Pre-
cor autem vt dimissus
hinc, modicum tempo-
ris, in vitā redire denuo
permittat. P L V. Hunc
amorem, Protesilæ, om-
nes mortui amant, sed
nullus tamen ipsorū po-
tetur

βατῶν ἀπάντων καὶ ἀγεῶν,
καὶ ἡπισκώπων; καὶ μόνος ἄ-
δων, οἰμωζόντων ἐκείνων.
Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ὅποιον
ἀνδρα διεπρέθμευτας; ἐλευ-
θερον ἀκρίβως, κοῦδενός αὐ-
τῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μέ-
νιππος. Χάρ. καὶ μὴν αὖ σι-
λάσω ποτέ; Μέν. αὖ λάβης
ὦ βάλισε δὲς ὃ ἔκ αὖ λάβοις.

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ω Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτερι Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμη-
τρος θύγατρι, μὴ ἐπερίδη-
ξῃσιν ἐρωτικῶν. Πλου. σὺ
δὲ τίνος δέη παρ' ἡμῶν; ἢ
τις ὢν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος, συστρατιώ-
της τῆς Ἀχαιῶν, καὶ παρῶ-
τος ἀποθανόν τῆς ἐπ' Ἰλίῳ
δέομαι δὲ ἀφεθεῖς πρὸς ἡ-
λίγον, ἀναβιῶναι πάλιν.
Πλου. τοῦτον μὲν ἔρωτα ἢ
Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ
ἐρῶσι. πλὴν οὐδεὶς αὖ αὐτῆς
τύχη.

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶν Αἰδωνοῦ ἐρῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νέεζα-
 μον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
 ταλιπὼν, ὥχρ' ἔμην σκοπέ-
 ων. εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εὐκτορος. ὁ αὖτ' ἐρως τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπι-
 κναίει μὲν ὧδέποτε, καὶ
 βούλομαι καὶν πρὸς ὀλίγον
 ὀφθαίς αὐτῇ, καταβῶμαι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἐπίεις
 ὧ Πρωτεσίλαε τὸ Λήδης
 ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὧ
 δέποτε. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρουχον ἔστι. Πλου. οὐκοῦν
 πείμεινον. ἀφίξεται γὰρ
 ἑκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελεῖν δέησιν. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω τιτὸ διατρίβειν ὧ Πλού-
 των. ἱεράδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδη, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἐρεῖν
 ἔστιν. Πλού. εἴτα τί σε ὀνή-
 σει μίαν ἡμέραν ἀναβίω-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρομένοισιν; Πρωτ. οἶμαι
 πείπειν καὶ κείνους ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥς αὖτ' ἐνός
 δύο

titur eo. P r o. At non
 vitam, o Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 uxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq;
 in bellū nauigando pro-
 fectus sum. Deinde infæ-
 lix in egressu nauium,
 ab Hectore occisus sum.
 Amor itaq; ille uxoris,
 non mediocriter me, o
 Domine, enecat, voloq;
 si vel paululum ab ipsa
 cōspectus fuero, rursus
 huc descendere. P i v t.
 Non bibisti, Protefilæ,
 aquam Letheam? P r o-
 t e s. Bibi equidem, sed
 hæc res præualuit pon-
 dere. P i v. Igitur expe-
 cta, adueniet enim & il-
 la quandoque, neq; nūc
 opus quicquam erit, ite-
 rum ascendere te. P. Sed
 moram hanc ferre ne-
 queo. Amasti autem tu
 quoque aliquando, ac
 nosti, qualis res, Amor
 sit. P. Et quid adeo iua-
 bit te vnum diem reui-
 uiscere? deinde autē pau-
 lo post eadem hæc iuge-
 re? P r o. Spero me etiā
 illam adducturum esse,
 ut huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies

pies. P. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile unquam factū est. PRO. At ego in memoriā tibi reuocabo, Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen uxore reddidistis, & cognatam meā Alcestin, emittitis, Herculi gratificātes. P. Optaris autem cum ista nuda atque deformi caluaria, formosæ illi sponse tuæ in conspectum venire? Quo pacto autē illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terribitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuque frustra tantū iter exantlaueris. PROSER. Proinde mi uir, tu illi quoque rei medicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, ut postquam ad lucem peruenierit Protefilaus, cōtactū virga, mox in adolescentem formosum cōuertat illum, qualis uidelicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superiores, Mercuri, sponsum facito. Tu
vero

δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ἑλίου-
γον. Πλού. οὐ θέμις γνέ-
σαι ταῦτα οὐδὲ ἐγγίγναι πώ-
ποτε. Πρω. ἀναμνήσω σε ὁ
Πλούτων. Ορφεὶ γὰρ δι' αὐ-
τὴν τοῦτον τὴν αἰτίαν τὴν
Εὐρυδίκην παρέδωκε, καὶ τὴν
ὁμογενὴ μου Αλκίησιν παρε-
πέμψατε Ἡρακλεῖ χαρίζο-
μενοι. Πλου. θελήσεις δὲ
οὕτω κρανίον γυμνὸν εἶναι, καὶ
ἀμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκεί-
νῃ νύμφῃ φανῆσαι; πῶς δὲ
κακείνη προσβλεπταί σε, οὐδὲ
διαγνῶναι δυναμένη; φο-
βήσεται γὰρ εὖ εἶδαι, καὶ
φεύξεταί σε. καὶ μάτην
ἔσθ' ὅσοις τὴν ὁδὸν ἀνέλη-
λυθός. Πέρ. οὐκοῦν ὦ ἄνερ,
σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὴν Ερ-
μῆν κέλουσιν, ἐπειδὴ ἐν
πρὸ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσί-
λαος ἦ, καδικόμηνον ἐν τῇ
ἐσάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν
ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος
ὢν ἐκ τοῦ πατρὸς. Πλού.
ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκῇ,
ἀναγαγὼν τοῦτον αἰῶνις
ποιήσας νυμφίον. σὺ δὲ
μέμ-

μνησθῶ, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

Διογένους καὶ
Μαυτώλου.

Ω Καὶ ὅτι τίτι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμάειαι ἀξιοῖς; Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὴ
ὦ σινωπεύ, ὃς ἐβασίλευ-
σα Καρίας μὴ ἀπάτης,
ἤρξα δε καὶ Λυδῶν ἐνίων.
καὶ νῦν δὲ τινὰς ὑπε-
γαγόμεν, καὶ ἄχρι Μιλή-
του ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας κατασφερόμενος.
καὶ καλὸς ὤν, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτε-
ρός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Αλικαρνασσῶ μνημεῖα παμ-
μέγεθες ἔχω ἐπιλείμενα,
ἡλικὸν οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ὀξυσκηλεύον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον ἐκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, ὅσον
οὐδὲ τῷ εὖρη τις αὖ ἔα-
δίωκε.

vero memineris, non am-
plius quam unum diem
tibi permissum esse.

Diogenis & Mau-
toli.

Ohe tu Car, quare tā-
dem insolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui unus nobis o-
mnib. antepondere? M. A.
Primum regni nomine
o tu Sinopenis, quippe
qui Carix imperaverim
universæ, præterea Ly-
diæ quoque gentib. ali-
quor, tum autem & insu-
las nonnullas subegerim,
Miletum usque pervene-
rim, plerisque Ionix par-
tibus vastatis. Ad hæc
formosus eram ac pro-
cerus, ac bellicis in reb.
prævalidus. Postremo,
quod est omnium maximū,
in Halicarnasso monumē-
tū erectum habeo, singu-
lari magnitudine, quan-
tū videlicet defunctorū
ali⁹ nemo possidet, neq;
pari etiā pulchritudine
conditum, viris scilicet
atque equis, pulcherri-
mo e saxo, ad viuam for-
mam absolutissimo arti-
ficio expressis, adeo ut

N 2 vel

vel phanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A V. Per Iouē ob hæc inquā. D I O. Atqui o formose Mausole, neque vires iā illæ, neque forma tibi iā adest, adeo ut si quem arbitrum de formæ præcellētia delegerimus, haud quaquā dicere potis sit, quamobrē tua caluaria meæ sit anteferenda, si quidem vtraque pariter tum calua, tum nuda, vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantib. deformati. Cæterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasæis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquā qui magnificam quandā apud se structuram habeant, verum quid hinc cōmoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsā illud commodum vocas, quod plus

δίωσ. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὅπῃ τούτοις μέγα φερονεῖν; Διογῆνης. ὅπῃ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. νῆ Δί' ὅπῃ τούτοις. Διηγ. ἀλλ' ὃ καλὲ Μαύσωλε; οὔτε ἡ ἰχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλπίμεθα δικαστὰν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὺν κρᾶνιον προτιμηθεῖν αὐτοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνοντο, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφνεῖμεθα; καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεισώμεθα. ὃ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως εἶναι ὀπιδέεικνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δ' ἂν τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄσῃ. σὺ δὲ ὃ βέλτιστε, οὐχ ὀρῶ ὃ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μάλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀγχοφορεῖς
 ὑπὸ τῶν τελευτῶν λίθων πιε-
 ζόμενοι. ΜΑΥ. ἀνύκτα οὐδ'
 μοι οὐδ' οὐδ' πάντα. καὶ ἰσότη-
 μος ἔσται Μάυσωλος, καὶ Διο-
 γένης. ΔΙΟΥ. οὐκ ἰσότημιν εἶ-
 ῥησιν αὐτῶν. οὐ γὰρ Μάυσω-
 λος μὲν γὰρ οὐκ ὀμιλῶνται, μεμνη-
 μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 εὐδαιμονεῖν ὄρετο. Διογένης
 δὲ καταγελᾷται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασσῷ ἔχει ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς θυγατρὸς, καὶ ἀ-
 δελφῆς κατεσκευασμένον.
 ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος εἰ καὶ τινὰ τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμε-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτῶν κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὲς βίον βεβιω-
 κὼς ὑπελότερον ὢν Κερῶν ἀν-
 δραποδέσασθαι τῷ τοῦ μνήμα-
 τος, καὶ ἐν βελαιότερῳ χρεῖω
 κατεσκευασμένον.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

Ido

plus oneris, atque nos
 sustines, sub tam ingen-
 ribus saxis pressus ac la-
 borans. ΜΑΥ. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt
 omnia, planeque pares
 erunt Mausolus ac Dio-
 genes? ΔΙΟΥ. Imo haud
 pares, inquam, vir cla-
 rissime, nam Mausolus
 discruciabitur, quoties
 earum rerum in mentem
 veniet, quibus in vita flo-
 rere consuevit, ac Dio-
 genes interim eum ride-
 bit. Atque ille quidē de
 suo illo monumēto, qđ
 est in Halicarnasso, me-
 morabit, ab vxore Arte-
 misia atque sorore para-
 to, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habe-
 at sepulchrum. Neq; n.
 illi res ea curæ est, utrū
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt qui
 vitam peregerit viro di-
 gnā, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorē, ac tutiore in loco
 substructam.

Nirei, Therstæ, &
 Menippi.

N 3 Ecce

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an nō tibi videor forma præstantior? M E N. Imo quinā sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scitu est opus. N I. Nireus ac Therſites. M. Vter Nireus vter Therſites, nondū enim vel hoc satis liquet. T H E. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, uti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiores æstimes. N I. Mirum me Aglaia Charopeque progenerū, qui vir pulcherrimus vnus omnibus e Graia Priameia ad Pergama veni. M E N. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas

af-

ἰδοὺ δὲ Μένιππος οὕ-
τως διτάττει, πότερος εὐ-
μορφώτερός ἐστιν. εἰπὲ δὲ
Μένιππε, οὐ καλλίων σοι
δοκῶ; Μεν. τίνες δὲ καὶ
ἔστι, πότερον οἶμαι. χεῖρ
γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νι-
ρεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν.
πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ
πότερος οὐκ ὁ Θερσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίός ἐμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτου δια-
φέρεις, ἥλικον σε Ομη-
ρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπή-
νεσεν, ἀπάντων εὐμορ-
φώτατον προσειπών. ἀλλ'
ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός,
οὐδὲν χείρων ἐφάμην τῷ
δικαστῇ. ὥρα δέ σοι ὦ Μέ-
νιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορ-
φώτερον ἡγῇ. Νιρ. ἐμέ γε
τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον
ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὑπὸ γού, ὥς οἶμαι κάλ-
λιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κεννίον,
ταύ-

ταύτη μόνον ἄρα διακρί-
νοιτο ὑπὸ τοῦ Θεσίτου
κεανίου, ὅτι εὐρυπρόν τὸ
σύν. ἀλαπαδὺν γὰρ σὺ-
τὸ, καὶ οὐκ ἀνδρωδεις ἔ-
χεις. Νίρ. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρον ὁποῖος ἔω, ὅπότε
συμπεράτουν τοῖς Ἀχαιοῖς.
Μεν. ἐνείρατά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ γινώ-
σκεις, ἐκείνη δὲ αἱ τήτε ἴ-
σασιν. Νίρ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμερφέστερός εἰμι
ᾧ Μένιππε; Μεν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμερφος,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ
ὅμοιοι ἅπαντες. Θεστ. ἐμοὶ
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

Ἦκουσα ᾧ Χείρων, ὡς
θεὸς ὢν ἐπιθυμήσεις ὑπο-
δανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
ἤκουσας ᾧ Μένιππε. καὶ
τέθνηκα, ὡς ὄρεας, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμι-
νος. Μεν. τίς δέ σε
ἔρω

assimilis, porro calvaria
hoc vno igni a Therse
calvaria dignosci possit,
quod tua delicata est ac
mollicula, quandoquidē
illuc habes effeminatū
ac neutiq; viro decorum
N. Attamen Homerum
percōtare, qua specie tū
fuerim, cum inter Græ-
corum copias militare.
M. E. N. Tu quidē somnia
mihi narras, at ego ea
specto, quæ video, quæ-
que tibi adsunt in præ-
sentia, cæterū illa norūt,
qui id temporis vivebāt.
N. Quid igitur tandē?
an non ego formosior
Menippe? M. Neque tu
neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos equalitas ē,
paresque sunt omnes. T.
Mihi quē vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidē inaudiui Chi-
ron, te deus cum esses,
tamē optasse mortē. C.
Vera ista audisti o Menip-
pe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cū mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-

N 4 tis

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominū horreat? C. Dicā apud te, virum neutiquam stultum atq; imperitū. Iam mihi defuerat esse iucundū mortalitate frui. M. E. Quid? an in iucundū erat te vivere, lucemque tueri? C. H. E. rat inquam Menippe, nā que iucundū vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddā esse arbitror. Verum quū ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo reb. vterer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerēt, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciproco quodā orbe redirent, atque aliis alia qui vices succederent, satietas videlicet eorū me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perperuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M. E. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? C. H. I. Haud suauiter Menippe si-

ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν ἀνθρώπου τοῖς πολλοῖς χρήματος; Χείρων. ἐγὼ πρὸς σε οὐκ ἀπώετον ὄντα. οὐκ ἔτι ἢ δὲ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μέντω. οὐχ ἢ δὲ. ἔγωγε, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; Χείρ. οὐκ ὦ Μέντω. τὸ γὰρ ἢ δὲ, ἐγώ γε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλουῶ. ἠγούμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῆς ὁμοίαν, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θάτέρῳ. ἐνεπαλήθην γούμ σὺ τῆς, οὐ γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἔστι. Μέν. εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις; Χείρ. οὐκ ἀνδρῶς ὦ Μέντω. ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικόν, καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔ-
χει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ
εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλ-
λως τε, οὐδὲ διψῶν ὥ-
σπερ ἄνθρωπος, οὔτε πεινῶν
δοῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεῖς τού-
των ἀπάντων ἐσμὲν. Μέν-
ους ὦ Χείρων, μὴ περι-
πίπῃς σεαυτὸν, καὶ ἐς
τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος πέ-
σῃ. Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς;
Μένιπ. ὅτι εἰ γὰρ ἐν τῷ
βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ τοῦ-
τον ἐγένετό σοι προσκο-
ρὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια
ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως
αὖ γίνωτο, καὶ δέησαι με-
ταβολῇ γε ζητεῖν τινα,
καὶ ἐνταῦθιν ἐς ἄλλον βί-
ον, ὥσπερ οἶμαι ἀδυνά-
τον. Χείρ. τί οὖν αὖ πά-
θοι τίς ὦ Μένιππε; Μέν.
ὅπως, οἶμαι, καὶ φασὶ,
συμπετόν ὄντα, ἀρέσκειναι
καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦ-
σι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφύρη-
τον οἶναι.

Διογέ-

siquidem æqualitas ipsa
quiddam hēt admodum
populare. Nihil autem
inter est, utrum in luce
quis agat, an in tenebris
Præterea neq; sitiendum
est nobis quemadmodū
apud superos, neque e-
suriendum. sed eiusmodi
rerum omnium egen-
tia vacamus. M E. Vide
Chiron ne temetip̄e in-
voluas, neue eodem tibi
recidat oratio. C H Quā
obrem isthuc ais? M E N.
Nempe si illud tibi fasti-
dio fuit, qđ in vita sem-
per iisdem similibusque
rebus utendum erat, cū
hic itidem similia sint
omnia, eundē ad modum
parient fastidium. At. de
integro tibi quaerenda e-
rit vitæ commutatio, at-
que hinc quopiam aliam
in vitam demigrandum,
id quod arbitror fieri nō
posse. C H. Quid igitur
faciendum Menippe?
M E N. Illud nimirum,
ut sapiens cum sis, quem
admodū opinor, & vulgo
prædicāt, præsetib. reb.
sis cōtētus, boniq; cōsu-
las q̄ adest, neq; quicquā
in his esse putes, quod
ferri non queat.

N 5

Dio-

Diogenis, Antisthe-
nis, & Cratetis.

Διογέους, Αντισθένης,
ὁ Κράτης.

Ocium nunc agimus,
Antisthenes & tu Cra-
tes, quare, cur non ob-
secro imus deambulātū,
recta ad ingressum & fau-
ces orci, ut ibi spectemus
eos, qui descendunt, qui
nam sint, & quid quis-
que eorum agat? ANT.
Eamus Diogenes. Ete-
nim spectaculum hoc iu-
cundum fuerit, videre al-
ios quidem ipsorum la-
chrymari, alios autem
ut dimittantur, suppli-
care, quosdam autem æ-
gre descendere, & quan-
quam cervicem urgente
ac impellente Mercurio
reluctari tamen, & resu-
pinos obniti, nulla neces-
sitate aut commodo suo.
CRA. Ego vero etiam
exponā vobis, quæ ipse
vidi in via, quando huc
descendebam. DI. Ex-
ponas licet, Crates, vide-
ris enim quædam omni-
no risu dignu dicturus
esse. CR. Tum alii mul-
ti nobiscū descendebāt,
tum vero inter ipsos ma-
xime nobiles, Ismenodo-
rus ille dives, ex nostris,
&

Αντίδενες καὶ Κράτης,
χολλῶν ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ
ἄπειμιν εὐθὺ τῆς καθόδου
πειπατήσοντες, ὁ φύρτος
τοῦ κατιόντος οἱοί τινές εἰ-
σι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;
ΑΝ. ἀπίωμεν ὦ Διόγενες.
καὶ γὰρ αὖ τὸ θέαμα ἡδὺ
γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύ-
οντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ
ἠκετεύοντας ἀφελύμα-
ίνους δὲ μέλεις κατιόν-
τας, καὶ ὅπῃ τρέχοντα
ᾤθουῦτος τοῦ Ερμού, ὁ-
μως ἀντιβαίνοντας, καὶ
ὑπὸ τοῦ ἀντιβαίνοντος, οὐ-
δὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γοῶ
καὶ διηγέσομαι ὑμῖν ἃ εἶ-
δον, ὅπῃ τε κατήειν κατὰ
τὴν ὁδόν. Διογ. διήγησαι
ὦ Κράτης, εἰκας γὰρ τινα
παγγέλοια εἶναι. Κρά. καὶ
ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέ-
βαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ
ὀπίσθημοι, Ἰσμενόδορος τε
ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑ-
 παρχος, καὶ Ορηίτης ὁ Ἀρμε-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰππυπόδω-
 ρος, ἐπεφύγευτο γὰρ ὑπὸ λη-
 στῶν παρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς
 Ελευτῖνα ὄμιαι βαδίζων,
 ἔσειέ τι, καὶ τὸ τρῶμα ἐν
 ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ παι-
 δία τὰ νεογνά, ἃ κατελε-
 λείπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἐ-
 αὐτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλ-
 μης. ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸ τὰς Ε-
 λευθεράς χωρία πάνεργημα
 ὄντα ὑπὸ τῷ πολέμῳ, διο-
 δούων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μετ' ἑαυτοῦ ἔχων·
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ
 ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσειμνος
 πρὸ ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτα πε-
 ζὺς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν
 ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετε-
 θνήκει, μίᾳ πληγῇ ἀμφό-
 τεροι διαπαρέντες ὑπὸ θρα-
 κὸς τινος πελταστῆ, ἐν τῇ
 ὁπῇ

& Arsaces Medorū præ-
 fectus, & Armenius O-
 rætes Ismenodorus igitur (occisus enim fue-
 rat a latronibus circa Ci-
 thæronem, quando Eleu-
 sinem, ut arbitror, pro-
 ficiscebatur) & gemebar
 & vuln⁹ in manib. præse-
 ferebat, liberos suos par-
 uos, quos reliquerat ite-
 tidem vocando, sibi que
 ipsi ob audaciam succen-
 sendo. qui cum Cithæro-
 nē transisset, ac illa loca
 circa Eleuteras deserta,
 ac bellis vastata peragraf-
 set, non amplius quā du-
 os seruos secum adduxif-
 set, idq; etiā cū phialas
 quinque aureas, & cym-
 bia quatuor secum habe-
 ret. Arsaces autem (seni-
 or enim iam erat, & per
 Iouem, pro Barbarico il-
 lo ritu, facie non adeo
 inhonesta aut contēnen-
 da) grauitex ferebat at-
 que indignabatur, quod
 pedibus incederet, vole-
 batque sibi equum suum
 adduci. Nam & equus
 vna cum eo mortuus fue-
 rat, vna plaga ambobus
 transfossis a Thracenſi
 quodam scutato, in eo
 prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadocū ad Araxem
fluvium commissum fue-
rat. Nam Arsaces quidē
infesto cursu in hostem
ferebatur, longe, vt qui-
dem ipse narrabat, ante
allos euectus. Thrax au-
tem expectato illo subsi-
stens, ac scutum præ se
tenens, venientem Arsa-
cis hastā excutiendo di-
vertit, ipse autem sub-
missa parumper sarissa
sua, & equum & insiden-
tem illū transuerberat.
A. N. Sed quo pacto fieri
potuit, Crates, vt vno
ictu ambos transuerbera-
ret? C. Facillime Antist.
Nam ille quidem cursu
ferebatur, contumquen-
dam viginti cubitalem
prætentū habens, Thrax
autē vbi pelta obiecta,
plagam excussisset, & iā
cuspis ipsum præterue-
cta esset, in genu pro-
cumbens excipit sarissa
venientis impetum, ac e-
quum sub pectus vulne-
rat, quo innox præ furore
ac vehementia cursus se
ipsum transadigente, ea-
dem hasta etiam Arsaces
per inguina utrinque ad-
nates vsque penetrante,
transfoditur. Intelligis
nimi-

διὰ τοῖς Ἀράξῃ πρὸς τὸ Καπ-
παδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν
γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς
διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων
πρὸς πείσορμήσας. ὑποστὰς
δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν
ὑποδύς, ὑποστρίπτει τὸν
Ἀρσάκου κοντόν. οὕτως δὲ
ὑποθεὶς πύω σάρισσαν, αὐ-
τόν, τε διαπείρει, καὶ τὸν
ἵππον. Α. Ν. πῶς οἶόν τε,
ὦ Κράτης, μίᾳ πληγῇ
τοῦτο γινέσθαι; Κρά. ἔφα-
σα ὦ Ἀντίδωρες. ὁ μὲν γὰρ
ἐπήλαυνεν, εἰκοσιπῶχυν
τινα κοντόν ποροβλημένος.
ὁ Θράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλ-
τῃ ἀπεκρούσατο πύω πορο-
βολίῳ, καὶ παρεῖλθεν αὐ-
τόν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλά-
σας, δέχεται τῇ σάρισσῃ
πύω ἐπέλασιν, καὶ τιτρώ-
σκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρ-
νον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφο-
δρότητος ἑαυτὸν διαπεί-
ραντα. διελαύνεται δὲ καὶ
ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶ-
να διαμπὰξ, ἄχρως ὑπὸ
πύω πυγμῇ. ἔφας, οἶόν
τι

τι ἐγγύετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μάλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὁμῶς, ὁμῶτιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππου κατιέναι. ὁ δὲ γε Οἰότης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐσάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδυνάτο. πάχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ὀπιβαίνοντες ἀκροποδητῇ, μόλις βαδίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἠδύλεν, ὁ βέλτιστος Εὐμήης ἀράμενος αὐτὸν, ἐπρόμυσεν ἄξει πρὸς τὸ πορθημεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Αὐ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνιμίξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς ἐμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθημεῖον, προκάτελαβον χώραν, ὥς αὐὸν τεηδεῖως πλεύσαιμι. παρὰ τ'

nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam ceteri habebatur, volebatque eques descendere. Orcetes autem, privatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere villo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægre incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi detectus iaceret, neque villo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam usque portavit, ego vero sequens ridebam. ΑΝ. Et ego porro quando huc descende-
bam, neque admiscui me ipsum ceteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi mihi locum, quo commodius nauigarem.

Inter

Inter nauigandum vero, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. Dico. Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fœnerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites duxauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis seipsum iugularat. Blepsias vero fame miser periisse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modum ac tenuis maxime. Ego vero quanquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquā, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos nonaginta natus, adolescē-

ρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερεπύμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχχετε ξυμοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανείσης, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνᾶν, ξυναγὼς αὖν, καὶ Δάμις ὁ πολούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ὑποδαγνόν. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ὑποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῇ ἀθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὥχρ' ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον φανέμενος. ἐγὼ δὲ, κρίπτει εἰδώς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ὑποδάγοι. εἶτα πρὸς μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν ὄν, οὐκ ἀδικαμὲν τοι ἔπαθες ἔφην ὑπ' αὐτοῦ, ὅς τέλαστα, ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενηκοντάετης ὄν, ὀκτωκαίδεκάετη νεανίσ-

κῶ τέπ' αἶρας ὕβολους παρῆ-
 χες. σὺ δὲ ὦ Ἀκαρναν, ἔσενε
 γ' ἁκείνους, καὶ κατηρᾶτο
 τῇ Μυρτιά, τί αἰτιᾶ τὴν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὅς
 τοὺς μὲν πολέμιους οὐδὲ
 πώποτε ἔτρεπας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδυνῶς ἠγωνίζου παρὶ
 αὐτῶν ἄλλων. ἔγωγε τοῦ
 τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ
 δακρύων ὀππωλάων, καὶ
 στεναγμῶν, ἑάλωσ' ὁ γυν-
 ναῖος. ὁ μὲν γ' Βλεψίας
 αὐτῆς, ἑαυτοῦ κατηγόρει
 φθάσας, πολλὴν τιμὴν ἄνοι-
 αν, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ-
 τε τοῖς μηδὲν πρῶτον κούσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώ-
 σασθαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πολλὸν ἐμοὶ γε οὐ τιμὴ τυ-
 χούσαν τρεπωλὴν παρῆσ-
 χον τ' ἐτεσνόντες. ἀλλ' ἤδη
 μὲν ὅππῃ τῷ σομίῳ ἐσθλὴν
 ἀποβλέπειν χεῖρ, καὶ ἀπο-
 σκοπεῖν πῶς ἔξωθεν πρὸς
 ἀφικνουμένους. βαβαί,
 πολλοί γε καὶ παῖδες, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πολλὸν
 οὐ γέγον' αὐτῶν καὶ νυ-
 πίων.

ti illi quatuor obulos si-
 licet suppeditabas. Tu
 vero Acarnan, (gemitat
 enim & ille, ac deuoue-
 bat Myrtium) quid amo-
 rem accusas, inquam, &
 non potius te ipsum? qui
 hostes quidem haud un-
 quam perhorrueris, sed
 te vitro periculis offerē-
 do, ante alios in praeliū
 descēderis. A puella ve-
 ro vulgari illa quidē ac
 forse oblata, & lachry-
 mis atque singultibus ti-
 dititit, generosus ipse tu
 captus fueris. Nam Ble-
 psias quidem ipse sese ac-
 cusat, ob nimiam stulti-
 tiam, quod pecuniam vi-
 delicet custodierit hare-
 dibus, nulla necessitudine
 sibi coniunctis, dum in
 perpetuum victurū esse
 vanus ipse se putat. Ve-
 rum mihi quidem non
 vulgarem voluptatē prae-
 buerunt tunc lamentan-
 tes isti. Sed iam circa fau-
 ces sumus. Aspicere nos
 illuc oportet, atque a lō-
 ge contemplari adueniē-
 tes. Papæ, multi centē,
 & varii, omnesq; lachry-
 mantes, præter pullos
 istos & infantes. Quin
 & ætate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc
num philtro aliquo vitæ
tenentur? Istum igitur
decrepitum interrogare
lubet, Quid ploras heus
tu, tam prouecta ætate
mortuus? Quid indigna-
ris bone vir, præsertim
cum senex huc aduene-
ris? Eccubi rex fuisti?
M E N. Haudquaquam.
D I O. Verum satrapes.
M. Neque hoc. D I. Nū
igitur diues fuisti, ideo-
que male te habet, quod
relictis multis deliciis
ac voluptatib. mori coa-
ctus fueris? M E N. Nihil
tale, sed annos quidem
circiter nonaginta natus
fui, vitam autem diffici-
lem egi, arundine & li-
nea victum queritans,
ultra modum egenus ac
pauper, liberis carens,
& præterea claudus quo-
que, & parum oculis vi-
dens. D I O. Et viuere cu-
piebas cum talis esses?
M E N. Certe quidem,
dulcis enim erat lux, mo-
ri autem graue & horrē-
dum. D I O. Deliras o se-
nex, & iuueniliter te ge-
ris erga necessitatem, &
hoc, cum sis eo æqualis
portitori huic. Proinde
quid

πίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γε-
νησκότες ὁδύρον. τί τοῦ-
το; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοῦ
ἔχει τὸ βίον; τοῦτον οὐκ τὸν
ὑπὲρ γενῶν ἔρεσθαι βούλομαι.
τί δακρύεις τιλικούτος ὑπο-
θανών; τί ἀγανακτεῖς ὡς βέλ-
τιστε, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφι-
γυρόσης ἡπὸ βασιλεὺς ἡδᾶ;
Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλ-
λὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ
τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλοῦ-
ταις, εἴτα ἀνιᾶ σε τὸ πολ-
λὸν πρυφλὸν ἀπολιπόντα τε-
θνᾶναι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦ-
τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν
ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. βίον
δὲ ἀπὸ καλάμου καὶ
ὀρμιᾶς ἔχον, ἐς ὑπερβολὴν
πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε,
καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀ-
μυδρὸν βλέπων. Διογ. εἴτα
τοιούτος ὢν, ζῆν ἤθελες;
Πτω. ναί. Ἡδὲ γὰρ ὡς τὸ
φῶς. καὶ τὸ τεθνᾶναι, δεινὸν
καὶ φρικτέον. Διογ. παρπαί-
εις ὡς γέρον, καὶ μετράκιον
πρὸς τὸ χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλι-
κιώτης ὢν τοῦ πορθημέως. τί
οὐκ

οὐκ ἂν τις λέγει πρὸς τῶν νέων, ὅπῃ οἱ τῆλικοὶ φιλιζῶσι εἰσὶν; οὐκ ἔχουσιν δεικνύναι τὴν θάνατον; ὥς τῶν ἐν τῇ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίσκειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδέηται, ὥς ἀποδραστὴν βουλευόμενος; ὁρῶν πρὸς τὸ σύμμιον εἰλημμένους.

Μενίππου καὶ

Τιρεσίου.

Ω Τιρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγινώσκου ἑαυτὸν. ἀπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενᾶ, μένον δὲ αἱ χεῖρες αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔστιν ἂν εἰπεῖν ἔχουσιν, τίς ὁ Φινεύς, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μὲν τοι μάντις ἦν, καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐγγύς μόνος ἀνῆλθε καὶ γυνή, τῶν ποιετῶν ἀκούσας ἴδεν. πρὸς τῶν θεῶν ταιγαροῦν εἶπέ μοι, ὅπου τέρεος ἐπειράδης ἠδίστος τῶν βίων, ὅπῃ ἀνὴρ ἦν, ἢ ὁ γυναι-

quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti illi tanto pere vivere cupiūt? quos decebat ipsam mortem etiam confectari, tanquā remedium quoddam eorum malorum, quæ secum fert senectus? Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hic nos oberrare viderit.

Menippi & Tiresiæ.

An vero & cæcus sis, Tiresia, nō amplius cognitu facile est. Nobis enim cæcis æqꝫ sunt vacui oculi, ac sola illorum sedes relictæ: quod autem ad cætera attinet, nō facile dixeris, quī Phineus aut quī Lynceus fuerit. At vero, quod vates fueris, & quod utrumque solus teipsum perhibueris? marem ac fœminā, auditis, aliquando poetis, novi. Proinde, per deos, dic mihi utram vitam expertus es suaviorē, vir ne quādo fuisti,

an cum foemina? T I R E.
 Potior multo fuit, Me-
 nippe, muliebris vita, ex-
 peditior enim, & domi-
 nātur quoque viris mu-
 lieres, neque ipsis neces-
 se est in bellum profici-
 sci, neque ad propugna-
 cula stare, neque in con-
 cionibus dissidere, neq;
 in foro atq; iudiciis cō-
 tēdere. M E N. Quid? an
 non audisti, Tiresia, Eu-
 ripidis Medeam, qualia
 dixeris, cum mulierum
 genus deplorando come-
 morat, quā miseræ sint,
 & intolerabilem partu-
 riendo laborem susti-
 neant? Verum dic mihi
 (commonefecerūt enim
 me versiculi isti Medæ)
 peperisti ne etiam ali-
 quando, cum mulier es-
 ses, an uero sterilis, &
 absque semine uitā illā
 degisti? T I R. Quid hoc
 Menippe interrogas? M.
 Nil acerbe, T I R. Ve-
 rum responde, si tibi mo-
 lestum non est. T I R. Non
 fui sterilis quidem, sed
 neque peperī tamen. M.
 Sufficit hoc. Vtrū enim
 & vuluam habuisses, sci-
 re uolebam. T I R. Ha-
 bui scilicet. M E N. Suc-
 cessu

γυναικείος; Τει. ἀμείνων
 ὡς παρὰ πολὺ ὧς Μένιππε δ
 γυναικείος. ἀποραγμονέστε-
 ρος γὰρ, καὶ δεπύζουσι τῶν
 ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε
 πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
 οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐσάναι,
 οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρει-
 σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἔξε-
 τάζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκή-
 κοας ὧς Τειρεσία τῆς Εὐριπί-
 δου Μηδείας, οἷα εἶπεν, οἰ-
 κτεῖν τὸ γυναικεῖον, ὥς
 ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητον
 τινα τὸν ἐκ τῆς ὀδύνης πό-
 νον ὑφισαμμένας; ἀτὰρ εἶπέ
 μοι, ὑπέμνησέ γάρ με τὰ τῆς
 Μηδείας ἱαμβεῖα, καὶ ἔτε-
 κες ποτὲ ὁπότε γυνὴ ἦσθα. ἢ
 σείρα, καὶ ἄγονος διετέλευ-
 σας ἐν ὀκείνῳ τῷ βίῳ; Τει.
 τι τοῦτο ὧς Μένιππε ἐρω-
 τᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλε-
 πὸν ὧς Τειρεσία. πολλὸν ἀπὸν-
 κτεῖναι, εἰ σοι ἔσθ' ἰδιον. Τει.
 οὐ σείρα μὲν ἡμῶν, οὐκ ἔτε-
 κον· δι' ὅμως. Μέν. ἱκανὸν
 τοῦτο. εἰ γὰρ μήτ' εἶχες,
 ἐβουλόμην εἰδέναι. Τει.
 εἶχον

εἶχον δηλαδή. Μέν. χεῖρα
 δέ σοι ἢ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μύριον τὸ γυναικεῖον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαῖοι ἀπε-
 τάθυσαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 ἀνέφυν, καὶ πώγωνα ἐξ-
 ἤνεγκας, ἢ σὺντίκα ἐκ γυ-
 ναικὸς ἀνὴρ ἀνέφάνης; Τειρ.
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δοκῆς δ' οὐ
 μοι ἀπιστεῖν, εἰ τοῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ χεῖρ γὰρ
 ἀπιστεῖν ὧ Τειρεσίᾳ τοῖς τοι-
 οῦτοῖς, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε
 δυνάτ' ὅτιν; εἴτε καὶ μὴ
 παρὰδέχεσθαι; Τειρ. σὺ
 οὐκ οὐδὲ τὰλλα πιστεύεις
 οὕτω γενέσθαι, ὅπ' οὔτ' αὖ ἀκού-
 σης, ὅσους ἐκ γυναικῶν ἐγέ-
 νοντό τινες, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀιδόνα, ἢ πλὴν
 Δάφνιν, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 ονος θυγατέρα; Μέν. οὐ
 πρὸς κακείνας ἐντόχως, εἴ σοι
 μαρτὶ, τί καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 ὧ βέλτισε, ὅποτε γυνὴ
 ἦσθαι, καὶ ἐμαντεύου τότε
 ὥσπερ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ
 καὶ

cessu autem temporis,
 vulva ne illa evanuit, &
 membrum muliebri ob-
 turatum est, mamillæq;
 iterum complatae, de-
 inde virile succreuit, &
 barbam produxisti, an
 vero repente ex muliere
 vir factus prodiisti? T 1.
 Non video quid sibi ve-
 lit interrogatio hæc. Vi-
 deris autem mihi pro du-
 bio habere, factum ne
 hoc ita sit, an non. M 2.
 Quid an non dubitare,
 Tiresia, de huiusmodi
 rebus convenit? sed pe-
 rinde ac fatuum aliquē
 nō perpenſis, fieri ne pos-
 ſint an non, protinus pro-
 veris recipere? T 1 R. Tū
 igitur neque cetera cre-
 dis hoc pacto contigisse,
 puta quum audieris, ut
 quædam ex mulieribus
 aves factæ sint, aut arbo-
 res, aut feræ, Philomela
 videlicet aut Daphne,
 aut Lycæonis illius filia.
 M 2 N. Quod si quando
 & in illas incidero, tum
 quid ipsæ dicant, quoq;
 scibo. Tu vero, o opti-
 me, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoq;
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-
 ter

ter & vir & vates didici-
 sse? T. κ. Vides? ut
 cuncta ea quæ de me fe-
 runtur, ignoras, puta
 quo pacto & litem quan-
 dam Deorum diremi, &
 Iuno visu me priuavit,
 Iupiter autem in solati-
 um damni eius vaticinā-
 di artem mihi dedit. M.
 Adhuc ne Tiresia, men-
 daciis istis caperis? Sed
 facis hoc more vatū. Cō-
 suetum enim vobis hoc
 est, nihil iā sanū dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor-
 reptus fuisti, Ajax, teip-
 sum interfecisti, nos au-
 tem cunctos etiam mem-
 bris, ut putabas, detrun-
 catis, deformasti, quid
 quæso Vlysem accusas?
 Ac paulo ante neq; aspi-
 cere ipsum voluisti, cum
 venisses huc vates cōsul-
 turus, neque alioqui di-
 gnatus es virum cōsili-
 tonem ac socium, sed lu-
 perbe admodum ac gran-
 di incedens gressu, præ-
 teriisti. A. I. Merito A.
 Ille enim mihi furoris
 huius autor extitit, ut
 qui

καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι;
 Τειρ. ὅρῃς; ἀγνοεῖς τὰ πε-
 ρὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέ-
 λυσά τινα ἔστιν τῆς θεῶν;
 καὶ ἡ μὲν Ἡρὰ ἐπήρυσέ με,
 ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ
 μαντικῇ τὴν συμφορὰν.
 Μέν. ἔτι ἔχη ὦ Τειρεσίᾳ
 τῆς ψευδμάτων; ἀλλὰ κα-
 τὰ τοῦ μάντις τοῦτο ποιε-
 εῖς. ἔθος γὰρ ὑμῶν, μηδὲν
 ὑγιὲς λέγειν.

Αἴαντ' & καὶ Ἀγα- μέμνονος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν,
 σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελί-
 σας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί
 αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεᾶ; καὶ
 πρῶτον οὔτε προσέβλεψας
 αὐτὸν, ὑπὸ τῇ ἡκε μαντευ-
 σόμενος, οὔτε προσειπεῖν
 ἡξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
 τῳ, καὶ ἑταῖρον. ἀλλ' ὁ-
 περοπικῶς μεγάλα βαίγων,
 παρεῖλθες. Αἴα. εἰκότως, ὦ
 Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι
 τῆς μανίας αἴτιος κατέστη,
 μόνος

μόνος ἀντεξισταῖς ὅπ-
 τοῖς ὅπλοις. Αἰαμ. ἱξίους
 δὲ ἀνταγώνιστος εἶναι, καὶ
 ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;
 Αἶα. ναί, τὰ γε τοιαῦτα,
 οἰκεία γὰρ μοι μὴ ἢ πανο-
 πλία, τοῦ ἀνέψιου γε εὖστα.
 καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺν ἀ-
 μείνους ὄντες, ἀπαίπαδε
 τὴν ἀγῶνα, καὶ παρεχω-
 ρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ
 δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔτρεψα κινδυνεύον-
 τα κατακλύφθαι ὑπὸ
 τῶν φεγγῶν, ἀμείνων ἱξί-
 ος εἶναι, καὶ ὀπιτηδείε-
 ρος ἔχειν τὰ ὅπλα. Αἰαμ.
 αἰτιῶ τοιγαροῦν ὧ γυν-
 νάει πλὴν Θέτιν, ἢ δέον
 σοὶ πλὴν κληρονομίαν τῶν
 ὀπλων παραδιδόναι συγ-
 γενεῖ γε ὄντι, φέρουσα,
 εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐ-
 τὰ. Αἶα. οὐκ ἀλλὰ τὸν
 Οδυσσεύα, ὃς ἀντεποιήθη
 μένος. Αἰαμ. συγγνώ-
 μη ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ἂν,
 ὠρέχθην δόξης ἠδὲ δίκου πράγ-
 ματος, ὥτ' οὐ καὶ ἡμῶν
 ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
 mis iudicio contendere
 ausus fuerit. A 1. An ve-
 ro dignum consebas te,
 qui absque aduersario,
 & absque pulvere, ut di-
 citur, superares omnes?
 A. Quid ni? in tali utiqz
 causa. Nā armatura ea,
 cognationis quaedam iu-
 re ad me pertinebat, cū
 fratris mei patruelis cer-
 te fuerit. Deinde vos ca-
 teri, qui multo quā ille
 præstantiores eratis, de-
 trectatis certamen, &
 cessistis mihi arma. Iste
 autem Laerte filius, quē
 ego non semel in summo
 piculo seruaui, cum iam
 a Troianis prope conci-
 deretur, melior me esse
 voluit, ac dignior qui ar-
 mis illis potiretur. A 1.
 Accusa igitur o genero-
 se Thetim, quæ cum ti-
 bi debuisset armorū suc-
 cessionē ac hæreditatē,
 utpote cognato, trade-
 re, in medium allata po-
 suit ea. A. Haud quāqz,
 sed Vlyssē, ut qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendū o Ajax est:
 si, homo cum esset, appe-
 tituit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 O 3 etiam

etiam nostrum quilibet
obire pericula sustinet,
præcipue quando & vi-
cit te postea, & hoc, Tro-
ianis ipsis iudicibus. A I.
Noui ego quæ me dam-
narit, sed fas non est, de
diis aliquid dicere. Vlyf-
sem igitur aliud quam
odisse non possum, Aga-
memnon, non si ipsa mi-
hi Minerva hoc impet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem So-
stratus, in Pyriphleg-
eiontem præcipitetur,
sacrilegus autem ille a
Chimæra discerpatur,
Tyrannus vero ille, Mer-
curi, iuxta Tityum in lō-
gum extentus, atroden-
dum & ipse hepar præbe-
at vulturibus. Vos autē
boni ac probi abite quā
celeriter in campū Ely-
sium, insulasq; beatorū
habitate, pro iis, quæ re-
cte ac iuste ī vita fecistis
So. Audi o Minos, num
tibi iusta dicere videar.
M I. An ego denuo nūc
audiā? an nō cōuictus es
Sostrate, qđ & mal^o fue-
ris, & tā multos occide-
ris? S o. Conuictus qui-
dem

ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομέ-
νει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ
ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικά-
σαις. Αἰα. οἶδα ἐγὼ, ἥ τις
μου κατεδίκασιν, ἀλλ' οὐ
δέμις λέγειν τι πρὸς θε-
ῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ
οὐχὶ μισεῖν οὐκ αὖ δυνάμην
ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτῇ
μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιλάηται.

Μίνω & Σω- στράτου.

Ὁ μὲν ληστὴς οὗτος Σώστρα-
τος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα
ἐμβεβλήσθω. ὁ δ' ἱερόσυλος
ὑπὸ τῆς Χιμæρας διασπα-
θήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ερ-
μῇ, παρὰ τὸν Τίτυον ἀπολα-
θεῖς, ὑπὸ τῆς γυπῶν κειρέ-
σθω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς
δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπίτε καὶ τάχιστα
ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ
τὰς μακάρων νήσους κατοί-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποι-
εῖτε παρὰ τὸ βίον. Σω. ἀκου-
σον ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
δόξω λέγειν. Μιν. νυνὶ ἀκού-
σω αὖθις. οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι
δ

ὦ Σόφραζε παννὴς ὢν, καὶ το-
 ρούτους ἀπεκλονῶς; Σω. ἐλή-
 λεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δι-
 καίως κοῦαδῆσθαι. Μιν. καὶ
 παύ, εἴ γε δποτίνας πλὴν ἀ-
 ξίαν διχαιον. Σω. ὅμως δπο-
 κρινά μοι ὦ Μινως. βραχὺ
 γάρ τι ἐρήτομαί σε. Μιν. λέ-
 γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
 τοὶ ἄλλοι διακρίνοιντο ἥδη.
 Σω. ὅπως ἔφαπτον ἐν τῷ
 βίῳ, πότρεα ἐκὼν ἔφαπτον,
 ἢ ἐπεκέκλωτό μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας δηλαδὴ. Σω. οὐκοῦν καὶ
 οἱ χεῖροὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
 νηροὶ δοκουῶτες ἡμεῖς, ἐκείνη
 ὑπεριτουῶτες, ταῦτα δεῶ-
 μεν. Μιν. γαί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
 ἐκάσῳ ἐπέταξε γιννηθέντι
 τὰ παρὰ κλέα. Σω. οὐκ τις
 ἀναγκαδὴς ὑπ' ἄλλου φο-
 νεύσειεν τίνα, εὐδυνάμενος
 ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
 νος, οἷον δῆμιος ἢ δεσφύρεος,
 ὃ μὲν δικαστὴς παιδεὶς, ὃ δὲ τυ-
 ράννος, τίνα αὐτιάσει τοῦ φό-
 νου; Μιν. δῆλον ὥς τ' δι-
 καστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
 οὐδέ

dem fui, sed vide, num
 iuste ob id supplicio affi-
 ciar. M I N. Arque admo-
 dum, si modo id iustum
 est, pro merito quenque
 suo poenam depēdere. S.
 Attamen responde mihi
 o Min. Breue enim quid-
 dam interrogabo te. M.
 Dic, sed ne prolixè mo-
 do, quo deinceps & cæte-
 ros diiudicare possimus.
 S. Quæcunq; in vita egi,
 vtrum volens ea feci, an
 ita a Parcis agglomeratū
 mihi fuit? M I. A Parca
 scilicet. S. Proinde &
 boni pariter omnes, &
 nos, qui mali videmur,
 eadem agimus, dum illi
 obsecundamus. M I. Ita
 profecto, Clotho videli-
 cet illi parentes, quæ v-
 nicuique iniungit, cum
 primum natus est, quæ a-
 genda ipsi sunt. S. Si qs
 igitur vi cōpulsus ab a-
 lio, occiderit aliquem,
 cū nō possit illi cōtradi-
 cere, a quo cōpescitur, ut
 verbi gratia, si carnifex,
 aut satellites quispiā alter
 iudici parēdo, alter tyrā-
 no, quē nā credis isti⁹ reū
 ages? M I. Quem aliū,
 nisi iudicem aut tyrann-
 um. Quoniam neq; ip-

sum gladium accusare possumus, subseruit .n. hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S. Recte sane o Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurū vel argentū afferens, vtri nā ea gratia haberi debet, aut veri beneficium hoc acceptum referendū est? M i. Ei qui misit, Sostr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. S o. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nps, qui ministri tantum fuimus eorū. quæ Clotho nobis imperavit, & rursus, dū honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispendatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata derectare licitū fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M i N. Multa,

o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτῷ. ὑπερε-
τεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὅν
πρὸς τὴν θυμὸν, πρὸ πρῶ-
τος παροχῇ τῷ αὐτίαν.
Σω. εὐγε ὦ Μινως, ὅτι
καὶ ὀπίσθι φιλῶν τῷ πα-
ραδείγματι. ὡς δέ τις
ἀποσείλαντος τοῦ δεσπότη-
του, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ
ἄργυρον κομίζων; τίτι τῷ
χάριν ἰστέον, ἢ τίνα ἐνερ-
γέτω ἀναπραπίεον; Μιν.
τὴν πέμψαντα ὦ Σώκρα-
τε. διάκονος γὰρ ὁ κομί-
σας ὡς. Σω. οὐκοῦν ὄργῃς,
πῶς ἀδίκῃ ποιεῖς κολά-
ζων ἡμᾶς ὑπερέτας γε-
νομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προ-
σέταπτε, καὶ τούτους τι-
μῶν τοῦ διακονηταμένους
ἀλλοτρίοις ἀγαθῶς; οὐ γὰρ
δὴ ἐμῆνο εἰπεῖν ἔχοι τίς
αὐτῶν, ὥς ἀντιλέγειν δυνα-
τὸν ὡς, τοῖς μετὰ πάσης
ἀνάγκης προσεταγμένοις.
Μιν. ὦ Σώκρατε πολλὰ
ἰδοὺς αὐτῶν καὶ ἄλλα οὐ κα-
τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀ-
κριβῶς ἐξετάζεις. πολλὰ
ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ὑπολόγεις
τῆς ἐπερωτήσεως. διότι οὐ
λῆψεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκῇς. ὑπό-
λυτον οὐτὸν ὦ Ερμῆ, καὶ μη-
κέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ τοὺς ἄλλους νεκρῶς ἐρω-
τᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

Μένιππος ὁ Νεκρο-
μαντεία. Μεν.

Ω χαῖρε μέλαθρον,
πρίπουλά εἰς ἐσίας ἐμῆς.
ὥς ἀσπιδόσ σ' ἐτείδον, ἐς
φάος μολών. Φίλω σὺ Μέ-
νιππος οὗτός ἐστιν ὁ κείων;
οὐ μιν οὐδ' ἄλλης, εἰ μὴ ἐγὼ
παρεβλέπω Μενίππους ὁ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ χήματος,
πῶλος καὶ λύρα καὶ λεοντή;
ποροσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πό-
θεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλὴν
γὰρ χεῖρον οὐ πέφηνας ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ἦκω νεκρῶν
κουθμῶνα, καὶ σκότου πύ-
λας Λιπῶν, ἵν' ἄδης χω-
ρὶς

o Solrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Verunta-
men tu ex hac quaestione
hoc boni consequeris,
quandoquidem non præ-
do solum, verum etiam
Sophista quidem esse vi-
deris. Solue ipsum Mer-
curi, neve deinceps am-
plius puniatur. Cæte-
rum illud vide, ne & cæ-
teros manes similia in-
renogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, ut
te lubēs aspicio luci red-
ditus. P H I. Non Menip-
pus est canis? Nō hercle
alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolētia,
clava & lyra, leonis exu-
viæ? Adeundus tamē est
Salve Menip vnde nobis
aduenisti? diu est quod
in urbe non vidimus. M.
Adsum reuersus mortuo-
rum e latibulis Foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes ubi infer-

Ο S ni

ni manent superis pro-
cul. P H I. O Hercules
clam nobis Menippus ui-
ta functus est, reuixitq;
denuo. M E N. Non, sed
me adhuc uiuum rece-
pit Tartarus. P H. Quæ
nam causa tibi fuit noue
huius atque incredibilis
vix? M E N. Inuenta me
incitauit, atque audacia,
quam pro iuuenta haud
paululum impotentior.
P H I. Siste o beate Tra-
gica, & ab Iambis descē-
dens, sic potius simplici-
ter eloquere, quæ nā hęc
vestis, quæ causa tibi iti-
neris inferni fuit, quum
alioqui neque iucunda,
neque delectabilis sit
via? M E N. Res dilecte
grauis me infernas egit
ad umbras, Consularem
manes ut vatis Tiresiai.
P H I L O N. Ille, atqui
deliras, alioqui non hoc
pacto caneres apud ami-
cos consarcinatis versi-
bus. M E N. Ne mireris
amice, nuper enim cum
Euripide atque Homero
versatus, nescio quo fa-
cto versibus sic impletus
sum, ut numeri mihi in
os sua sponte confluant.
Verum dic mihi quo pa-
cto

εἰς ὥκισται θῶν. Φίλω. ἢ
ἐλάλῃς. ἐλελήθει Μένιππος
ἡμᾶς ἀποθανόντων, καί τ' ὅξ' ὁ-
παρχῆς ἀναβιβίωκεν; Μέν.
οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἐμπνοίῃ αἰδῆς
μ' ἐδέξατο. Φί. τίς δ' ἡ αἰ-
τία σοι τὴ κακῆς καὶ παραδό-
ξου ταύτης ἀποδημίας; Μέν.
νέότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆ
νοῦ πλέον. Φί. παῦσαι μακά-
ρι τραγῶδων, καὶ λέγε οὕτωτί-
πως ἀπλῶς, καὶ ἀβᾶς ἀπὸ τῆ
ιαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι
τῆς κάτω πορείας ἐδόκησεν;
ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεῖά τις, οὐδ'
ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φι-
λότης χρεῖά με κατήγαγεν
εἰς αἰδᾶς, ψυχῇ χηρῶντινον
Θηβαίου Τερεσίαι. Φί. οὗτος.
ἀλλ' ἢ παραπαίεις, οὐ γὰρ αὖ
οὕτως ἐμμέτρως ἐξῆλθῶδες
πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
μὴ θαυμάσῃς ὦ ἐταῖρε. νεωστὶ
γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγ-
γυμνῶς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνε-
πλήθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτό-
ματά μοι τὰ μέτρα δὴ τὸ
σῶμα ἔρχετο. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί
παί-
σκει

ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; Φι.
 κτανὲν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ
 τῷ ἀεπάζουσιν, ὅπως οἷσι,
 τοκογλυφοῦσιν, ὁβολοῖσιν αὐ-
 σιν. Μέν. ἀθλιοὶ καὶ κακοδαί-
 μονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἑναγ-
 χος κεκέρωθ' παρὰ τοῖς κά-
 τω, καὶ οἷα κεχειροῖνται τὰ
 ψηφίσματα καὶ τῶν πλουτί-
 ων, ἀ μὰ τὸν κέρβερον οὐδὲ
 μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν
 αὐτοῦ. Φι. τί φῆς; δέδο-
 κται τι νεώτερον τοῖς κάτω
 περὶ τῷ ἐνθάδε; Μέν. νὴ Διὰ
 καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐ θέμις ἐκ-
 φέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας,
 οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἔξαγορεύ-
 ει, μὴ καὶ τις ἡμᾶς θεάσῃ
 θεαφύλῃ ἀσεβείας ὅππῃ τῷ ἔα-
 δαμόνθου. Φι. μηδαμῶς ὦ
 Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ
 φθονήσης τῷ λόγων φίλῳ ἀν-
 δρί. πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπᾶν
 ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με-
 μνημόνον. Μέν. χαλεπὸν μὲν
 ὀπιλάτης τοῦ πίταγμα, καὶ οὐ
 πάντῃ ἀσφαλές, πλὴν ἀλλὰ
 σοῦ γε ἕνεκα τολμηλέον, ἔδο-
 ξε δὴ καὶ πλουσίους τέρας καὶ

πολυ-

eto res humane hic se ha-
 bent in terris? & quid nā
 in vrbe agitur? P H I. Nī
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius ac̄titabant, ra-
 piunt, peierant, fœne-
 rantur, vsuras colligunt
 M E N. O miseri atque
 infelices. Nesciūt enim,
 qualia de nostris reb. nu-
 per apud inferos decreta
 sunt, qualesque sorte ia-
 cti sunt in diuites istos
 calculi, quos per Cerbe-
 rum nullo pacto pote-
 runt effugere. P H. Quid
 ais? Noui nē aliqd apud
 inferos nostris de reb. de-
 cretū est? M E N I P. Per
 Iouem, & quidem mul-
 ta, verum prodere non
 licet, neque arcana quæ
 sunt, reuelare, ne quis
 forte nos apud Rhada-
 manthum impietatis ac-
 cuset. P H. Nequaquam
 o Menippe, per Iouem,
 ne inuideas sermones a-
 mico Nam apud homi-
 nem tacendi ignarū, &
 initiatum præterea sa-
 cris edifferes. M E N. Du-
 ra profecto iubes, & neu-
 tiquam tuta, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites illos ac pecunia-
 los

sos aurum tanquam Da-
 naen servantes abstrusū.
 P H I. Ne prius o beate,
 quæ sunt decreta dixe-
 ris, quam ea percurras
 omnia, quæ abs te audi-
 re libentissime velī. Quæ
 videlicet descensus cau-
 sa fuerit, quis itineris
 dux, deinde ex ordine,
 & quæ illic videris, &
 quæ audieris omnia. Ve-
 risimile est enim te,
 quum res pulchras vi-
 dendī curiosus sis, eo-
 rum quæ visu aut au-
 ditu digna videbantur,
 nihil omnino prætermi-
 sisse. M E N. Parendum et
 iam in his tibi ē. Nā qd
 facias, urgente amico?
 Ac primum sane tibi ex-
 pediam, quæ res animum
 meum ad hunc descen-
 sum impulerit. Ego igitur
 quum adhuc puer es-
 sem, audiremque Home-
 rum atque Hesiodum,
 seditiones ac bella canē-
 tes, non semideorū mo-
 do, sed & ipsorum iam
 Deorum, adhuc vero &
 adulteria eorum & vio-
 lentias, rapinas, suppli-
 cia, patrum expulsionēs,
 & fratrum & sororū nu-
 ptias, hæc me Hercle om-
 nia

πολυχρημάτων, καὶ τὸ χρυσίου
 κατάκλησον ὥσπερ τὴν Δα-
 νάλῳ φυλάττοντας. Φι. μὲν
 πρότερον εἶπης ὧ γὰρ τὰ
 διδυμοῦρα, πρὶν ἐκείνα δι-
 ελθεῖν ἁμάλις· αὐτὸν ἠδέως ἀ-
 κούσαιμί σου, ἥ τις αἰτία
 σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς
 δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, εἴθ' ἔ-
 ξῃς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας
 παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φι-
 λόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῆς
 ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλι-
 πεῖν. Μέν. ὑποεργητέον καὶ
 ταῦτά σοι. τί γὰρ αὐτὸ καὶ πά-
 θοι τίς, ὅπότε φίλος ἀνὴρ εἰά-
 ζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι διεί-
 μι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ
 ὅθην ὁρμήθην πρὸς τὴν κα-
 τάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἀρχὴν ἔχων
 παισὶν ὡς ἀκούων Ομήρου καὶ
 Ησίοδου πολέμους καὶ στάσεις
 διδυμοῦρων, οὐ μόνον τῆς
 ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη
 τῆς θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μνηστῆ-
 ρας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἀρπα-
 γὰς καὶ δίκας, καὶ πατέ-
 ρων ὀξελεύσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἤ-
 γου-

ἰούμιον εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρ-
 έργως ἐκινούμιον πρὸς αὐτά.
 ἔπει δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἔρ-
 ξάμιον, πάλιν οὖν ἐνταῦθα
 ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων,
 μήτε μοιχεύειν, μήτε σατιά-
 ξειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγά-
 λῃ οὖν καθέσθην ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρῆσά-
 μιον ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοῦ θε-
 οῦς ἀν' ὅσῃ ἡγοῦμιον μοιχεύ-
 σαι, καὶ σατιάσθαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὥς περὶ καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὔτ' ἀν' τοῦ
 νομοθέτου τὰναντία τέτοις
 παραινέσιν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν
 ὑπελάμβανον. ἔπει δὲ διηπό-
 ρου, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ
 τοῦ καλοῦ μύθου τέτους φι-
 λосоφους, ἐλχέσθαι ἰε ἐμαν-
 τὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι
 μοι, ὅτι βούλοιντο, καὶ τίνα ὁ-
 δὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δεῖξαι τὸ βίου. ταῦτα μὲν δὴ
 φρονῶν προσήεν αὐτοῖς. ἐλελή-
 θην δὲ ἐμαυτῷ ἐς αὐτό, φασί,
 τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζέ-
 σθαι. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μά-
 λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquā vero
 in virilem iam ætatem
 peruenirem, hic leges
 rursus iubētes audio poë-
 tis adprime contrarias,
 neque videlicet adulte-
 ria committere, neque
 seditiones mouere, neq;
 rapinas exercere. Hic
 igitur hæsitabundus con-
 stiti, incert⁹ omnino quo
 me pacto gererem. Neq;
 enim deos vnquam puta-
 ui moechaturos, aut sedi-
 tiones inuicē fuisse mo-
 tuos, nisi de his rebus
 perinde ac bonis iudica-
 sent. Neque rursus legū-
 latores his aduersa iussu-
 ros, nisi id conducere ex-
 istimarent. Quoniā igitur
 in dubio erā, visum
 est mihi philosophos istos
 adire, atque his me
 in manus dedere, roga-
 reque vt me, vtcunque
 liberet, vterentur, vitæ-
 que viam aliquam simpli-
 cem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur necum
 reputans ad eos venio,
 imprudens profecto, qđ
 me ex fumo (vt aiunt)
 in flammam conlicerem
 Apud hos enim maxime dili-

diligēter obseruans sum-
mam reperi ignorantia,
omniaque magis incer-
ta, adeo vt præ his ilico
mihi vel idiotarum vita
iam aurea videretur. Ali-
us etenim soli me iussit
voluptati studere, atque
adeum scopum vniuer-
sum vitæ cursum dirige-
re. In eo ipsam sitā esse
fœlicitatē. Alius rursus
omnino laborare, cor-
pusque siri, vigiliis, ac
squalore subigere, mise-
ro semper adfectum, con-
tumeliisque obnoxium
assidue, Hesiodi sedulo
inculcās celebra illa de
virtute carmina, & sudo-
rem videlicet, & acclinē
in verticem montis ascē-
sum. Alius contemnere
iubet pecunias, earum-
que possessionem indif-
ferentem putare. Alius
contra bonas ipsas etiā
diuitias esse pronunciat.
De mundo vero quid di-
cam? de quo ideas, incor-
poreas substantias, ato-
mos, & inane, ac talem
quandam pugnatium in-
uicem nominum turbā
indies audiebam, & qd'
absurdorum omniū ma-
xime fuit absurdissimū,
de con-

λίστα εὐρισκόν ὀπισκοπῶν τὴν
ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπειρίαν πλεί-
ονα, ὥστε μοι ἱάχιστα χεῖροισιν
ἀπέδιδξαν οὗτοι καὶ τὸ ἰδιωτικόν
βίον. ἀμέλει, ὃ μὲν αὐτὸν παρή-
νει τὸ πᾶν ἡδέως, καὶ μόνον
τὸ τοῦ παντὸς μελίεσθαι, τὸ
τοῦ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὃ δὲ
τις ἐμπαλιν, πορεύειν ἱὰ πάν-
τα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζειν, ἐκ πῶντα καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσχε-
ροῦντα, καὶ λοιδορούμενον;
συνεχὲς ὀπίρρεα φεδῶν τὰ
πάνδημα ἐκείνα καὶ Ησίοδου
πρὸς τὴν ἀρετῆς ἐπι, καὶ τὸ ἰδεῖν
τα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἀκρον ἀνά-
βαιν. ἄλλος καταφρονεῖν
χρημάτων παρεκκλίνει, καὶ
ἀδιάφορον οἰεῖται τὴν κλήσιν
αὐτῷ, ὃ δὲ τις αὖ πάλιν ἀγα-
θὸν εἶναι καὶ τὸ πλεόντιν αὐτῷ
ἀπεφαίνετο, πρὸς μὲν τοῦ κα-
μου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
ιδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτό-
μους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα
ὄχλον ὀνομάτων ὀσμύρας
παρ' αὐτῷ ἀκούων ἐναντίων, καὶ
τὸ πάντων δένων ἀτοπώτα-
τον,

τον, ὅτι πρὸ τῆς ἐναντιω-
 των ἑκαστος αὐτῶν λέγων,
 σφόδρα νικῶντας καὶ πει-
 θανούς λόγους ἐπορίζετο,
 ὥστε μήτε τῷ θέρμῳ τὸ αὐτὸ
 πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τὸ
 ψυχρῷ, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ
 ταῦτα εἰδότες σαφῶς, ὥς ἂν
 αὐτὸς ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυ-
 χρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ, ἀτεχ-
 νῶς οὐκ ἔπαχον τοῖς νουά-
 ζουσι τούτοις ὁμοιον, ἀρετι-
 μὲν ὁπνεύων, ἀρετι δὲ ἀνα-
 νεύων ἑμπαλιν. ἔτι δὲ
 πολλῶν τοῦτο ἐκείνων ἀτο-
 πώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς
 τούτους εὐρίσκειν ὁπτηνῶν,
 ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
 γοις ὁπτηδύνοντας. τοὺς
 γοῦν καταφρονεῖν παλαι-
 νομίας χρημάτων, εἰδὼν
 ἀπρὶς ἐχρησμούς αὐτῶν, καὶ
 πρὸ τῶν διαφροσύνων,
 καὶ ὅτι μισθῶ παιδύοντας,
 καὶ πάντα ἐνεκα τούτων
 υπομύοντας, τοὺς τε πλὴν
 δόξαν ὑποβαλλομένους,
 αὐτῆς ἐνεκα πάντα ὁπ-
 τηδύνοντας, ἡδονῆς τε αὖ

χρ-

de contrariis unusquisq;
 quum diceret, inuincibi-
 les admodum & probabi-
 les sermones adferebat,
 ut nec ei qui calidū, nec
 ei qui frigidum idē pror-
 sus esse contenderent,
 contra quicquam hisce-
 re potuerim, atque id,
 quum tamen manifeste
 cognoscerem fieri nun-
 quam posse, ut eadem
 res calida simul frigida-
 que sit. Prosum igitur
 tale quiddam mihi acci-
 debat, quale solet dor-
 mitantibus, ut interdum
 capite annuerem, inter-
 dum contra abnuerem.
 Præterea quod multo e-
 rat istis absurdus, vitā
 eorum diligenter obser-
 uans, comperieam cum
 ipsorum verbis præce-
 ptisque summopere pug-
 nare. Eos. n. q. spernēda
 censebant pecuniā, aut-
 dissime conspexi colligē-
 dis diuitiis inhiare, de
 fœnore litigantes, pro
 mercede docētes, omnia
 denique nummorum gratia
 tolerantes. Ii vero qui
 gloriam verbis asperna-
 bantur, omnem vitæ sue
 rationem in gloriam re-
 ferebant. Voluptatem
 rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc ægre moletteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet cōsolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis insipientisque essem, atque vere adhuc ignarus oberarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquē ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horum quoriam de descensu paciscens, Tiresiam Boeotium consulerem, ab eoque perdiscerē (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit.

χρὶς δ' ἅπαντας κατηγερουῖτας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ τοῦτ' ἀποστηνυμένους. σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυσχεραυνον. ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν καὶ τροφῶν, καὶ σφόδρα δὲ συνέται διαβεβαιωμένων ἀνθρώπων τε ἐμὶ, καὶ τὰληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περὶ ἐσχατοῦ. καὶ μοι ποτὲ διαχρυπνοῦντι τούτων ἔννεκα, ἔδοξεν εἰς βασιλῶνα ἐλθόντα, δεικνύσασθαι τινος τῆς μάγων, καὶ Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτῶν ἐπαυδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνίσγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πόλεις, καὶ κατὰγειν ὃν αὐτοὶ βούλοντο ἀσφαλῶς, καὶ ὅπισθεν αὐτῶν ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγοῦμην εἶναι, παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβατον, ἐλθόντα παρὰ Τηρεσίαν τὸν βοιωτῖον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τε μάντιος καὶ σοφοῦ, τίς ὅστις ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὸς ἐλοιτο.

λοιτο εὐφρανῶν. καὶ δὴ ἀνα-
 πηδήσας ὡς ἔχον τάχους,
 ἔτεινον εὐδὲ βαρυλῶνος, ἐλ-
 θὼν δὲ, συγγίνομαι τινὶ τῶν
 χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 θεωρεῖσιν πλὴν τέχνῳ, πολιῷ
 μὲν πλὴν κύμῳ, γῆρυν δὲ
 μάλα σεμνὸν καθέμῳ, τοῦ-
 νομα δὲ ἕλ σὺν τῷ μιθροβαρ-
 ζάνης. δευθεὶς ὃ καὶ καθικε-
 τύτας, μόλις ἔτυχον παρ'
 αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μιθεῖν
 καθηγήσαδά μοι τῆς ὁδοῦ.
 παρῃ λαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ
 εἰκοσὶν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρ-
 ξάμενος ἔλαυε, κατὰ γαλινὴν ὅπῃ
 ἢ εὐφράτῳ, ἔωθεν πορσα-
 νατέλλοντα ἢ ἡλίον, ἔησιν τι-
 να μακρὰν ὁππλέγων, ἥς οὐ
 σφόδρα καλῆκουον. ὥσπερ γὰρ
 οἱ φαῦλοι τῇ ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
 ρύκων, ὅπῃ τυχόν τι καὶ ἀτα-
 φές ἐφθέγγει, πλὴν ἀλλ' ἐώ-
 κει γέ τινας ὅπῃ καλεῖσθαι δαί-
 μονας. μετὰ γοῦν πλὴν ἐπρω-
 δυνὸν ῥίς αὖ μου πρὸς τὸ πρῶ-
 σωπον ἀποπύσας, ἐπανήει
 πάλιν, οὐδένα τῇ ἀπάντων
 προσ-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poteram
 celerrime Babylonē ver-
 sus recta contendi. Quo-
 quum venio, diuersor a-
 pud Chaldeorum quēdā
 hominem certe sapien-
 tem, atque arte mirabi-
 lem, coma quidem canū,
 admodumque promissa
 barba venerabilem. No-
 men autem illi fuit Mi-
 throbarzanes, orans igitur
 obsecransq; vix exo-
 rauī, ut quauis mercede
 vellet, in illam me viam
 deduceret. Suscipiens
 vero me vir primum qui
 dem dies nouem ac vigin-
 ticum luna simul inci-
 piens abluit ad Euphra-
 tem, mane solem Orien-
 tem versus perducens,
 ac sermonem quempiam
 longum mustitans, quem
 non admodum exaudie-
 bam. Nam (quod in cer-
 tamine præcones inepti
 solent) volubile quiddā
 atque incertum profere-
 bat, nisi quod quosdam
 visus est inuocare dæmo-
 nes. Post illā igitur in-
 cantationem ter mihi in
 vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquam
 in obuiū quenquā defle-
 ctens.

stans. Ercibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lymphæ, lectus vero in herba subdio fuit. At postquam iam preparati satis hac diæta sumus, medio noctis silentio ad Tigretem me fluvium ducens, purgavit simul, atque abstergit, faceque lustravit ac squilla, tum pluribus. itidem aliis, & magicum simul illud carnem submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne aspectris læderer, circumiens; reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vellem induit, Medorum vestit ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ornauit, claua videlicet, leonis exuviis, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomē si quis me roget, Menippū quidem ne dicerē, sed Herculem aut Vlyssē aut Orpheum. ΠΗΙ. Quid ita o Menippe? neque enim causā aut habitus,

aut

προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὶν δὲ γάλα, καὶ μελίκεραλον, καὶ τὸ τοῦ χυάπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ὅπῃ τ' ὀρέας. ἐπεὶ δὲ, ἄλλῃς εἶχε τῆς προδισκοτήσεως περὶ μέσας νύκτας, ὅπῃ τ' ἰζυρήα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ περὶ ἔγνισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ πῶς ἐπρωδῶν ἐκείνῳ ὑποτονθεύσας. εἴτα ὅλον με καταμαγύτας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγαγε ἐς πῶς οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίξοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. αὐτὸς μὲν οὖν μαζικῶς τιν' ἔδυσεν ὅλῳ, τὰ πολλὰ ἐοικῶσα τῇ μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τοῦτοισι φέρον ἐνεσκέυασε τῷ πύλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπε τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύετο, ὅς τις ἔρηται με τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεά ἢ Ὀρφέα. ΦΙ. ὥς δ' ἂν τίς τῶτο ὧ Μένιππον, οὐ γὰρ οὐκ

ἴσμε

ἴημι πῶς αἰτίαν οὔτε τ' ὄχ-
μαλος, οὔτε τ' ὀνομάτων. Μέν-
η μὲν πρὸς δὴ λόγον γε τὸ τοιοῦτον, καὶ
οὐ παντὶ λόγῳ ἀπορροήσιον. ἐπεὶ
ὅς οὔτοι πρὸς ἡμῶν ζῶντες ἐς
ἄδου κατέληλυθισαν, ἠγείτο,
εἰ μὲ ἀπέκασθεν αὐτοῖς, ἔα δὲ
ὡς αὖ πῶς τ' Αἰακοῦ φερούσαν
διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρ-
ελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τρα-
γικῶς μάλα παρρησιμώμε-
νον ὑπὸ τοῦ ὄχματος, ὅδ' ἡ δ'
οὐκ ὑπέφαπτεν ἡμέρα, καὶ κα-
τελθόντες δὲ πρὸς τὸ πλοῖμα μὲν, πρὸς
ἀναγωγὴν δὲ εἰσὶν ἔνδοξα. παρρη-
σιώας δ' αὐτῶν καὶ σκάφος,
καὶ ἱερεῖα καὶ μελίπρεστα, καὶ ἄλ-
λα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χη-
σιμα. ἐμβαλόμενοι οὐκ ἄπαν-
τα ἰὰ παρρησιασμένους, οὕτω
δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνουσι ἀχνύμε-
νοι, θαλερὴν καὶ δακρυχέοντες.
καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφρέμε-
θα ἐν τῷ πλοίμῳ. εἶτα δ' ἔσε-
πλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ πῶς
λίμνῳ, ἐς ἣν ὁ εὐφράτης ἀ-
φανίζεται. περὶ αὐθιγὰς δὲ καὶ
ταύτῃ, ἀφικνούμεθα ἐς τι-
χρόσιον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
ἀνέλιον. ἐς ὃ ἀποβαίντες, ἠγείτο

aut nominis intelligo.
M E N. Atqui perspicuū
id quidem est, ac neuri-
quam arcanum, Nam hi
qui ante nos ad inferos
olim viui descenderant,
putavit si me his assimu-
laret, fore ut facilius Ae-
aci custodias fallerem,
atque nullo prohibente
transirem, ut pote notior
tragico admodum illo
cultu emissus. Iam igitur
dies apparuit, quum
nos ad flumen ingressi in
recessum incumbimus.
parata siquidem ab illo
fuerant, cymba, sacrifi-
cia, mulla, & in id myste-
rium denique quibuscū-
que opus erat. Imponen-
tes ergo omnia prepara-
ta, ita iam & ipsi ingre-
dimur tristes, lachrymis
que implemur obortis.
Atque aliquantisper qui-
dem in fluvio ferimur,
deinde in syluam delati
sumus, ac lacum quen-
dam, in quē Euphrates
conditur. Tum hoc quo-
que transmissio, in regio-
nem quandam perueni-
mus solam, syluosam at-
que opacam, in quam
descendentes (præibat
vero Mithrobarzanes)

P

&

& puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interrim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, demones simul omnes conuocat, Poenas, Erionyes, Hecaten nocturnam, excelsamq; Proserpinam, simulq; polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo temere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Vmbrarū at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidē latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerime correptam pulsassem, cantu statim sopi-

tus

ὃ ὁ Μιθροβαρζάνης βόθρον τε
 ᾠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα ᾧ τ' ῥό
 θρον ἐσπίσαμεν. ὃ δ' ὁ μάγος ἐν
 τοσοῦτῳ δᾶδα καμνύων ἔ
 χων, ὅς ἐτ' ἡγεμία τῇ φωνῇ,
 παμμέθετος δ' ὡς οἷός τε λῶ
 ἀνακρατῶν, δαίμονας τε ὁμοῦ
 πάντας ἐπὶ βοᾷτο, καὶ ποινὰς καὶ
 ἐρινύας, καὶ νυχίαν ἐκάτιον καὶ
 αἰπὴν λῶ περσεφόνειαν, παρὰ
 μὲν οὖν ἅμα βαρβαρικά τινα
 καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυ
 σύλλαβα. εὐθὺς οὖν πάντα
 ἐκείνα ἐσταλεύειτο, καὶ ὑπὸ τ' ἐ
 πιδῆς τῆς δαφρος ἀνέβη ἥκυτος,
 καὶ ἡ ὕλα κῆ τ' κερέερος πόρθε
 θεν ἠκούετο, καὶ τὸ παῖγμα ὑ
 περκάτηφες λῶ καὶ σκυθρωπὸν
 ἔδιδασεν δ' ὑπ' ἐνερθεῖν ἀναξ
 ἐρέων αἰδωνοῦς κατεφαίνετο
 γὰρ ἤδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη καὶ
 ὁ πυριφλεγέθων, καὶ τ' Ἰπλούτα
 νος τὰ βασίλεια. κατελθόντες
 δ' ὁμοῦ διὰ τ' χάσματος, τ' ἔ
 μ' Ραδάμανθον εὐρομεν τεθ
 νεῶτα μικρῶ δεῖν ὑπὸ τ' δέ
 ουσ. ὃ δ' ὁ κέρερος ὑλάκησεν
 μὴ τοι, καὶ παρὲν ἴνησεν. ταχὺ
 δ' ἔ

δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν,
 παραχρῆμα ἐποιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθομεν, μικροῦ ῥοῦ δ' ἐ-
 περαιώθημεν. ὡς γὰρ ἦδη πλῆ-
 ρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς
 ἀνὰ πλεον. τραυματίαι δὲ πάν-
 τες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος,
 ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι
 σωλῆρι μολύβδος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκ-
 τινος πολέμου παρόντες. ὁ-
 μως δ' οὐκ ὁ βέλτιστος Χάρων,
 ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰκθεὶς μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐστεφθέξατό με καὶ
 διεπρόβημεν τε ἄσμενος, καὶ
 ὑποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτρα-
 πόν. ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῇ σκοτῇ
 προήσθη μὲν ὁ मिथροβαρζάνης, εἰ-
 πόμην δὲ ἐγὼ καλοπιν ἐχό-
 μος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ
 ἀσφοδέλῳ καλᾷ φύλον, ἔνθα
 δὴ πρὸς πέτοντο ἡμᾶς ἱερῶν
 τῶν νεκρῶν αἰσκιᾶ. καὶ ὑλίσσον
 δὲ ποιοῦντες, παρεγενόμεθα
 πρὸς τὸ τὴν Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὅτι θρόνου
 τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. πα-
 ρεσέκεισαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nitus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustū
 erat nauigium, & eiola-
 tu certe plenum. Vulne-
 rati quippe in eo nauiga-
 bant omnes, hic femur,
 ille caput, alius alio quo-
 piam membro luxatus,
 usque adeo, ut multi cer-
 te ex bello quopiam adesse
 viderentur. At optimus
 Charon, quum leonis
 videret exuias, esse me-
 ratus Hercule, recepit,
 transque vexit libens, tū
 exeuntibus quoque no-
 bis monstrauit semitam.
 Sed quoniam iam era-
 mus in tenebris, præce-
 dit quidem Mithrobar-
 zanes, ego autem a ter-
 go continuus illi comes
 adhæreo, quoad in pra-
 tum maximum perueni-
 mus asphodelo consitū,
 ubi certe circumfusæ vn-
 dique mortuorum stridu-
 læ nos sequuntur umbræ.
 Tum paulo procedentes
 longius, ad ipsum Mino-
 is tribunal accessimus.
 Erat ipse quidē in folio
 forte quodā sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Poenæ, Tortores, mali
 P 3 Genii.

Genii, Furia. Ex altera parte plurimi quidā adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem diuites ac fceneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe victus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autē noui quidam atque admirabiles rhetores. P H I. Quinam ergo hi, per Iouē, sunt, ac ne isthuc quidē te pigeat dicere. M E N. Vmbras ne ynquam istas nosti, quas opposita soli redant corpora? P H. Omnino quidē igitur. M E. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguūt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his dignæ admodū hæc videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐριννύες. ἑτέραν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρῶ δερμύοι. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μισχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ, ὅτε λεῶναι, καὶ κόλακες, καὶ τυκοφάνῃ, καὶ τοιοῦτος ὄμιλος τῶ πάντα κυκώλων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἷτε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὡχρεὶ, καὶ παραστῆτες, καὶ ποδαρχοὶ, κλοιὸν ἑκάστος αὐτῶ καὶ κόρυκα διτάλαντον ὅππείμῃος. ἐφεσώτις οὐδ' ἡμεῖς, ἐφεσώμεν τε τὰ γινόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶ ἀπολογουμένων. κατηγέροισι δὲ αὐτῶ καίνοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. Φι. τίνας οὗτοι πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένιπ. οἶδά σου ταυτατὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένης σκιάς ἀπὸ τῶ σωμάτων; Φι. πάντο μὲν οὐδ'. Μέν. αὐταί τοίνυν ἐπὶ δὲ ἀποθάνομεν, κατηγορεύσιν τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς τὸ βίον, καὶ σφόδρα τινες αὐτῶ ἀξιοπιστα

δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι,
καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν
σωμάτων. ὁ δ' οὐκ Μίνως
ὀπιρριλῶς ἐξετάζων ἀπέ-
πειμπεν ἕκασον ἐς τὸν τ' ἀσε-
βῶν χώρον, δίκην ὑφέξοντα
κατ' ἀξίαν τῆς τετολημμέ-
νων, καὶ μάλιστα ὀκείνων ἡ-
πλετο τῇ ὅπῃ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυρωμένων, καὶ
μονονουχὶ καὶ ποροκυκνεῖσθαι
παιμνόντων. πλὴν τε ὀλιγοχρό-
νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ πλὴν
ὑπερφίαλὸν μυσσόμενος, καὶ
ὅτι μὴ ἐμέμνητο, θνητοὶ τε
ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητοὶ ἀβλα-
βῶν τετυχηκότες. οἱ δ' ὑπο-
δυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ὀκεί-
να πάντα, πλούτους λέγων καὶ
γῆν, καὶ δυνατείας, γυμνοὶ
κάτω γενευκότες, παρῆσαν κή-
σαν, ὥσπερ τινα ὄνζον ἀνα-
πειμπάζοντες τὴν παρ' ἡμῖν
εὐδαιμονίαν. ὥς ἐγὼ γε-
ταμὲν ὄρων, ὑπερέχαιρον, καὶ εἰ
τινα ἰσχύεισθαι αὐτῶν, ποροσίων
αὐτῶν ἡ τύχῃ πως ὑπερίμνησκον,
οἷος ἐμὲ παρὰ τὸ βίον, καὶ ἡλικον
ἐφύστατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
ἔωθεν

tur, utpote nobiscū ver-
sare semper, nostrisque
nusquam digressæ corpo-
ribus. Minos igitur curi-
ose quēlibet examinās,
impiorum relegabat in
cœtum, pœnas ibi scele-
ribus suis dignas luitu-
rum, In hos præcipue ta-
men incenditur, quas o-
pes dum viverent, ac di-
gnitares inflauerant, qui
que adorari se fere expe-
ctabant, nimirum brevi
perituram eorum super-
biam fastumque detesta-
tus, quippe qui non me-
minissent mortales ipsi
quum sint, se bona quo-
que mortalia consequu-
tos. At nunc splendida
illa exuti omnia, divi-
tias, inquam, genus, mu-
nia, nudi ac vultu demis-
so steterunt, tanquam
somnia quoddam, hu-
manam hanc felicitatem
recogitantes, adeo ut
hæc dum conspicerer ni-
mis quā delectatus fue-
rim. Et si quem eorū for-
te agnoueram, accedens
quiete aliquo modo sub-
monui, qualis in vita fue-
rat, quantopereque fue-
rat inflatus, tum quum
plurimi mane fores eius
P 4 obli-

obsidentes, pulsi interim exclusique a famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramve porrigens, permitteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebāt. At Minos quidam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliae tyrannum, multis & atrocibus criminibus & a Dione accusatum, & gravi Stoicorum testimonio convictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illū valde suspiciunt interi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimærae alligatum absoluit a pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos a tribunali discedentes, ad supplicii locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἔωθεν ὅππῃ τῷ προθύρῳ παρῆσαν, τῷ πόρῳ δὲ αὐτῷ ὡς μύροντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλόμενοι πρὸς τὸ οἶκόν. ὃς μάλιστα αὖ ποτε ἀνάλειπας αὐτοῖς πορφύρεος τις, ἢ πορφυρεὺς ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὥς τε καὶ μακαρίους ἀποφαίνων τὰ προσέπόντας, ὡς τὸ σῆθος ἢ τὴν δεξιὰν προλείγων δοίη καὶ λαφιλῆν. αἰεῖνοι γὰρ οὖν ἠγνῶν το ἀκούοντες. τῷ δὲ Μίνῳ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τοι σικελιώτῳ Διονύσιον, πολλὰ καὶ αὐθρία ὑπὸ τῷ Δίῳ καὶ ηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῷ Σοῶς καὶ αμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Αἰεσίππος ὁ κυρτωαῖος (ἀγοῦσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δέιν τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσεν τὴν καὶ δίκην, λείπον πολλοῖς αὐτῷ τῷ πεῖπαιδευμένων πρὸς ἀρετῆς γένεσθαι δεξιόν. ἀποσάντες ὅμως τῷ δικαστηρίου πρὸς κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἐνθα δὲ ὡς φίλε πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν.

μασί-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόφος
ἠκούετο, καὶ ὁμιῶν γὰρ ὅπῃ τῷ πυ-
ρὸς ὀπωμύων, καὶ πρέβλαι καὶ
κύφωνες καὶ βοχοί, καὶ ἡ χίμαι-
ρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ κέρβερος
ἐδάδαπτε. ἐκολάζοντο δὲ ἅ-
μα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι,
σάφαπαι, πένητες, πλούσιοι,
πτωχοί. καὶ μέλεμελε παῖσι τῷ
τελολημνύων. ἐνίοις δὲ αὐτῷ
καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅπό-
σοι ἦσαν οἷς ἑναγχος τελε-
λολημνύων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτεν
το, καὶ ἀπεπρέφοντο. εἰ δὲ καὶ
ποροστέλειποιεν, μάλα δουλο-
πορεπές τι καὶ καλακουτικόν.
καὶ ταῦτα πῶς οἷς βαρεῖς ὄν-
τες, καὶ ὑπερὸ πῶς παρὰ τῷ βίον.
τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμίελεα
τῷ κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διανα-
πασμύμενοι πάλιν ἐκολάζον-
το. καὶ μὲν κακῶνα εἶδον τὰ
μυθώδη, τῷ Ἰξίονα, καὶ τὸν
Σίσυφον, καὶ τῷ φεύγα Τάν-
ταλον χαλεπῶς ἐχούνα, καὶ τῷ
γνημῷ Τίτυον, ἡράκλεις ὅ-
σος. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέ-
χων ἀγροῦ. διελθόντες δὲ καὶ
τάχτες, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλο-
μεν,

minum in igne flagran-
tium, tum rotæ & tor-
menta, catenæ, Cerbe-
rus lacerat, & Chimæra
dilatant, cruciabanturq;
pariter omnes captivi,
reges, præfecti, paupe-
res, mendici, diuites, &
iam scelerum omnes pœ-
nitebat. Et quosdā qui-
dem eorum, dum intue-
mur, agnouimus, vide-
licet qui nuper e vita dis-
cesserant. At hi se pudē-
tes tum occulebant, no-
stroque subtrahabant a-
spectui, aut si nos aliquā
do respiciebant, id serui-
liter admodum abiecte-
que faciebant, atque hi
quidem quam olim pu-
tas, onerosi fastuosiq; in
vita? At pauperibus ma-
lorum dimidium remit-
tebatur, & quum inter-
quieuiissent, denuo repe-
tebantur ad pœnam. Sed
illa quoque quæ fabulis
feruntur, aspexi, Ixio-
nem, Sisyphum, Phry-
giumque graviter affe-
ctum Tantalum, geni-
tumque terra Tityum,
Dii boni, quantum? In-
tegrum fratus agrū oc-
cupabat. Hos tandē præ-
tereuntes, in campum

venimus Acherusium,
inuenimusque ibi semi-
dros, heroidasque & a-
liam simul mortuorum
turbam, in gentes tribus
que dispositam, alios qui
dem vetulos quosdā ac
matridos, atque (ut Ho-
merus ait) euanidos, a-
lios vero iuveniles, & in-
tegras, & hoc potissimū
ob illam condiendi effi-
caciā Aegyptios. Ve-
rum dignoscere quemli-
bet haud proclive fuit,
adeo nudatis ossibus om-
nes erant inuicem simil-
limi, nisi quod vix tandē
eos diu intendentes ag-
nouimus. Quippe cōfer-
ri confidebant obscuri
atque ignobiles, nullū
que seruantes amplius
pristinæ formæ vestigiū.
Cum igitur multi simul
ossi consistenter, inuicē
omnino similes, qui ter-
rificum quiddam per ca-
nos oculorū orbes tran-
spicerent, dentesque nu-
dōs ostenderent, hæsita-
bam certe mecum, quo-
nam signo Therstem a
Nireo illo formoso dis-
cernerem, aut mendicū
Irum a Phacum rege,
aut Pyrrhiam coquum

ab

μῶν, τὸ ἀχειροῦσιον, αὐρείσκας
μὲν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους
τε καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὰ ἄλ-
λον ὄμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
καὶ φύλα διαίλομνους, τοὺς μὲν
παλαιούς τινας καὶ εὐρωπίων-
τας, καὶ ὥς φησιν Ομηρος, ἀ-
μενηνοὺς. τοὺς δὲ νεαλεῖς καὶ
συνηκῆτας, καὶ μάστιγα τοὺς
αἰγυπτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πα-
λαιακὲς τῆς ταριχείας, τὸ μὲν
τοὶ διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ
πάνυ τι καὶ ἔχθιδον. ἅπαντες
δὲ ἀτιχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
ὅμοιοι, τῶν ὁσέων ἱεγυμνωμένων,
πλεὺς μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
ναθραινοῦντες αὐτοὺς ἐγινώ-
σκομεν. ἔκειντο δὲ ἐπ' ἀλλή-
λοις ἀμαυροὶ καὶ ἀσχημοί, καὶ οὐ-
δὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν
φυλάττοντες, ὥς πολλῶν ἐν
ταύτῃ σκελετῶν κειμένων, καὶ
πάντων ὁμοίων, φοβερὸν τι καὶ
διάκεινον δειδρυκότων, καὶ ἱεγυ-
μοὺς τοὺς ὁδόντας προφανέ-
ων, ἡπέρουσαν πρὸς ἑμαυτῶν, ὥ-
στε διὰ κρείναμι τῆς Θερσίτην ἀ-
πὸ τῆς καλοῦ Νιρέως, ἢ τῆς με-
ταίτιον ἱερῶν ὑπὸ τῆς Φαιάκων
βασί-

βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τ' μάξι-
 ρον ὑπὸ τ' Ἀγαμέμνονος, οὐδ' ἐν
 γὰρ ἐτι τ' παλαιῶν γνωρίσμα-
 των αὐτοῖς παρέμεινεν, ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὅσα ἡμεῖς, ἀδύνακα καὶ
 ἀνεπίγραφα, καὶ ἔτι οὐδενὸς
 ἐτι διακρίνεσθαι δύναμεθα. τοι-
 γάρ τοι ἐμείνα ὁρῶντι, ἐδόκει
 μοι ὅτ' ἀνθρώπων βίος πομπῇ
 τινι μακρῇ προσεοικέναι,
 χορηγεῖν δ' καὶ διατάττειν ἕκα-
 στα ἢ τύχη, διάφρεα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπυλῆσι χήματα
 προσάππουσα. τ' μὲν γὰρ λαβοῦ-
 σα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσ-
 κεύασε, τιάραν τε ὀπιθεῖσα, καὶ
 δορυφόρους παραδύσα, καὶ τ'
 κεφαλῇ ἐπέφασα τὴν διαδή-
 ματι. τὴν δ' οἰκέτι χήμα πε-
 ριέθηκε, τ' δὲ τινα καλὸν εἶναι
 ἐνόσμησε, τ' δ' ἀμορφον καὶ ἑ-
 λοῖον παρεσκεύασε. παντοδα-
 πῶν γὰρ οἷμαι δεῖν γνέσθαι τὴν
 θέαν. πολλάκις δ' διὰ μέσης
 τ' πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων
 χήματα, ἐκ ἑῶτα ἐς τέλος δι-
 απομπύται, ὥς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τ' μὲν
 Κροῖτον ἠνάγκασε τ' τ' οἰκέ-
 τε καὶ αἰχμαλώτεσιν αὐ-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum
 iudiciorum eis perman-
 serunt, sed omnia fuerunt
 inter se similia, incogni-
 bilia, nullis inscripta ti-
 tulus, nullique unquam
 dignoscenda. Hæc igitur
 spectanti mihi, per simi-
 lis hominum vita rōpæ
 cuius longæ videbatur
 cui præsit ac disponat
 quæque forrana, ex his
 qui pompam agunt, di-
 versos variosque cuique
 habitus accommodans.
 Alium siquidem fortuna
 delicens, regis ornat in
 signibus, & tiaram impo-
 nens, & satellites addēs,
 & caput diademate coro-
 nans. Aliū serui rursus
 ornatū induit, hunc for-
 mosum effigiat, hunc de-
 formem atque deridicu-
 lum fingit, nam omnige-
 num, ut opinor, debet
 esse spectaculum. Quin
 habitus quorundam ple-
 runque in media quoque
 pompa demutat, neque
 perpetuo eodem finit or-
 dine cultuque progredi,
 quo prodierāt. Sed orn-
 tu cōmutato, Cræsus qui
 de coëgit serui captiuiq;
 vestes induere, Mæandri-
 um

um autem olim inter seruos incedentem, Poly-cratis tyrannidem illiga-uit. Et aliquantisper qui-dem eo cultu permittit uti, verum vbi iam pom-pæ tempus præterit, ap-paratum quisque restitu-ens, & cum corpore si-mul exutus amictu, qua-lis ante fuit, efficitur, ni-hilo a vicino differens. Quidam tamen ob insci-tiam, quum suos fortu-næ cultus exigit, ægre ferunt atque indignan-tur, tanquam propriis quibusdā bonis priuati, ac nō poti⁹ alienis, quibus paulisper utebātur, exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerunque pu-to histriones istos tragi-cos, qui (vt fabulæ ratio poscit) modo Creontes, modo Priami sunt, aut Agamemnones. Idemq; (si fors tulerit) paulo an-te tam grauitè Cecro-pis aut Erechthei forma imitatus, paulo post ser-uus, poëta iubente pro-greditur. At quum fabu-læ iā finis affuerit, quis-que auratas illas vestes exutus, personam depo-nens, & descendens a-

crepi

ἀναλαβεῖν, ὃ Μαυάνδριον ἴε-
ως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύ-
οντα, ὃ Πολυκράτους τυραν-
νίδα μείνέδησε, καὶ μέχρι μύ-
λινος εἶασε χεῖρας τῷ σχήματι,
ἐπιδαν δ' ὃ τὴν πομπῆς κερὰς
παρέλθῃ, τιμικαῦτα ἕκαστος
ὑποδούς τὴν σκηνήν, καὶ ὑποδυσά-
μνος τὸ σχῆμα μὲν τῷ σώματι,
ὥσπερ καὶ πρὸ τῆς γένεσθαι, μηδὲν
τῷ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ'
καὶ ἀγνωμοσύνης. ἐπειδανὲν ἀ-
παύσῃ τὴν κόσμον ὅπως αἶσα ἡλύ-
χη, ἀχθονταί γε, καὶ ἀθανακτε-
σιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισ-
κέρμοι, καὶ οὐχ ἂν πρὸς ὀλίγον
ἐχρήσαντο ὑποδιδόντες. οἶμαι
ὅτι καὶ τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς πολλάκις
ἐνρακέναι τοὺς βασιλοὺς ὑπο-
κρίτας τέττας πρὸς τὰς χεῖρας
τῶν δραμάτων, ἀεὶ μὲν Κρέοντα,
ἐνίοτε δὲ Πριάμους, Σιγναῖους
ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ-
λύχοι μικρὸν ἐμποροῦν μάλα
σεμνῶς, τὸ τὴν Κέκροπος ἢ Ερεχ-
θέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ'
ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τῷ
ποιητοῦ κεκελευσμένος, ἥδη δὲ
πέραις ἔχοντος τῷ δράματι, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτὸς τῷ

χρυσόπασον ἐκείνην ἐδῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ
 καίλας ἀπὸ τῆς ἐμβατῆς, πένης
 καὶ ταπεινὸς περὶ ἐρχεῖτο, ἐκ ἑτ'
 Ἀγαμέμνωνος Ἀβέως, οὗ καὶ Κρέ-
 ων ὁ Μενεικέως, ἀλλὰ Πῶλος
 Χαριλλέους σουμικῶς ὀνομα-
 ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεωσί-
 τονος μαξαθῶνιος. τοιοῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγμα-
 τὰ ὄντι, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔ-
 δοξεν. ΦΙ. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ ὅτι τοὺς πολυτελεῖς τέ-
 τος καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ ὀπίσθια μάλιστα, οὐδὲν ἡ-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
 ἰδιωτῶν νεκρῶν; Μέν. ληρὴς ὦ
 οὗτος, εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸ Μαυ-
 σωλὸν αὐτὸ, λέγω ὅτι καὶ ἄρα, τὸ
 ἐκ τῶν τάφου περὶ βήλον, οὐ οἶ-
 δα, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπ' αὐτῷ γελῶν,
 οὕτω ταπείνως ἐξέρχεται ἐν πα-
 ραβύτῳ σου, λαμβάνων ἐν τῷ
 λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν, τοιοῦτον ἀπαλαύων τὸ
 μνήμαίος, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 το τηλικούτον ἄχθος ὀπίσθιος.
 ἐπεὶ δ' αὖν γὰρ ὦ ἐταῖρε ὁ

Αἰα-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agamemnon il-
 le Atreo prognatus, aut
 Creon Menœcei filius,
 sed Polus fili⁹ Chariclei
 Suniensis, aut Satyrus fi-
 lius Theogitonis Mara-
 thonius. Sic se mortaliū
 res habent, quemadmo-
 dum mihi tum spectantī
 videbatur. P H I. Dic mi-
 hi Menippe isti qui ma-
 gnificos altosque tumu-
 los habent super terrā,
 & columnas, imagines,
 titulos, nihilone sunt apud
 inferos plebeis qui-
 buslibet umbris honora-
 tiores? M E N I P. Nuga-
 ris tu quidem, nam si vi-
 disses Mausolum, Carē
 illum dico pyramide ce-
 lebrem, sat scio, nunquā
 ridere desisses, ita in an-
 trū quoddam abstrusum
 despectim abiectus est in
 reliqua mortuorum tur-
 ba delitescens. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aeacus, o amice, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses opinor, si reges hosie nostros, satrapasque vidisses apud eos medicantes, & aut fassamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profitentes, & quemadmodum contumeliis a quovis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mæcipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre medicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. P H I. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? M E N I P. Socrates profecto etiam ibi obversatur, omnesque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlyf-

Αἰακὸς ἀπομετρέσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδῶς, ἀνάγκη ἀπαπῶν ἢ καὶ ἀκείδῃ, πρὸς τὸ μέγιστον σωεσθαι μόνον. πολλῶν δ' αὖ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθιάσω τοὺς παρ' ἡμῶν βασιλείας ἢ σαράπας, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταρεχοπωλοῦντας ὑπὸ ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντες γράμματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρην παρομένους, ὥσπερ τὸ ἀνδραπρόδον τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῶν δὲ μακρόδυνα ἐγὼ θιασάμενος, οὐδ' ἐκράτεῖν ἐμαυτὸν δύναμαι ὡς ὡς. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνίᾳ δίῳ τινι, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαρά τ' ὑποδημάτων. πολλοὺς δ' ἢ καὶ ἄλλους ὡς ἰδεῖν ἐν ταῖς τριβδαῖς μεταιτουῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτες. Φιλ. ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπισα. τί δ' ὁ Σωκράτης ἐπαρτήε, καὶ Διογῆνης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. δὲ μὴ Σωκράτης καὶ καὶ περὶ ἐμὲ λέγει.

διελέγχων ἅπαντας, σιώησι
 δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις
 ἄλλος λάλος νεκρὸς. ἔτι μὲν
 τοι ἐπεφύοτο αὐτῷ, καὶ δ' ὡ-
 δήκε' ἐκ τ' φαρμακοποσίας ἰα-
 σκέλη. ὃ δ' βέλτερος Διογῆνης.
 παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλλω
 τῷ ἀστυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τισὶ τ' πολυέ-
 λων ἀκούων δ' οἰμωζόντων σὺν
 ᾧ, καὶ τ' παλαιὰν ἰσχίῳ ἀ-
 ναμέβρου μύθων, γελᾷ τε, καὶ τέρ-
 πει, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κα-
 τακείμενος, ἀδει μάλ' αὖ τρα-
 χείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς
 οἰμωγὰς σὺν ὅττι καλύπτων,
 ὥς τε ἀνιάδης πρὸς ἀνδρας καὶ δι-
 ασκέπτει μείλοικεῖν, οὐ φέρον-
 τας δ' Διογῆνι. ΦΙ. τοῦτι μὲν
 ἱκανῶς. τί δ' ἵδ' ἡ φήσιμα ἦν,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεξες κεκυρτω-
 ῖς καὶ τ' πλουτίων; ΜΕΝ. οὐδ' ἐ-
 γὼ ἐμνήσασα. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
 πρὸς τούτῳ λέγειν προσέειπεν,
 πᾶμ πολὺ ἀπὲρ πλανήδην τοῦ
 λόγου. διατρέποντος γὰρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προσέβησαν οἱ
 ἐρυτάνεις ἐκκλησίαν πρὸς
 ᾧ

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & inru-
 mescūt ex haulto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vici-
 nus Assyrio, Midæque
 Phrygio, atque aliis itē
 pluribus ex illorum sum-
 ptuosorum numero ma-
 net, quos quum eiulan-
 tes audit, veteris fortu-
 næ magnitudinem reco-
 gitantes, & rider & dele-
 ctatur, ac supinus cubās
 ut plurimū cantat, aspe-
 ra nimis atque inlucun-
 da voce illorum eiularus
 obscurans, adeo ut id æ-
 gre ferentes, nec Dioge-
 nem ferre valentes, de-
 mutanda sede deliberēt.
 ΡΗΙ. De his iam satis
 quidem, cæterum quod
 nam illud decretum est,
 quod initio dixeras ad-
 versus diuites esse sancī-
 tum? ΜΕΝ. Bene admo-
 nes, nescio enim quo pa-
 cto, quum hac de re di-
 cere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionē aduocauerunt
 his videlicet de reb. quæ
 in

incomune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandē ex populo primas quidam, huiusmodi decretū legit.

Decretum.

Quoniā, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curia populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cū aliis sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitā, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decē annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atque a pauperibus agi-

τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συναθρόντας, ἀναμίξας ἑμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ. διακλήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευτήσων δὲ τὸ πρὸς τῇ πλουσίῳ. ἐπεὶ γὰρ αὐτῷ κατηγέρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀνασάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀέγνω ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παρανόμα οἱ πλούσιοι δεῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζομενοι, καὶ πάντα τέρπονται πενήτων καὶ ἀφρονουῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθάνωσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολλάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθεῖσας αἰετῶς εἰς τὸ βίον, καὶ ἀλόμεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρεις αὖ ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι δὲ ὄνων γινόμενοι, καὶ ἀχθοφορουῦντες, καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι, τοῦτο ὕθεν ὃ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε δὲ Ἰνώριον Κρανίων σκελελίωρος, νεκυσίους, φυλῆς ἀλιβαντιάδος. τέτε ἀναγνωσκέντος δὲ ψήφισμαίος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεξεριμύσαιο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκνησεν ὁ κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐντελέῃ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀναγνωστέα. ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ εὐπερὶ ἀφίγμιον ἔνικα, πρὶν Τίξεσιαν προσελθὼν, ἐκέλευον αὐτὴν τὰ πάντα διηγήσασθαι, εἰπεῖν πρὸς με, ποιόν τινα ἦ, εἶτο δὲ ἄριστον βίον. ὃ δὲ γελάσας, ἐσι δὲ τυφλὸν ἢ διεγύλιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὥς τέκνον, φησὶ, τί μὲ αἰτίαν οἶδά σου τὴν ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγνώετο, οὐ γὰρ αὐτὰ γινώσκοντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐδέ μιν λέγειν πρὸς σε, ἀπέειπεν γὰρ ὑπὸ τῶν Ραδαμανθους. μηδὲ μὲν, ἐφύω, ὥς πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περὶ δὴς με σοῦ τυφλό-

agitati. Deinde ut liceat illis e vita excedere. Hanc sententiā dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. sic enim rata, quæ inferi statuunt, autenticæque fiunt. Quæ igitur in concione agerantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic vero subridens (est autem seniculus quispian cæcus, pallidus, voce gracili, o fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio a sapientibus illis profectam, haudquaquā idem inuicem illidem de rebus sentientibus, verū haud fas est id tibi proloqui, siquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, o patercule, sed dic amabo, neque me contemnas, qui in vita te etiam

Q ipso

ipso cæcior oberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solum in tota vita persequere, vt presentibus bene cōpositis minime curiosus, nullare sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum pratium sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesp̄er erat) age, inquam, o Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, o Menippe, breuem quippe facilemq; tibi monstrabo lemitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenuemque,

φλότερον πειῖοντα ἐν τῇ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πάλιν τῆς ἄλλων ἀποσάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, ὁ τῆς ιδιωτικῆς ἀριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς ἴης ἀφροσύνης ποικίλματος τῷ μεταωρολογεῖν καὶ τέλει καὶ ἀρχῇς ὅπτις κοπεῖν καὶ καὶ ἀπύτας τῷ σοφῶν τάτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡσυχάζειν. τὰ τοιαῦτα ἔξ ἀπαντος διηγάσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὐθέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πρὸς μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρετο κατ' ἀτφροδελῶν λειμῶνα. ἐγὼ δ' οὐ καὶ γὰρ ἤδη ὀφείλω, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβάρζανη, φημι, τί διαμέλλομεν, καὶ ὅτι ἀπὸ μὲν σῶθις ἐς τὸ εἶναι; ὁ δ' ὡς πρὸς ταῦτα, δαῖξέ μοι, φησὶν ὁ Μένιππος, ταχέϊαν γὰρ σοι καὶ ἀσπράγμανα ὑποδείξω ἀτραπὸν. καὶ δὴ ἀπαλαλῶν με πρὸς τι χωρίον τῆς ἄλλου ζοφορώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥσπερ διὰ κληθείας ἐστρέφον φῶς, ἐκείνο

ἐκείνο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τῷ Τρο-
φωνίου, καὶ κείθεν κατέρχονται
οἱ ἀπὸ βοιωτίας. ταύτῃ οὖν
αὖθι, καὶ εὐθὺς ἔστι δὴ τῆς
Ἑλλάδος. ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρη-
μῶσι ἐγὼ, καὶ τὸ μάγον ἀσπα-
σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ
τοῦ σομίου ἀνερπύσας, οὐκ
οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
γνομαι.

Τίμων ἢ Μισαν-
θροπος.

ὦ ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ
ἑταερίε καὶ ἐφέσει, καὶ ἀστερο-
πητᾷ, καὶ ὄρεϊ, καὶ νεφεληγε-
ρέτᾳ, καὶ ἐρίγδουπῃ, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιη-
ταὶ καλοῦσι. καὶ μάλιστα ὅ-
ταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος
γινύμενος ὑπάρχεις τὸ πεί-
πλον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κενὸν τοῦ ῥυθμοῦ.
ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρατος
ἀτραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βρον-
τὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις
καὶ σμερδαλέος κίρραυνος; ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆρις ἤδη
ἀνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud,
inquit, Trophonii tem-
plum est, atque illac ad
inferos e Boeotia descen-
ditur, hac ascendes, at-
que illico eris in Græ-
cia. Ego igitur hoc ser-
mone gavisus, salutato
Mago, difficile admodū
per angustias antri fau-
ces subrepēs, nescio quo
pacto in Lebadium per-
ueni.

Timon siue Mis-an-
thropus.

O Iupiter Phili & ho-
spitalis, sodalitie, do-
mestice, fulgurator, ius-
iurandice, nubicoge,
grandistrepe, & si quod
aliud tibi cognomen at-
toniti Poëtæ tribuunt,
maxime quum hærent
in versu. Nam tum illis
tu multinominis factus,
carminis ruinam fulcis,
metricque explēs hiarum
Vbi tibi nunc magnicre-
pum fulgur, grauis tremū
tonitru? Vbi ardens,
cādens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palā apparet nugas esse,
fumumque poeticū, nec
Q a omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decātata illa tua arma eminus ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quicuis ex his, qui peieraturi sunt, extinctū elychnum metuerit quā flammam fulminis cuncta necantis, adeo timorem quæpiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentē nihil quicquam formident, verum hoc solū vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut iam Salmonæus tibi sit ausus etiam obtrunare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouē usque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid nī enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierātes exaudias, neque eorum qui flagitia commit-

tunt,

ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιη-
τικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πα-
τάγου τ' ὀνομάτων. τῇ δ' αἰ-
δίμον σου, καὶ ἐκκρόλον ὄπλων
καὶ πρὸ χειρὸν, οὐκ οἶδ' ὅπως
τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν
ὄσιν, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀρ-
γῆς κτ' ἤδ' ἀδικοῦντων δια-
φυλάκον. θάκον γὰρ ἤδ'
ἔπρεκέν τις ἐπιχειροῦντων
ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη
ἂν, ἢ πλὴν τ' πανδαμάτορος
κίραυνοῦ φλόγα οὕτω δαλόν
τινα ἐπανατείναντες δοκεῖς
αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν
ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον
δὲ τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν
τοῦ τρώματος, ὅτι ἀναπλη-
θήσονται τῆς ἀσβόλου. ὥς ἤδη
διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμω-
νεὺς ἀντίβροντῶν ἐτόλμα, οὐ
πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς
οὕτω ψυχρὸν πλὴν ὀργῶν Δία,
θερμουργὸς ἀνῆρ, καὶ μέγα-
λαυχόμενος. πῶς γὰρ ὅπου
γε καθάπερ ὑπὸ μανδρα-
γῶν καθύδεις, ὅς οὔτε
ἤδ' ἐπηρεκῶντων ἀκούεις,
οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπι-
σκοπεῖς

σκοπεῖς, ληρῆς δ', καὶ ἀμελὺς
 ὥπεις πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὅσα ὑπεκώφωται
 καθάπερ οἱ παρθεναίτις.
 ἐπεὶ νέος γὰρ ἔτι καὶ ἐξ ὕμνου
 μου ὢν, καὶ ἀκμαῖος πρὸ ὄρε-
 γνυῖ, πολλὰ καὶ ἤδη ἀδίκων
 καὶ βιάων ἐποίεις, καὶ εὐδέ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τοὺς ἐκ χειρὶ αὐτοῦ, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεργὸς πάντος ὁ κεραιῶν
 ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπ' ἐσείετο, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν ποροικοντίζετο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσμικῶν, καὶ
 ἡ χιὼν σωρηδὼν, καὶ ἡ χέλα-
 ζα πετρῶν, καὶ ἡ ἰσάσοι φρε-
 τικῶς διαλέγωμαι, ὅτε τοῖς τε
 ῥαγδαῖοι καὶ βίαοι, ποτα-
 μὸς ἐκάσκη σαγῶν. ὥστε τη-
 λικαίτη ἐν ἀκρεῖ ῥέοντι
 ναυαγία ὅπ' τοῦ Δευκαλίων-
 ος ἐγένετο, ὥς ὑπερυψίων
 ἀπάντων καταδεδυνκόντων,
 μόγις ἐν τι κιβώτιον σω-
 σωθῆναι, προσοκείλαν τῷ
 Λυκαρεῖ, ζώπυρον τι τοῦ
 ἀνθρωπίνου σπέρματος δια-
 φυ-

tunt, respectum agas?
 Cæcutis autem lippitu-
 dine, & hallucinaris ad
 ea quæ fiunt, aureque
 iam tibi oblurduerunt,
 instar horum, qui ætate
 defecti sunt. Quandoqui-
 dem quum iuuenis ad-
 huc esses, acrique animo
 vehemensque ad iracun-
 diam, per multa in homi-
 nes maleficos ac violentos
 faciebas. Neq; tum
 nunquam tibi cum illis e-
 rant induciæ. Sed perpe-
 tuo fulmen erat in nego-
 cio, perpetuo obuiabatur
 Aegis, obfiridebat co-
 nitru, fulgur continen-
 ter iaculorum in morem
 densissime ex ædiero loco
 deuolatiū torquebatur,
 terræ quassationes, cri-
 bri instar frequentes, ad
 hæc nix cumulati, ne-
 que non grando saporū
 in morē, atq; vt tibi mo-
 llesse disseram, imbresq;
 rapidi & violenti, ac flu-
 men quotidie exundans
 Hinc tantū repente Deu-
 calionis ætate naufragi-
 um ortum est, vt omnia
 sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorē
 appulit, humani generis,
 Q 3 qua

quasi scintillulas quasdam
 seruans, unde scelerati-
 us etiam genus in poste-
 rum propagaretur. Ni-
 mirum igitur dignum so-
 cordia premium ab illis
 reportas, quum iam nec
 sacra faciat tibi quisquam
 nec coronas offerat, nisi
 si quis obiter in Olympi-
 cis, ac ita ne is quidem
 rem admodum frugife-
 ram facere videatur, sed
 priscum quendam ritum
 magis referre, ac pene
 Saturnum, o Deorum ge-
 nerosissime, te reddunt
 magistratu abdicantes.
 Omitto loqui, quoties
 iam templum tuum sa-
 crilegio cōpilarint, quū
 tibi etiam ipsi in Olym-
 piacis manus admoliti
 sunt. Atque interea tu
 altifremus ille pigritabe-
 ris, vel excitare canes,
 vel vicinos aduocare, vt
 auxilio accurrentes illos
 cōprehenderent, quum
 etiam dū adornarentur
 ad fugā. Sed generosus,
 Gigantumque extinctor,
 & Titanum victor sede-
 bas, quum tibi cæsaries
 ab illis circumtondere-
 tur, decem cubitale ful-
 mē dextra tenens. Hōrū
 igitur

φυλάτῃον εἰς ὀπτιγονίῳ κα-
 κίας μείζονος. τοὶ γὰρ τοὶ
 ἀκόλουθα τῆς ἑαθυμίας τῶν
 πίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν,
 οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινός,
 οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις
 ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων, καὶ
 οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκαῖα
 ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
 τὸ ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ
 κατ' ὀλίγον κέρνον σε, ὃ θι-
 ῶν γενναῖά τε, σποφαίνου-
 σι, παρωτάμῃοι τῆς τιμῆς,
 ἐγὼ, λέγειν, ὅποσάκις ἤδη
 σου τὸν νεῶν σισυλήκασι·
 οἱ δὲ καὶ αὐτὰ σοι τὰς χεῖ-
 ρας ὀλυμπιάσιν ὀπβεβλή-
 κασι, καὶ σὺ ὁ ὑπερβέτης
 ὤκνησας ἢ ἀνὰ σῆσαι τοὺς κύ-
 νας, ἢ τοὺς γείτονας ὀπκα-
 λέσασαι, ὥς βοηδρομήσαν-
 τες αὐτὸν συλλάβοιεν, ἔτι
 συσχευάζομενους πρὸς πύλ-
 φυλιν. ἀλλ' ὁ χυναῖος, καὶ λι-
 γανθολέτωρ καὶ τιτανοκρά-
 τωρ ἐκάθιστο, τοὺς πλοκά-
 μους περικειρόμενος ὑπ' αὐ-
 τῶν, δικάπηχυν κεραιὴν
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 τοί-

τοίνυν ὦ θαυμάσιε πλούκια
 πούσεται οὕτως ἀμειλῶς
 παρέρωμαι; ἢ πότε κολά-
 σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκα-
 λίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου;
 ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας; τὰ-
 μὰ εἶπω, τοσοῦτους Αἰθιοπί-
 ων εἰς ὕψος ἀρας, καὶ πλου-
 σίους ἐν πενεσάτων ἀποφά-
 νας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ἐπιχορηγῆσας, μᾶλλον ὃ ἀθρό-
 ον ἐς εὐεργεσίαν τῆς φίλων
 ἐκγέας τὴν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ φένης διὰ ταῦτα ἐγενό-
 μιν, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνορί-
 ζομαι πρὸς αὐτῆς, οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
 ποπνήσαντες καὶ προσκυ-
 νοῦντες, καὶ τοῦ ἐμοῦ γού-
 ματος ἀνηστημένοι. ἀλλ'
 ὡς περὶ καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ἐντόχῳ τινὶ αὐτῆς, ὥσπερ
 τινὰ σῆλιν παλαιοῦ γε-
 κροῦ ὑπὸ ἰάν, ὑπὸ τοῦ χεῖ-
 νοῦ ἀνατετραμμένῳ παρέρ-
 χονται, μηδὲ ἀναγνόντες,
 αἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόν-
 τες

igitur, o præclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias?
 Aut quædo de tantis ma-
 leficiis pœnas sumes?
 quot Phaëtôtes aut Deu-
 caliones satis idonei sint
 ad expiandum tam inex-
 haustam morum iniqui-
 tatem? Etenim ut de cō-
 munibus fileam, de iis
 quæ mihi acciderunt di-
 cam, quum tam multos
 Athenienses in sublimē
 euexerim, ex pauper-
 diuites reddiderim, cun-
 ctisque quotquot opus
 haberent, suppeditarim,
 imo semel uniuersas o-
 pes in amicos iuuandos
 effuderim, simulatq; his
 rebus ad inopiā deueni,
 iam ne agnoscar quidem
 ab illis, ne aspicere di-
 gnantur me, qui dudum
 reuerabantur, adorabāt,
 meoque de nutu pende-
 bant. Quod si quædo per
 viam ingrediens, forte
 fortuna in eorum quem-
 piam incidero, perinde
 ut euerfam hominis iam
 olim defuncti statuam,
 ac temporis longitudine
 collapsam prætereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alii vero & procul con-

ſpecto me, alio ſeſe de-
 torquent, exiſtimantes
 ſeſe inauſpicatum, abo-
 minandumq; viſuros ſpe-
 ctaculum, quem non ita
 pridē ſervatorem & ad-
 iutorem ſuum eſſe præ-
 icabant. Itaque premē-
 tibus malis ad extrema
 redactus conſilia, teno-
 ne arrepto, terram exer-
 ceo, quaternis cōductus
 obolis, atque hic cū ſoli-
 tudine, cumque ligone
 philoſophor. Hoc inte-
 rim lucri mihi videor fa-
 ctura, quod poſthac non
 intuebor pleroſque præ-
 ter meritū ſecundis for-
 tunæ ſucceſſibus vtētes.
 Nam illud vel maxime
 vrit. Iam igitur tandem
 aliquando Saturni Rliez
 que proles, excuſſo pro-
 fundo iſto, grauique ſom-
 no (nam Epimenidē quo-
 que dormiendo viciſſi)
 denuo iaſtato fulmine,
 aut ex Oeta redacceſſo,
 ingenti reddita flamma
 iram aliquam ſtrenui il-
 lius ac iuuenilis Iouis o-
 ſtende, niſi vera ſint quæ
 a Cretēſibus de te, tua-
 que ſepultura ferentur.
 I v p i τ. Quis hic eſt
 Mercuri, quem audio ſic
 vocī-

τες, ἐτέραν ἐντρέπον), δι-
 σάντητον καὶ ἀποβόπαιον θέα-
 μα ὅφειδ' ὑπολαμβάνοντες,
 τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωνήσα καὶ
 εὐεργέτιω αὐτῷ γεγενημένον,
 ὥς ἐκ ὑπὸ τῷ κακῶν ὅπῃ ταί-
 νω πῶ ἐχατιὰν τραπόμε-
 νος, ἐναψάμενος διφθέραν,
 ἐργάζομαι πῶ γῶν ὑπό-
 μιδος ὁβολῶν τρεσάρων, τῇ
 ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ πορρο-
 φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο
 γοῦν μοι δοκεῖ κερδανεῖν, μὴ
 κέτι ὅφειδ' πολλοὺς παρὰ τῇ
 ἀξίᾳ ἐκράποντας ἀνιερ-
 τρον γὰρ τοῦτο γε. ἤδη ποτὲ
 οὐκ ὦ Κρόνου καὶ Ρέας υἱέ,
 τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀπο-
 σειςάμηνος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ
 τὸν Επιμνίδην γὰρ κεκοίμη-
 σαι, καὶ ἀναξίριπτας τὸν κε-
 ραυτὸν, ἢ ἐκ τῇ Οἴτης ἐναυσά-
 μενος. μεγάλῃ ποιήσας καὶ
 φλόγα, ὅπιδείξαιό τινα χο-
 λῶν ἀνδράδους καὶ νεανικοῦ
 Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ὅτι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν ποιεῖ σου καὶ τῆς ἐκεῖ-
 σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.
 Ζ. τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ
 κεκρεα

κικραγὼς ἐκ τῆς Ἀπικῆς,
παρὰ τὸν Τμηπὸν ἐν τῇ ὑπο-
ρείᾳ, πινὰς ὅλος καὶ αὐ-
χμῶν, καὶ ὑποδίφθερος; σκά-
πται δὲ, οἶμαι, ὅπως κυφῶς,
λάλος ἄνθρωπος καὶ θαρτὺς,
ἥπου φιλόσοφος ὅστις. οὐ γὰρ
αὐ οὕτως ἀσεβείας τοῦ λό-
γου διεξήκει καθ' ἡμῶν.
Ερμ. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀνο-
εῖς Τίμωνα τὸν Εχεκρατί-
δου, τὸν κολουπῆα; οὗτος
ὅστις ὁ ποικίλεις ἡμᾶς καθ'
ἱερῶν τελείων ἐσιάσας, ὁ
νέοπλουτος, ὁ τὰς ὅλας
ἐκατόμβας, παρ' ὧ λαμ-
πρῶς οἰώθαιμεν ἐορτάζειν τὰ
διάσια. Ζεύς. φεῦ τῆς ἀλ-
λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
πλούσιος, πρὸς ὃν οἱ τοσοῦ-
τοι φίλοι; τί παθὼν οὕ-
τοιούτος ὅστις, αὐχμηρὸς, ἀθ-
λιος καὶ σκαπανεύς καὶ μι-
σθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βί-
βειαν καταφέρων τὴν δίκην-
λαν. Ερμ. οὕτω τὸ μὲν εἰπεῖν
χρηστότης ἐπέτρεψεν αὐτὸν,
καὶ φιλευνερωπία, καὶ ὁ
πρὸς τοῦ θεομέλους ἀπαν-
τας

vociferantem ex Attica,
ad Hymettum in radice
montis, horridus totus,
ac squalidus, pelleq; hir-
cina amictus, fodit autē,
vr arbitror, nam pronus
incumbit homo loquax
& confidens, mirum nī
philosophus est, neq; e-
nim alioqui adeo impia,
nefariaque in nos fuerat
iacturus. ΜΕ. Quid ais
pater, an nō nosti Timo-
nem Echecratidis filium
Colyttensem? Hic nimi-
rum est, qui nos saepenu-
mero in sacris legitimis
convivio accepit, ille re-
pente dives factus, ille
qui totas hecatombas,
apud quem splendide Io-
uialia festa consuevimus
agitare. ΙΥΡ. Hem quae
nam ista rerum commu-
tatio? hiccine honestus
ille, dives, quem tam fre-
quentes cingebant ami-
ci? Quid igitur accidit,
vr hoc sit habitu? squali-
dus, ærumnosus, fossor
cōductitius, vti conicio
quum tam grauem ligo-
nem gerat? ΜΕΚ. Ad
hunc modum illum quē-
admodum probitas euer-
tit, atque humanitas, &
in omnes quicunq; ege-
rent

rent misericordia. At re-
uera Vecordia potius fa-
cilitasque, nullusque in-
sulciendis amicis dele-
ctus, quippe qui neutri-
quam intellexerit, sese
corvis lupisque largiri.
Quin magis quam a vul-
turibus tam multis mise-
ro iecur eroderetur, ami-
cos esse eos & socios iu-
dicabat. quasi beneuolen-
tia erga sese afficeretur,
quum illos epulae magis
caperent. Ergo postea
quam ossa penitus nudas-
sent, circumrosissentque
deinde si qua medulla
suberat, hanc quoque ad-
modum diligenter exu-
xissent, aufugerunt, exuc-
cū & radicē defectū desti-
tuentes, adeo ut postea
ne agnoscant quidē, aut
aspiciant, tantum abest,
ut sint qui suppeditent,
impertiantque. Has ob-
res fossor & sago, ut vi-
des, opertus pelliceo vr-
bem prae pudore fugiēs,
mercede terrā exercet,
aduersus ingratos atra-
bile stomachatur, qui q-
dem sua benignitate di-
tati, admodum fastuose
nunc praetereant, ac ne
nomen quidem an Timō

voce-

τας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθῶς
λόγῳ, αἴνοια καὶ εὐήθεια καὶ
ἀκρίσια, πρὸς τοὺς φίλους,
ὅς οὐ σωίει, κόραξι καὶ
λύκοις χαρίζομενος, ἀλλ' ὑπὸ
γυπῶν τοσούτων ὁ κακο-
δαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ,
φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἐταί-
ρους ᾔετο, ὑπὸ εὐνοίας τῆς
πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ
βορῇ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώ-
σαντες ἀκρίως, καὶ πει-
τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς
ἐν αὐτῷ ἐκμυζήσαντες, καὶ τὸν
οὐ μάλ' ὅπμιελὸς ᾔχον-
το, αὖτον αὐτὸν καὶ τὰς εἴδας
ὑποτιτμυζόμενοι ἀπολιπόν-
τες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι,
οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν
γὰρ ἢ ὅπμιελὸς ἢ ὅπμι-
δόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦ-
τα δικηλότης καὶ διφθειρί-
ας, ὥς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπὸ
αἰσχυρῆς τὸ ἄστυ μωροῦ
γεωργεῖ, μεγαγχαλῶν τοῖς
κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦν-
τες παρ' αὐτοῦ, μάλ' αὖ-
περοπικῶς παρέεχονται,
οὐδὲ τοῦτομα εἰ Τίμων κα-
λοῖτο

λοιτο εἰδότες. Ζεὺς. καὶ μὴν
 οὐ παροπίεος αἰνῆς, οὐδὲ
 ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἡγα-
 νάκει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὁμοία ποιήσουμεν τοῖς κα-
 τὰράτοις κόλαξιν ἐκεί-
 νοις, ὅππῃ κλησόμενοι ἀνδρες
 τοσαῦτα τούρων τε καὶ
 αἰγῶν πιδότατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ὅπῃ τῆς βρυχῶν.
 ἔτι γοῶν ἐν ταῖς ἑστῇ τιμῇ
 κνίσαν αὐτῶν ἔχω, πάλιν
 ὑπὸ ἀχολίας τῆς καὶ θορύ-
 βου πολλοὶ τῶν ὀπισθεκρουώ-
 των καὶ βιάζομένων καὶ ἀρ-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
 τοῦ παρὰ τῆς ἱεροσυλουώ-
 των (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
 δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπὶ
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
 ᾶσι) πολλὴ ἡδὲ χεῖρον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀθηναίαν,
 καὶ μάλιστα ἔξ οὗ φιλοσο-
 φία καὶ λόγων ἑριδᾶς ἐπε-
 πόλεσαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
 κεκραγόντων. οὐδὲ ἐπα-
 κοῦειν ὅτι τῆς εὐχῶν. ὥς
 τε ἢ ὀπιθευσάμενον χεῖρ τὰ
 ὦτα

vocetur, nōverint. I v.
 Atque profecto vir neu-
 tiquā fastidiendus, neque
 negligendus, & iure optimo
 indignatur, quiis tātis in
 malis agat. Quare scele-
 ratos istos adulatōres ipsi
 quoq; fuerimus imitati
 si eū virū neglexerimus,
 qui tantum taurorum &
 caprarum pinguiſſimas
 quasq; nobis in aris ado-
 leuerit, quarum nidor
 etiamdum mihi in nari-
 bus residet. Tamen pro-
 pter negotiaque & tur-
 bam maximam peieran-
 tium, tum vi, non iure
 agentium, neque non a-
 lienā rapientium, præter
 ea ob formidinem quā
 mihi pariunt sacrilegi,
 qui quidem tum multi
 sunt, tum observatu dif-
 ficiles, adeo ut ne mini-
 mum quidem nos conni-
 uere sinant. Iampridem
 profecto ad Atticā re-
 gionem oculos detorsis-
 sem, maxime posteaquā
 philosophia & de verbis
 digladiatiōes apud istos
 increbuerūt, ita ut pu-
 gnantib. inter se istis vo-
 ciferantibusque ne exau-
 dire quidem mortalium
 vota liceat. Vnde mihi
 ne-

necessum est, aut aurib.
obturatis sedere, aut di-
rumpi ab eis, conficique
qui virtutem quandam,
& incorporea quædam,
metasque nugas ingenti
vociferatione cōnectūt,
hæc in causa fuerunt, ut
hunc quoq; neglexerim,
quum haud mediocriter
de nobis sit meritis.
Quod reliquum est Mer-
curi, tu Plutū adducens,
quantum potes ad illum
abeas. Porro Plutus una
secum ducat & Thesau-
rum, & utrique apud Ti-
monem perseuerent. Ne
que vsque adeo facile de-
migrant, etiamsi quam
maxime rursum illos p-
bonitatem ex ædib. exe-
gerit. Cæterum de pal-
ponib. illis, atque ingra-
titudine qua in hūc sunt
vsi, in posterum consul-
tabo, pœnasque datu-
ri sunt, simul atque ful-
men instaurauero. Nam
fracti sunt in eo retusa
cuspide duo e radiis ma-
ximi, quum nuper auidi-
us in sophistam Anaxa-
gorā iacularer, qui suis
familiaribus suadebat,
nullo pacto esse vltos
nos, qui dii vocaremur.

Ac

ἴστα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτεριβῶσαι
πρὸς αὐτῶν ἀρετῶν τινα καὶ
ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλα
τῇ φωνῇ ξυμπερόντων. διὰ
ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμύλη-
θῆναι συνέβη πρὸς ἡμᾶς, οὐ
φύλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν
Πλούτον ὃν Ἐρμῆ παρὰ λα-
βὼν, ἀπιθί παρ' αὐτῆς κτὶ τά-
χος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ
τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ
μνέτωσαν ἀμφω παρὰ τῷ
Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλατῆσθαι
σαν οὕτω ῥαδίως, καὶν ὅτι
μάλιστα ὑπὸ χρεστότητος αὐ-
θις ἐκδιώκη αὐτοῦ τὴν οἰκίαν.
ὧς δὲ τῆς κοιλίας ἐκείνης,
καὶ τὴν ἀχαριστίας, ὡς ἐπεδεί-
ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις
μὲν σκέφομαι. καὶ δίκην
δώσουσιν, ἐπεὶ δὲ τὸν κεραι-
νὸν ἐπισηκυσάσω. κατεσφί-
ναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποσφί-
ναι εἰς τὸ δύο ἀκτίνες αἰμέ-
γισαι, ὅποτε φιλοτιμότερον
ἡκόντισα πρῶτον ὅτι τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπει-
θε τοὺς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλους
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοῦ θεοῦ.
ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὲν δῖον αἶμα-
 τον. ὑπερέχε γὰρ αὐτοῦ
 τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κερσύνει εἰς τὸ ἀνάκειον
 παρακύνφας, ἐκείνόν τε κα-
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου
 δεῖν συνετρέψθη παρὰ τὴν
 πέτρην. πολλὴν ἱκανὴ ἐν
 τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία
 ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλου-
 τοῦντα τὴν Τίμωνα ὀρεῶσιν.
 Εἰμ. οἶον ὅτι τὸ μέγα κεκρα-
 γῆσαι, καὶ ὀχληρὴν εἶναι καὶ
 δρασιμὴν οὐ τοῖς δικαιολο-
 γούσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 εὐχρηδύμοις τοῦτο χρήσιμον.
 ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλιστ' αὐτοῦ
 σίος ἐκ πενεστάτου καταστή-
 σεται ὁ Τίμων, βοήσας
 καὶ παρρησιασάμενος ἐν
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὀππότερ' αὖτε τὸν
 Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπται
 ὀππότερ' αὖτε, ἔτι αὖ ἔσκαπ-
 τιν ἀμελούμενος. Πλοῦτ.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὖ ἀπέλθοιμι ὅ
 Ζεὺ παρ' αὐτόν. Ζεύς. διὰ
 τί ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ
 ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος;
 Πλοῦ. ὅτι νῦν Δία ὑβρίζεν εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem erio: e
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu eum protexerit.
 Cæterum fulmen in Ca-
 storis ac Pollucis iēplū
 detortum cū illud exuī-
 sit, cum ipsum parum
 abfuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quan-
 quam interim vel id sup-
 plicii satis magnum in
 istos fuerit, si Timonem
 conspexerint egregie lo-
 cupletem factum. M E R-
 C U R. Quantum habet
 momenti alium vocife-
 rari, & obstreperum au-
 dacemque esse? Idq; nō
 iis modo qui causas agūt
 verumetiam qui vota fa-
 ciūt cōducibile. En mox
 e pauperrimo dives eua-
 ferit Timon, qui se im-
 precando clamorū &
 improbum prælliterit,
 Iouemque reddiderit at-
 tentum. Si vero silentio
 fodisset nutans, etiā nūc
 foderet neglectus. P L U-
 T U S. At ego Iupit. haud
 quaquā ad illum reditu-
 rus sum. I U P I T. Quid
 ita nō rediturus optime
 Plute, præsertim a me
 iussus? P L U. Quoniam
 per Iouem iniuria me af-
 fecit

fecit eiiciens, & in multa fragmenta dissecans, idque quū illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fulcinis ex ædibus extrusit, nec aliter quam illi, qui e manibus ignem abiciunt. Nūc rursus ad istum ibo, parasitis, adulatorib. & scortis donādus? Ad eos me mitte o. Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exortatus. At hi stupidi cū inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. I v r. Nihil istiusmodi posthac in te facturum est Timon, quippe quem liggo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus ad modum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ ἄξιόφθορει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ τούτα πατρῷον αὐτοῦ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικαστοῖς με ἐξέωθει τ' οἰκίας, καθάπερ οἱ τῶν ἐκ τῶν χειρῶν ἀποξείηθαι τες. αὐθις οὐκ ἀπέλθω, παρσίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταίραις παρεδοθησόμενος; ἐπ' ἐπείρους δ' Ἰού πέμπε με, τοῦ αἰσθησομένου τ' δωρεῆς, τοῦ πειέποντος, εἰς τίμιος ἐγὼ καὶ πειπνός. οὗτοι δ' οἱ λάρυ τῇ πενίᾳ ξυνέκωσαν, τῶν περιτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτ' λαβόντες, καὶ δίκην, ἀπατάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβελοὺς ἀποφέροντες, οἱ δέκα ἱαλάντου δωρεῆς ἀμύλητοι προΐεμενοι. Ζ. οὐδὲν ἐτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάζεται. πείσει, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκην παλαιδάγωγην, εἰ μὴ πάντα πασιν ἀνάληκτος ὅτι τῶν ὀσφύων, ὥς χεῖρ σὲ ἀντὶ τῆς πενίᾳ προσεγείδω. οὐ μὲν τοι πάνυ μεμψίμορος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νυν' ἔμ' Τίμονα αἰτίᾳ, δίδτι σοι τὰς δόξας

θύρας ἀναπείλας, ἡφίει περι-
 ρινος εἶν ἐλευθέρας. οὔτε ἀπο-
 κλείων, οὔτε ζηλοῦ πῶν. ἄλλο
 τε ὃ τοῦ καυλίου ἡ γανάκτης
 καὶ τῶν πλουσίων, καὶ αὐτοκλειῶν
 λέγων πρὸς αὐτὸν ἐπὶ μοχλοῖς
 καὶ κλησὶ, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λῶν, ὥς μηδὲ παρακίψαι σοι
 εἰς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. τοῦ-
 τα γοῦν ἀποδίδου πρὸς με,
 ἀποπνίγεις λέγων ἐν πολλῷ
 τοῦ σκότους, καὶ διὰ τῆς τοῦ ὄχρου
 ἡμῶν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀ-
 νάπλεως, συνεσπακῶς τοῦ
 δακτύλου πρὸς τὸ ἔθνος τῶν
 συλλυγισμῶν, καὶ ἀποδράσας
 ἀπειλῶν, εἰ καὶ ἐν λάβοιο
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως τὸ πρᾶξ-
 μα ὑπερδύνον ἐδόκει σοι ἐν
 χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ,
 καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 θινεύειν, ὑπὸ ἀκριβέσι καὶ
 παμπόνηροις παιδαγωγοῖς
 ἀνὰ βεφύρον, τῶν τόκων καὶ τῶν
 λογισμῶν. ἀτοπα σοῦ ποιεῖν
 ἔφασκες αὐτοῖς, ἐρῶντας μὲν εἰς
 ὑπερβολὴν, ὅξιν ὃ ἀπολαύειν
 οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 ας χρωμένους τῶν ἐργῶν, κυρί-
 ους

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includēs, neq;
 zelotyp⁹ in te. Porro ali-
 as diversa in diuites sto-
 machabare, cū diceret te
 ab illis repagulis, clavis
 ac signorū obiectaculis
 impressis ita fuisse cōclu-
 sum, ut ne prospicere
 quidem in lucem tibi li-
 ceret. Id igitur apud me
 deplorabas, affirmās pro-
 focari te nimis tenebris
 eoque pallidus nobis oc-
 currebas, & curis confe-
 ctus, digitis etiamnum
 ex assiduo colligendi, co-
 acervandique usu contra-
 ctis, contortisque, quod
 si quando daretur oppor-
 tunitas, aufugiturū quo-
 que ab illis te minita-
 bare. In summa, rem su-
 pra modum acerbam iu-
 dicabas in æreo terreo-
 ue thalamo, Danaes exē-
 plo, virginem asseruari
 atq; a sceleratissimis edu-
 cari paedagogis, fœnore
 & computo. Proinde ab-
 surde facere aiebas hos,
 quod te præter modum
 adamarent, quum lice-
 ret vero frui non aude-
 rent, neque quum ipsis
 esset in manu, amore
 suo secure vterentur, sed
 vigi-

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentib. neque usquam dimotis semper intuentes, abunde magnū fructum arbitrantes, non quod ipsis fruēdi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicū id facere sinēs. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruaret, & (quod esset absurdissimum) etsi quidē sibi subtraherent vererenturq; contingere, non intelligerent autē fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorū pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosā, & oris angustī lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? P. L V. Atqui si rem vere perpenderis,

vtrum-

ους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκίῃ βλέποντας, ἱκανῶς ὑπολαυσιν οἰομένους, οἱ τὸ αὐτοῦ ὑπολαύειν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μέγα δίδοναι τῇ ὑπολαύσεως. καθάπερ δὲ ἐν τῇ φάτῃ κυῖα, μήτε αὐτῶ ἐδίδουσιν τῇ κριθῶν, μήτε τῇ ἱσπῶ πεινῶντι ὀπιβέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῷ φειδομένων καὶ φυλάττοντων, καὶ τὸ κακώτατον αὐτοῦ ζηλοτύπου, ἀγνοούτων δὲ ὡς κατάρκτος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότης, ἢ ὑποφισίων λατρείας, ἐμπροσθεν ἡσθὲ κακοδαίμονα καὶ ἀνέρεσσον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρῆν τι καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ δὲ φάλαρον θρυαλλίδιον, ἐπαχρυπνῆν ἑάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὐδὲ οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῇ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀπικαλεῖν; Πλούτ. καὶ μὴν ἔχει τὰ ληθῆ ἑξεταζοῖς; ἀμφω σοι

σοι εὐλογα δέξω ποιεῖν, τῷ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦ-
 το ἀναιμῆρον, ἀμελές, καὶ
 οὐκ ἐννοικόν, ὥς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, καὶ τε
 αὖ κατὰ κλῆσον ἐν θύραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην
 καὶ πιμελής, καὶ ὑπερύγκος,
 ὅπμιελουμῆρους, οὔτε προσ-
 απιομένους αὐτοὺς, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὥς
 μηδὲ ὀφθεῖλω πρὸς τινος,
 ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ
 ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικουῦτά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
 καλῶσῃπόντας, οὐκ εἰδό-
 τας ὥς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῃ τινὶ τῇς εὐδαιμό-
 νων με καταλιπόντες. οὔτ'
 οὐδ' ἐκείνους, οὔτε τοὺς πᾶν
 προχέειρους εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄρι-
 στὸν ὅτι, μέτρον ὀπιθήσοντάς
 τῷ πράγματι, καὶ μήτε
 ἀφεξομῆρους τὸ παρ' ἅπαν
 μήτε προηστομῆρους τὸ ὅλον.
 σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυ-
 ναῖκα

utrumq; me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas,
 negligentia potius, haud
 benivolentia, studiūque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At e diuer-
 so, qui me ossis ac tene-
 bris inclusum seruabāt,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioq; ac
 vehemēter corpulentia
 onustus euaderem, quū
 interim neque ipsi cōtin-
 gerent, neque in lucem
 producerent, ne vel alpi-
 cerer a quopiam, hos de-
 mentes & cōtumeliosos
 in me iudicabam, quip-
 pe qui me nihil comme-
 ritum tot in vinculis co-
 gerent situ carieque pu-
 trescere, haud intelligen-
 tes, quo mox demigrēt,
 me alii cuipiam, cui for-
 tuna fauerit, relicturi.
 Nec hos igitur probō,
 sed ne illos quidem, qui
 nimium facile mihi ma-
 nus admouent. Sed qui
 (quod est optimum) me
 diocritate vtantur, ut
 nec prorsus abstineant,
 neq; penitus profundāt.
 Etenim illud per Iouem
 cōsidera Iupiter, Si quis
 ubi puellulam & formo-
 sam

sam lege duxisset uxore,
 postea neque obliuisceretur,
 nec vlla omnino zelotypia
 prosequatur, videlicet
 finens illam noctu atque
 interdum, quocumque
 libitum sitire, & quicunque
 voluissent, cum his
 habere rem, potius vero
 ipse abducatur, ut adulteretur,
 fores aperiens, prostiturusque,
 & quos libet ad illam inuitans,
 num hic amare videbitur?
 Profecto hoc tu nequaquam
 dices Iupiter, qui saepe numero
 amorem senseris. Rursum
 si ingenuam lege domum
 deducat, uti liberos legitimos
 progeneret, ceterum nec ipse
 contingat florentem ætate,
 decoramque virginem, nec
 alium sinat aspicere, sed
 inclusam, orbam, sterilemque
 in perpetua virginitate
 continere, idque præ amore
 se facere prædicet, & hunc
 quidem præferat, pallore,
 corpore exhausto, oculis
 refugis, num fieri potis est,
 ut huiusmodi non desipere
 videatur? quippe qui quum
 liberis oportuerit operam
 dare, fruique coniugio,

puel-

ναῖκα νέαν καὶ καλὴν ἔπειτα
 μήτε φυλάττειν, μήτε ζηλο-
 τυποῖ το παρὰ πάντας, ἀφίεις
 καὶ βαδίζειν ἐνθάδε ὡς ἐθέλοι
 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ συνεῖναι τοῖς βουλομέ-
 νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὴς ἀ-
 πάγοι μοιχευθῆσθαι, ἀν-
 αγγίζων τὰς θύρας καὶ μα-
 σπρεύων, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτῇ καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δέξεται αὖ; οὐδὲ
 γὰρ ὁ Ζεὺς τοῦτο φαίνεσθαι
 ἐραθεὶς πολλὰ κίς. εἰ δέ τις
 ἑμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖ-
 κα εἰς τὴν ἡλίαν νόμον πα-
 ραλαβὼν ἐπ' ἀγρίῳ παίδων
 γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
 πορσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ
 καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλος
 πορσβλέπειν ὀπιτρεῖται, ἀγο-
 ρὸν δὲ καὶ σθεῖραν καὶ ἀκλει-
 σας παρθινούη, καὶ ταῦτα
 ἐρεῖν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν
 ὑπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σάφης
 καὶ ἐκτετνηκίας, καὶ τῆς ὀφ-
 θαλμῶν ὑποδιδυκῆτων, ἔσθ'
 ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρὰ
 πάαν δέξεται αὖ, δέον παλ-
 ῶν ποῖ

δοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ
γάμου, καταμαραινὼν εὐ-
πρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραςον
κόρυμ, καθάπερ ἱέρειαν τῇ
θεσμιφύρῳ τρέφων διὰ παν-
τός τ' βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς
ἀγανακτῶ, περὶς ἐνίων μὲν ἀτί-
μως λακκισθῆναι καὶ λαφυσ-
σόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος.
ὣς ἐνίων δ', ὥσπερ σιγμαλίας
δραπέτης περιδημόιος. Ζ.
τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ οὗτ';
διδόασι γὰρ ἅμφω καλὴν τ'
δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάντα-
λος ἀποτοί καὶ ἀγρυπνοί, καὶ ξη-
ροὶ τὸ εἶμα, ὅτε κεχλυνότες
μένοντες χροσίου, οἱ δ' καθά-
περ ὁ Φινεύς ἀπὸ τ' φάρυγγος
πλὴν τροφῆς ὡς ἀπὸ τῆς ἀρπυγιῶν
ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιθὴ ἡδὴ,
σωφρονεσέτω παρρησιῶν περὶ
Τίμωνι ἐλευζόμηνος. Πλού-
τῳ κείνῳ γὰρ ποτε πούσετο, ὥ-
σπερ ἐκ κοφίνου ἱερὸν πηλὸν,
πρὶν ὅλως ἐσθλυθῆναι με καὶ ἀ-
ποουδῶν ἔξαντλῶν, φθάσαι
βουλόμενος τ' ὅτι ἐξολὴν μὴ ὑ-
πέραντλος εἰσπεσὼν ὅτε κλύ-
σω αὐτόν. ὥς ἐς τ' τ' Δαναΐ-
δων

puellam adeo formosam
atq; amabilem sinat emar-
cescere, per omnem vi-
tam, tanquam Cereri sa-
cerdotem alens. Huius-
modi & ipse indigne fe-
ro, quum a nonnullis ig-
nominiose cadoc calci-
bus, laniorque, atq; ex-
haurior, a nonnullis cō-
traperinde ac stigmati-
cus fugitiuus compedib.
vincior. I V P I T. Quid
igitur indignaris contra
illos? quandoquidem v-
trinque poenas egregias
luunt, alteri quidē dum
Tantali in morem, neq;
bibere sinuntur, neque
edere, sed ore sicco dun-
taxat intuantur auto, alte-
ri vero dum his ceu Phy-
neo cibos Harpyiæ ipsis
e faucibus eripiunt. Sed
abi iam, Timone multo
posthac vsurus cordatio-
re. P I V. An ille aliquā
do desinet me ceu fora-
minoso cophino, prius-
quā omnino influxerim,
data opera exhaurire,
quasi conetur occupare,
quo minus influam, veri-
tus ne si copiosus infun-
dar, ipsum vudis obruā?
Quo fit, vt in Danaidū
dolum aquam mihi vi-

R 2 dear

dear allaturus, frustra q; infusus, vase non continente liquorem, imo prius propemodum effuso qd' influit q; influxerit. Adco latus dolii hiatus ad effusionē, ac liber exit^o. I v. Proinde ni hiatus istum obturauerit, perpetuamque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonē in fece dolii, sed interim abite, atque illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac meminervis, vt rediens Cyclopes ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspidē restituta resarciāt. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. M E R C. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? E- quidem ignorabā o praeclare, te nō cecū modo, verum etiā claudū esse. P l v. Atqui non hoc mihi perpetuum Mercuri, verum si quando proficiscor a Ioue missus ad quempiām, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ita vt ægre ad metā per- tingere queā, sene non-

nun-

δῶν πῖθον ὑδροφορήσεν μοι
δοκῶ, καὶ μά τι ἐπαντλήσῃ,
τὸ κύτους μὴ σέγοντος, ἀλλὰ
πρὶν εἰσρυῖναι χεῖδόν ἐκχυ-
σησομένου τὸ ἐπιρρέοντος, οὐ-
τως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν
ἐκχυσιν κεχλυὸς τὸ πῖθου, καὶ
ἀκώλυτος ἢ ἐξόδος. Ζ. οὐκοῦν
εἴ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλυὸς
τῶτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπε-
παιμνόν, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
χεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσῃ τὴν
διφθέραν αὐθις καὶ τὴν δίκη-
λαν ἐν τῇ τρογί τοῦ πῖθου.
ἀλλ' ἀπίε ἡδὴ, καὶ πλουτίζετε
αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὧς Ἐρμῆ
ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄλῃ τοῦ
κύκλωπας ἐκ τῆς αἵτης, ὅπως
τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπι-
σχευάσωσιν, ὥς ἡδὴ ἴε τιθη-
μένου αὐτὸ δεισόμεθα. Ἐρμ.
προΐωμιν ὧ Πλούτῃ. τί τῶτο
ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὧ
γρονάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ χολὸς ὢν. Πλού. οὐκ
αἰὲν τῶτο ὧς Ἐρμῆ, ἀλλ' ὅποτε
μὲν ἀπὶ πύργου περὶ ναυαγίᾳ
ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως
βραδύς εἰμι καὶ χολὸς ἀμφότε-
ροις.

ροῖς, ὥς μόλις τελεῖν ὅπῃ τέρ-
μα, προσηράσαντος ἐνίοτε τῷ
πειμνόντος. ὁπόταν δὲ ἀ-
παλλάτῃεν δέη, πῶλον ὄψαι
πολλὸν ὅσον ὠκύτερον. ἅμα
γούῳ ἔπρην ἢ ὑσπρυγξ, κα-
τὰ ἥδη ἀνακρύνομαι νενικη-
κὼς ὑπερπιδήσας τὸ σάδιον,
οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε σῆς δια-
σῆς. Εἰμ. οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
εἰπὼν ἔχοιμί σοι, γῆρας μὲν οὐ
ὄβελον ὥς πρὶαὶς βρύχον
ἐρχηκόντα, ἀφνω δὲ τήμερον
πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅπῃ
λευκοὺς ζεύγους ἔξελκύνον-
τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπερ-
ξεσώποτε, καὶ ὅμως περφυ-
ροὶ καὶ χευστόχειρες πελέρχον-
ται, οὐδ' αὐτοὶ πεισύντες
οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦ
σιν. Πλούτ. ἑτέρειον τοῦτ'
ὅσιν ὦ Εἰμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
μαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐ-
δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
ἄποσέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε
πλουτοδότης καὶ μεγάλω-
ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δημοῖ γούῳ
καὶ πρὸ ὀνόματι. ἐπειδὴν

τοίγαν

nunquam interim facto,
q̄ me opperiebatur. Por-
ro quum discedendū est,
elatu videbis multo au-
bus celeriorē. Vnde fit,
ut vix iam amoto repagu-
lo, ego iam præconis vo-
ce victor pronunciet, sal-
tu stadium transmensus,
ne videntibus quidem
aliquoties spectatorib.
M E R C. At ista quidem
haud vera narras, imo
ego tibi permultos com-
memorare queam, qui-
bus heri ne obulus quidē
erat, quo resūm emerēt,
statim vero hodie divi-
tes & sumptuoso in albo
curru auriganres, quibus
ante ne asellus quidem
suppeditarit. Il tamen
purpurati, aurumq; ma-
nibus gestantes obambu-
lant. Qui ne ipsi quidē,
opinor, credere possunt,
quin per somnium divi-
tes sint. P L U T. Istæ
alia res est Mercuri, ne-
que enim tum meis ip-
sius ingredior pedibus,
nec a Ioue, sed a Dite ad
istos transmittor, qui &
ipse nimirum opum lar-
gitor est, ac magna do-
nans, id quod ipso etiam
nomine declarat. Itaq;

R 3 quo-

quoties est mihi ab alio
ad alium demigrandum,
in tabellas iniiciunt me,
ac diligenter obsignātes
sarcinæ in morem subla-
tum transportant. Inter-
ea defunctus ille alicu-
bi in ædium tenebricosa
parte iacet, vetere linteo
in genua iniecto reclusus,
de quo feles digladian-
tur. Porro qui me spera-
uerant obtinere, in foro
opperiuntur hiantes, nō
aliter, quam hirundinem
aduolantem stridentes
pulli. Deinde ubi signum
detractum est, & lineus
ille funiculus incisus, ap-
ertæque tabellæ, iamq;
novus dominus pronun-
ciatus est sine cognatus
quispiam, siue adulator,
siue servus obscænus, q;
puerili obsequio favore
emeruerit, etiam tum-
mento subrafo, pro vari-
is & opiparis voluptatib.
quas illi iā exoletus sup-
peditauerat, ingens sci-
licet præmium ferens ge-
nerosus quisquis ille tan-
dem fuerit, nonnunquā
me ipsis cum tabellis ac-
ceptum, fugiens adpor-
tat commutato nomine,
ut qui modo Pyrrhias
aut

τοίνυν μελοικιδεύσαι δὲν με
παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον ἐμβαλόντες με κα-
τασημνάμενοι ὀπιτελῶς,
φρεσὶν ἀράμενοι μετακομί-
ζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐκ σκο-
τεινῷ ποντὶ οἰκίας πρήκει,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῆς
οἴου σκεπόμενος, περὶ μάχης
τοσάτ' ἡ γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ
ἐπιελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ
περιμέμνουσι κεχλωότες, ὥσπερ
τὴν χελιδόνα προσπείουμένην,
τετραγότες οἱ νεοτῆς. ἐπεὶ δὲ
αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ
τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος
ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακρουχθῇ μου
ὁ κενὸς δεσπότης, ἦτοι συλ-
γενῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύ-
γων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν
τίμιος, ὑπερβυρνήδης ἔτι τὴν
γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ
παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὴ
ἔξωρος ὢν ὑπερέτησεν αὐτῷ,
μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος
ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν ὅς
τις αὐτῇ ἢ ποτὲ ἀρπατάμε-
νός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέ-
ρων, ἀντὶ τοῦ τέως πρυξίου
ἢ δέει-

ἢ δρόμωνος ἢ τ.βίου, μεγα-
κλῆς ἢ μεγάθυρος, ἢ πρῶ-
ταρχος μετονομασθεὶς, τὰς
μάτῃ κεχρῶστας εἰείνους
εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
καταλιπόν, ἀληθῆς ἀγούρας
το πένθ.ς. ὅς αὐτοὺς ὁ θνήσκων
ἐκ μυχροῦ τ' σαγῶντος διέφυ-
γεν, οὐκ ὀλίγον τὶ δέλεαρ κα-
ταπιών. ὁ δ' ἐμπιστὼν ἀθρό-
ως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ πα-
χύδερμος ἀνθρώπος, ἔτι πῶ
πέδῳ πεφρικῶς, καὶ εἰ πα-
ριὼν ἄλλος μας' ἕξει τις ἔρ-
διον ἐφιστὰς τὸ οὖς καὶ τὴν
μυλῶνα, ὥσπερ τὶ ἀνάκτορον
ποροκυκλῶν, οὐκ ἔτι φορητὴς
ὅτι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
τὰς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ
τὰς ὁμοδούλους μασίγοι
ἀποπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτὸς τὰ
τοιαῦτα ἔξεισιν, ἄχρῃς αὖ ἢ
ἐς πορνείδιν τι ἐμπιστὼν, ἢ
ἱπποτροφίας ὀπιθυμήσας, ἢ
κόλαξι παρὰ δούε εἰ αὐτὴν ἐμ-
νύουσιν ἢ μὲν εὐμορφότερον
μὲν Νιρέως εἶναι αὐτῷ, εὐχρῆ-
στερόν δ' ἢ Κέκροπος ἢ Κό-
δρου, σωμειώτερον δ' ἢ Ὀδυσ-
σεως,

aut Dromo, aut Tibius
iam Megacles, aut Me-
gabyzus, aut Protarch⁹
appellatur. Ceterum il-
los nequicquā hiantes,
seque mutuum intuen-
tes relinquit, ac verum
luctum agentes, quod e-
iusmodi Thygnus ex in-
timo sag. ne sinu sit elap-
sus, qui non parum ma-
gnam escā deuorari. At
hic repente totus in me
irruens, homo vitæ mun-
dioris atq; elegantioris
rudis, pingui, illotaque
cute, qui compedes etiā-
dum horrescit, & si quis
præteritēs loco increpit,
arrestis stet auribus qui
que pistrinum, perinde
vti templum adoret, non
est deinceps tolerandus
iis, quibuscum vivit,
verum & ingenuos affi-
cit contumelia, & con-
seruos flagris cædit, ex-
periens, num & sibi hu-
iusmodi liceant, donec
aut scortulo cuipiā irre-
titus, aut equorum alen-
dorū studio captus, aut
adulatoribus sese permit-
tens, de ierātibus Nireo
formosiorē esse, Ce-
ciope Codroue genero-
siorē, callidiorē Vlyss-

se, vnum autem vel sede
cum pariter Croësis opu-
lentiorem, momento tē-
poris semel profundat in
fœlix, q̄ minuatim mul-
tis ex periuriis, rapinis,
flagitiis fuerāt collecta.
M E R C. Ista ferme sic
habent, vti narras, verū
vbi tuis ipsius ingrederis
pedibus, qui tandem cæ-
cus quum sis, viam inue-
nire soles? Aut qui di-
gnosceis, ad quosnā Iupī-
ter te miserit, dignos illi
visos qui diuitiis abun-
dent? P L V. Enimvero
credis mē reperire istos
ad quos mittor? M E R-
C V. Per Iouem haudqua-
quam. Neque enim alio
qui Aristide præterito,
ad Hipponicum & Calli-
am accessisses, cum ad
alios Athenienses, homi-
nes ne obulo quidē æsti-
mandos. Cæterum quid
facis, quandoquidem es
emissus? P L V. Sursum
ac deorsum circumcur-
rans uberro, donec im-
prudens in quempiā in-
currero. Hic autē, quis-
quis ille sit, qui forte pri-
mus me nactus sit, abdu-
cit, ac possidet, te Mer-
curi pro lucro præter spē
sub-

σέως, πλουσιώτερον δὲ σωά-
μα Κροίσων ἐκκαίδικα, ἐν
ἁκαρεῖ τοῦ χροῦ ἀθλίας
ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ
πολλῶν ὁπορεῶν καὶ ἀρπα-
γῶν καὶ πανουργιῶν συμει-
λεγμένα. Εἰμ. αὐτὰ που
χεδὺν φῆς τὰ γιννόμενα. ὁ-
πόταν δὲ οὐδ' αὐτόπους βα-
δίσης, πῶς οὕτω τυφλὸς
ὢν εὐρίσκει τιτὸ ὁδόν, καὶ
πῶς διαγινώσκει, ἐφ' οὗ
αὖ σε ὁ Ζεὺς ἔποςείλη, κεί-
νας εἶναι τοῦ πλουτεῖν
ἀξίους; Πλουτ. οἶει γὰρ
εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἶσι;
Εἰμ. μὰ τὴν Δία οὐ πάν-
τ' οὐ γὰρ Αἰγείδην καὶ Αἰαλῖπον,
Ἰππονίκον καὶ Καλλία προσ-
ήεις, καὶ πολλοὺς ἄλλους
Ἀθηναίων, οὐδ' ὅλοσ' ἀξί-
οις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις
καταπεμφθεὶς. Πλουτ. ἄνω
καὶ κάτω πλανῶμαι πειν-
ρῶν, ἄχρ' αὖ λάθω τινὲ ἐμ-
πεισῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὖ πρῶ-
τός μοι περιτύχη ἀπαγα-
γῶν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται
τὸν Εἰμίω, ὅτι τὸ παρα-
λόγῳ

λόγῳ τῷ κέρδους προσκυῶν.
 Ερμ. οὐκοῦν ἐξήπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἷός τις σε καὶ τὰ αἰ-
 τῶ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅ-
 σους αὖ οἴῃ) τῷ πλουτεῖν ἀξί-
 ος; Πλούτ. καὶ μάλα δικαίως
 ὦ γὰρ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπεμπεῖν ἀναζητήσοντα
 δυσσύνετον οὕτω χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ὀκλελοιπὸς ἐκ τῷ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεύς αὖ
 ἐξούροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν αὖ-
 τω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπε-
 χόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς ποιού-
 τους ἐμπίπῃω πειῖον, καὶ
 σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ερ.
 εἴτα πῶς ἐπιδαν καὶ ἀλίπης
 αὐτοῦ, ῥαδίως φύγεις, οὐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλούτ.
 ὅξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀε-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν χειρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 εἴτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκρι-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σε) γῶ, καὶ προσέτι ὠχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελοῖν,
 τοσοῦ-

subiecto venerans atque
 adorans. M E R C. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsi-
 us animi sententia, di-
 tari abs te hos, quos ille
 dignos existimarit, qui
 ditescerent? P L Y T. Et
 iure quidem optimo fal-
 litur o bone, quippe qui
 quum me cecum esse nō
 ignoret, emittat vestigia
 tum rem usque adeo re-
 pertu difficilem, & iam
 olim e vita sublatā, quā
 ne Lynceus quidem faci-
 le inueniret, quæ nimirū
 adeo obscura sit ac minu-
 ta. Itaque cum rari sint
 boni, improbi porro in
 ciuitatibus omnia obti-
 neant, oberrans facile
 in huiusmodi mortales
 incurro, ac retribus illo-
 rum alligor. M E R C V R.
 At qui sit, ut quoties eos
 deseris, celeriter aufugi-
 as, quū vix sis ignarus?
 P L Y T. Tum demū acu-
 tum cerno, pedibusque
 valeo, ubi ad fugam tem-
 pus inuitat. M E R C V R.
 Iam illud quoque mihi
 responde, qui sit, ut quū
 sis oculis captus (dicen-
 dum enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-
 R 5 Aus,

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, fœlices videan-
 tur, sin frustrentur, nō
 sustineāt vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, q sic perdit te ama-
 rint, ut se aëreo e scopu-
 lo piscosi in aquoris al-
 ta, præcipites abiecerint
 rati fastidiri sese abs te,
 propterea quod illos nul-
 lo pacto respexisses. Quā
 qua lat scio, tu quoq; fa-
 teberis, si quo modo tibi
 ipsi notus es, furere istos
 q eiusmodi amore sunt
 dementati. **ΠΛΥΤ.** At
 enim credis me, qualis
 sum, talem istis videri,
 nempe claudum aut cæ-
 cum, aut si quid aliud a-
 dest mihi vitii. **ΜΕΚΕ.**
 Quid ni o Plute? ni-
 si forte & ipsi omnes cæ-
 ci sunt. **ΠΛΥΤ.** Haud cæ-
 ci quidem, o optime, ve-
 rū inscitia errorq; quæ
 nunc occupant omnia,
 illis offundunt tenebras
 ad hæc ipse quoq; ne per
 omnia deformis sim, per-
 sona vehemēter amabili
 tectus inaurata, gemmis
 que picturata, ac versico-
 lorib⁹ amictus, eis occur-
 ro,

τούτους ἐρασὰς ἔχουσιν, ὥστε
 πάντας ἀποδέπειν εἰς σε, καὶ
 τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἶον-
 τες εἰ δὲ ἀπολύχοιν, οὐκ ἀνέ-
 χονται ζῶντας. οἶδα γοῦν τι-
 νας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν αὐτῶ
 σου δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ
 εἰς βαθυκήτια πόντου φέρον-
 τες, ἔξελθον αὐτοῦ, καὶ πει-
 τρώων καταλιθάτων ὑπορᾶ-
 δαι νομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι
 περ οὐδὲ πῶν ἀρχὴν ἔωρας
 αὐτοῦ. πολλὸν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ,
 εὐοῖδα, ὅτι ὁμολογήσεις ἔ-
 τι ξυνῆς σου, κορυβανθίαν
 αὐτοῦ, ἐρωμένην τοιούτῳ ὀπι-
 μεμένωτας. **ΠΛ.** οἶει γὰρ τοι-
 οῦτον, οὗτος ἐμὲ ὁρᾷ, αὐτοῖς
 χῶλόν ἢ τυφλόν. ἢ ἴσα ἄλλα
 μοι πόρσιςιν. **ΕΡ.** ἀλλὰ πῶς
 ὦ Πλούτι, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πάντες εἰσὶ; **ΠΛ.** οὐ τυ-
 φλοὶ γὰρ εἰσιν, ἀλλ' ἢ ἀγνοία καὶ
 ἢ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχου-
 σι τὰ πάντα, ὅστις κιάζουσιν
 αὐτοῦ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὥς μὴ
 παντάπασιν ἀμορφος εἶμι,
 προσωπεῖον περθέμενος ἐρασ-
 μώτατον, δ' ἀχρυσον καὶ λιθο-
 κάλλη

κόλλησαν, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν
 τυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτο-
 πρὸς ὅπου οἰόμενοι ἔχον τὸ
 κάλλος, ἐρωτοῦσι καὶ ἀπολλύν) μὴ
 ἐν τυγχάνοντες, ὥς εἴη τις
 αὐτοῖς ὅλον ἀπορρυμένους,
 ἐπεὶ δὲ ξέμε, δῆλον ὡς κατε-
 γινώσκον αὐτ' ἀμελυνώηον
 τας τὰ τελικαῦτα, καὶ ἐρωτῶντες
 ἀνθρώπων καὶ ἀμύμων πραγ-
 μάτων. Ερ. τί οὐκ ὅτι ἐν αὐ-
 τῷ ἡδὴ τῷ πλουτεῖν γυμνῶμενοι,
 καὶ τὸ προσωπτεῖον αὐτὸ περὶ
 μύροι, ἐτι δὲ ἀπαλῶν), καὶ ἦν
 τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, θάπρον
 αὐτῷ κεφαλῷ ἢ τὸ προσω-
 πτεῖον ὑπόσιντο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν ἡμῖς, αὐτοῦ ὡς
 ὀπίχριστος ἢ εὐμορφία εἶναι, ἐν
 δοθέν τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ.
 οὐκ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τὸ
 τό μοι συναγωνίζε). Ερ. τὰ
 ποῖα; Πλ. ἐπειδὴν τις ἐν-
 τυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπέλα-
 σας πρὸς θύραν εἰσδέχεταιί με,
 συμπαισέερχε) μετ' ἐμοῦ
 λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνεία ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἅπαντα

ιο, at illi rati sese natiui
 vultus venustatem aspi-
 cere, amore capiuntur,
 & percunt nō potientes
 Quod si q; me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tanto opere ex-
 cutierint, ad amantes res
 neutiquam amandas ac
 fœdas. M E R C V. Quid
 ergo posteaquam eo per-
 ventum est, ut iam divi-
 tes evaserint, iamq; per-
 sonam sibi circumposue-
 rint, rursū falluntur?
 Adeo ut si quis illis de-
 trahere cōetur, pene ca-
 put potius, quam perso-
 nam abiciant? Neq; n.
 verisimile est etiam tum
 illos ignorare, aut obra-
 deatam esse formā, quā
 intus cūcta inspexerint.
 P L V T. Ad id non parū
 multæ res, o Mercuri,
 mihi sunt adiumento.
 M E R C V R. Quænam?
 P L. Simulacque qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clā-
 culum una mecum intro
 it elatio, recordia, iactā-
 tia, mollities, violentia
 dolus, atque alia itē in-
 numerabilia, a quibus o-
 mnibus

nibus posteaquā est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam uti me compellatur reiicere. **MERCY.** Ut levis ac lubricus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque vllā præbens ansam certam quo prensus tenere, sed nescio quomodo angillarum ac serpentū in morem inter digitos elaberis. At è diuerso paupertas viscosa, prensu facilis, totoque corpore mille uncus gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queāt auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. **PLUT.** Quam? **MERCY.** Nēpe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel imprimis erat opus. **PL.** Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἅπτα μυρία ὑπὸ δὴ τούτων
ἁπάντων καταληφθεὶς πλὴν
ψυχῇ, θαυμάζει τε τὰ οὐ
θαυμάσα, καὶ ὁρῶν τῆς φου-
κῆς, καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκεί-
νων πατέρα τῆς εἰσκληλυθ-
των κακῶν τέθηπε, δορυφο-
ρούμενον ὑπὸ αὐτοῦ. καὶ πάντα
πρότερον πάθοι αὐτὸς, ἢ ἐμὲ
προέσθις ὑπομύειν αὐτόν. Εἰς ὥς
ἔλθεις εἰς τὸν Πλούτε, καὶ ὀλι-
θιῆς καὶ δυσκάθεκτος καὶ δια-
φυκλικός, οὐδεμίαν ἀντιλα-
βὴν παρεχόμενος βεβαίαν,
ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις ἢ οἱ ὀ-
φεις διὰ τῶν δακτύλων δραπέ-
τεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. ἡ τι-
μία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης τέ καὶ
ἐνλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἀγκι-
στὰ ἐκπεφυκότα ἐξ ἁπλῆς
τῆς σώματος ἔχουσα, ὥς πλησι-
άσαντας ἐνθὺς ἔχεις, καὶ μὴ
ἔχον ἐκδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλ'
τὰ μέλας οὐδὲ φλυαροῦντας
ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέ-
λαβε. ΠΛ. τὸ ποῖον; Εἰς ὅτι
τῆς θησαυρὸν οὐκ ἐπηλαβόμεθα,
οὐπὲρ ἔδει μάλιστα. ΠΛΟΥ.
θάρξει τίττε γε ἔνεκα, ἐν τῇ
γῇ αὐ-

γῆ αὐτὴ καὶ ἀλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅππῃ κήψας ἔνδον μύσειν ὅππῃ κλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν ὃ μηδενὶ, ὡς μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. Εἰς. οὐκοῦν ὅππῃ βάλωνται ἡδὴ τῆς Ἀθηκῆς, καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῇ χλαμύδος, ἄχρῃς αὖ πρὸς τὴν ἐχάριαν ἀφίκωμαι. Πλ. οὐ ποιεῖς ὡς Εἰς. ἡ χλαμύδα, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, ὑπερβολῶς τάχα ἢ κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περιουσίαν. ἀλλὰ τίς ὁ φόβος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδῆρου πρὸς λίθον; Εἰς. ὁ Τίμων οὗτος ἐστὶ σκῆπτρον πλησίον, ὁρῶν ἐν χλαμύδα τὸν γῆδιον. παπαῖ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκείνος, ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινῶν ἀπάντων, πολλοὶ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. Πλ. τί οὖν ἐκ ἀπαλλαγῆς μεθ' ὡς Εἰς. ἡ ταχίστω; οὐ γὰρ αὖ τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἀνδρα, ὑπὸ τῆς κούτης πρᾶσιπέδου φειγεμένην. Εἰς. ἄλλως
ἔδοξε

leo, iussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERCUR. Iam igitur Atticā adeamus. Et me sequere chlamydī adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLUT. Recte facis Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsitan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderē. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MERCUR. Tūmon hic est, qui proxime montanū & pernicolum fodit solum. Παρ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robor, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorū turba quorum omnium agmen Fames cogit, longe præstantius quam tui sint satellites. PLUT. Quin igitur quam ocysime discedimus Mercuri? Neque enim ullum operæ precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. MERCUR. Secus visum est Ioui. quare ne metu deterreamur. PAUPER. Quo hunc nunc
Ar-

Argicida manu abducis?
 M A R C V. Ad hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus ire iussi. P A V P. Itane rursus Plutus ad Timonem? potiusquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiēs his commendans, quæ sapientiz & labori, ille enim, multique precii virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor, ut hunc, quæ mihi vnica erat possessio eripiat, iam exactissima cura ad virtutem ex cultum, ut Plutus hic ubi denuo suscepit, per contumeliam & arrogātiā, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauium ac vecordem, rursus mihi restituat ubi iam nihil factus erit & relictus? M A R C V. Sic o Paupertas Ioui placitum est. P A V P. Equidem ab eo: At vos Labor & Sapientia, reliquique cōsequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδοξε τῷ Δίῳ, μὴ Σποδεῖλαιον μὲν οὖν. Πεν. ποῖ τοῦτον ἀπάγεις ὦ ἀργυρόντα, χειραγωγῶν. Ερ. ὅτι τὸ λοιπὸν ἢ Τίμωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πεν. ναὶ ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ἐπὶ οὗτῳ ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῇ τρυφῇ παραλαβούσα τοῖσισι παραδούσα τῇ σοφίᾳ. καὶ τῷ πόνῳ, ἡμεῖς αὖτε καὶ πολλὰ ἄξιον ἀπέδωκα. οὕτως ἄρα εἴη καὶ ἀφρονὴς ὑμῖν ἢ Πενία δακῶ, καὶ εὐαδίκῃς, ὥς θ' ὁ μόνον κτήμα ἔχον, ἀφαιρῆδε με ἀκρίβως πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμῶν, ἢ αὖτις ὁ Πλούτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρι καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὁμοίον, τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀνῆν καὶ ἀνόντον Σποδῆνας, Σποδῆ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἦδη γε γνημῶν. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὁ Πενία τῷ Δίῳ. Πεν. ἀπέρχομαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεθ', οἷαν με οὕτως Σποδείψει, ἀγαθὸν συνεγόν, καὶ διδά-

διδάσκαλον τ' ἀρίστον, ἢ συ-
 νῶν ὑγιανὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐξ-
 ῥωμῆος ὅτι πῶς γνώμῃ διε-
 τέλεσεν, ἀνδρὲς βίων ζῶν καὶ
 κοίτης αὐτὴν ἀποδιδέπων. τὰ δὲ
 αἰσθητὰ καὶ πολλὰ ταῦτα ὡ-
 σπερ ὅτιν ἄλλ' ἱερὰ ὑπολαμβάν-
 νων. Εἰς ἀπέχοντες, ἡμεῖς δὲ
 προσέειπεν αὐτῷ. Τιμ. τίνες
 ἐσὲ ὃ καλὰ λέγεις; ἢ τι βουλό-
 μενοι δεῦρο ἵκνῃτε, ἀνδρῶν ἐξά-
 πῳ καὶ μισοφύλον ἐνοχλήστον
 τες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπὶ τε-
 μιστοῖς παύσεσθ' ὄντες, ἐγὼ γὰρ
 ὑμᾶς οὐτίκα μάλα βάλλων
 τοῖς βόλοισι καὶ ταῖς λίθοις
 σιωπῇ. Εἰμ. μηδαμῶς ὃ
 Τίμων μὴ βάλης, οὐ γὰρ ἄνθρω-
 πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Εὐμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλού-
 τος. Ἐπεμψέ δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 ρούσας τ' αὐτῶν. ὥς ἀγαθῇ
 τύχῃ δέχου τ' ὄλβον, ἀποσὰς
 τ' πόρον. Τιμ. καὶ ὑμεῖς οἱ μὲν
 ξεῖστε ἡδὴ, καὶ τοὶ δεῖοι ὄντες, ὥς
 φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ δε-
 οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τυ-
 τονί δὲ τ' τυφλὸν, ὅς τις αὐτῇ,
 καὶ ὁππρὶς μὲν μοι δοκῶ τῇ
 δίκη.

rerū optimarū doctrix,
 qui cū donec habuit con-
 mercium, sano corpore,
 valentique animo perse-
 ueravit, virilem exigens
 vitam, & ad se se respici-
 ens, superuacua autem
 & vulgaria ista aliena,
 ita ut sunt, existimans.
 ΜΕΝΕΚΡΗΣ. Discedunt
 illi, nos ad eū adeamus.
 ΤΙ. Quinam estis o sce-
 lesti? Aut quid volentes.
 huc venistis homini ope-
 rario mercenarioque ne-
 gocium exhibitori? verū
 haudquaquam læti abi-
 bitis scelesti ut estis o-
 mnes. Nā ego vos illico
 glebis & saxis pericos
 comminuā. ΜΕΝΕΚΡΗΣ.
 Nequaquā o Timon, ne-
 ferico. neque enim series
 mortales, verū ego sum
 Mercurius, hic Plutus.
 Misit nos Iupiter, votis
 tuis exaudicis. Quare,
 quod bene vertat, opus
 accipe, desistens a labori-
 bus. ΤΙΜΩΝ. Atqui vos
 iam ploraueritis, etiam si
 distitis, ut dicitis. Siqui-
 dem odi pariter omnes
 tum deos tum homines.
 Sed hunc cecum, quis-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est ligone impræcto
 com-

cominuere. P L Y T. Abe-
amus per Iouem Mercu-
ri, quandoquidem hic
homo mihi videtur non
mediocriter insanire ne
malo quopiam accepto
discedam. M E R C. Ne
qd ferociter Timō, quin
exue potius penitus istā
ferocitatem, asperitatē-
que, ac manibus obu-
is excipe bonam fortunā,
rursum diues esto, rur-
sum Atheniensium prin-
ceps, & despice ingratos
istos solus ipse fœliciter
agens. T I M. Nihil mi-
hi vobis est opus, ne ob-
turbate, sat opum mihi
ligo, præterea fortuna-
tissimus sū, si nemo pro-
pius ad me accesserit.
M E R C. Adeone quælo in-
humaniter? Hæc ego læ-
ua Ioui refero atq; im-
mania dicta: Atqui par-
erat forsitan homines ti-
bi haberi inuisos, vt qui
tam multa indigna in te
commisissent, deos odio
te prosequi nequaquam
erat consentaneum, quū
illi tantopere tui curam
agant. T I M. At tibi
Mercuri, Ioni que quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiā,
cæ-

δικέλλη. Πλοῦτ. ἀπὶ ὧν ἔ-
ερχετο πρὸς τοῦ Διὸς, μεγα-
χολῶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μέ-
τρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω προσλαβών. Εἰ μὴ
δὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ τοῦτο ἀγρίον ἔχουσα
καταβαλὼν, προτείνας τὰ
χεῖρες λάμβανε τιτὸν ἀγαθὸν
τύχην, καὶ πλούτει πάλλιν,
καὶ ἴδω Αθηναίων ἰδὲ πρῶτα,
καὶ ὑπερέρα τῆς ἀχαρίτων
ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαι-
μονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι,
ἱκανὸς ἐμοὶ παρὼτος ἢ δι-
κέλλα, τὰ δὲ ἄλλα εὐδαι-
μονέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι
πλησιάζοντος. Εἰμ. οὕτως
ὦ τὰν ἀπανθρώπων; τὸν δὲ
φέρει Διὶ μῦθον ἀπολύεσθαι
κρετερόν τε, καὶ μὴ εἰκὸς
ὧ μισάνθρωπον μὴ εἶναι σι,
τοσαῦτα ὑπὸ αὐτῆς δεινὰ
πεπονθότα, μισόθεον ἢ μη-
δαμῶς, οὕτως ὀπμιελουμέ-
νων σου ἔδεων. Τίμ. ἀλλὰ
σοὶ μὴ ὦ Εἰμῆ καὶ τῷ Διὶ
πλείστη χάρις τῇ ὀπμιελείας,
τῷ τῷ

τουτονὶ δὲ τ. γ. Πλούτων οὐκ
 αὐτὸν λάβοιμι. Εξμ. τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατέσκη,
 κόλαξί τε παρὰδοῖς, καὶ ὀπι-
 θεύλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῆ-
 σος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυνά-
 ρειά διαφθείρας, καὶ ὀπίφθο-
 νον ἀποφήνας. τέλος δὲ ἄφ-
 νω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 στως καὶ παρὰδοτικῶς. ἡ βελ-
 τίση δὲ πενία πόνοις με-
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας προσο-
 μιλοῦσα, τά τε ἀναγκῆα
 κάμνοντι παρῆχει, καὶ τῶν
 πολλῶν ἐκείνων καὶ ἀφρονεῖν
 ἐπαίδουιν, ὅς αὐτοῦ ἐμὸν
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρήσασά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς
 τις ἢ ὁ πλεῖστος ὁ ἐμὸς, ὃν
 οὔτε κόλαξ δωπύων, οὔτε
 συκοφαντὴς φοβῶν, οὔ δῆμος
 παροξυνθεὶς, οὔτε ἐκκλησια-
 σὴς ψηφοφορήσας, οὔ τίς αν-
 νος ὀπιθουλεύσας ἀφελέδου
 δυνάτ' αὖ ἐξ ἑωυτοῦ τοῖς αἰ-
 ουῖ ὑπὸ τῆς πόλεως, τουτονὶ
 τὸν

ceterum hunc Plutū ne
 quaquā recepero. M E R.
 C Y R. Quid ita? T I M.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorū hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus pro-
 deret, insidiatores in me
 inuitaret, conflaret odi-
 um, illecebris corrūpe-
 ret, invidiæ ebullientiam
 redderet, denique quum
 me adeo perfida ac prodi-
 torie destitueret. Con-
 tra paupertas optima,
 me laboribus viro dig-
 nissimis exercens, mecum
 que vere & libere convi-
 uens, & quibz opus erat,
 suppeditavit laboranti,
 & vulgaria ista contem-
 nere docuit, effecitque
 ut mihi vitæ spes omnis
 ex me ipso penderet, de-
 monstrans quænam essent
 opes veræ meæ, nempe
 quas neque adulator af-
 sentans, neque sycophan-
 ta ininitans, neque plebs
 irritata, neque concio-
 nator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidiis quæceri
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dū
 hunc agellum graviter
 exerceo, neq; quicquam

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venilli viâ remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. ΜΕΡCΥΡ. Nequaquam o bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reiicienda munera, quæ a Ioue profiscuntur. ΡΙΥ. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauitè feres si quid dixerò? ΤΙΜ. Dicitò, ne multis tamen, neq; cum procæmiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurii gratia paucis dicetè. ΡΙΥ. Atq; multis mihi potius erat dicendū, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te quemadmodum ais, læserim? qui-

τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος οὐδὲν ὄρων ὅτι ἐν ἀσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ τῆς δικέλης. ὥςτε παλίνδρομος ἀπιθὶ ὦ Εὐμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν πρὸς Δίᾱ. ἐμοὶ δὲ τὸτο ἱκανὸν ἰδὼ, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιεῖσθαι. Εὐμ. μηδ' αὖτως ὦ γαθή. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιήδαιοι πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ ἐργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιάδῃ, καὶ τὸν Πλούτον παρὰ λαβεῖ, οὔτε ἀπὸ βληϊά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τῆς Διός. Πλούτ. ῥηϊδέ ὦ Τίμον δικαυλογήσομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἢ μὲν προσμύων, ὥς περ οἱ δῆτριπτοι ζήτορες. ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Εὐμῆν τουτοῦν. Πλούτ. ἐχρῆμ' ἄν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σου κατήγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴ τι σε ὥς φης, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔγωγε μὴ ἡδί-

ἡδίστων ἀπάντων αἰτίης σοι
κατέστη, τιμῆς καὶ ποροδρεί-
ας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἀλ-
λης τρυφῆς. πλείελλος δέ
τοι καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα,
καὶ πεισπούδας· εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων
πέπονθας, ἀνάτιος ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὲς ἡδίκη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με
οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες
ἀνδράσι καταράταις, ἐπαι-
νοῦσι καὶ καλαγοησύνουσι, καὶ
πάντα τρόπον ὀπιβουλεύου-
σί μοι. καὶ τό γε τελευταῖον
ἔφησθα, ὥς παρδεδωκά σε,
τὸν ἀντίον δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τρόπον ἀ-
πειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κε-
φαλῶν ἔξωσθεις τῆς οἰκίας.
τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταύτῃ πῶς δι-
φθέραν ἢ τιμωτάτη σοι Περ-
νία πεπτεθεικεν. ὥς μάρτυς
ὁ Ερμῆς οὐτοσί, πῶς ἰκέτου-
ον τὸν Δία μηκέθ' ἦκεν πα-
ρά σε, οὕτω δυσμάρως μοι
προσενέλω γυμνόν. Ερμ. ἀλλὰ
κυῖ ὄρεῖς ὦ Πλούτε, υἱὸς ἦδ' ἔ-
γε.

quidem dulcissimarū qua-
rumque rerum tibi exti-
terim autor, opifexque,
autoritatis, praesidentis,
coronarum, aliarū item
voluptatum, mea opera
conspicius eras, celebris
& observandus. Cæterū
si quid molesti ab adula-
toribus accidit, nō mihi
potes imputare, quin ip-
se magis abs te sum affe-
ctus contumelia, propte-
rea quod me tam igno-
miniose viris illis execra-
tis suppeditaris, qui te
mirabantur, ac prestigiiis
demētabant, mihiq; mo-
dis omnibus insidias stu-
ebant. Porro quod extre-
mo loco dixisti, te a me
proditum, desertumque
fuisse, istud criminis in
te posuū retorquere, quū
ipse sim modis omnibus
a te reiectus, præcepisq;
exactus ex ædibus. Vnde
pro molli chlamyde sagū
istud charissima tibi pau-
pertas circumposuit. Ita-
que testis est mihi; hic
Mercurius, quantopere
Iouē orauerim ne ad te
venirem, adeo hostiliter
mihi aduersatum. Μ Ε Κ
C V Κ. At nūc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

nem sit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ita, vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. T i m. Parendum est Mercuri, rursusq; discescendum. Quid enim facias quum du compellant? tamē vide, in quas turbas me miserum conicias, qui quidem cū ad hunc vsque diem fœlicissime vixerim, tantū auri repente sum accepturus, nihil cōmeritus mali, tantumque curatum suscepturus. M e k c v r. Sustine Timon mea gratia, tametsi graue est isthuc, atque intolerandū, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in cœlum reuoluero. P l v t. Abiit ille quidam, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic opperire, siquidem digressus Theaurū ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offer-

que

γενήσῃ; ὥς τε θαυρῶν ξυμ-
διάττειται αὐτῷ, καὶ σὺ μὲ σκά-
πτε, ὥς ἔχεις. σὺ δὲ τὸ θεσμου-
ρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑ-
πακούσεῖ γὰρ ἐμβοήσας ἡ σοί.
Τί. πῶς ἔσται ὡς Εὐμῆ, καὶ οὐθις
πλουτήσῃ. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
θοι τίς, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιά-
ζοιντο; πάλιν ὅρα γε, εἰς οἷά
με παλάσια ἐμβαλεῖς τὴν κα-
κοδαίμονα, ὅς ἄρχει ναῦν αὐ-
ταυμονέσσια διάγων, χρυσὸν
ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐ-
δὲν ἀδικήσας, καὶ τοσούτας
φρηνίδας ἀναδέξομαι. Εὐμ.
ὑπόσθι ὡς Τίμον δι' ἐμέ. καὶ
εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ οἷον οἷον
ᾧ, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι
διαξάγωσιν ὑπὸ τῷ φθόνῳ,
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῷ αὐτῷ ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπλήσομαι.
Πλούτ. ὁ μὲ ἀπελήλυθεν, ὥς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
εἰρησίᾳ τῶν πλεῶν, σὺ δὲ αὐ-
τοῦ πείμεις, ἀναπέμψω γὰρ
σοὶ τὸν θεσμουρὸν ἀπελθὼν,
μᾶλλον δὲ πάντε. σέ φημι
θεσμουρὸν χρυσοῦ, ὑπάκου-
σον Τίμωνι τούτῳ, καὶ πωρο-
χεῖσε.

χειρὶ αὐτὸν ἀνέλεσθαι· σκάπτει
 ὦ Τίμον βαθείας καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.
 Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκτυλα· νῦν
 μοι ὁπλίζεσθαι σεσηπὼν καὶ μὴ
 κάμης ἐκ τῆ βλάβους τῆ θησαυ-
 ρὸν ἐς τοῦ μφανὲς πρὸς καλλου-
 ρήν, ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ φίλοι
 κορύβαντες, καὶ Εὐμῆ κερδῶνε,
 πόθεν χρυσίον τοσούτον; ἢ
 που ὄναρ ταῦτά ἐστι, δέδια
 γουῦ, μὴ ἀνθρώπου εὖρω ἀνι-
 γρόμενος· ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ὅστιν ὀπίσημον; ὑπερθερον, βα-
 ρὺν, καὶ πλὴν πρὸς τοῦτον ὑπερῆδι-
 στον. ὦ χρυσέ, δεξιόμα κάλλι-
 στον βροτοῖς, αἰθρόμενον γὰρ πῦρ
 ἄτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρασμιώτατε· νῦν πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι
 χρυσόν· τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 θένος ἀναπεπταμένοις τοῖς
 κόλποις ὑποδέξαίτο οὕτω κα-
 λὸν ἐρασιν, διὰ τῆ τέλους κα-
 ταρξέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κρῆ-
 σε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθή-
 ματα, ὥς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμωνα καὶ τὸ Τίμωνος πλοῦ-

τον

que temet eruendum. Fo-
 di Timon altius impin-
 gens. Caterum ego a vo-
 bis digredior. TIM.
 Age iam o ligo, nunc
 mihi tuas vires explica,
 neque defatigare, dū ex
 abdito Theaurū in aper-
 tum euocaris. Hem pro-
 digiorū author Iupiter,
 amici Corybantes, ac lu-
 crifer Mercuri, unde nā
 auri tantum? Num som-
 nium hoc est? Metuo ne
 carbones reperturus sim
 experrectus. Atqui aurū
 profecto est insigne, ful-
 uum, graue, & aspectu
 multo iucundissimum,
 Pulcherrima Aurū fau-
 stitas mortalibus. Quir-
 pe quod ignis in morem
 ardes, noctesque & dies
 renides. Ades o mihi cha-
 rissimum desideratissimū
 que, nunc demum credo
 vel Iouē ipsum olim au-
 rum esse factum. Etenim
 quæ tandem virgo non
 ex porrecto sinu usque a-
 deo formosum amatorē
 excipiat per tegulas illap-
 sum? o Mida Crælogz,
 ac munera Delphico in
 templo dicata, vt nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-

S 3

ferra-

feramini, cui ne Persarū
quidē rex par est. Oli-
go, sagum charissimum
vob̄ quidem Pani huic
reponere commodum.
At ego quam maxime se-
motum mercatus agrū,
turriculaq; seruandi au-
ri gratia constructa, vni
mihī affatim vixero, se-
pulchrum item inibi mi-
hi defuncto parare est sē-
rentia. Hæc igitur decre-
ta sunt, placitaque in
reliquū vitæ, seiunctio,
ignorantia, fastidium er-
ga mortales omneis. Por-
ro amicus, hospes, soda-
lis, aut ara misericordiæ
meræ pugæ. Tum conū-
ferari lachrimantē, sup-
peditare egentibus, ini-
quitas, ac morū subuer-
sio, ac vita solitaria, qua-
lis est lupis, vnus sibi a-
micus Timon, cæteri o-
mnes hostes, & insidiarū
machinatores. Cum ho-
rum quopiam congregi,
piaculum, adeo vt si quē
aspexero duntaxat, in-
auspicatus sit illē dies.
In summa, nō alio nobis
habentur loco quam si-
gna faxea, æreaue, neq;
fœcialem ab illis missum
recipiamus, neque fœde

ra

πλοῦτον, ὅ γε οὐδὲ βασιλεὺς
ὁ πλεῖστων ἴσος. ὃ δὲ δίκηλα καὶ
φιλιότη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν
τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι κα-
λόν. αὐτὸς ὅς ἤδη πᾶσαν περι-
μέμενος πλεὺς ἐχαλῖαν, περι-
στον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆς
Θησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαίτησιν, ὃ αὐτὸ καὶ τάφον
ὑποθανόντων ἔξεν μοι δοκῶ. δε-
δοχθῶ δὲ ταῦτα, καὶ γεννομοθε-
τήσω πρὸς τὸ ὀπίλοιπον βίον,
ἀμιξία πρὸς ἀπαντίας καὶ ἀγνω-
σία καὶ ὑποψία. φίλος ὅς ἢ ξέ-
νος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὸς,
ὑβλος πολλὸς, καὶ τὸ οἰκίεσθαι
δακρύοντα, ἢ ὀπκουεῖσθαι δε-
ομένη, παρανομία καὶ κατὰ λυ-
σις τῶν ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἡ δι-
αία, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, οἱ ὅς ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίσθουλοι, καὶ
τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν
μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον,
ὑποφραῖς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅλως ἀν-
δριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν,
καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα
παρ' αὐτῶν, μήτε ἀπονδὰς σπερ-
δόμε-

δῶμεθα, ἢ ἐρημία ὅς ὅρος ἔσω
 πρὸς αὐτοῦ. φυλέται ὃ καὶ
 φράτορες καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
 ρὶς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφε-
 λῆ ὀνόματα, καὶ ἀνόητων ἀν-
 δρῶν φιλοτιμία, πλουίει-
 τω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπο-
 ράτω ἅπαντας, καὶ πευφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας
 καὶ ἐπαίνων φορηκῶν ἀπην-
 λαβήτος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
 εὐαχέτω, μόνος ἑαυτῷ γεί-
 των καὶ ὁμοῖος, ἐκείων τ' ἄλ-
 λων, καὶ ἅπασι ἑαυτὸν δεξιότα-
 ται δεδύχθαι, καὶ δὲ ἀποθα-
 νεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγ-
 κεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁμιστὰν
 θεωπὸς ἡδιστον. τὸ τρύπου δὲ
 γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαλότης, καὶ ὕβρις
 καὶ ἀπανθρωπία εἰ δέ τινα
 ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον
 καὶ σβεννύειν ἐκελύοντα, πίτ-
 τη καὶ ἐλαίῳ καὶ αὖ σβεννύειν.
 καὶ καὶ τινα τὸ χέμωνος ὁ πο-
 ταμὸς παρεφέρει, ὃ ὅτι τὰς χεῖ-
 ρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέη.
 ὠθεῖν καὶ τὸτον ὅππῃ κεφαλὴν
 πίπτοντα, ὥς μηδὲ ἀνακύψαι
 δυνα-

ra feriamus. Solitudo
 terminus esto. Cæterū
 tribules, cognati, popu-
 lares, postremo patria
 ipsa, frigida quædam &
 sterilia nomina, & insipi-
 entium virorum precia,
 solus Timon diues esto,
 despiciat omnes, solus
 ipse secum oblectetur,
 liber ab assentationibus,
 & onerosis laudibus. Diis
 sacra faciat, epuletur so-
 lus, sibiipso vicinus, sibi
 particeps, excutens sese
 ab aliis. At semel decre-
 tū esto, ut unus seipsum
 comiter accipiat, si mo-
 riendum sit, aut necesse
 habeat sibiipso coronam
 admonere. Nullūq; no-
 men sit dulcius quā Mi-
 santropi, id est, hominū
 osoris. Morum autem no-
 tæ, difficultas, asperitas,
 feritas, iracundia, inhu-
 manitas, quod si quem
 conspexero incendio cō-
 flagrantem, obtestantem
 quo restinguam, pice o-
 leoque restinguere, rur-
 sum si quem flumen vn-
 dis abstulerit, isque ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-

re, hunc admodum par
 pari relaturus est. Hanc
 legem Timon tulit Eche
 cratides Colytenfis, &
 concionis subscripsit suf
 fragiis idem ille Timon.
 Age hæc decreta suntο,
 & pro virili immoremur
 eis. Cæterum vero mag
 no emerim, ut id omnib.
 innotescat, quod in opi
 bus abundo. nam illa res
 illos præfocauerit, sed
 quid illud? Hæ quæ tre
 pidatio? vndique concur
 runt, puluerulenti atque
 anhelī, haud scio, vnde
 aurum odorati. Vtrum
 igitur hoc consensu col
 le saxi eos abigo e sub
 limi deiaculans, an hac
 tantum in re legem vio
 labimus, ut semel cū illis
 congregiamur, ut magis
 angantur, fastiditi, repul
 sique? Ita satius esse du
 co. Itaque restemus, quo
 illos excipiamus. Age
 prospiciam, primus eorū
 iste quis est? Nēpe Gna
 tonides adulator, qui mi
 hi nuper coenam petenti
 fanem porrexit, quum
 apud me sæpenumero so
 lida dolia vomuerit. Sed
 bene est quod ad me ve
 nit, nam primus omni
 um

δωρηθῆν. οὕτω γὰρ αὐτῷ
 ἴστω ἀπολάβοιεν. εἰσηήσατο
 ὁ ῥόμον Τίμων Εὐχεραλίδης
 κολυπηρῶς, ἐπεψήφισα τῇ ἐκ
 κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός, εἶναι
 ἴσῳτα ἡμῖν διδόχθω, καὶ ἀνδρῶν
 κῶς ἐμυθρόμεν αὐτοῖς, πολλῶν
 ἀλλὰ πλεονεξῶν αὐτῶν ἐποικι
 σάμεν ἅπασιν γνωρίμα πῶς
 ταῦτα γινέσθω. δῖός τι ὑπερπλου
 τῷ, ἀλχόνη γὰρ αὐτῷ τὸ πρῶτον
 γέννητο αὐτοῖς, καὶ τοι τί τῷ
 τοῦ; φεῖται τὰ χροῦς, πανταχό
 θεν σωθέουσι, κεκοιμημένοι καὶ
 πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν
 ὁ σφραγισμένον τὸ χρυσίου πώ
 τερον οὐκ ὅτι τὸ πᾶν τὸν
 ἀνάστα ἀπὸ λαόνων αὐτῶν τοῖς
 λίθοις ὡς ὑπερδιδύων ἀκροβο
 λίζόμενος, ἢ τόγε τοσαύτον
 παρανομήσουμεν εἰς ἅπαντας
 τῆς οἰκίας ἀπλῆσαι, ὥς πλεον
 αἰῶντο παρορῶμεν; τοῦτο
 οἶμαι καὶ ἀμείνον, ὥς δεχόμε
 θα ἡδὴ αὐτῶν, ὑποσάντες. φέ
 ρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗ
 τός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κό
 λαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον αἰτήσαν
 τί μοι ὀρέξας τὸ βρόχον, πεί
 θους

πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλὰ
 λάκεις ἐμνημεκώς. ἀλλ' οὐ γὰρ
 ἐποίησεν ἀφικνόμενος, οἰμώζε-
 ται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γν. οὐκ
 ἐβώ ἔλεγον, ὥς ἐκ ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ἀβασθοῦ ἀνδρὲς οἱ θε-
 οί; χεῖρε Τίμον ἐμμεφώτα-
 τε καὶ ἡδίστε καὶ συμπολικώτατε.
 Τί. γὰρ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνίδη,
 γυπῶν ἀπάντων βορώτατε,
 καὶ ἀνθρώπων ἐπιβιπλώτατε.
 Γν. ἀεὶ φιλοσχώμων σύ γε.
 ἀλλὰ πρὸς τὸ συμπόσιον, ὥς
 χαλνόν τι σοι ἄσμα τῆς γεοδι-
 δάκλων διθυράμβων ἥκω κα-
 μίζων. Τί. καὶ μὲν ἐλεγεία σε
 ἄστη μάλα περπαθῶς ἔσθ'
 ταύτη τῇ δίκηλῃ. Γν. τί τῆ-
 το; παῖδες ὦ Τίμον; μαρτύ-
 ρομαι, ὦ Ἡράκλεις, τοῦ τοῦ, πο-
 καλοῦμαι σε βαῦματος εἰς ἄ-
 ρστον πάστον. Τί. καὶ μὲν αὖ γὰρ
 μικρὸν ἐπιβραδυῖης, φόνου ἰά-
 χα προκεκλήση με. Γν. μὴ δα-
 μῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ
 βαῦμα ἰάσαι, μικρὸν ἐπιπά-
 σαι τῷ χρυσίου, δένῳς γὰρ ἵχαι-
 μόν ἐστι τὸ φάρμακον. Τί. ἐτι-
 μήψης; Γνα. ἀπέμει, σὺ δ' οὐ
 χα-

um vapulabit. G N A T.
 Annon dixi Timonem
 virum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salve
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conuiuator
 bellissime. T I M. Scilicet & tu Gnatonides,
 vulturum omnium voraci-
 issime, & hominum per-
 ditissime. G N. Semper
 tibi grata dicacitas. Sed
 ubi conpotamus? Nam
 nouam tibi adfero canti-
 lenam, ex his quos nuper
 didici dithyrambis. T I-
 MON. At qui elegos canes
 admodum miserabiles,
 ab hoc doctus ligone. G.
 Quid isthuc? Feris o Ti-
 mon? Attestor. O. Her-
 cules, hei hei, in ius te
 voco apud Areopagitas,
 qui vulnus dederis. T I.
 Atqui si cunctare pauli-
 sper, mox caedis me reu-
 ages. G N A. Nequaquā,
 quin tu plane vulneri me
 dere, paululo auri inun-
 cto. Mirum enim in mo-
 dum presentaneum id
 est remedium. T I. Etiā
 manes? G N A. Abeo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro commodo tā sa-
 uus factus sis. T I. Quis
 hic est qui accedit recal-

naster ille ? Philiaides ,
 assentatorum omnium exe-
 cratissimus. Hic quum
 a me solidum acceperit
 fundum, tum filia in do-
 tem talenta duo, lauda-
 tionis præmium, quum
 me canentem reliquis si-
 lentibus omnibus solus
 maiorem in modum ex-
 tulisset, deierans me vel
 oloribus magis canorum,
 ubi ægrotantem antea
 vidit me, & adieram ora-
 turus ut mei curam age-
 ret, plagas etiam egre-
 gius ille vir impexit.
 P H I. O impudentiam,
 nunc demum Timonem
 agnoscitis, nunc Gnato-
 nides amicus & cõuiua,
 enimvero habet ille dig-
 na se, quandoquidẽ im-
 memor est atque ingra-
 tus. At nos qui iã olim
 conuictores sumus, æqua-
 les ac populares, tamen
 modeste agimus, ne in-
 silire videamur. Salve he-
 re, fac ut istos adulato-
 res sacrilegos observes,
 qui nusquam adsunt nisi
 in mensa, præterea a cor-
 nis nihil differunt. Neq;
 posthac huius ætatis mor-
 talium ulli fidendum
 est. Omnes ingrati & sce-
 lesti

χαίρεσθε οὕτω σκαίς ἐν χερ-
 σοῦ γυρόμενος. Τίμ. τίς οὗτός
 ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαι-
 λίας; Φιλιάδης κολάκων ἀ-
 πάντων ὁ βδελυρώτατος, οὗ-
 τος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀγρὴν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα
 δύο τάλαντα μιᾶν τ' ἐπαί-
 νου, ὅποτε ἀσπλά με πάντων
 σιωπῶντων μόνος ὑπερήνε-
 σεν, ἐπωρεσάμενος ὠδινώτε-
 ρον εἶναι τ' κύκνων, ἐπεὶ δὴ νο-
 σσηῶτα πρῶτον εἶδε με καὶ
 προσήλθον ὀπικουρίας διόμε-
 νος, πλεῖστα ὁ γυναιὶος προα-
 ενέτρε. Φιλ. ὦ τῆς ἀναισχυ-
 τίας, καὶ Τίμωνα γνωρίζεις;
 καὶ Γναθωνίδης φίλος καὶ
 συμπύτης; τοῖς αἰσίου δίκαια
 πέπονθεν. οὗτος ἀχάριστος
 ὢν. ἡμεῖς ὃ οἱ πάλαι ξυνή-
 θεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημό-
 ῳως μέδιάζομεν ὥς μὴ ὀπ-
 πηδῶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέ-
 σποια, καὶ ὅπως τοῦ μαρτυ-
 ρήτος κόλακας φυλάξῃ, τοῦ
 ἐπὶ τ' βαπέζης μόνον, τὰ ἄλ-
 λα ὃ κοράκων οὐδὲν διαφέρει
 τας, ἐκ ἐτι αἰσούεα τ' καὶ οὐ-
 δινί,

δὲνί, πάντες ἀχάριστοι καὶ πο-
 νηροί. ἐγὼ δὲ τὰ λανθόν σοι κομι-
 ζων, ὥς ἔχῃς πρὸς τὰ καλεπεί-
 λοντα χρεῖδας, καθ' ὅδ' ἡδη πλη-
 σίον ἤκουσα, ὥς πλουσίους ὑπερ-
 μέθην ἵνα πλουτῶν. ἤκω τοι-
 λαρῶν τούτων σε νοθήσων,
 καὶ τοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν ;
 οὐδὲν ἴσως δέησῃ τ' παρ' ἐ-
 μοῦ λίσσων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ
 δέον παραινέταις αὖ. Τίμ-
 ῆσαι ταῦτα δὲ Φιλιάδῃ. πλὴν
 ἀλλὰ πόσιθι, ὥς καὶ σὲ φιλο-
 φρονήσωμαι τῇ δικέλῃ. Φιλ-
 ἀνθρώποι, καλέαμα τ' κεραίου
 ὑπο τ' ἀχάριστον, διότι τὰ
 συμφέροντα ἐνουθέτην αὐτόν.
 Τί. ἰδοὺ βίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ
 Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς
 ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
 ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλ-
 λαντα μίας ἡμέρας ἐκλίσας τῇ
 πόλει. καὶ αὖτε δίκασον γὰρ, καὶ
 ἐδέδετο δὲ ἀποδιδούς, καὶ ἔ-
 λεήτας ἐλυσάμην αὐτ', ἐπεὶ δὲ
 πρῶτον ἔλαχε τῇ ἐρεχθίδι
 φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν,
 καὶ γὰρ προσήλθον αὐτ' τὸ γι-
 γνῶ-

lesti. At ego quum tibi
 talentum adducere, quo
 posses ad ea quæ velles
 uti, in via accepi, te sum-
 mas quasdā opes esse na-
 stū. Proinde accessi his
 de reb. admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat
 opus, viro nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestorī
 ipsi, si necesse est, consi-
 lium dare queas. T. Ita
 fiet Philiares, sed age,
 accede quo te ligone co-
 miter accipiam. P H I L.
 Homines, confregi cra-
 niū ab hoc ingrato, pro-
 pterea quod eum ea quæ
 in re illius erant, admo-
 nuī. T I M. Ecce terti-
 us huc orator Demeas se
 recipit, tabulas dextra
 gestans, atque se mihi
 cognatum esse. Hic una
 die de meo sedecim talē
 ta civitati dependit, nā
 damnatus erat, ac vin-
 ctus, at quum soluendo
 non esset, ego misertus
 illū redemi. Porro quū
 illi forte obvenisset, ut
 Erechtheidi tribui distrī-
 bueret ærarium, atque
 ego audiens id quod ad
 me redibat, poscerē, ne-
 gabat se ciuem posse
 me.

me. D E M. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensorculum Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quando quidem Timon Echecriæ filius, Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. T I M. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi D E M. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensi-um duas acies concidit. T I M. Qua ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam

γνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τῶν ἡνῶν, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρύβλημα τῆς ἑλλάδος, καὶ μὴ πάλαι σε ὁ δῆμος συνειλεγμένους, καὶ αἱ βουλὰς ἀμφοτέρωθεν περικλύουσι. πρὸ τέρην δὲ ἀκούσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ Ἐχέκρηίδου πολυτεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὥς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ ἑλλάδι, πρὸ πάντων χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα πρὸ πάντων τῇ πόλει, γενίκεκε δὲ πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι, καὶ σκυμνίδι πωλικῇ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δη. τί οὖν; θιωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα ἢ πολλά προσκείμενός ἀμεινον. καὶ ἡρίσυσσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψεν πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ τὸ μὴ ἔχεν ὅπλα, οὐδέ ποτε ἐγεί-

ἐξάφην ἐν τῷ καταλόγῳ.
 Δη. μέτρια τὰ πρὸς σουτ^{ον} λέ-
 γεις. ἡμῖς δὲ ἀχάριτοι αὐτῷ εἴ-
 ημεν ἀμνημονουῦντες. ἔτι δὲ καὶ
 ψήφισματα γράφων, καὶ συμ-
 βουλευόντων καὶ ἐπαληθῶν, οὐ μι-
 κρὰ ἐφέλυσεν τὴν πόλιν, ὅπῃ
 τοῦτοις ἅπασιν δέδοκται τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κία καὶ φυλάς, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πάνσι, χρυ-
 σοῦ ἀναστῆται τὸν Τίμωνα
 παρὰ τὴν Αθηνῶν ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κερσύνειν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλινὰς ὅπῃ τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
 χρυσοῖς στεφάνοις ἐπὶ αὐτῷ, καὶ ἀνα-
 κερυχθῆναι τοὺς στεφάνους
 σήμερον Διονυσίαις βασιλοῖς
 καὶ τοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτῷ
 δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. εἶπε
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ξεί-
 νος συγγενὴς αὐτῷ, ἀδελφεὺς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ. ὢν. καὶ
 γὰρ ξένος ἀριστος ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα αὐτῷ
 ἐθέλοι. τοῦτ' ἔγωγε οὐκ οἶμαι
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 πρὸς

quam militiæ dederim
 nomen. DEM. Mode-
 ste equidem de teipso lo-
 queris, nos tamen ingra-
 ti futuri sumus, nisi me-
 minerim⁹. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in
 administrandis bellis
 non mediocrem utilita-
 tem attulit Reipublicæ.
 His de causis omnibus
 visum est, curiæ, plebi,
 magistratibus tributim
 plebeis singulatim, com-
 munitur uniuersis, au-
 reum statuere Timonem
 iuxta Palladem in arce,
 fulmen dextra tenen-
 tem, radiis tempora am-
 bientibus, utque septem
 aureis coronis corone-
 tur, & promulgari co-
 ronas hodie Dionysiis
 tragædis nouis. Agie-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod cog-
 natus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igi-
 tur tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem,

sem, quem tuo nomine Timonem appellavi. T I. Qui potes Demea, quū ne uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis scire licuit. D E M E. At ducam, nouo incunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M. An uxorem tu sis ducturus equidē haud scio, tanta a me plaga accepta. D E M E A. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occipras? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem poenas daturus, quum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. T I M. Atqui non conflagrauit arx scelestae Proinde palam est te calumniatorum agere. D E M E. Sed & diues es avarum profodiens. T I M. Non profossum est neque isthuc, unde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ in ea

παρά σε, ὃν ὅπῃ πρὸ σφί ὄνδρα τι Τίμωνα ὄνδρακα. Τίμ. πῶς ὦ Δημέα, ὅς οὐδὲ γαμήκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, καὶ διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ παροποιήσομαι, καὶ τί γνηθῆν σόμνον, ἄρξεν γὰρ ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ὦ οὗτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δημ. ὦ μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τίμων ὀπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὗ καθαρῶς ἐλευθέρους, οὐδ' ἀσὺς ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέωρητας. Τίμ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέτορμαι ὦ μαρὲ ἢ ἀκρόπολις, ὥς εἰ δῆλος εἴ συκοφαντῶ. Δημ. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὑποδόμιον διωρίζας. Τίμ. οὐ διώρεται οὐδὲ οὗτος, ὥς εἰ ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. Δημ. διαρυχθήσεται καὶ ὅστις, ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ ἔχεις. Τίμ.

Τίμ. οὐκοῦν καὶ ἄλλω λάμ-
 ξαντι. Δη. οἶμοι τὸ μείαφρι-
 νον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
 τοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ
 καὶ γελοῖα πάμπαν πάθει-
 μι, δύο μὲν λακεδαιμονίων
 μοίρας καὶ ἀκόφας ἀνὸπλος.
 ἐν δὲ μιᾷ ἀνθρώπῳ μὴ
 ὀπτήσας, μάτῳ γὰρ αὖ
 εἶλω καὶ νενικυκῶς ὀλύμπια
 πύξ καὶ πάλην. ἀλλὰ τί
 τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος οὕτως ὅστιν; οὐ μὲν
 οὐαὶ ἄλλος. ὁκπετάσας ἰουῶ
 τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμηνος
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεσθαι, τίτανω-
 δες βλέπων, ἀνατισσομένη-
 κος τὴν ὀπὴν τῆς μετώπῳ κέ-
 μιων, Αὐτοβόρεας τις ἢ Τρί-
 των, οἷους ὁ Ζεὺς ἔγραφεν.
 οὗτος ὁ τὸ χῆμα εὐσελὴς, καὶ
 κῆρυμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σω-
 φρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔω-
 δον μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς
 διεξιὼν, καὶ τῆς ἡδονῆς χαίρον-
 των κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπειδὴ λου-
 σάμενος ἀφίκοιτο ὅππῃ τὸ
 δῶν-

in ea condita, possides
 TIM. Alteram itaque
 plagam accipe. DEME.
 Hei scapulis meis. TIM.
 Ne vociferare, alioqui
 & tertiam tibi illidam.
 Etenim res plane ridicu-
 la mihi acciderit, si quā
 inermis duas Lacedæmo-
 niorum acies fuderim,
 vnum scelestum homi-
 nem non protriuerō.
 Tum frustra vicerim in
 Olympiis, & pugil &
 palæstrites. Sed quid
 hoc? an non philosophus
 Thrasycles hic est? Pro-
 fecto ipse est, promissa
 barba, subductisque su-
 perciliis, & magnum
 quiddam secum murmu-
 rans accedit, Titanicum
 obtuens, cæsaricem per
 scapulas fluentem ven-
 tilans, alter quidam
 Boreas aut Triton, qua-
 les eos Zeus depinxit.
 Hic habitu fragilis, in-
 cessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 deuenit ad cœnam, puer
 que ingentem illi cali-
 cem

cem porrexit, meratiore
autem maxime gaudet,
perinde ut Lethes aquā
ebibens, a diluculariis
illis disputationibus di-
uersissima quæ sunt ex-
hibet, dum milui instar
præripit obsonia, & pro-
ximum cubito opposito
arcens, mento interim
condimentis oppleto,
dum canum ritu ingur-
gitat, prono incumbens
corpore, perinde atque
in patinis virtutem in-
uenturum sese speret,
dumque vsque adeo di-
ligenter catinos exter-
git indice digito, ut ne
paululum quidem reli-
quiarum sinat adhære-
re, nunquam non que-
rulus, tanquam deteri-
orem partem acceperit,
vel si totam placentam,
aut suam solus omnium
accipiat, qui quidem e-
dacitatis & insatiabili-
tatis est fructus remu-
lentus, vinoque baccha-
tus, non ad cantum mo-
do, saltationēq; verum
ad conuicium vsque &
iracundiam. Adhæc mul-
tus inter pocula sermo
(tum enim vel maxime)
de temperantia, subrie-
tate-

δειπνον, καὶ ὁ πᾶσι μεγά-
λιν πλὺ κύλικα ὀρέξειεν
αὐτῷ, πρὸ ζωροτέρῳ δὲ χαι-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λή-
θης ὕδωρ ἐμπιὼν, ἐναντιώ-
τατα ὅπῃ δείκνυται ταῖς ἐω-
θινοῖς ἐκείνοις λόγοις, πρὸς
αἰσπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ
ὄψα, καὶ τὸν πλεονεξίᾳ πα-
ραγκωνιζόμενος, καρύκῃς
τὸ γένειον ἀνάπτεως, κυνη-
δὸν ἐμφορούμενος, ὅπῃ κε-
κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λο-
πάσι πλὺ ἀρετῶν εὐρήσκειν
πρὸς δοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τεύ-
χλια πρὸ λιχανῶν ἀποσμή-
χων, ὥς μηδὲ ὀλίγον τῷ μυ-
τωτῷ καλαλίποι, μεμφίμοι
νος αἰεὶ ὡς τὸν πλεονεξίᾳ
ὄλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν
ἄλλων λάβοι, ὅ, τι πρὸς λιχ-
νείας καὶ ἀπληθείας ὄφελος,
μέθυσος καὶ πάροις, οὐκ
ἄλλως ὥδῃς καὶ ὀρεχισύος
μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας
καὶ ὀργῆς προσέτι, καὶ λό-
γοι πολλοὶ ὅπῃ τῇ κύλικι,
τότε δὲ καὶ μάλιστα πρὸς
σωφροσύνης καὶ κατμίότη-
τος,

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου πονήρως ἔ-
 χων, καὶ ὑποβουλίζων Τελαι-
 ος. εἴτα ἕμελος ὅτι τέτοις, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμφοι τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸ ἐκ τῆς συμ-
 ποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέ-
 ραις ἐπειλυμένον. πλὴν ἀλ-
 λά καὶ νήφων, οὐδενὶ τῶν ποσει-
 ῶν παραχωρήσειεν αὐτὸ ψεύ-
 σμαλος ἕνεκα, ἢ δρασύτητος
 ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὁποῦκεῖ
 παραχειρῆταί, καὶ ἡ γοητεία
 προηγείται, καὶ ἡ ἀνταρμιλία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα-
 χόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως
 ἐντελές. οὐ μὴν τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χεῖρος ὢν. τί
 τὸ τοῦ παπαῖ, χεῖρονος ἡμῶν
 Θρασυκλῆς. Θρα. οὐ καὶ ταῦ-
 τα ὧς Τίμων τοῖς πολλοῖς τέ-
 τοις ἀφῆγμαι, ὥστε οἱ τὸν
 πλοῦτόν σοι τεθηπότες, ἀρ-
 γίου καὶ χρυσίου καὶ δειπνῶν πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμή-
 κασι, πολλὸν πλεονέκτημα
 ὅτι δὲ ξάμφοι πρὸς ἀνδρα ὄν

σέ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 a mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuium efferunt al-
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inhærentem.
 quanquam alioqui ne
 sobrius quidem ulli pri-
 mariorum cesserit vel
 mendacio vel confiden-
 tia, vel auaricia. Quin
 & inter assentatores pri-
 mas tenet, peierat prom-
 ptissime, anteit impoſitu-
 ra, comitatur impuden-
 tia. In summa prorsus
 admirandum quoddam
 spectaculum est omni ex
 parte exactum, varieque
 absolutum, proinde non
 eiulabit clarius videli-
 cet, quum sit modestus.
 Quid hoc? papa, tandem
 nobis Thrasycles? T H K.
 Non hoc animo ad te
 venio, Timon, quo ple-
 rique illi, qui nimirum
 opes admirati tuas, ar-
 genti, auri, opiparorum
 conuiuiorum adducti spe
 concurrunt, multaue
 assentatione delinunt
 te, hominem videlicet
 simplicem, facileque im-
 parti-

partientem id quod ad-
dest. Siquidem haud ig-
noras octam mihi in cœ-
nam sufficientem esse,
tum obsonium suauissi-
mum, cæpe aut nastur-
cium, aut si quando de-
liciet, pusillum salis.
Porro potum fons Athe-
nis novem saliens venis,
suppeditat. Tum palli-
um hoc quavis purpura
potius. Nam aurum ni-
hilo magis apud me in
precio est, quam calculi,
qui sunt in littoribus.
Sed tua ipsius gratia huc
me contuli, ut ne te sub-
verterit pessima ista at-
que insidiosissima res,
opulentia, quippe quæ
multis sæpenumero im-
medicabilium malorum
extiterit causa. Etenim
si me audies, potissimum
opes universas in mare
præcipitabis, utpote qui-
bus nihil sit opus bono
viro, quique philosophiæ
possit opes perspicere.
Ne tamen in altum o bo-
ne, sed ferme ad pubem
usque ingressus, paulo
ultra solum fluctibus o-
pertum, me quidem vno
spectante. Quod si hoc
non vis, tute igitur eas
potio

σὲ ἀπλοῖκόν, καὶ τὸν ὄντων καὶ
γωνικόν. οἶδα γὰρ ὥς μάλα
μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον
δὲ ἡδιστον, δύμον ἢ κάρδα-
μον, ἢ εἴποτε τρυφώλω ὀλί-
γον τῆς ἁλῶν. ποτὲν δὲ ἢ
ἐννεάκρουμος. ὁ δὲ τρέφων
οὗτος, ἥς βούλει πορφυ-
ρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον
μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον
τῆς ἐν τοῖς ἀγριαλοῖς ψηφί-
δων μοι δοκεῖ, σοὺ δὲ αὐτοῦ
χάριν ἐσάλλω, ὥς μὴ διαφθεί-
ρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ
ὀπιβουλότατον κλῆμα ὁ πλοῦ-
τος, ὁ πολλοῖς πολλὰς αἰ-
τίας ἀνῆκέων συμφορῶν γι-
γνημένος. εἰ γὰρ μοι πείθοιο,
μάλας ὅλον εἰς τὴν θά-
λασσαν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐ-
δὲν ἀναγκάιον ἀνδρὶ ἀγαθῷ
ᾔντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας
πλοῦτον ὀρεῖν δυναμένω. μὴ
μὲν τοι ἐς βάθος ὧ γαθὲ,
ἀλλὰ ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
βὰς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαλίσ-
δους γῆς, ἐμοῦ ὀρεῶντος μένου.
εἰ δὲ μὴ τῷτο βούλῃ, σὺ δ' ἄλ-
λον τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος
ἐκφύ

ἐκφύρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μὴδ' ὀβελὸν αὐτῷ ἀνείς, διαδιδούς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν ἑδραγμας, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ τάλαντον, εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος, ἐμοὶ δὲ, καὶ τοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῇ ἐταίρῳ τοῖς δεομένοις, ἵκανόν εἰ ταύτῃ τῷ πῆραν ἐμπλήσας πανράχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μέδυνους χωροῦσαν αἰγινητικούς. ὀλιγαρχῇ δὲ καὶ μέτριοι γῆ εἶναι τὸν φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τῷ πῆραν φρονεῖν. Τιμ. ἐπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύκλεις. πρὸ γοῦν τῆς πῆρας εἰδοκεῖ, φέρε σοι τῷ κεφαλῷ ἐμπλήσω κονδύλων, ὀπιμειψήσας τῇ δίκηλῃ, Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τιμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν

παρα-

potiore via ex artribus eii cito, ac ne obulum quidem tibi facias reliquū, videlicet largiens iis, quicunque opus habent huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si vero quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quamquam hoc quidem mihi non mea ipsius gratia peto, sed quo amicis si qui egebunt, donem, sat est si modo peram hanc largitione tua expleueris, ne duos quidem modios Aegineticos capientem. Nam paucis contentum, modestumque convenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. Τιμ. Equidem ista, quae dicis, probō Thrascles, ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. ΤΗΡΑΣ. O libertas, o leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate? Τιμ. Quid stomacharis o bone Thrascycles? num te

Τ :

de-

defraudavi? Atqui ad-
iiciam ultra mensuram
Chænices quatuor? sed
quid hoc negotii? Com-
plures simul adveniunt,
Blepsias ille, & Laches
& Gniphon, breuiter
agmen eorum qui vapu-
labunt. Itaque quin ego
in rupem hanc conscen-
do, ac lionem quidem
paulisper interquiescere
sino, dudum fatigatum?
Ipse vero plurimis con-
gestis saxis, procul eos
lapidum grandine peto.
BLE. Ne iace o Timon,
Abimus enim. TIM.

At vos quidem nec
citra sanguinem,
nec absq; vul-
neribus.

FINIS.

παρακέρουσαι σὲ; καὶ μὴ
ἐπιβαλῶ χοίρκας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ζωέεχον-
ται. Βλεψίας ἐκείνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
συντάγμα ὅσ' οἰκωξομένην.
ὥς τε τί οὐκ ὅτι πλεὺς τέττα-
ραὶ πῦρ ἀνελθόν, πῦρ μὴ δι-
κελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πῶ-
λαι πεποινηκῶσαν; αὐτοὺς δὲ
ὅτι πλείους λίθους συμφο-
ρήσας, ὅτι χαλαρῶ πῶρρον
δέν αὐτοῦ; Βλεψ. μὴ βάλλ-
κε ὁ Τίμον, ἀπὸ μὲν γάρ. Τί.
ἀλλ' οὐκ ἀναμωλί γε ὑμεῖς,
οὐδὲ ἀνεντραυμά-
των.

ΤΕΛΟΣ.

L I P S I A E

*In Officina Ernesti Vægelini
Constantiensis.*

Anno

M. D. LXVIII.